

BINNUR ŞAFAK NİGİZ

Gül Kuyusu

İ. CİLT

Gülçehre, çiçekleriyle ilgilenmeyi seven, manga okuyup sürekli k-drama izleyen ve aynı zamanda üniversite sınavına hazırlanan normal bir kızdır. Bir gün hayatına hiç beklemediği bir şekilde, okuduğu mangalar ve izlediği k-dramalardaki başrol erkek karakterleri aratmayan bir adam girer. Bu esrarengiz adamın gelişiyse, Gülçehre birdenbire sıradan hayatının başrolüne dönüşür.

*Sabıncığın üzerinde duruyordum, salıncığın
halatlarını daha sıkı tuttu.*

"Senin için buradayım, Gül Kuyusu."

Yeşil gözlerine baktım.

*"Özgürüm," diye fısıldadım yağmur damlaları yüzünden
gözyaşları gibi kayarken.*

"Özgürsün," dedi.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Gül Kuyusu

I. CİLT

Kitap Kurdu

Catma Listesi

zm

IU – Love Wins All
IU – Give You My Heart
Chouchou – Sing O
Stray Kids – Cover Me
Sorry idk – Glimpse of us
O3ohn – Somewhere
IU – Blueming
Vacations – Young
Sam Kim – Breath Duzenleme
Chouchou – Fairy Ny.Ozlem
V – Sweet Night
Stray Kids – Deep End (Felix)
IU – Through the Night
Seo In Guk – Distant Fate
Stray Kids – Silent Cry
Chouchou – 1619khz
JIN – Yours
JEONG EUN JI – You're My Garden
Chouchou – Lost Utopia
Gummy – You Are My Everything
Chouchou – Dawn
LEE SUHYUN – In Your Time
Chouchou – LUNARIA
Day6 – I Need Somebody
Baba Zula – Bir Sana Bir De Bana

G lpuş

Kozmosa g l dikmek imkânsız mıdır?

Eğer ben kozmos olsaydım, uzaydaki g kkuşadı bulutları olan nebular, g l fidelerim diyeceğim toprak olurdu.

Sol ayağımı bisikletin pedalına sertçe bastırırken gülmemek için de dudaklarımı birbirine bastırdım. Bulutları ve toprağı birbirine benzeten tek kişı ben miydim yani?

Toprak, yeryüzü cesetlerinin üzerini  rterdi.

Bulut, gökyüzünün mezarlığıydı.

O hâlde ikisine de   ek ekebilirdik. Yani sanırım.

Güneşin uzun çubukları gözümü deşıyordu. Arnavut kaldırımına sahip sokakta bisiklet sürmeyi seviyordum. Bu yolu sık sık kullanırdım. Bisikletin tekerleği küçük taşların arasındaki yarıklara girdikçe, bisikletin önündeki sepet sallanıyordu. Beyaz sepetin içinde, kapı komşumuz olan Yusuf amca için aldığım gazete ve sabah   ek satan ablayı kıramayıp aldığım bir g l demeti vardı.

K k llerimin örttüğü alnım terden sıırıslıklam olmuş, k k llerim alnıma yapışmıştı resmen. Güneş gözümü aldıkça kaşlarım daha da  atılıyordu.

 zmir, sıcaktı.

Dizlerimin üstüne kadar çektiğim beyaz  oraplarımın altına giydiğim pudra pembesi babetlerim ayağıma biraz büyük geldiği için

arkasına pamuk sıkıştırmıştım ama bu, ben ve babetlerim arasında bir sırdu. Bisiklet sürerken ayağımdan çıkan ayakkabılar yüzünden kaç kez mahallenin çocuklarına rezil olmuştum, saymayı bırakalı uzun zaman olmuştu doğrusu.

İki tarafı da ağaçlar ve evler tarafından sıkıştırılmış yola girdiğimde, güneş artık gözümü hedef alamadığından rahat bir nefes aldım. İki küçük komşu çocuğu kaldırıma oturmuştu, çizdikleri karenin içinde üç taş oyununu oynuyorlardı.

Evin önüne geldiğimde bir ayağımı pedaldan çektim ve kaldırıma dayayıp kafamı kaldırdım. Evimiz iki katlıydı, büyük sayılabilecek bir bahçeye sahipti. Babamın arabası evin önünde duruyordu. Bisikleti yan yatırıp üstünden indim, ardından bisikleti kaldırıp bahçeye doğru ilerlettim. Bahçe kapısını açarken hemen çaprazımdaki bahçede Yusuf amcanın çiçeklerini suladığını görünce, "Günaydın!" diye seslendim Yusuf amcaya.

Hâlâ gür olan saçlarının içinde tek bir tane bile farklı renkte saç teli bulamazdınız. Tamamen kar beyazdı saçları. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Günaydın, Gül Kız," dedi Yusuf amca gülümseyerek.

Bisikleti, iki bahçeyi birbirinden ayıran parmaklıkların önüne doğru ilerlettim ve sepetin içindeki gazeteyi alıp parmaklıkların arasından Yusuf amcaya uzattım. "Kaçırma haberleri," dedim kısık bir sesle. Yusuf amca, elindeki hortumu yere atıp demir parmaklıkların önüne yürüdü. Elimdeki gazeteyi alırken, "Ne gerek vardı?" diye sordu mahcup olmuş bir sesle. "Her sabah gazetemi sen alıyorsun. Hiç mi bıkmıyorsun sen?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Neden bıkacakmışım?"

Yusuf amca içten bir tebessümle sorumu yanıtsız bırakmayı tercih etti. "Eteğin de pek güzelmiş," dedi başını iki yana sallayarak. "Hamiyet teyzen alırken sana çok yakışacağından emindi zaten."

Beyaz, bebe yaka gömleğimin altına giydiğim, babetlerimle aynı renkte olan eteğimin üstünde koyu pembe gül desenleri vardı. Yusuf amcanın eşi Hamiyet teyze, bu eteği bana geçtiğimiz doğum günümde hediye etmişti. Yanaklarım ısınırken, "Çok teşekkür ederim," dedim gözlerimi kaçırarak. "Çok seviyorum bu eteği."

"Güle güle giy, güzel kızım."

En büyük problemim, biri bana sevgi gösterdiğinde böyle geri çekilip utanmamdı sanırım. Yusuf amcaya bakamadım. Bisikletimi demir parmaklıklardan bir tanesine bağladıktan sonra seperin içindeki gül buketini kollarımın arasına aldım ve giriş kapısının önündeki üç merdiveni tek adımda tırmanıp, eteğimin gizli cebinden evin anahtarını çıkarttım. Henüz saat çok erken olduğu için kuşlar neşeyle cıvıldıyordu. İçeri girdiğimde, holün alışık olduğum hijyenik ilaç kokusu genzimi yaktı. Annem ve babam çalıştıkları hastaneyi de beraberlerinde eve getiriyorlardı. Bembeyaz boyayla hastane havası verilmiş duvarların üstünde birkaç değerli tablo dışında hiç fotoğraf yoktu.

Hayır.

Duvarlarda bize ait tek bir fotoğraf bile yoktu.

Zihnimin içi sakindi. Odama kıvrılan merdivenlere yönelecekken, babam, "Gülçehre!" dedi sert bir sesle. Neredeyse bağırmişti.

Evet, benim adım buydu.

Kafamı çevirip salona baktığımda onu gördüm. Sırtı bana dönük şekilde tekli deri koltuğunda oturuyordu. Bir ayağını diğer bacağının dizine koymuştu. Elinde bir gazete vardı.

"Baba?" Sesim her zaman olduğu gibi sakindi.

"Neredeydin?" Sesi bir elektrikli sobanın ateş çubuklarını bile dondurabilecek kadar soğuktu.

Salona doğru yürüdüm. Babam bana bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Kucağımdaki gül buketine sıkıca sarılarak, "Bisiklet sürdüm," dedim durgun bir şekilde.

"Önüme gel," dedi babam kaskatı sesiyle.

Güllere daha sıkı sarılarak ağır adımlarla babamın önüne doğru yürüdüm. Önünde dikiliyor olmama rağmen gözlerini gazeteden ayırıp bana bakmadı bile. Kahverengi gözlerimi onun tıpkı bir heykeli andıran yüzüne dikmiştim.

"Geldim baba," diye fısıldadım bana bakmasını ümit ederek.

Ninova

Buz gibi bakan gözleri yavaşça yukarı doğru kalktığında, uzun kirpikleri kaşlarının üzerine degecek kadar kıvrıldı. Gözlerimin rengini ondan almıştım. Beni gören tüm eski dostları, aynı babaanneme benzediğimi, gözlerimi ise babamdan aldığımı söylerlerdi. Babam kestane kabuğunu andıran gözlerini gözlerime diktiğinde, aldığım nefes ciğerimi deşti.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Her sabah bisiklet sürmeye çıkacağına oturup rest çözsün, şu an çoktan istediğin bölüme girmiş olurdun," dedi, sesinin etrafına diktiği meşalelerin ucunu ateşe verdi ve bana cayır cayır hırs kokan gözlerle bakmaya devam etti. "Bu sene de yüksek bir puan alamazsan, bir yıl daha kaçırmış olacaksın. YGS puanın beni hiç tatmin etmedi, LYS'den de umutlu sayılmam."

İstediğim bölümü mü? Ben ne zamandan beri tıp okuyup doktor olmak istiyordum ki? Bana ne zaman ne istediğimi sormuştu? Benimle alay falan mı ediyordu? Derin bir nefes aldım, gözlerimde herhangi bir duygu değişimi yaşanmasına izin vermedim. Gözlerimin içine büyük bir dikkatle bakıyordu.

"Ben doktor olmak istemiyorum," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

Tepki vermedi. Şaşırmadı ya da yüzünde bir duygu değişimi yaşanmadı. Yalnızca gözlerimin içine bakmaya devam etti. Beni ciddiye almadığını anlayalı uzun zaman olmuştu ama yine de başkaldırmaya devam ediyordum.

Bunu ona ilk söyleyişim değildi.

"Doktor olacaksın," dedi babam gözünü kırpmadan.

Başımı iki yana sallarken yüzüm duvar gibiydi. "Hayır, olmaya-
cağım."

Elindeki gazeteyi sertçe kapattı, iki avucu gazete arasında kalacak şekilde birbirine çarpınca irkildim ama geri adım atmadım. Tehditkâr gözlerle gözlerimin içini oyarken, "Olacaksın. Yalnızca çalışman gerek," dedi, sesi vurguluydu.

"Çalışsam da yapamıyorum," diye itiraf ettim. "Sen en yüksek puanı almamı istiyorsun. Ben bir dahî değilim ve doktor olmak iste-

miyorum. Geçen yıl aldığım puan yeterliydi ama sen daha fazlasını istedin. Yapamam. Yapamam da değil, yapmak istemiyorum.”

“Ertuğrul Karaisaoğlu’nun kızı, taban puanıyla kazandı dedirtmem,” dedi kılını bile kıpırdatmadan. “Korkak olmaktan vazgeç.”

Babam, işinde oldukça iyi, adından sıkça söz ettiren, başarılı ve ünlü bir doktordu. Annemin de babam ile aynı hastanede başhemşire olduğu gerçeğini önüme şerit şeklinde çekecek olursam, benim de bir sağlıkçı olmamı istemeleri çok garip görünmeyebilirdi ama ben onların izinden girmek istemiyordum.

Gül buketine daha sıkı sarılıp, “Ben korkak değilim,” dedim dişlerimi sıkarak.

Babam gazeteyi koltuğun koluna koyduktan sonra, “Her gün saçma sapan çizgi romanlar okuyup, tıpkı bir çingene gibi çiçek dikmen ve çocuk gibi çizgi film izlemen...” dedi ve güldü. “Ben senin yaşındayken deli gibi çalışıp geleceğimi düşünürdüm. O kadar gamsız bir kız çocuğusun ki, hiçbir şey yapmıyorsun. Artık bitti, Gülçehre. Bu sene en yüksek puanı alarak tıp fakültesini kazanacaksın.”

Çingene mi? Çingeneleri çok seviyordum ben. Onlar bana her zaman üstümde eğreti durduğunu düşündüğüm sevgiyi veren insanlardı. Hem çiçekleri herkes severdi. O zaman babam neden göğsümdeki çiçekleri yolup duruyordu? Dudaklarımda ne kadar kilir varsa parçalamak ve savaşı başlatmak istiyordum ama bana karşı öyle kalın duvarları vardı ki, o duvarların arkasına, onun yanına ulaşım ona nasıl savaş açacağımı hiç bilmiyordum.

Kendimi ona bir türlü kabul ettiremiyordum.

“Şimdi doğru odana.”

Elimdeki gül buketini ona uzatsam, olduğu duvarın arkasına, yanına gelmeme izin verir miydi? Onu kırmak istemiyordum ama o, beni paramparça ediyordu. Güllerin kokusunu içime çekerken ona doğru bir adım attım. Babam tek kaşını kaldırıp bana soru işaretlerini astığı kahverengi gözleriyle baktı. Gül buketini ona doğru uzatıp, “Çok güzeller,” diye fısıldadım.

Beni kabul et baba, lütfen.

Ninova

Gözleri gözlerimden usulca ayrıldı ve ona uzattığım gül buketine kayd. Buzdan bir heykeli andıran yüzünde, yine bir duygu değişimi yaşanmadı. Yine de elini gül buketine doğru uzatınca göğsüme yatırdığım yaralı kuş, ölmediğini belli edercesine kanadını oynattı.

Babam, gül buketini aldı, gözleri birkaç saniye güllerin üstünde dolandıktan sonra dudağının sol kuvrımı yukarı doğru çekildi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bakışları su gibi kayd ve yüzüme, doğrudan gözlerime tırmandı. Göz göze geldiğimiz an, bakışlarındaki o su dondu, buzlandı. Kafasını iki yana sallarken alayla gülümsüyordu. Elindeki gülleri sertçe yere çarptı. Güller aldıkları darbeye birkaç yaprağını yere döktü. Göğsüme yatırdığım yaralı kuşun üstüne Azrail'in nefesi çöktü.

“Masallara makas vurulalı bir hayli zaman oluyor,” dedi gözlerini benden uzaklaştırırken. “Büyü artık, Gülçehre.”

Bedenim büyüyordu ama acı uykusuna yatan ruhum, bir türlü büyümüyordu. Bir gün o acı uykusundan uyanacak olursa, tüm acıyı kemiklerinde hissedecek, tek bir gün içinde beni on dokuz yıl yaşlandıracaktı.

Büyümek, bir kanserdi.

Kırgınlığım gözlerimin aynasına yansımadı. Yere dökülen gül yapraklarına bakarken kaburga kemiklerim sızlıyordu. Birkaç adım geriledim ve dizlerimin üstüne çöküp yere dağılan gülleri buketin içine geri tıktırdım. Gül yapraklarını avuçlarıma içine doldurdum ve yavaşça çömelmiş yerden kalkıp babamdan uzaklaştım. Bunu yaparken ona bir kez bile bakmamıştım.

Merdivenlere yöneldiğimde, “Bir yetişkin gibi davranmaya başlasan iyi edersin,” dedi babam arkamdan. “Büyüdüğünü kabul etmelisin.” Sanki hiçbir şey olmamış, az önce kalbime cam kırığı saplamamış gibi konuşabiliyordu. Ben de bunu yadırgamıyordum.

Hiçbir şey söylemeden merdivenleri tırmandım ve odama çıktım. Odamın beyaz ahşaptan kapısını yavaşça kapattıktan sonra sırtımı kapıya yapıştırıp kafamı da kapıya yasladım. Hemen karşımdaki cam kapı aralık duruyordu ve beyaz tül perdem, sabah meltemiyle hafifçe uçuşuyor, güneşin zemine yaydığı ışık içeriye aydınlatıyordu.

Odamın duvarları gül kurusu rengindeydi ve kitaplığım, elbise dolabım, yatak başlığıma kadar hepsi beyazdı. Açık mor renginde küçük bir tekli koltuğum, beyaz bir çalışma masam ve duvarlarımla aynı renkte bir çalışma sandalyem vardı. Odam çok kalabalık değildi. Ahşap parkeler de açık renkliydi ve ortada küçük, yuvarlak bir peluş halıdan başka hiçbir şey yoktu. Yatak başlığımın dayalı durduğu duvarda büyük bir Audrey Hepburn tablosu vardı.

Kapıdan uzaklaşıp elimdeki çiçek cesetlerini yatağımın üstüne bıraktım ve yatağın ucuna oturup kitaplığımın büyük bir kısmını kaplayan çizgi romanları izlemeye başladım. Onlardan, yani çizgi roman ve kitaplardan başka beni dış dünyadan çekip kurtaran başka bir şey yoktu. Babamın beni anlamamasından çok yorulmuştum. Çevremdeki insanlara gösterdiğim güler yüzün arkasında bambaşka bir yüz vardı sanki. Ne zaman aynaya baksam, yüzümdeki ifade tıpkı bir kâğıt gibi yırtılıyordu. On dokuz yıldır, bu böyleydi.

Ben bu dünyaya uyum sağlayamıyordum.

Cam seranın çıkışına doğru yürüdüm. "Fideler için teşekkür ederim, Refik abi."

Tıpkı cam bir fanusun içindeki güle benzeyen bu çiçekçi dükkanına bir süredir düzenli olarak uğruyordum. Sabahki gerginlikten sonra evden çıkmak için babamın hastaneye gitmesini beklemiştim ve en nihayetinde babam gitmiş, ben de çiçekçiye uğramak için evden çıkmıştım. Refik abi, aldığım fideleri üstü açık olan küçük bir kutunun içine koymuştu.

"Ne demek, Gülçehre. Tekrar beklerim." Elindeki defterin kapğını kapattı. "Haftaya Pink Taifun Ateş Çiçeği fidesi gelecek. Bir süredir bekliyordun. Siparişini verdim sonunda."

Ağzım kulaklarıma varırken, "Benim için üç tane ayırırsın değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki. Zaten sen istedin diye siparişini verdim ben." Seranın cam ravanına baktı. "Hava buludandı. Bisikletinle geldin, değil mi?"

“Evet. Tekrar teşekkür ederim, Refik abi. Kendine iyi bak, sonra görüşürüz.” Çıkış kapısını ittim ve Refik abiye doğru dönüp, elimdeki kasayı dizime yaslayıp gülümseyerek el salladım.

Seranın dışındaki bahçede de içeride olduğu gibi bir sürü süs bitkisi ve çiçek fideleri vardı. Bu güzelliklerin arasındaki kıvrılan taş-tan patika yolu yürüdüm ve hemen çıkışa bağladığım bisikletimin sepetine kutuyu yerleştirip bisikletimi çözdüm. Bisiklete binmeden elimle sürerek caddeye kadar çıkarttıktan sonra bisikletin üstüne atladım ve babetlerimin ayağımdan fırlamaması için dua ederken pedalı çevirip küçük yokuştan aşağı doğru salındım. Tekerlekler, her dönüşünde arkasında hoş bir zil sesi bırakıyordu.

Hava hâlâ ılıktı ama güneş, bulutların arkasına saklanmıştı. Belki de birazdan yağmur yağmaya başlardı, bilmiyordum. Hava durumundan pek anlamazdım. Zaten İzmir’de her an ne olacağı hiç belli olmazdı.

Ve düşündüğüm oldu.

Yağmur irili ufaklı damlalarını saçlarıma vurmaya başladığında, gözlerim önümdeki sepetin içinde duran gül fidelerine kaydı. “Hay aksi,” diye homurdandım kaşlarım çatılırken. “Çok ıslanmasalar bari...”

Gül fidelerinin mundar olmasını istemiyordum. Yağmur şiddetini arttırmadan hemen önce kendimi eve atmam gerekiyordu. Benim ıslanmam sorun değildi, yağmurla herhangi bir problemim yoktu. Aksine yağmuru severdim. Saçlarım gitgide daha da ıslanıyor, ben bisikletin pedalını çevirdikçe farkında olmadan yağmurun tenime çarpmasını daha da hızlı hâle getiriyordum. Dizlerime kadar çektiğim çoraplarımın hemen üstündeki açık kalan tenime, yağmurun serin suları çarpyordu. Elimi bisikletin direksiyonundan çekip eteğimi düzeltmek ve bacaklarımı korumaya almak istiyordum ama yağmur kirpiklerimi ıslattığı için önümü tam net göremez olmuş-tum, bunu yapacak olursam muhtemelen dengemi kaybedip yola yapışabilirdim.

Bakışlarım bir kez daha aldığım gül fidelerine kayınca, “Dayanın!” dedim kaşlarımı tamamen çatarak.

Aslında yolum daha çok uzundu. Eve varmam bayağı zaman al-
cağa benziyordu ve yağmur sanki şeytanla anlaşma imzalamış gibi
Azrail'in asasını güllerimin üzerine vuruyordu. Bacaklarım daha
hızlı hareket etmeye başladı ve pedalı öyle hızlı çevirmeye başladım
ki, kanım damarlarımın içinde çırpınıyor, çağlıyordu. Yanaklarımın
ısındığını, hatta kızardığını göremesem de hissedebiliyordum. İçten
içe Refik abinin yağmurun başladığını görünce benim için endişele-
nebileceğini düşünüp buna üzülürken dişlerimi sıktım. Adalelerim
parçalanacakmış gibi hissediyordum. Bacak kaslarım yanıyordu şu
an. Çoraplarım, hem yağmurun suyuyla ıslanmış hem de bacakları-
mın hareketinden dolayı terlemiş, sırlıklam olmuştu.

Bir an için tüm dikkatim dağıldı. Zihnimin perdesine bambaşka
olay örgüleri yansıdı ve ben ne olduğunu anlayamadan sanki şehrin
tüm kalabalığı kafamın içinde konuşmaya başladı. Trenler düşün-
celerimin raylarını tekerlekleriyle biçti; kahverengi tüylü bir köpek
kafasını kaldırdı ve karşıdan gelen adama havladı, adam onun başını
sevince sakinleşti ve uysalca yere yattı; Karşıyaka vapurunda yaşlı bir
adam İzmir Marşı söylerken gençlerden de destek aldı, deniz birkaç
saniyelğine Atatürk'ün gözlerinin rengine boyandı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan dünyam tepetaklak oldu.
Bir şeye öyle sert çarptım ki, bisikletimin ikiye katlanacağını dü-
şündüm. Bedenim öne doğru kaykıldı ve karnımı bisikletin direk-
siyonuna çarptım. Acıyla yüzümü buruştururken kalbim öyle hızlı
çarptıyordu ki, sanki ağzımın içinde bir kan deryası yükselmişti ve
ağzımı açsam kanlar dışarı boşalacaktı. Her şey birbirine girdiğinde
kafamı kaldırdım ve önümdeki kırmızı Chevrolet Impala'ya bak-
tım. Saçlarımdan sular damlıyordu, dudaklarım hafif aralanmıştı ve
alt dudağımdan aşağı sarkan su damlası çeneme dokunmak üzerey-
di. Bu kırmızı, klasik arabanın camlarından aşağı dökülen yağmur
suyu, arabanın silecekleri tarafından etrafa dağıtıldı ve ön camın ar-
kasındaki adamın keskin bakışları yüzümün topraklarına ayak bastı.

Gök gürüldedi.

Ninova

Bisikletimin sepeti kırılmıştı. Karnım acayip sızlıyordu ve yağmur hâlâ şiddetli bir şekilde kaldırımları dövüyordu. “Üzgünüm,” diye fısıldadım adamın beni duymayacağını bile bile. Çarptığım arabanın bir klasik olduğunu biliyordum. Göğsüm, korku ve endişenin sarılarak birbirine düğümlendiği bir panikle hızla şişip duruyordu. Arabanın kapısı açılırken nefesimi tuttum. Görüş alanıma önce siyah, rujan ayakkabılar girdi; gösteriştten uzak, takım elbisenin de kot pantolonun da altına giyilebilecek bir modeldi. Ardından siyah kot pantolonun sardığı uzun bacakları gördüm. Her ne kadar adama bakmaktan korksam da bedenini parçalar hâlinde tamamlayarak yukarı doğru çıkıyordum. Pantolonunun kumaşına sürttüğü elini gördüğümde duraksadım. Elleri tıpkı bir ölünün eli gibi bembeyazdı ve parmakları uzun, damarları korkunç bir şekilde belirgindi. Sanki Tanrı ona beyaz bir deri değil, bembeyaz bir zar vermişti ve damarlarını yeryüzüne sunmuştu.

Kazağının kollarını dirseğine kadar sıvamıştı; siyah boğazlı kazağının hemen bittiği yerde bembeyaz, keskin bir çene karşıladı beni. Çenesi oldukça belirgindi ve çenesinin üstünde çok küçük bir dikiş izi vardı. Teni bu kadar beyaz olmasaydı o izi seçebilmemin imkânı olmazdı ama teni o kadar duru görünüyordu ki, küçücük bir ben bile beyaz kâğıdın üstüne damlatılmış mürekkep gibi görünebilirdi. İki dudağı da hemen hemen aynı kalınlıktaydı. Ne çok kalın ne de ince diyebilirdim ama dolgundu. Karnımdaki acıyla sertçe yutkundum ve düz inen burnuna baktım. Burnunun ucu sanki bir heykelin üstünde çalışılmış gibi kusursuzdu. Uzun, uca doğru hafifçe yukarı doğru kıvrılan ama bakıldığında düz duran bir burnu vardı.

Belirgin elmacık kemiklerinin üstüne yerleştirilen bir çift yeşil göz, gün ışığı gibi parıltıyordu. Şok içinde karşımdaki adama bakarken kalbim korkudan sıkışıyor, elimi koyacak yer bulamıyordum. Keskin, sanki doğuştan çatık gibi duran kaşlarına baktım. Simsiyah. Kirpikleri öyle uzundu ki, kaşlarına değecek gibi duruyordu. Bayık bakan yeşil gözler her ne kadar iki yana çekilmiş gibi dursa da şekli tıpkı bir bademe benziyordu. Zehirli kırmızı gül

sarmaşıklarını andıran yeşil gözlerinin rengi o kadar yakıcı, o kadar keskindi ki, hayatımda gördüğüm en tehlikeli yeşilin bu adamın gözlerine armağan edildiğini düşündüm.

Çok yanlış bir adamın arabasına çarpmıştım.

“Özür dilerim.” Dudaklarımdan çıkan ilk cümle bu oldu. Nefes nefese kurduğum bu cümlemin arkasında saklanan daha milyonlarca cümle vardı ama ne denirdi ki? Yeşil gözleri doğrudan yüzüme sabitlenmişti, hiçbir şey söylemeden yüzüme bakarken yağmur artık onu da ıslatıyordu.

Bana mı çatılmıştı o kaşlar? Birkaç saniye boyunca yüzünde hiçbir değişim yaşanmayınca, aslında kaşlarının çatık olmadığını, yüzünün yapısının öyle olduğunu fark ettim. Ama bu içimi rahatlatmaya elbette yetmemişti.

“Gerçekten çok özür dilerim,” dedim tekrardan, sesim titriyordu. Bakışlarım arabanın önüne doğru kayınca kaşlarım dümdüz bir şekil aldı ve dudaklarım daha da aralandı. İşte şimdi gerçekten sıçmıştım. Babam bunu duyarsa beni mahvederdi, çenesinden kurtulamazdım. Para onun için sorun değildi ama insanların karşısında mahcup duruma düşürülmekten nefret ederdi. Bir elimle ağzımı örterken, “Ay çok özür dilerim ben,” diye fısıldadım. Neredeyse ağlamak üzereydim şu an. “Eski bir araba. Müzeye konsa konur,” diye saçmaladım. “Klasikti, değil mi? Çok özür dilerim.” Telaştan ne yapacağımı şaşırmıştım. “Çizilmiş.”

Bisikletin üstünden indim, karnımdaki ağrıyı yok sayarak arabanın önünde dikilmeye devam ettim. Bisikletim yerde duruyordu ve arka tekerleği dönüyordu.

“Sen iyi misin?” diye sorduğunda kalın ve buğulu sesi duraksamama neden oldu. “Bir yerinde bir şey yok değil mi?”

Sorusunu görmezden gelerek kafamı eğip arabanın ön kısmına baktım. “Ay şurası biraz çizilmiş mi sanki?” diye sordum içim ezilirken. “Şurası-”

“Kafanı mı vurdun sen?”

GERÇEKTEN
ÇOK ÖZÜR
DİLERİM.

SEN
İYİ MİSİN?

Duraksayıp kafamı kaldırdım ve yeşil gözlerin sahibine baktım. Yüzüne örülmüş bir duvar vardı da alçısı yeni yapılmıştı, o yüzden bozulur falan diye yüzünü hareket ettirmiyordu sanki. “Hayır,” dedim tek kaşımı kaldırarak. Kafam falan mı kanıyordu? “Kafam mı kanıyor?” Bir elimi kaldırıp saçlarımın arasına götürdüm, saçlarım yağmurun suyuyla ıslanmıştı ama yine de saçlarımın arasını karıştırıp sonra da parmaklarıma baktım. Kan falan yoktu. Vurmuş muydum yoksa? Travma geçiriyor olabilir miydim?

İç kanama mıydı yoksa?

Sarmaşık yeşili gözlerini ağır ağır kırpıttıktan sonra, “Sende bir sorun var mı yok mu?” diye sordu düz bir sesle.

“Ha...” Ona düz düz baktım. “Yok,” diye yalan söyledim. Aslında karnım felâket acıyordu şu an. Bir cep telefonu melodisi yankılanmaya başladığında karşımdaki adam elini ön cebine attı ve cebinden siyah bir cep telefonu çıkarttı. Telefonu açıp kulağına götürürken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Telefon ıslanıyordu. “Rötar yaptım, gecikeceğim,” dedi düz bir sesle. “Bir çocuğa çarptım.”

Çocuk ben mi oluyordum? Karşımdaki adama bön bön bakarken bir elimi karnımın üstüne koymamak için çok zor tutuyordum kendimi. Yeşil gözlü adam, “Kardeşim, az önce dolaylı yoldan bir suçlu oldum zaten. Ne dediğimi duymadın galiba. Bisikletli bir çocuğa arabayla çarptım,” dedi sakın bir sesle.

Telefonun diğer ucundan, “Siktir!” diye bağırdı kalın sesli bir adam. Şok olmuş gözlerle karşımdaki adamı izlemeye devam ediyordum. “O iyi mi?” Durdum, evet, iyiydim. “Impala’yı ver telefona.”

Ha?

Sarmaşık yeşili gözler benden ayrılmadı ama hafifçe eğildi ve elini arabanın içine soktu. “Ses ver amcana,” dedi ve kornaya basmaya başladı.

O, ne yapıyordu?

Aralarında çok kısa bir konuşma geçti ama artık takip edemiyordum. Yeşil gözlü adam telefonu kapatıp kazağının üstüne sildi ve telefonu cebine attı. “Son kez soruyorum, iyi misin?” diye sordu, saçları sıırılsıklam olmuştu ve birkaç tutam, alnına yapışmıştı.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadım mahcup bir şekilde. Bir an gözlerim ayaklarımın dibindeki sepete kaydı. Sepetin içindeki kutu yere devrilmiş, yere fidelerin toprağı serilmiş ve yağmurun da etkisiyle toprak çamurlaşmıştı. Gül fideleri darmadağın olmuş, ölmüştü. “Ama...” Gözlerim yanmaya başladığında ağlamamak için dişlerimi sıktım. Tanımadığım birinin yanında ağlayıp işleri tamamen çığı-rından çıkarmak istemiyordum. Parasal yönden sıkıntı çeken bir aile olmasak da babam harçlığını ıvır zıvıra yatırdığını düşündüğü için bana gereğinden daha az harçlık veriyordu ve bu yüzden aynı çiçek fidelerinden önümüzdeki bir hafta içinde bir daha almamın imkânı yoktu. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Burnumu çekip kafamı kaldırdım ve karşımdaki adama baktım. Gözlerimin beyazının kıpkırmızı olduğuna emindim ama dikkatli bakışları beni kısıkvrak yakalamıştı ve gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. Sol gözümün alt kirpiğine takılan bir damla yaşa kayan yeşil gözlerin önündeki engellerden dolayı adamın ne düşündüğünü görebilmek hemen hemen imkânsızdı. Bir kez daha burnumu çekip, “Tekrar özür dilerim,” diyebilirdim. Suçun bende olduğu ortadaydı, bunu kendim de biliyordum.

Birkaç saniye ifadesiz gözlerle beni izledikten sonra, “Hastaneye gidiyoruz,” dedi pürüzsüz bir tavırla.

“Hayır,” dedim ellerimi iki yana sallayarak. “Lüzumu yok.”

“Buna ben karar veririm,” dedi, sesi ketumdu.

Haklıydı, başına bela almak istemediğini anlayabiliyordum. “Gideceğiniz yere geç kalacaksınız,” dedim tek nefeste. “Ben iyiyim, gerçekten.”

Adam arabanın kapısını kapattı ve yanıma doğru yürüdü. Teninden gelen taze gül kokusunu aldığımda bir an afalladım ve kafamı kaldırıp irileşen gözlerimi saklama gereği duymadan dikkatle adama baktım. Adam eğildi, yerdeki bisikletimi kaldırdı ve elinde sürerek arabanın arkasına doğru götürdü. Bagajı açtı ve darmaduman olmuş bisikletimi bagaja koydu ama kapağı kapatamadı.

"Fideler için yapabileceğim bir şey yok," dedi yanıma döndüğünde.

Elimi karnıma götürdüm ve tek gözüm kısılırken dişlerimi sıkarak hafifçe inledim. Yeşil gözlerin sahibi, "Tam düşündüğüm gibi," dedi. Sürücü koltuğunun kapısını açtıktan sonra arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Yağmurun şiddeti azalmıştı. Kafasını açık olan camdan dışarı uzatıp, "Binecek misin artık?" diye sordu.

Her ne kadar isteksiz olsam da şu an başka çarem yok gibi görünüyordu. Hafif nemli olan kirpiklerimi kırptırdıktan sonra arabanın ön tarafından dolandım ve utanarak arabanın kapısını açıp bindim. Ön yolcu koltuğuna yerleştikten sonra kapıyı kapattım ve avucumu karnıma bastırmaya devam ederken, "Gerçekten hiç gerek yoktu," dedim utana sıkıla.

Cevap vermedi. Arabanın içi de onun gibi taze gül ve biraz da yağlı boya kokuyordu. Sırtımı arabanın koltuğuna yasladım ve adama bakmamaya özen göstererek gözlerimi ön cama diktim. Aklım hâlâ yere serilen gül fidelerinde olsa da bunu düşünmemeye çalıştım. İlk kez klasik bir arabaya biniyordum. Çocukluğumdan beri hep lüks, pahalı ve modern arabalara binmişim. Babam gücü, otoriteyi ve parayı seven bir adamdı. Gösterişten uzak durmaz, imkânlarını kullanmayı severdi. Ama bu klasik araba o kadar farklı bir havaya sahipti ki, babam bu arabayı görse kesinlikle hayran kalırdı. Her ne kadar modern şeyleri sevse de antikalara olan ilgisini de fark etmiyor değildim. Sanırım ben babamı çok fazla inceliyordum. Onun aksine.

Araba hareket ettiğinde göz ucuyla ona baktım. Beyaz elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Mavi, yeşil damarlar elinin üstündeki deriyi parçalayacak gibi görünüyordu. Yağan yağmurun erkisiyle bembeyaz kesilmiş bir gökyüzünün üstünde çakan şimşekler gibi. Damarlarını buna benzetmişim. Şimşeklere.

Bir an etrafta bir sürü soru işareti belirmeye başladı. Şu an beni hastaneye götürüyordu ve bu eve geç kalacağım anlamına geliyordu. Bisikletim mahvolmuştu; bunu anneme ve babama nasıl açıklayacağımı bilmiyordum -tabii fark ederlerse- ve bu klasik arabayı çizmiş-

rim, bunun da verilmesi gereken bir hesabı vardı bana kalırsa. Ayrıca şu an sıırsıklamdım, arabanın koltuğunu da ıslatmışım. Adam içten içe bana neler diyor, nasıl sövüyordu bunu yalnızca Allah bilirdi şu an. Utançtan küçücük kaldığımı hissettim. Yer yarılsa ve içine düşsem, daha derini bulabilmek için yarılan yeri tepiklerdim.

Karnımdaki acıyı unutmama neden olan, zihnimin içinde pişen düşüncelerdi. Silecekler birkaç kez çalıştı, yağın yağmurun camın üstünde yarattığı birikintiyi sildi. Araç tanıdık bir yola girdiğinde kaskatı kesildim. Hangi hastaneye gidiyorduk biz şu an? Bu yolun sonu tek bir hastaneye çıkıyordu, o hastanenin içinde de beni bekleyen iki kişi vardı. "Ben gerçekten iyiyim," diye fısıldadım korku dolu gözlerle ön camdan dışarıyı, hastaneye uzanan yolu izlerken. "Lütfen beni burada indirir misiniz?"

"Geldik zaten," dedi daha çok gerilmeme neden olarak.

Omzumun üstünden ona baktığımda, yolu izlediğini gördüm. Soluk teni, arabanın içindeki karanlığa rağmen oldukça beyaz görünüyordu. Sıkıntıyla iç çekerek gözlerimi devirdim. Buradan kurulmanın yolunu bulmam gerekiyordu. Araç o tanıdık hastanenin bahçesine girdiğinde nefesimi tuttum; hastanenin bahçesindeki heykelin avucundan çıkan su, havuzun içine dökülüyordu. Adam, aracı durdurdu.

"Buna gerçekten gerek yok," diyebildim karnım tamamen kasılırken.

Cevap bile vermeden emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi. Ben de onu takip ederek arabadan indim ve kapıyı kapatıp bakışlarımı görkemli binaya çevirdim. Oldukça büyük olan bina ilk bakışta tamamen camdan yapılmış gibi duruyordu. Büyük bahçesinin etrafına yerleştirilen heykeller, burayı bir akıl hastanesine benzetme neden oluyordu.

"Koskoca İzmir'de bu hastaneyi mi buldun?" diye sordum kısık bir sesle; adamın bunu duymadığından son derece emindim. İkimiz de aracın önünde yan yana dikiliyorduk. Omzunun üstünden bana baktığını fark ettim.

"Bir şey mi dedin?"

Gerildim. "Hayır," dedim yakıcı bir gerginlikle. "Buradan geri-sini ben halledebilirim."

Bana düz düz baktı. Hiçbir şey söylemeden hastanenin giriş kapısına doğru yürümeye başladığında yüzüm tuhaf bir şekil aldı ve kafamı iki yana sallayarak, "Hadi ama ya!" diye çemkirdim kendi kendime. "Of!"

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak tam olarak bu oluyordu sanırım. Olduğum yerde ayağımı sertçe yere vurup kafamı göğe kaldırdım. Yağmur taneleri yüzüme düşmeye devam ediyordu. "Alacağın olsun!" diye homurdandım. Bakışlarım yavaşça giriş kapısına kaydığında, adamın giriş kapısında dikilmiş bomboş gözlerle bana baktığını görünce boynuma kadar kızardığımı hissettim.

"Yürüyemiyorsan tekerlekli sandalye ya da sedye isteyeceğim iç-riden?" diye seslendi. Sesi o kadar ifadesizdi ki, durup alık alık ona baktım.

"Gerek yok," diye fısıldadım, omuzlarım umutsuz bir tavırla aşağı düştü. Babetlerimde çamur lekeleri vardı ve üstüm hâlâ ıslaktı. Hastanenin giriş kapısından içeri girdiğimizde hemen danışmada duran iki hemşire kafasını kaldırıp önce bana, hemen ardından da önümde yürüyen adama baktılar. Yüzlerinin aydınlandığını gördüğüm an, beni tanıdıklarını fark ettim ve bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım. Umarım haberi anneme ve babama uçurmazlardı.

Acil servisin önünde durdu ve omzunun üstünden bana baktı. Siyah saçlarının üstleri ıslanmıştı; saçlarının uçları alına doğru dökmüştü. "Seni burada beklesem?" dedi sorar gibi.

Sanki içeri girmek istemiyor gibiydi. Başımı hızlıca sallayarak, "Beklemenize gerek yok," dedim hızla. "Gidebilirsiniz."

Yüzünde aşılması güç bir donukluk vardı. Bakışları kısaca asansörlere doğru giden koridora kaydıkdan sonra, "Burada bekliyorum," dedi kesin bir tınıyla.

Muhtemelen ölmeyeceğimin farkındaydı ve bisikletimle çizdiğim arabasının masraflarını bana ödetmek istiyordu. "Borcum ne kadar?" diye sordum aniden kendimi tutamayarak.

Bu kez o bana alık alık baktı.

"Ne borcundan bahsediyorsun?"

"Arabınıza çarptım."

"Bu cüsseyle senin bir arabaya çarpman fiziksel olarak imkânsız," dedi kaşlarını kaldırarak. "Arabam sana çarptı."

"Siz bana çarptınız," diye düzelttim ve anında kıpkırmızı kesildim. "Yani öyle demek istemedim. Tamamen benim dikkatsizliğimden kaynakla-"

"Ben sedye getirmelerini istemeden hemen önce bence içeri girmelisin," diyerek lafımı böldü.

Onu geride bırakıp acil servisin içine girdiğimde beyaz duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Tıbbi malzemelerin üstünde olduğu şeyin önünden hemen geçtikten sonra çift kanatlı kapının önünde dikilip içeri baktım. İçeride yaşlı bir adamın koluna iğne vuruluyordu. Rabia abla, genelde acil serviste duran hemşirelerden biriydi ve annemin yakın arkadaşlarındandı. Beni görünce gözleri kocaman açıldı ve hızla yanıma doğru yürüyüp, "Gülçehre?" dedi sorar gibi, paniklemişti. "Güzelim, bir şey mi oldu?" Gözleri hızla bedenimi taradı.

Ellerimi havaya kaldırıp iki yana sallayarak, "Bir şeyim yok," diye yalan söyledim. Beni kolumdan tutup içeri çekti.

"Annemi ya da babamı görmeye geldin?"

"Hayır." Duraksayıp gözlerimi kaçırdım. "Gelmek zorunda bırakıldım."

"Ne?"

"Uzun mesele. Bisiklet sürerken küçük bir kaza geçirdim," dediğimde gözleri kocaman açıldı. Onu dururdum. "Sakin ol, önemli bir şeyim yok. Araç sahibi biraz pımpirikli birisi sanırım, beni zorla hastaneye getirdi."

"İyi yapmış," dedi Rabia abla. "Nerede o?"

“Sakin olur musun lürfen? Suçlu olan benim. Babamın duymasını hiç istemiyorum. Konuyu bizimkiler duymadan nasıl kapatabilirim diye düşünüyorum. O yüzden adamı başımdan savmaya çalıştım.”

“Ne olursa olsun bir kaza oldu ve bunu polise bildirmek zorundayız. Ya sana bir şey olsaydı?”

“Bu kadar endişelenmene gerek yok. Bisikletin direksiyonuna karnımı çarptım, o kadar.”

“Ah Gülçehre!” Rabia abla, endişeli görünüyordu. Huzursuz bir şekilde başını iki yana sallayıp, “Aç da bir karnına bakayım,” dedi kısık bir sesle.

İyi olduğuma Rabia ablayı inandırmam biraz güç olmuştu. Sonunda acilin kapısından çıkarken, “Abla, lürfen bu olanlar aramızda kalsın,” dedim.

Rabia abla için bu zor olsa da beni kırmayacağını biliyordum. Başta surat assa da sonrasında başını olumlu yönde sallayarak, “Tamam,” dedi durgun bir sesle. “Lürfen dikkatli ol, Gülçehre.”

“Söz veremem,” diye fısıldadım, bunu duymadığını biliyordum. Dışarı çıktığımda bakışlarım koridordaki bekleme yerlerinde ve boş koridorda dolaştı. Burada değildi. Bekleyeceğini düşünmüştüm ama beklememişti. İçten içe rahatlasam da bir an duraksadım. Bisikletim hurdaya dönmüş olsa bile onun arabasının bagajında kalmıştı. Her ne kadar bisikleti o hâlde eve götüremeyecek olsam da bisikletimi çok seviyordum. Elimi karnımın üstüne koyup yavaşça ovalarken, “Aynı gün içinde hem güllerden hem de bisikletimden oldum,” dedim kırık bir çaresizlikle.

Aslında bunlar sorun değildi. Sadece, sevdiğim şeyleri, koptuğunda öldüren bir bağ ile bağlanarak, çaresiz bir tutsaklıkla seviyordum. Sevdiğim bir şeyden koparılmam demek, damarlarımdan birinin kesilmesi demektir. Eğer ruhum bir gün put keserse, bunun anlamı sevecek hiçbir şeyim kalmadı demektir.

Tam çıkışa yöneldiğim esnada, “Gülçehre,” dedi kaskatı, tanıdık ses.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Yağmur suyunun ıslatarak çekiştirdiği saç diplerim sızlıyordu. Babamın nefesini koridorun diğer ucunda olmasına rağmen hemen ensemden hissedebiliyordum. Danışmadaki çalışanların gözlerinin ikimizde olduğunu hissettim. Eli, koluma dokunana dek hiçbir şey yapmadım. Beni kenara çekip kendine doğru çevirdi. Beyaz önlüğünün içinde, tanıdık bir yüze sahip ama tamamen bir yabancıya dönüşmüş olan adama baktım. Gözleri hızla yüzümü taradıktan hemen sonra, "Sırılsıklamsın!" dedi azarlar gibi. "Bu hâlde buraya nasıl gelebiliyorsun sen?"

"Gelirken ıslanmış olamaz mıyım?" diye sordum ona düz düz bakarken.

Dişlerini sıkıp bakışlarını danışmaya çevirdi; oradakilerin bize bakmadığını görünce tekrar bana baktı ama bu kez deyim yerindeyse gözlerinden ateş saçıyordu. "Şu pabuçlarının hâline bak," dedi gözleri ayaklarıma kayarken. "Çamur içinde olmuş."

"Bunun ne önemi var?" diye sordum kolumu onun elinden kurtarıp sertçe geri çekilirken.

Babamın bakışları yavaşça arka tarafa doğru kayınca, "Hay aksi!" dedi ve beni tekrar kolumdan kavrayarak acil servisin girişindeki dar araya doğru çekti. "Başhekim seni bu hâlde görürse gözündeki itibarım beş paralık olur!" Bunu tükürür gibi söylemişti. "Buraya geleceksen daha özenli giyinmelisin. Islak bir kedi yavrusuna benziyorsun."

Bir an ona buraya onun için gelmediğimi, küçük bile olsa bir kaza geçirdiğimi bağırtarak söylemek istedim ama bunu yapmadım. Söylediklerini dinlerken burnum yanmaya başlamıştı. "Neden bana bir cevap vermiyorsun, Gülçe?" diye sordu kaskatı bir sesle. "Az kalsın başhekim görecekti seni diyorum."

"Görseydi ne olacaktı?"

"Pabuçların çamur içinde?"

"Olamaz mı?"

"Tırnaklarının içinde toprak var!" dedi bir kez daha.

"Bu önemli değil," diye fısıldadım.

Babam bana onun hazine haritasıymışım gibi baktı; üstümde ne kadar ilerlerse ilerlesin hiçbir şekilde topraklarımda hazine barındırmadığımı, istediği şeyleri bulamayacağını bilmeme rağmen, topraklarımı darmaduman etmesine izin veriyordum.

"Aç kulağını iyi dinle," dedi kolumu daha sert kavrarken. "Bir gün bu hastaneye köklerimizi salacağız. Sen bu hastanenin en ünlü doktorlarından birinin kızısin. Benim kızımsın. Benden daha ünlü, daha sözü geçen, daha başarılı bir doktor olmak zorundasın. Davranışlarına, her şeyine dikkat edeceksin!"

"Evet," dedim kolumu bir kez daha ondan kurtarıırken. "Ben senin kızını. Malın değilim."

Babamın bakışları şokla sarsıldı. Bakışlarını farklı yöne çevirirken, "Elimden bir kaza çıkmadan hemen önce burayı terk ediyorsun," diye konuştu yavaşça.

"Elinden çıkan en büyük kaza benmişim gibi davranmaktan vazgeç artık," dedim kendimi tutamayarak. "Benim bir kalbim olduğunu göremeyecek kadar mı kör etti seni bu hastane?"

"Gülçehre!" diye hırladı. Birilerinin bizi duymasından ölesiye korkuyordu. "Derhâl eve!"

Başımı hızlıca salladım. Nasıl gidecektim? Cebimde beş kuruşum yoktu. Artık bisikletim de yoktu. "Güzel," dedi babam tatmin olmuş bir sesle. "Hadi git."

"Gidiyorum."

Ondan uzaklaşırken bu kez onun yüzüne bakmadım. Parmaklarım farkında olmadan eteğime kaydı; eteğimin ucunu avucuma alıp yavaşça sıktım ve omuzlarımı dik tutmaya çalışarak hastanenin çıkış kapısına yürüdüm. Babamın arkamdan baktığını biliyordum.

Umursamamaya çalıştım.

Otomatik kapı iki tarafa doğru açılırken yarattığı boşluğun içinden geçtim ve hâlâ yağmurun ıslattığı kaldırımlara ilk adımımı attım. Bakışlarım kaldırım taşlarında dolaşırken köşeye kıvrıldım ve hastanenin düz yolunda ilerlemeye başladım. Yağmur tekrar saçla-

rımı ıslatmaya, görüşümü puslandırmaya başladı; avucumdaki bir parça kumaşı biraz daha sıkı kavrayarak dişlerimi sıktım.

Şu suyun bile söndüremeyeceği bir ateş yanıyordu göğsümde.

“Yanlış tarafa gidiyorsun,” dedi tok, erkeksi bir ses. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda, Impala’nın camından kafasını dışarı uzatmış bana bakan o adamı gördüm. Gitmemiş miydi?

“Her şey yolunda, yaşayacağım,” diye fısıldadım duymasını umarak. “Eğer bana size ulaşabileceğim bir telefon numarası verirseniz arabanıza verdiğim zararın-”

“Bisikletini mahvettim,” dedi düz bir sesle; yeşil gözlerini gözlerime sabitlemişti. “Ödeştik.”

Başımı salladım, itiraz edecek hâlde hissetmiyordum kendimi. Tam yürüyecekken, “Artık bir bisikletin yok,” dedi.

Duraksayıp ona ters ters baktım. “Biliyorum?”

“O yüzden seni gideceğin yere kadar bırakacağım.”

“Teşekkür ederim ama gerek yok,” diyebildim zorla.

“Bırakayım mı demedim, bırakacağım dedim.” Ona düz düz baktığımda, o da bana aynı benim gibi karşılık verdi.

“İstemiyorum.”

“Hava buz gibi, yağmur yağıyor ve ıslak kıyafetlerinle donduğuna eminim.”

Zihnimin içinde beynime batan dikenler vardı ama bu dikenler bir çiçeğe ait değildi; bir sarmaşığın dikenleriydi ve oldukça zehirliydi. Sanki biri düşüncelerimi küllük olarak kullanıyordu ve parmaklarının arasında tuttuğu sigaranın yanan ucunu düşüncelerime bastırıp duruyordu. Adım atsam, attığım adım bir boşluğa takılacak ve kendi hayallerimin üstüne düşecektim. Bacaklarım üşüyordu ama omurgam yanıyordu. Impala’nın önüne doğru yürüdüm ve ona bakmadan ön kapıyı açıp araca bindim. Hiçbir şey söylemeden gözlerimi doğrudan ön cama dikerek evimin adresini verdikten sonra emniyet kemerini bağladım ve sessizliğin perdesini dudaklarımın kırık camlarının üzerine indirdim.

Ense kökümdeki ağrı gitgide daha da şiddetleniyordu. Arabanın içindeki koku mu ağırlaşmıştı yoksa zihnim mi bu kokuyu sahiplenmişti bilmiyordum ama boyanın ve güllerin kokusu sanki ağzımın içindeymiş gibi hissediyordum.

"Hep böyle misindir?" diye sorarak sessizliği bozan taraf o oldu.

Gözlerimi ön camdan ayırmadan, "Nasıl yani?" diye sordum. Eteğim hâlâ avucumun içindeydi; diğer elimin tırnaklarını da avuçlarıma batırıyordum.

"Birkaç saat önce daha farklı biri gibi davranıyordun," dedi açıkça; bana bakmadığını biliyordum, gözü yoldaydı ve sesindeki buzdan duvar ne hissettiğini kolayca saklamasını sağlıyordu.

Sessiz kalmayı tercih ettiğimde o da üstüme gelmemeyi seçti. Evimin olduğu sokağa yaklaştığımızı fark ettiğimde, "Burada ineyim," dedim bağlı emniyet kemerini çözmek için hareketlenirken.

Adam arabayı durdurmak yerine sürmeye devam etti ve evin olduğu sokağa girdi. Ona tek kaşımı kaldırarak düz düz baktım ama bakışlarıma karşılık alamadım. Hemen evimin önünde durduğunda, "Teşekkür ederim," dedim kapının koluna uzanarak. "Ve tekrardan çok üzgünüm."

Gözlerini dikiz aynasına çevirdi. "Evren ben," dedi düz bir sesle.

Bana bakmıyor olmasına rağmen, bana adını söylediğini fark ettim. Başımı yavaşça salladım ama şaşırmıştım. Kapıyı açıp bir ayağımı dışarı atarken, "Gülçehre," diye mırıldandım.

Hiçbir şey söylemedi; gözleri dikiz aynasındaydı. Arabadan çıkup kapıyı yavaşça kapattım ve aracın içine bakmadan bahçeye doğru yürüyüp demir kapıyı iterek açtım. Yağmur artık çok daha hızlı yağıyordu. Merdivenleri tek adımda çıkup kapıya yönelecekken duraksadım ve bakışlarım omzumun üstünden bahçe kapısına doğru kaydı.

Evren, orada değildi.

Ve ben, aslında bir süredir intiharı düşünen, on dokuz yaşında bir kızdım.

Fayf

Zaman inatla akıyor, kalbim hâlâ atıyordu.

Parmaklarım okuduğum kitabın son sayfasında dolaştı. Harflerin üstünde turladım, kelimeleri hissettim, oluşan cümlelerin içinde bir hayat yakaladım ve o hayatı avuçlayıp sıktım. Sanki tüm kitap karakterlerinin kanı parmak boğumlarımda akıyordu. Güneşin parlak ışığı, küçük bir çubuk şeklinde içeri uzanıyordu; çubuğun etrafında uçuşan toz zerreciklerine bakarken kitabın kapağını kapattım.

Dün gece yaşananları belli belirsiz, parça parça da olsa hatırlıyordum. Babam eve geldiğinde kıyameti kopartmış, annem onu sakinleştirmeye çalışmıştı ve ben odamdan çıkıp ona cevap bile vermemiştim. Bisikletimin yokluğunu fark etmemişti, fark etmesine de gerek yoktu. Kafamı geriye doğru attım ve yatağımın üzerine devrildim. Uzun saçlarım, yatağın üstüne tıpkı bir ahtapotun kolları gibi uzanıp yayıldı. Ellerimi kaldırdım ve açık tenimin altında atan damarların çizdiği yolları izlemeye başladım. Kâkülüm, alnımın yan tarafına kaymış, alnımı açıkta bırakmıştı. Tırnaklarımın arasına giren toprağı düş alırken temizlemiştim ama yine de o toprak kırıntılarının tırnaklarımın arasında benimle yaşıyor olması hoşuma gidiyordu.

Odamın kapısı tıklatıldığında ellerimi indirip karnımın üzerine yerleştirdim ve dudaklarımdan dökülecek herhangi bir komut bek-

Ninova

lenmeden odanın kapısı açıldı. Bakışlarım yavaşça kapıya doğru kaydı, annem oradaydı.

“Günaydın,” dedi tatlı bir tebessüm eşliğinde.

Dudaklarımda ratsız bir tebessüm yeşerdi. “Günaydın,” diye fısıldadım, doğrulup yatağın üzerinde bağdaş kurarak otururken.

“Turuncu yakışmış,” dedi çenesiyle üstümdeki turuncu geceliği işaret ederek.

Askılı, etekleri fırfırlı olan turuncu geceliğime kayan gözlerim, kısaca üzerimdeki geceliği inceledikten hemen sonra tekrar anneme döndü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Annemin sımsıkı topuz yaptığı saçlarını uzun zamandır salık hâlde görmüyordum. Diplerinden birkaç tel beyaz saçın da yaptığı topuzdan dolayı gerilerek belirginleştiğini gördüm. Babam yakında saçını boyaması gerektiğini ona hatırlatırdı kesin. Annem içeri girdikten sonra kapıyı sıkıca kapattı ve odanın ortasına doğru yürüdü. Hemen girişteki boy aynasına baktıktan sonra gözleri kitaplığımda ve odanın içinde turladı. “Ne kadar yaşam dolu bir oda,” dedi nazik bir tavırla. “Senin bu huyunu her zaman sevmişimdir. Ne zaman odana girsem, huzurlu hissediyorum.”

“Odamı seviyorum,” diye fısıldadım. Evet, odamı seviyordum. Sadece içinde olmak beni mutlu etmiyordu, hepsi buydu.

“Odan sana benziyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sorduğumda bana dikkatle baktı.

“Hım?”

“Hiç.”

Annem başını iki yana sallarken gözlerini yumdu, yüzünde hüznü bir ifade belirdi. “Bak Gülçehre, biliyorum,” diye fısıldadığında, başımı iki yana salladım.

“Anne, yapma,” dedim kelimelerin üstüne basarak. “Lütfen.”

Annem yatağımın ucuna oturup, yüzündeki hüznü dindirmeden, “Bu hayat senin hayatın, biliyorum,” dedi durgun bir sesle. “Akşam için çok üzgünüm ama onu biliyorsun.”

“Senin suçun yok,” dedim gülümseyerek.

"Hayatım, onu çok sevdiğini biliyorum."

"O benim babam," dedim hızla. "Onu nasıl sevmem anne?"

"Evet, biliyorum." Elini dizime koyup hafifçe sıkarak okşadı.

"Onun da seni çok sevdiğini biliyorum." Sessiz kaldım. Annem birkaç saniye beni izledikten sonra derin bir nefes aldı. "Dün hastaneye gelmen beni çok sevindirdi ama bizi görmeye geldiğini düşünüp sevindim. Baban gibi düşünmediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Kendine bir hayal yaratırsan, babana karşı koymak çok daha kolay olacak, Gülçehre," dedi annem nahif bir sesle. "Şu an istediğin bir şey yok. Gelecekte bir beklentin, arkasından koşacağın bir hayalin olmadığı sürece senin üstünde hak sahibi olduğumu iddia etmeye devam edecek."

Duraksadım. "Bir hayalim olmadığını nereden bilebilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi annem tekrar gülümserken. "Görüyorum."

"Hayalim doktor olmamak."

Annem bu kez kahkaha atıp, "Şapşal," dedi. "Bu arada sana kötü bir haberim var."

"Odama girip geceliğime iltifat ettiğinde anlamalıydım," diye dalga geçtim gülerek.

Annem duraksadı, gülümseyişi yüzünde asılı kaldı. "Seni böyle görmek çok güzel, Gülçehre," dedi hiç beklemediğim bir şekilde şefkatle.

Gülümseyerek anneme sokuldum ve omzuna yatıp, "Kötü haberi bekliyorum," diye fısıldadım.

"Kötü haber... Bugün hastaneye gelmen gerekiyor."

"Anne..." Geri çekilip ona baktım. "Hayır."

"Üzgünüm, bebeğim," dedi annem omuz silkip alt dudağını üst dudağının altına alarak. "Ertuğrul Karaisaoğlu'nun yasalarını biliyorsun."

"Daha dün beni o hastaneden kovan babamdı," diye üste çıktım. "Şimdi neden gelmemi istiyor?"

"Anlasana, belki de aranızdaki buzları eritmeye çalışıyordur?"

"Neden hiç öyleymiş gibi hissetmiyorum?"

Annem gülümseyip eğildi ve beni almından öptü. "Gülben!" diye seslendi babam aşağı kattı. "Hadi artık, çıkmalıyız! Seni beklemeyeceğim."

Annem gözlerini devirerek, "Gördüğün gibi, o çok dediğim dediğim bir adam," diye homurdandı. Başımı sağ omzumun üstüne düşürerek kafamı salladım. Annem yanağımdan makas aldıktan sonra, "Çok geç kalmamaya çalış. Baban erken gelmeni istedi," dedi ve odamdan çıktı.

Odada yalnız kaldığımda omuzlarıma oturan gölgeler, bakışlarımın durulmasına neden oldu. Bir süre oturduğum yerde öylece zemine şerit çeken güneş ışığını izledim. Babamın sesi, her zaman kurduğu bir cümle eşliğinde zihnimin denizinde köpürüyor, aklımın şişesinde çalkalanıyordu.

Sen benim kızsın; en iyisini yapmak, başarmak zorundasın.

Bana bağıırıyordu, bana el kaldırdığı zamanlar oldukça fazlaydı, her şey onun istediği gibi olsun istiyordu ama bir süre sonra bana tamamen hükmedemediğini anlamış, bu onu daha da çıldırtıp üstümde kurduğu baskıyı ağırlaştırmasına neden olmuştu. Bazen öyle ağır konuşuyor, baba-kız arasındaki çizgiyi öyle sert adımlarla çiğneyerek aşırıyordu ki, ona durması gerektiğini söylemesem çok daha ileri gidebileceğini biliyordum. Onu affetmek imkânsızdı ama onu sevmekten de vazgeçemiyordum.

Her seferinde ona ağacımdan bir dal uzatırdım, uzattığım dalı hiç düşünmeden kırardı.

Duş aldıktan sonra giyinmek için elbise dolabının önünde dikildim. Bedenim hâlâ ıslaktı, su damlaları tenimden kayarak zemine damlıyordu. Islak saçlarımı sağ omzumun üstüne atıp, elbise dolabının kapağını açtım ve parmaklarım kıyafetlerimin arasında dolanmaya başladı. Ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Esasen oraya gitme konusunda da büyük bir isteksizlikle kavruluyordum. Babamın dediği gibi kendime özenmeli, güzel giyinip gitmeliydim. Giyim konusunda zaten kendime dikkat ediyordum ama babam

ekstra çaba sarf etmemi, her şeyimle en iyisi olmamı öyle deli bir tutkuyla istiyordu ki ne giyersem giyeyim, ne yaparsam yapayım ona yetmeyecekmişim gibi hissediyordum.

Üstünde pembe gül desenleri, yeşil yapraklar ve mavi, küçük papatyalar olan siyah, askılı, mini elbiseyi dolabımdan çıkardıktan sonra askısıyla birlikte yatağın üzerine koydum. Tekrar dolabın önüne döndüm ve kor gömleğimi çıkarttım; bu kor gömleği elbisenin üzerine giyip, tam göbeğimin üstünden uçlarını bağlamayı düşünüyordum. Elbisenin güllerinin renginde, dolgu topuk, önü kapalı ayakkabıları ve bileğimde biten beyaz fırfırlı dantel çoraplarımı çıkarıp köşeye koydum ve vücudumu kurulamaya başladım. Her şeyi halledip giyindikten sonra kuruyan saçlarımı tarayıp maşa yardımıyla uçlarına hafif dalgalar verdim. Toprak tonlarında ruj, hafif uçuk renklerde bir allık ve hafif bir rimelle makyajım da tamamıydı. Boynuma taktığım gümüş kaplumbağa kolyesi, boş duran boynuma biraz olsun doldurmaya yetmişti.

Odamdan çıkarken taksiye vereceğim parayı ve cep telefonumu kor gömleğimin fermuarlı üst cebine yerleştirdim. Her ne kadar kulaklıklarımı takmak istesem de bunu yapmadım. Yanıma yol boyunca okuyacağım bir kitap ya da manga almayı da tercih etmedim. Hava dünün aksine günlük güneşlikti, bu benim şansımdı. Evin kapısını kilitlerken, Yusuf amca kendi bahçesindeki yavru bir kediye mama veriyordu.

"Günaydın, Yusuf amca," diye seslendim tellere doğru yürürken.

"Günaydın, Gül Kız," dedi sevecen bir şekilde gülümseyerek. Kedinin başını yavaşça okşayıp, zorlanarak da olsa çöktüğü yerden kalkıp dimdik durdu. "Yahu dün o yağmur neydi öyle? Sabah hava günlük güneşlikti oysa..." Ensesini kaşıyıp bana dikkatle baktı. "Sen nereye böyle?"

"Hiç sorma, Yusuf amca," dedim dudaklarımı bükerek. "Hastaneye gidiyorum."

Yusuf amca, kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Ertuğrul mu çağırırdı?"

Yusuf amca, babamın bana öğrenimim ve gelecekteki mesleğim konusunda baskı uyguladığını iyi bilenlerdendi. Evde çıkan kavgaların çoğunu duyar, ağlayarak çıktığım bahçenin diğer ucundan bana çiçek uzatır ve beni gülümsetirdi. Onun olmadığı bir mahalle düşünemiyordum bile.

“Evet, babamın emri üzerine gidiyorum anlayacağın,” dedim dalgaya almaya çalışarak.

“Sıkma güzel canını,” dedi bilge bir tavırla. “Her şey olacağına varır. Yüce Yaradan’ın vardır bir bildiği. Az daha sık dışını.” Gülümsedim. O da bana gülümsedi ama gözlerimin ardına saklanan enkazı gördüğünü biliyordum. Bakışları bir ara bahçeye kayınca, “Senin bisikletin nerede?” diye sordu, sesinde merak vardı.

Dünkü yaşananlar kafamda canlanınca, yüzümdeki ifadeyi kontrol edemedim, gözlerimi hemen Yusuf amcadan olabildiğince uzağa, karşıdaki çam ağacına çevirdim. “Uzun bir hikâyesi olduğuna emin olabilirsin, Yusuf amca,” diye fısıldadım. “Bir ara mutlaka anlatacağım ama şimdi gitmem gerekiyor.”

“Anlatmanı bekleyeceğim. Hadi, geç kalma. Dikkatli git, olur mu?”

“Olur. Güzel bir gün geçir,” diye fısıldadım.

“Sen de, güzel kızım.”

Zamanın rengi, avuçlarımda diken batığı yaralar bırakıyordu.

Gözlerimde her daim kopmayı bekleyen bir fırtına vardı. Ne kadar sessiz bir yapıya sahip olsam da içim oldukça gürültülüydü. Kafamın içinde hiç bitmeyen konuşmalar dönüyordu. Bu konuşmalar bazen tanıdığım insanlara aitken, bazen tamamen yabancı olduğum, adını ve görüntüsünü bile bilmediğim insanlara ait oluyordu.

Çok kez delirmenin eşiğine geldiğimi düşündüm.

Taksiden indiğimde kafamı kaldırıp o tanıdık binaya baktım. Benim kaderim, bu binanın içinde yazılmamıştı; kaderimi kendim yazmak istiyordum. Bir şeylere mecbur bırakılmak, katlanabilece-

ğim bir şey değildi. Elber babamın da vazgeçmesini sağlayabileceğim o gün gelecekti. Topukluların üzerinde yürümek benim için zor değildi; çok küçükken annemin topuklu ayakkabılarını giyer, tüm evi o ayakkabıların üzerinde bir kez olsun düşmeden gezerdim. Ama biri bana dışarıdan baktığında o kadar çocuksu bir kız görüyordu ki, topuklu ayakkabı giydiğim zamanlarda garipsiyordu. İnsanlar tuhaftı. Yine de benim giydiğim topuklular bile her zaman benden bir parça taşırdı. Gerek davetlerde babamın zoruyla giydiğim yüksek topuklular, gerek şu an ayağımda olan dolgu topuklar... Hepsinde en azından model ya da renk, benim izlerimi taşırdı.

İçeri girerken gerginlikten can vermek üzereydim. Danışmadaki kızların gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde yüzüme belli belirsiz bir tebessüm kondurdum. Adının Nazlı olduğunu bildiğim genç kız, "Ertuğrul Hoca geleceğinden bahsetmişti," dedi ayağa kalkıp, masanın etrafından dolanarak yanıma geldiğinde. "Şu an ameliyatını yaptığı bir hastasını muayene ediyor. Hastasının taburcu işlemlerini yapacağım birazdan. İstersen babanı ofisinde bekleyebilirsin."

"Anladım," dedim güler yüzlü bir şekilde. "Ofisinde bekleyeyim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim canım." Kız gülümsedi. Yanından geçip giderken, masanın arkasındaki diğer kıza, "Ertuğrul Hoca gibi ketum bir adamın nasıl oluyor da böyle pamuk gibi bir kızı olabiliyor? Onu gördün mü? Küçük bir kız çocuğu gibi, değil mi? Çok sevimli görünüyor ya!" dedi.

Çevremdeki insanlarda bıraktığım ilk etki, '*Çok sevimli!*' şeklinde oluyordu...

Asansöre binip babamın ofisinin olduğu kata çıktım. Tuhaf bir şekilde hastane bugün diğer günlere nazaran daha boştu, bunu asansöre tek başıma bindiğim anda fark etmiştim çünkü genelde asansöre bindiğim zaman, büyük bir kalabalıkla karşılaşırımdı. Boş koridorda çevreme bakındım ve babamın ofisinin kapısına doğru

yürüyüp, adının yazdığı küçük, gösterişli camdan kutuya baktım. *Ertuğrul Karaisaoğlu*.

İçeride olmadığını bildiğim için kapıyı çalma gereği bile duymadan içeri girdim. Odasının içi her zaman olduğu gibi ferahtı, taze ıhlamur kokuyordu; durup etrafı kolaçan ettim, pencereleri sıkıca kapatmıştı ama perdeyi çekmemişti. Güneş ışığı, babamın kumtaşı masasının üzerine şeritler çekiyordu; masasının üstü her zaman olduğu gibi düzenliydi. Diğer doktorların aksine, benim babamın masasında çerçeveler göremezdiniz; masasında fotoğraflara yer vermezdi.

Siyah, deri koltuğa oturdum ve babamı beklemeye başladım. Gözlerim duvarlarda, ofisinin içinde turlayıp duruyordu. Duvarlarda şu âna dek aldığı başarı belgelerinin çerçevelenmiş bir şekilde asılı olduğunu gördüm. Onun için başarının resmi, bizim fotoğraflarımızdan çok daha üstündü. Babamın ofisinin kapısı aniden açıldığında, irkilerek kapıya doğru döndüm ve o an gördüğüm şey karşısında donup kaldım.

Evren.

Ben farkında olmadan, dudaklarımdan bir, "Ha?" döküldü.

Elini kapının kenarına koymuştu, yalnızca kafasını içeri doğru uzatmıştı, bir de ayaklarını görebiliyordum. Yeşil gözler, bir an yüzümde duraksadı; beni tanıdığını anladım. Kaşları anında çatılırken, "Mustafa Kemal Kuran burada değil mi?" diye sordu soğuk bir sesle. Ses tonu, sanki dün yaşadıklarımıza bir sünger çekmiş gibiydi.

"O kim?" diye sordum, isim tanıdık gelmişti ama çıkaramamıştım. "Burası Ertuğrul Karaisaoğlu'nun odası."

Tek kaşı havaya kalktı; bakışları benden ayrılıp kumtaşı masaya kaydı. Kumtaşı masanın üzerindeki Ertuğrul Karaisaoğlu yazısını görünce yüzünü buruşturup kafasını geri çekti; elleri hâlâ kapının üzerindeydi. Sanırım kapının dibinde duran cam kutuya bakıyordu. "Yanlış oldu," dedi kafasını tekrar içeri doğru uzatırken.

Bir an elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Yanaklarım anında ısınırken, gözlerimi ondan kaçırarak, “Önemli değil,” diye fısıldadım.

Gideceğini sandım ama gitmedi. “Sen yine niye buradasın?” diye sordu.

Bakışlarım tekrar ona kaydı, şaşkın bir ifadeyle ona baktım. “Yine derken?”

“Kimin arabasına çarptın?” Alay eder gibi söylememişti bunu. Aksine, yüzünde mimik bile oynamıyordu şu an. Ciddi olabileceğini düşündüm.

“Ha? Şey... Kimsenin?”

“Ee?” diye sordu tekrardan, bedenini biraz daha içeri sokup. “Niye buradasın?”

“Çünkü burası benim ba-”

“Evren?” dedi ranıdık ses, hemen Evren’in arkasından. Evren içeri girerek babama geçmesi için yer açtığında gözlerim kocaman açıldı. Bu ikisi birbirini nereden tanıyordu? Babamın yüzünde hiçbir zaman raslayamadığım aydınlık bir ifade belirmişti. Beni görmezden gelerek, “Hangi rüzgâr attı seni buraya?” diye sordu güler yüzle.

Evren’in üzerinde dar, lacivert bir gömlek vardı. Gömleğinin düğmelerini çok abes kaçmayacak şekilde belli bir seviyeye kadar açık bırakmıştı. Uzun bacaklarını saran siyah kot, biraz spor bir görünümlü çizse de gerçekten iyi görünüyordu.

“Odaları karıştırdım,” dedi yüzünde mimik oynamadan.

“Senin gibi dikkadi bir adamdan beklenmeyecek bir hareketti bu.” Babam kısık sesli bir kahkaha attı. “Geçsene şöyle. Bir kahvemi iç.”

“Yok, gitmem gerek benim. Tekrar kusura bakmayın.” Sarmaşık yeşili bakışlar yavaşça bana döndüğünde, babam da onun bakışlarını takip etti ve ikisinin de gözleri beni buldu. Olduğum yerde buharlaşıp uçmak istedim. “O kim?” diye sordu Evren düz bir sesle.

“Benim kızım.”

Evren gözlerini benden çekmeden, “Anladım,” dedi, sesi hâlâ aynı tondaydı.

"Gülçehre, Evren ile tanışmalısın," dedi babam elini Evren'in omzuna koyup yavaşça sıkarak.

"Baba," diye homurdandım, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken. Biz zaten tanışıyorduk. Peki ya bu ikisi nereden tanışıyordu? Adam resmen babamın tanıdığı çıkmıştı! Babama her şeyi anlatır mıydı acaba? Endişenin zehir gibi yayıldığı gözlerimi Evren'e dikerek ona dikkatle baktığımda, bakışları bir süre ona diktiğim gözlerimde oyalandı ve sonra benden uzaklaştırdığı gözlerini babama çevirdi.

"Gitsem iyi olacak," dedi mesafeli bir şekilde.

"Ah, tabii. Tekrar bekliyorum, bir gün gel, oturur sohbet ederiz."

"Gelmeye çalışırım."

Evren, babamın ofisinden çıktığında, babamın bakışları bir kez daha beni buldu. "Gelmişsin," diye fısıldadı, sanki bir sırrı zihnime buzdan harflerle sıralıyormuş gibi.

"Gelmemi sen istemişsin," diye mırıldandım.

Hiçbir şey söylemeden masasının arkasında duran koltuğuna yerleşti. Ellerini yumruk yaparak masanın üzerine koydu, gözlerini yüzüme dikti. Dudakları aralanacak gibi oldu ama kararsızlık kelimelerinin üzerine döküldü ve dudaklarını tekrar sıkıca kapattı.

"Neden buradayım baba?" diye sordum bedenimin bir kısmını ona doğru çevirip, ilgi dolu gözlerimi onun gözlerinin penceresine tıpkı bir mum gibi dikerek.

"Bugün tanışmanı istediğim biri var, o yüzden," dedi hiç düşünmeden.

Duraksadım. "Ne? Ayrıca sen o... O adamı nereden tanıyorsun?"

"Kimden bahsediyorsun?"

"Az önceki adamdan."

"Evren? Tanımamam mı gerekiyor?" Bana şüpheyile baktığında gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Her neyse. Bak, dün için biraz üzgün olabilirim. Sana çok sert çıktığımı düşünmüyorum ama annen her şeyi büyütüp, dallandırıp budaklandırır, biliyorsun."

Farkında olmadan yumruğumu sıktım. Diğer elim, benden izinsiz bir şekilde elbisemin eteğine doğru kaydı ve kumaşı avuçladı. "Kimle tanışacağım baba?"

"Mustafa Kemal Kuran'la."

"İsmi çok tanıdık geliyor ama o kim?" diye sordum. Evren de bana bu ismi sormuştu ama bir türlü kim olduğunu çıkaramıyordum. Babam bana dehşet içinde baktığında omuz silktim.

"Başhekim," dedi babam üstüne basa basa. "Bunu nasıl bilmezsin sen?"

"Bilmem mi gerekiyor ki?"

"Elbette bilmen gerekiyor!" Babam öfkeyle soludu. "Gerçekten her şeyden bihaber yaşamaya daha ne kadar devam edebileceksin? O YGS puanıyla LYS'ye girmen hiçbir şey ifade etmeyecek benim için. O yüzden şimdiden çalışmaya başla. Seneye bir kez daha gireceksin."

"Benim YGS puanım gayet yüksek," dedim düz bir sesle. "LYS sınavında da bayağı yukarı çekeceğim."

"O puan benim isteğimi karşılayacak mı peki?"

"Baba, eğer gözün en yüksekinde olmasaydı, ben geçen yıl zaten tıp fakültesine girebilecektim."

"Ben senin itibarını düşünüyorum!" diye çıkıştı.

"Sen kendi itibarını düşünüyorsun!"

Bakışları donuklaştı. Konu nasıl oluyordu da durmadan şu sınavı gelebiliyordu? "Tek istediğim senin iyiliğin," dedi buz gibi bir sesle.

"Doktor olmak istemiyorum," dedim son kez, oturduğum yerden kalkarken.

"Otur şuraya, Gülçehre!"

"Sürekli aynı şeyi yapıyorsun," diye fısıldadım zorlukla. "Sürekli beni köşeye sıkıştırıyorsun. Canımın yandığını hiç mi görmüyorsun?"

Babamın soğuk bakan gözlerindeki buz sarkıtlarının göz bebeği-ne saplandığını gördüm. Dişlerini sıkı; yanaklarında oluşan çukura, ayaklarının altında ezdiği gül yapraklarının cesetlerini gömmüştü.

“Senin canını yakıyorum, öyle mi?” Sesi de gözleri ve kalbi gibi buzdandı.

“Evet,” diye itiraf ettim elbisemin ereğini daha sıkı avuçlayarak. “Canımı yakıyorsun. Çok yakıyorsun.”

“O zaman bu daha hiçbir şey, Gülçehre,” dedi babam. Kalbime bir kazık saplasa, bu kadar büyük bir acı duymaz, hemen şuracıkta öldürdüm en azından. “Canını daha çok yakacağım.”

“Biliyorum,” diye kabullendim.

“O zaman?”

Sertçe yutkunurken burnumun direği sızlıyordu. “Neden?”

“Çünkü hiçbir can, yanmadan soğumaz,” dedi babam gözlerini benden kopararak. “Sen benim kızsımsın. Seni eğitmek zorundayım.”

“Başhekimle tanışmayacağım,” dedim düz bir sesle.

“Tanışmadan gidemezsin.”

Hiçbir şey söylemedim, ona cevap bile verme gereği hissetmedim. Kapıyı ikimizin arasına örttüğümde, kalbimin de üstüne acıyı örtmüştüm. Gözlerimi yukarı kaldırıp, elimle ağzımı kapattım ve hıçkırığımı geri yutarak gözyaşlarımı geri çevirmeye çalıştım. İnce parmaklarımın dudaklarımın üzerinde titrediğini hissedebiliyordum. Bakışlarım hızla koridorun duvarlarına kaydı; etrafı inceledim, kimseler yoktu. Sertçe yutkunup, ayaklarıma ilerlemesi için bir emir gönderdim ama ayak bileklerim uyuşmuştu. Sanki bir adım atsam, olduğum yere yığılıp kalacaktım.

Bir elimi koridorun duvarına koydum ve yavaşça yürümeye çalıştım. Diğer elim hâlâ dudaklarımın üzerindeydi, elimi ağzımın üzerinden kaydırarak çektim ve tekrar elbisemin ereğinin ucundaki kumaşı avuçladım.

“Bu hissi sevmiyorum,” diye fısıldadım. Bu, duvara vermiş olduğum bir sırды. “Tıpkı tüy yumağını kusmak için bir köşeye geçen kedi gibi, hırıltılar çıkarak kalbimi kusmak istiyorum.”

İntiharın üzerini renklerle örtmüştüm ben. Ölümü çiçeklerle süslemiştim. Bir gün başarıp bu canı kendi ellerimle Tanrı'nın huzuruna çıkaracak olursam, ölü bedenim çiçeklerle süslensin istiyordum. Ben, güzel ve mutlu bir ceset olmak istiyordum.

Koridorun sonuna geldiğimde, "Her şey yolunda mı?" diye sordu nahif bir erkek sesi. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne diktiğim gözlerimi kırptırdım. Uzun boylu, zayıf, saçları bembeyaz bir adam, hemen önümde dikiliyordu. Endişeyle irileşmiş gözlerini yüzüme dikmiş, beni inceliyordu. Üzerinde bir doktor önlüğü vardı ama yakasında adının yazdığı bir yaka kartı yoktu. Duraksayıp terdirgin gözlerle ona baktığımda, elini yakasına götürüp gülümsedi. "Sadece yaka kartımı düşürdüm," dedi sıcacık ses tonuyla. "Tehlike arz etmediğime yemin edebilirim, Küçük Hanım."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"Sen Ertuğrul'un kızı değil misin?" diye sordu gözlerini üzerime dikip, daha büyük bir dikkatle beni inceleyerek.

"Evet," dedim zorlanarak. "Ben onun kızıyım."

"Kocaman kız olmuştun ama yüzün hiç değişmemiş!" Güldü ve eliyle yeri işaret ederek, "Senin şu kadarcık olduğun zamanları biliyorum ben. Seni ilk kez, Ertuğrul bu hastanede çalışmaya başladığında görmüştüm," dedi.

Evet, burası babamın çalıştığı ikinci hastaneydi. Kariyerinin zirve yapmasını sağlayan hastane...

"Şey... Üzgünüm ama ben sizi çıkaramadım." Mahcup bir şekilde gülümsediğimde, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Çok küçüktün, zaten en fazla bir iki kez görmüşsündür beni. Hastaneye pek uğrayan biri de değilsin bildiğim kadarıyla."

"Anlıyorum, efendim."

Yüzündeki gülümseme derinleşti. Birkaç saniye dikkatle gözlerimin içine baktığında ırkıldım. Sanki gözlerimin arkasındaki çoğu şey onun önündeymiş gibi büyük bir bilgelikle bakıyordu bana.

"Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda, gözlerimi kaçırarak, "Evet, elbette," dedim kısık bir sesle.

"O hâlde Ertuğrul'un küçük kızı bahçede benimle bir fincan kahveye hayır demez, öyle değil mi?"

Yaşlı adama baktım. Ela gözlerinin etrafındaki çizgiler, yılların ona armağan ettiği bir fedakârlığın resmi gibiydi. İlk bakışta bile onun hakkında iyi izlenimler alabilmek mümkündü. Bir insanın kalbinin güzelliği yüzüne vurur muydu? Bu adamın vurmuştu. Gözyaşlarımı sandıkların içine saklamanın en kolay yolu, biraz kafa dağıtmak olabilirdi. "Tabii," dedim, her ne kadar kahveden çok hoşlanmasam da.

Adam eliyle ileriye göstererek, "Buyurun, Küçük Hanım," dedi kibar bir samimiyetle.

Elimde olmadan tebessüm ederken buldum kendimi. Adamlar birlikte alt kata inene kadar pek bir şey konuşmadık. Danışmanın önünden geçerken, Nazlı, "Hocam!" dedi, yanımdaki adama. "Yaka kartınız..."

Adam elini yavaşça havaya kaldırıp tebessüm ederek, "Ah, ben de her yerde onu arıyordum. Rica etsem onu odama bırakabilir misin, Nazlıcığım?" diye sordu.

Nazlı, gülümseyerek, "Tabii ki," dedi. Adam o kadar güler yüzlü, o kadar samimi biriydi ki, buradaki herkesin onu çok sevdiğini düşünmeden edemedim. Birlikte bahçeye çıktığımızda bana tekrar yol vererek bahçedeki kafeteryaya doğru yürümemi işaret etti. Ona uyarak kafeteryaya doğru yürüdüm. Boş masalardan birine yerleştiğimizde, kafeteryada çalışanlardan biri, "Hocam," dedi gülümseyerek.

"Merhaba, İsmail," dedi adam aynı tebessümü kafe çalışanına da göstererek. "Ben sade bir kahve istiyorum. Siz ne içeceksiniz bakalım, Küçük Hanım? Kahveyi sevmediğinizi gözlerinizden okuyabildim az önce."

Yanaklarım anında kızarıırken, "Şey, sanırım portakal suyu içebilirim," diye fısıldadım.

"Hemen getiriyorum."

Adının İsmail olduğunu öğrendiğim kafe çalışanı gözden kaybolduğunda, adam, "Babanı görmek için mi geldin?" diye sordu.

Başta sessiz kalmak istesem de adamın samimiyetine güvenerek, "Evet," diye itiraf ettim. "Ama kendi isteğimle geldiğim söylenemez."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Babam beni buraya biriyle tanışmam için çağırmış," dedim. Portakal suyum geldiğinde, derin bir nefes alıp, büyük pipeti portakal suyunun içinde gezdirdim. "Biraz tartışmış olabiliriz."

"Sanırım tanışmak istemediğin biriyle tanıştırmaya çalıştım?" dedi sorar gibi. Önüne konan kahve fincanını küçük bir çubuk ile karıştırdı ve kahvenin kıvamını yoğunlaştırdı. "Doğru muyum?"

"Hayır. Sadece babama kızdım biraz."

"Ertuğrul zor bir adamdır," dedi bana hak verir gibi.

"Sanırım."

"Anlıyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Peki tanıştın mı seni tanıştırmak istediği kişiyle?"

"Hayır." Portakal suyumdan bir yudum aldım ve tekrar pipetle oynamaya başladım.

"Seni kiminle tanıştırmak istediğini sorsam, haddimi aşmış olur muyum?" Kahve fincanını, fincanın tabağının üstüne koydu ve bana baktı, bakışları sıcaktı.

"Başhekim," dedim derin bir nefes almadan önce. "Babam için gerçekten çok değerli birisi. Sanırım babam, onun benim düşüncelerimi değiştirebileceğini falan sanıyor."

"Senin düşüncelerin?"

"Muhtemelen babamı tanıyorsanız, onun en büyük arzusunun benim de onun gibi bir doktor olmam olduğunu bilirsiniz." Karşımdakinin bir yabancı olmasını zerre önemsemeden kaşlarını çatıp, zihnimde beliren kelimeleri hizaya soktum. "Ben doktor olmak istemiyorum."

Kafamı kaldırıp adama baktığımda, ela gözlerinde anlayışın parıldadığını görür gibi oldum. Başını yavaşça sallayarak, "İstemediğin bir mesleği yapmamalısın zaten," dedi babacan bir tavırla. "Baban neden başhekimin senin kararlarını değiştirebileceğini düşünüyor ki?"

"Bilmiyorum," dedim kuru bir sesle. "Başhekimimi tanı mıyorum. Tanımadığım biri nasıl düşüncelerimi değiştirebilir ki?"

Adam, güldü. "Beni de tanı mıyorsun."

"Ama siz düşüncelerimi değiştirmeye çalış mıyorsunuz ki?"

"Peki başhekimin senin düşüncelerini değiştirmeye çalışacağını nasıl düşün ebiliyorsun?" Kahvesinden bir yudum alıp fincanı tutan eliyle beni işaret ederek gülümsedi. "Kendin dedin. Onu tanı mıyorsun."

"Haklısınız," diye kabullendim. "Sanırım çevremdeki herkesi aynı kalıbın içine sokuyorum."

Tekrar güldü. "İleride yapmak istediğin bir meslek var mı?" diye sordu bana ilgiyle.

Annemin söylediklerini hatırlayınca duraksadım. Benim bir hayalim, bir arzum, peşinden koştuğum bir şey yoktu. Başımı iki yana sallarken gözlerimi portakal suyuma çevirdim. "Yok sanırım." Sesimin tellerinde umutsuzluk oturuyordu.

"Doktor olmak istemi yorsun ama bir hayalin de yok, öyle değil mi?"

"Evet."

"Peki neden doktor olmak istemi yorsun? Tamam, bir nedene ihtiyacın yok, biliyorum ama... Sonuçta bir hayalin de yok. Sadece merak ediyorum." Gülümsedi. "Seni sıkmak istemem."

"Küçüklüğüm den bu yana babam tarafından birçok kez doktor olmaya teşvik edildim. Hiçbir zaman merakım ya da hevesim olmadı. Evet, çok kutsal bir meslek olduğunu biliyorum ama kalbim o meslek için atmadığı sürece, ne kadar iyi bir doktor olabilirim ki?"

"Haklısın," dedi. "Mesela nasıl teşvik edildi?"

Sertçe yutkunup, "Hangi adam kızının birinci yaş gününde ona oyuncak bir stetoskop alır ki?" diye sorup, bakışlarımı adama çevirdiğimde, adamın duraksadığını gördüm. "Abartmıyorum," diye fısıldadı. "Şu âna dek bana aldığı tüm hediyelerin ucu bu mesleğe dayanıyordu."

"Biraz abartmış."

"Biraz mı?"

"Tamam. Bir hayli abartmış."

Portakal suyunun olduğu cam bardağı iki avucumun arasına alarak bardağı önüme doğru çektim. "Yine de onu suçlamıyorum. Kötülüğümü istemiyor, biliyorum."

"Sen yüreği çok güzel bir kız çocuğusun," dedi adam gülümseyerek. "Seninle tanıştığıma çok memnunum."

"Şey..." Utandım. "Ben de sizle tanıştığıma çok memnunum. Bu arada isminizi öğrenemedim ama... Sormayı unuttum. Çok affedersiniz."

Adam bana elini uzatırken, "Mustafa," dedi huzur verici bir sesle. Elimi eline doğru uzattım, tokalaştık. "Mustafa Kemal Kuran."

Yüzümdeki ifade dondu.

"Ben... Ben çok..."

"Ah, hayır," dedi elini çekip genişçe sırtırken. "Lütfen. Nereden bilebilirdin ki? Çok keyifli bir sohbetti. Adın... Annenin adına benzer bir adın vardı, değil mi?"

Tamamen bordo rengini almış bir şekilde, "Gülçehre," dedim nefesimi tutarak.

"Tekrar çok memnun oldum, Gülçehre. Konuştuğumuz her şey ikimizin arasında bir sır olarak kalacak, bilmeni isterim." Oturduğu yerden yavaşça kalkarken, "Şimdi gitmem gerek," dedi ve kolundaki saate kısaca göz attı. "Oğlumu çok bekletmiş olmalıyım."

"Çok teşekkür ederim, Mustafa Kemal Bey," dedim, adının güzelliğini hayranlıkla telaffuz ederken. "Ben de tanıştığıma çok memnun oldum, gerçekten."

Tekrar gülümsedikten sonra ücreti masanın üzerine bıraktı ve yeniden benimle el sıkışıp yanımdan ayrıldı. Taksi durağına kadar yürüsem iyi olacaktı. Şayet şu an, az önce yaşadığım şoku atlatabilmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyordum. Ya adam tüm bu konuşmaları babama anlatırsa, o zaman ne yapardım ben? Çok şükür ki gerçekten güvenilir birine benziyordu. İçim, bu açıdan çok rahatı. Taksi durağının önüne gelene dek kafamın içinde oyalanacak bir

sürü düşünceyi yere sermiştim; parmaklarımı bir bir hepsine daldırıyor, hepsinin yarasını kanatıyordum ve dayanamayıp o yaraları parmak uçlarımdaki anılarla sarıyordum.

Zamanı ikiye ayıran bıçak, alnımın çatısma saplanmış gibi hissediyordum. Bir süre ellerimi akmakta olan suyun altından çekmedim. Su girdiğinde daha sıcak akmaya başlamıştı. Kafamı oynatmadan, yalnızca gözlerimi kaldırarak karşımda duran aynaya baktım. Kâkülleirim alnıma yapışmıştı, bunun sebebi çok terlememden kaynaklıydı; gözlerimin altında kara gölgeler vardı, bunun nedeni de uykumu alamamamdan kaynaklanıyordu. Eve geldiğimde biraz bahçeyle ilgilenmiştim, Hamiyet teyze çay içmek için beni bahçelerine davet etmişti ve onları kıramayıp yanlarına gitmiştim. Şimdiyse buradaydım, bu banyonun içinde.

Yalnız kaldığımda değişen ifadem beni ürkütüyordu.

Çok küçükken, aynı sokakta oturduğumuz bir arkadaşım vardı. Benim aksime o çok erkeksi giyinir, saçlarını hep kısa kestirirdi. Bunu isteyen o değildi, babası katı kurallara sahip bir adamdı ve onu öyle yetiştiriyordu. Kızın ismi Öykü'ydü. Benim rengârenk kıyafetlerim hep ilgisini çekerti. Benim şanslı olduğumu düşünüyordu. Bir keresinde bana, *"Babanın kıymetini bilmelisin. Benimkisi kot etek giymeme izin vermiyor. Saçlarımı da uzattırmıyor,"* demişti, bunu söylerken gözlerinden hızla akan yaşları hatırlıyordum. Yine de babasının onu nasıl sevdiğini, o adamın gözlerinde görebilmiştim. Her ne kadar kızını büyük bir baskı altında büyütüyor olsa da Öykü'ye eşsiz bir şahesere bakıyormuş gibi bakardı.

İçimden hep aynı şeyi fısıldardım ama bunu Öykü'ye hiç söylemedim.

"Babanın kıymetini bilmelisin."

Elimi suyun altından çektiğim an su akmayı kesti. Karnımda bir ağrı vardı; karnımdaki ağrıyı belimin sızısı takip ediyordu, katlanılmaz bir şeydi bu. Dün bisikletimin direksiyonuna çarptığım için

olmadığı kesindi. Yakın zamanda regl olacaktım gibi hissediyordum. Regl düzenim o kadar bozuktuk ki, ne zaman geleceğinden bihaber yaşıyordum. Düzensizliğimi hiçbir zaman kafaya rakmamıştım aslında. Sorun değildi ama yerli yersiz ağrılar çekmekten bıkmış usanmıştım artık.

Odamdaki banyodan çıkıp üzerimi değiştirmek için kıyafet dolabımı açtım. Mini, pembe bir şort ve üzerine de beyaz, bol bir tişört giydim. Havalar gitgide daha da ısınıyordu ama İzmir'deki nem oranı çok fazlaydı, bu çok daha çabuk terlememize neden oluyordu. Saçlarımı tepemde dağınık bir şekilde topladıktan sonra kalem ile topladığım kısmı tutturdum. Mangalarımın bir tanesini çıkartıp, kulaklığımı takarak odamın balkonuna çıktım ve sandalyemi çekip oturdum. Bacaklarımı balkonun demir korkuluklarına uzattım ve mangamın kapağını açıp ilk sayfasını çevirdim.

Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti hiçbir fikrim yoktu. Manganın kapağını kapatıp kafamı kaldırdığımda, biraz önce göğün göğsünde dikili duran güneşin, binaların arkasına saklanmaya başladığını gördüğümde duraksadım. Akşamüstüne uzanan saatleri seviyordum, bana huzur aşıyordu. Gök, mavinin hoş ama kapalı bir tonuyla renklenirken; güneşin kızıl yarıkları, maviyle dans ederek farklı bir renge ev sahipliği yapmıştı. Gökyüzünün bir kısmı tatlı bir mor renginde, bir kısmı mavi, bir kısmı kızıl lekelerle doluydu. Babamın gri arabasını sokağın başında gördüğümde duraksadım ve korkuluklara uzattığım bacaklarımı hızla çekerek yere indirdim.

Muhtemelen kavgaya çıkacaktı. Bağırıp çağıracaktı, belki biraz daha kalbimi kıracaktı ama eninde sonunda susacaktı. Kendimi yaklaşan kaosa hazırlarken odama geçtim ve yatağın üzerine oturdum. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum, alt kattan yükselen kilit sesini işitince dişlerimi sıktım.

"Gerçekten çok yorgun hissediyorum," diye homurdandığını duydum annemin.

"Bugün sakindi," dedi babam hemen arkasından. Anahtarlarının sesini duydum. "Sen her gün böyle yorgun hissediyorsun, Gülben."

"Sana da bir şey söylenmiyor," dedi annem huysuz bir sesle. Kısa bir sessizlik yaşandı. "Gülçehre odasında sanırım."

"Aklı varsa bugün gözüme görünmesin." Gözlerimi açıp boşluğa baktım. "Nasıl sinirliyim ona, inan anlatamam."

"Çok üstüne gidiyorsun," diye fısıldadı annem. "Duyacak çocuk şimdi. Sessiz ol biraz!"

"Duyarsa duysun!"

"Ertuğrul, abartıyorsun."

"Başlama yine," dedi babam zehirli bir sesle. "Sen yüz veriyorsun şu kıza. Tepemize çıktı! Karnım çok aç benim. Senin bir şeyler yapmanı bekleyebilecek gibi hissetmiyorum kendimi. Bir şeyler sipariş edelim."

Sonrasında sürdürdükleri konuşmayı dinlememeyi tercih ettim. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu ama annem sipariş verdikten yaklaşık kırk dakika sonra yemekler gelmişti. Her ne kadar aşağı inmek istemesem de annemin tatlı ısrarını kırmak istemedim ve alt kata indim. Alt katın balkonundaki masanın üzerine koydukları siparişlere kısaca göz gezdirdikten sonra bakışlarım bahçeye kaydı. Her zaman bisikletimi koyduğum yerde bisikletimin olmayışı, midemin burkulmasına neden oluyordu.

Annem omzuma dokunduğunda irkildim. "Güzelim?" dedi meraklı bir tınıyla. "Dalmışsın."

Gökyüzü laciverte yakın bir renge bürünmüş, sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Sokakta koşuşturan birkaç çocuk, evlerine gitmenin telaşı içindeydi. Çıplak ayaklarımı korkulukların aralıklarına yerleştirip, "Hiç," diye fısıldadım. Babam şu an duştaydı, henüz onunla yüz yüze gelmemiştik. "Dışarıdan yemek yemek seviyorum ama senin yaptıkların kadar lezzetli değil."

Güldü. "Baban kurt gibi acıkmış olmasaydı senin için lazanya yapacaktım."

"Mühim değil," diye fısıldadım. "Ama o düşünüyorsa alana kadar sen zaten bir şeyler hazırlardın."

"Babanı bilmiyor gibi konuşmasana." Annem masanın üzerine koyduğu sürahiyi aldı ve bardağının içini suyla doldurup, suyu tek dikişte içti, sonrasında derin bir nefes aldı. "Çok pimpirikli bir adam, biliyorsun işte."

"Eğer bana haber verseydin bir şeyler hazırlayabilirdim," dedim redirgin bir sesle. Mutfakta pek iyi değildim ama en azından açlıktan ölmeyecek kadar bir şeyler yapabiliyordum. Annem bana alay dolu bir bakış atınca gözlerimi kaçırdım, annem kahkaha attı. "Pekâlâ," diye homurdandım. "Bunu cevap olarak kabul ediyorum."

"Ne kaynatıyorsunuz yine?" Babamın sesiyle irkilip bakışlarımı tekrar bahçeye çevirdim. Onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakmamayı tercih ettim. Babam sandalyelerden birini çekti, çektiği sandalyenin bacaklarının zeminde çıkarttığı o çirkin sesi dinlerken yüzümü buruşturdum. "Gülçehre," dedi sert bir sesle. "Orada öylece dikilme. Otur ve yemeğini ye."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve ona bakmadan o tarafa doğru dönüp sandalyelerden birine yerleştim. Önümdeki servis tabağına paketerden birini boşalttıktan sonra dürümü incelemeye başladım. İçinde soğan olmadığını görmek içimi rahatlatmıştı. Dürümümünden bir ısırık alırken gözlerim babamın gözleriyle buluştu. Doğrudan bana baktığını görmek, karnıma yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Kendi dürümünden büyük bir lokma aldı, ağır ağır çiğnemeye başladı, bunu yaparken beni izliyordu. Ona aldırış etmemeye özen göstererek yemeğimi yemeye çalıştım ama şu an masada soğuk rüzgârlar esiyordu. Tepemizde yanan soluk sarı rengindeki lambanın üzerine konan, küçük sineğe benzeyen kelebeklere bakıp ağzımdaki lokmayı yuttum.

"Bugünü unutmadım," dedi sonunda konuştuğunda. Ona baktım ama tepki vermedim. Dürümünden büyük bir lokma daha kopardı, çiğnerken bana öfkeyle bakıyordu.

"Lütfen başlama," diye uyardı annem, babamı. "Huzur içinde yemek yiyelim."

Kaşlarımı kaldırıp dürümümü ısırdım. Babam burnundan sert bir nefes vererek güldü, bu tamamen alayla doluydu. “Bugün Mustafa Kemal Kuran ile tanışmasını ne kadar çok istediğimi biliyordun,” dedi babam, gözlerindeki öfke gitgide artıyordu.

“Evet,” diye onayladı annem. “Ama bunu yemeğinizi bitirdiğinizde özel olarak, sakince konuşmanız daha mantıklı değil mi sence de, Ertuğrul?”

Babam gözlerini yüzümden ayırmadan, “Senin kızın konuşmaktan anlamıyor,” dedi kuru bir öfkeyle. “Bu yaştan sonra istediği kötek mi anlayamıyorum.”

Bir an gerildim ama yüzümdeki ifadeyi bozmadım. Küçükken, henüz hiçbir şeyin farkında değilken bana yaşattığı bir anı, midemin şiddetle bulanmaya başlamasına neden olmuştu. Dokuz ya da on yaşlarındaydım, ona ilk kez o zaman karşı koymaya başlamıştım ama karşı koyuşum bile ona olan sevgim yüzünden yarım yamalaklı. Yapmamam gereken bir şeyi yapmış, onu gereğinden fazla delirtmişim. Müdürün odasındaiken bana attığı bakışları hâlâ hatırlıyordum. Devamında... Yani o gün, akşam eve geldiğimizde saçlarımdan tutup çekiştirerek beni lavaboya götürmüş, lavabonun giderini kapatıp suyu açmış ve lavaboyu ağzına kadar suyla doldurup, tuttuğu saçlarımdan beni iterek kafamı o suyun içine batırmıştı. “Özür dilerim, babacığım,” diyordum, kafamı her suyun içinden çıkarttığında. “Bir daha öyle ayıp şeyler söylemeyeceğim, babacığım.” Bu onu durdurmaya yetmiyordu. “Bir daha sözünden çıkmayacağım, babacığım.”

“Hey!” dedi babam aniden. Korkuyla sıçradım. Bu anıyı hiçbir zaman anneme anlatmamıştım. “Beni dinliyor musun sen?”

Önümdeki servis tabağını yavaşça masanın ortasına iterek, “Yemek için teşekkürler,” dedim kısık bir sesle. Annemin bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama ne anneme ne de babama bakamadım. “İzninizle odama gidebilir miyim?”

“Konuşmam henüz bitmedi,” dedi babam, gözlerini yüzüme diktiğini biliyordum. Ona bakamadım.

"Haklısın, baba," dedim elimde olmadan. "Bir daha tekrarlama-yacağım."

"Tekrarlama şansın olamaz."

Annem, mavi gözlerini babama dikerek, "Ertuğrul!" diye uyardığına babam sustu ama dişlerini sıkıldığını biliyordum.

"Odama gidebilir miyim, anne?" diye sordum, gözlerimi masanın ucuna dikmiş, kaskatı kesilmiş bir şekilde orayı izlerken.

"Gülçehre, her şey yolunda mı?"

Annemin sorusunu duymazdan geldiğimde, babam, "Bana di-yorsun ama sen onun üzerine benden daha çok düşünüyorsun," dedi sıkıntılı bir sesle. "Tamamdır, odana git."

Şu an hava gayet sıcaktı ama ben donuyordum. Donmayı bir yana koymuştum, şu an anlam veremediğim büyük bir korkunun içerisindeydim. Oturduğum masadan kalkıp üst kata çıkana kadar bedenim tir tir titredi. Kendimi banyoya kapatıp ellerimi yıkadıktan sonra, diş etlerimi kanatmak pahasına, fırçayı dişlerime bastıra bastıra dişlerimi fırçaladım. Eğer şu an bisikletim olsaydı biraz gezintiye çıkabilirdim ama maalesef artık bir bisiklet sahibi değildim. Yürümek iyi bir fikir olabilirdi. Biraz nefes alırdım. Uzaklaşırdım. Soyutlanabilirdim.

Beyaz kot pantolonumu giyip, üzerime ince, beyaz, yakasından göğsüne doğru pembe ve mavi çiçek desenlerinin indiği gömleğimi giydim. Beyaz kotumun bileklerini kıvrıdıktan sonra beyaz spor ayakkabılarımı da giyip saçımı sıkı bir atkuyruğu yaparak evden çıktım. Babam evden çıktığını görmemişti, bu benim açımdan daha iyiydi. Odama tıkulup ders çalıştığımı, test çözdüğümü düşünmesi yararımaydı.

Bahçeye bakan balkonun önünden geçerken tedirgin gözlerle balkona baktım, annem masayı henüz tam olarak toparlamamıştı ama ikisi de balkonda değildi. Demir bahçe kapısını yavaşça açtım ve dışarı çıktım. Etraf artık daha karanlıktı ama sokak lambalarının yaydığı ışık, karanlığı gölgelerin ardına gizlemişti. Kaldırım sırasınca dizilmiş, turuncu ışık yayan sokak lambalarının altında yürü-

meye başladım. Kulaklıklarım kulağımdaydı, sevdiğim bir K-Pop grubunun yeni şarkısını dinliyordum ama kendimi şarkıya bir türlü tam anlamıyla veremiyordum. Sahile gidebilirdim, çok da uzak sayılmazdı. Babam evi bilerek denize yakın bir yerde almıştı. İm-kânlarını sonuna kadar kullanmayı sevdiği gibi, gösterişi de severdi. Lüks evlerin kıştırdığı ve ağaçların bekçiliğini yaptığı sokakta tek başımaydım. Gündüzleri dışarıda oyunlar oynayan küçük çocuklar, hava karardığı için evlerine dönmüştü.

Beni diğerlerinden ayıran özelliklerimden birisi de bu yaşına kadar hiçbir arkadaş grubunun içinde yer almamış olmamdı. Öykü'den başka bir oyun arkadaşım olmamıştı. İlkokul, ortaokul ve hatta lise... Tüm bu vakitlerimin hepsini okuldan eve, evden okula, okuldan kursa veya dershaneye giderek geçiren bir kız olmuştum. İnsanlar bana hiçbir zaman hastalıklıymışım gibi bakmamıştı, yalan yoktu. Aksine birçok kez beni aralarına katmaya, gruplarına dâhil etmeye çabalamışlardı ama babam buna her zaman engel olan taraf olarak beni çekip kopartmıştı. Tek arkadaşım, okuduğum kitaplardaki karakterlerdi. Mangalardaki kız çizimlerini inceler, onlarla arkadaş olduğumu hayal ederdim. Belli bir yaşa gelince bunların da yetersiz olduğunu anladım ama kitap karakterleriyle kurduğum dostluğu hiçbir zaman saçma bulmadım. İnsan, telefonun diğer ucundan bile olsa onu dinleyen, onunla gülen, onunla ağlayan birine ihtiyaç duyuyordu. İnsan, bir nefes istiyordu, kendi nefesine karışan...

Düşüncelerimin eşiğinde dolanırken sahile geldiğimi yeni fark ediyordum. Alsancak'ın sahilinin en sevdiğim yanı, denizin karşısına sıralanan kafeler, restoranlardı; çok şık, göz alıcı duruyordu ama aynı zamanda içtendi de. Arnavut kaldırımların üzerinde yürürken çevremde olup biteni inceliyordum. Çoğu çift el ele, kol kola sahilde yürürken, birkaç arkadaş grubu da çimlerin üzerine serilmiş, eğleniyorlardı. Denizin tuzlu kokusunu içime doldurdum. Kayalıklara doğru yürüdüm, burası tüm o ışıltının aksine çok daha loş ve sessizdi. Dalgalar yavaşça kayalıklara çarparken derin bir nefesi daha

ciğerlerime misafir ettim. Bulduğum bir köşeye otururken bakışlarım karanlığın üzerine çöktüğü suya kaydı. Çarptığı yerde köpükler oluşuyordu.

“Eğer kayalıklarda oturmayı seviyorsan, bunun için Bostanlı Sahili daha uygun değil mi sence de?” Ağır bir kadın parfümü kokusu eşliğinde zihnime dokunan sesin sahibine baktım. Gri saçları beline kadar geliyordu; dümdüz fön çekilmişti ve gözlerinde de ağır, siyah bir makyaj vardı. Gözlerinde lens olduğunu anlamak zor değildi; açık renk duran lenslerin altında biraz daha koyu bir göz rengi taşıdığına emindim.

“S-sadece...” Kekeleydim. “Hava almak için çıkmıştım.”

Kızın ağzında sakız olduğunu, bana gülümsediğinde anladım. Sıcak havaya rağmen ayaklarında siyah, kalın tabanlı zincirli botlardan vardı. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı usta bir hareketle denizin içine attı, bağdaş kurarak yanına oturdu. İzmariti denize atması anlık kaşlarını çatmama neden oldu.

“Kıvılcım ben,” dedi elini bana doğru uzatırken. Tırnakları çok uzundu, hepsini koyu renk, lacivert tonlarında bir renge boyamıştı. Bana uzattığı eline ve hemen ardından tekrar lensli gözlerine baktım. Kirpikleri takma mıydı yoksa gerçek miydi bilmiyordum ama o kadar uzundu ki, inanılmaz gür duruyordu. “Şirin giyinen kızları yemiyorum,” dedi yüzünü buruşturarak.

Elini ısrarla bana uzatmaya devam edince, elimi eline dokundurup, “Gülçe,” diye fısıldadım.

“Anlamı ne? Çehre yüz demekti sanırım. Gül yüzlü falan mı?” Güldü. “Tanımına tam uyuyorsun var ya...” Elini çekip taşların üzerine koydu, omuzlarını dikleştirip gökyüzüne baktı. “Ben de benimsini bekliyorum işte, Gül Yüzlü.”

“Seninkini mi?” Ona tuhaf tuhaf baktığımda, yamuk bir şekilde güldü.

“Sevdiğim beyi,” dedi alaycı bir sesle. “Manita işte.”

Kaşlarını kaldırarak bakışlarını denize çevirdim. “Anladım.”

KIVILCIM BEN.

GÜLÇEHRE.

“Konuşkan biri değil misin?” diye sorarken bana baktığını biliyordum. “Kaç yaşındasın bu arada?”

“On dokuz,” dedim kısık bir sesle. “Sen kaç yaşındasın?”

“Yirmi dört,” dedi umutsuz bir sesle. “Bu temmuz ayında yirmi beş...”

“Hiç göstermiyorsun.”

“Cidden mi?” Gülümsediğini hissedince ona baktım. “Sen de daha küçük duruyorsun.”

“Bu hep duyduğum bir şey,” dedim sıkkın bir tavırla.

“Doğal.”

“Yavrum,” dedi biri aniden, tanıdık bir ses olduğunu düşündüm bir an. Daha önce duymuşum gibi hissetmişim. Kafamı kaldırıp sesin sahibine baktım, Kıvılcım’ın saçlarının üstünü öptükten sonra bakışları bana doğru kaydı. Koyu kahverengi gözlerinde boşluk vardı, kaşlarını kaldırdı. “Beni beklerken kendine arkadaş mı buldun bakalım?”

Kıvılcım oturduğu yerden kalkıp pantolonunun arka tarafını eliyle silerken, “Evet,” dedi sırtarak. “Yavuz, bana sigaran olduğunu söyle çünkü az önce son sigaramı şu gördüğün İzmir denizine fırlattım.”

“Azaltmalısın,” dedi adının Yavuz olduğunu öğrendiğim, uzun boylu, vücudu oldukça heybetli olan genç adam. Saçları kısa kesilmişti, üç numara denilebilirdi ama ona yakışmıştı. Sağ kolunun tamamını kaplayan bir dövmeyle sahipti. Giydiği yarım kollu tişörtten dövmesini görmek oldukça kolay oluyordu. Sigara paketini çıkartıp, Kıvılcım’ın paketten bir dal sigara çekmesini bekledi.

Kız sigarayı çekip dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra bana Yavuz’u göstererek, “Geldi işte,” dedi dudaklarının arasında duran sigaraya aldırış etmeden, sesi boğuk çıkmıştı. “Bu da benimki, az önce bahsettiğim.”

“Merhaba,” dedi Yavuz başını hafifçe sallayarak.

“Merhaba.”

Kıvılcım, elini adamın kot pantolonun ön cebine soktu, birbirlerine hınzır bir bakış attılar. Yanaklarını anında bordo rengini alırken, Kıvılcım adamın cebinden bir çakmak çıkarttı ve dudaklarının arasında asılı duran sigarayı, çakmağın ucundan yayılan ateşin rengine boyadı. "Güzelim, saat geç olmadan bence sen de kalkmalısın," dedi Kıvılcım gözlerini yüzüne dikerek. "Sahil bu saatlerde pek de tekin olmayabilir."

"Ah." Başımı hızla sallarken yavaşça ayaklandım. Haklıydı. "Evet, doğru söylüyorsun."

"Eğer istersen seni eve bırakabiliriz," dedi Yavuz denen adam, Kıvılcım'ı belinden tutup kendine doğru çekerken. "Evin nerede? Yakın mı?"

"Evet, yakın. Sorun yok. Kendim gidebilirim." İtirazım, Yavuz'un pek hoşuna gitmiş gibi durmuyordu.

Kıvılcım, "Yakınsa daha kolay olur bizim için," dedi sigarasından bir duman alıp kaşlarını çatarak. "Seni evine bırakmak isteriz."

"Gerçekten gerek yo-"

"Hadi ama," diye homurdandı Yavuz. İkisinin de yoğun bakışlarından kurtulmamın tek yolu buydu sanırım. Her ne kadar yüzümde endişeli bir ifade büyümüş olsa da başımı yavaşça sallayarak kabullendim. "Şu andavalı arayayım da arabayı getirsin," dedi Yavuz cep telefonunu çıkarırken. "Benimki sanayide."

"Onu mu bekleyeceğiz bir de ya?" diye çemkirdi Kıvılcım. "Tatlım, biraz bekleyebilirsin, değil mi? Sorun olur mu?"

"Biraz bekleyebilirim," diye mırıldandım.

Yavuz telefonu kulağına götürdü, Kıvılcım'ı kolunun altına çekip sarıldı ve birkaç saniye bekledi. "Neredesin lan?" diye sordu telefonu açan kişinin cevap vermesini dahi beklemeden. Sahildeki gürültüden, hemen ileride müzik yapan yaşlı adamdan dolayı telefonun diğer ucunda konuşan kişinin sesini duyamıyordum. "Tamam, aynı yerdeyiz biz. Yürüyoruz o zaman o tarafa doğru." Durdu.

"He, kapat hadi. Eyvallah, sen **Nova**

"Neredeymiş?" diye sordu Kıvılcım, kafasını kaldırıp Yavuz'a bakarak.

"Gelir şimdi o andaval," dedi Yavuz. "Biz yürüyelim şu tarafa doğru."

Klarnet çalıp şarkı söyleyen yaşlı adamın önüne doğru yürüdük. Yaşıtım olan birçok genç, telefonlarının kameralarına adamın görüntüsünü kaydediyordu. Kıvılcım, adamın önündeki kutuya birkaç tane bozuk para koyduktan sonra, "Gönlüne sağlık, dayı," dedi kuru bir sesle. Bir midyecinin önünden geçtik, kalabalık gitgide çoğalıyor gibi görünüyordu. Duraksayıp bileğime sarılı olan saate baktım.

"Şey, o andaval ne zaman gelir acaba?" diye sorduğumda, Yavuz da Kıvılcım da kocaman gözlerle önce yüzüme baktılar, ardından öyle bir kahkaha koparttılar ki, tüm sahilin gözleri üzerimize döndü. "Şey, yanlış bir şey mi söyledim ben?" diye sordum şaşkın şaşkın ikisine bakarken.

Kıvılcım ellerini iki yana sallayarak, "Yok," dedi gülmeye devam ederken. Boynum da dahil olmak üzere bedenimdeki her noktaya cayır cayır yanıyordu şu an. Yavuz'un gülerken gözlerinden yağ gelmişti resmen. Caddeye çıktığımızda, "İşte o andaval da geldi," dedi gülmesine engel olamadan. Parmaklarının uzandığı yere baktığımda, olduğum yere çakıldığımı hissettim. Bu kırmızı İmpala'yı tanıyordum.

İmpala'nın kapısı açıldığında olduğum yerde bir adım geriledim, Kıvılcım'ın bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydı, gözleri yüzüme dokundu. "Bir problem mi var?" diye sordu, hâlâ gülüyordu.

Evren, arabadan çıktığında şaşırmadım, zaten arabayı tanıyabiliştim. Üzerinde bugünkü kıyafetleri vardı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Gözleri önce Yavuz'a, ardından Kıvılcım'a, en son da bana uğradı ama bende takılı kaldı. Sokak lambalarının ve geçip giden arabaların farlarının ışıkları yüzünü bir aydınlatıyor, bir karanlık gölgelerin esiri hâline getiriyordu. Elini

yavaşça kaldırıp, işaret parmağıyla beni işaret etti ama bunu yaparken olabildiğince ağır hareket etmişti.

"Onun sizinle ne işi var?" Sesi şaşkınlıktan uzaktı, aslında birçok şeyden uzaktı.

"Ne?" Kıvılcım, duraksadı. "Onu tanıyor musun?"

"Evet," dedi Evren durgun bir sesle. Sonra duraksayıp gözlerini sıkıca yumdu. "Aslında hayır."

"Hiçbir bok anlamadım," dedi Yavuz ensesini kaşırken. "Her ne sikimse, kızı evine bırakacağız, birader."

Evren'in sarmaşık yeşili gözleri açıldığı an beni buldu. Bana anlam veremediğim, mesafeli ama tuhaf bir ifadeyle baktı. "Bırakalım," dedi kuru bir sesle. "Atlayın."

Kıvılcım, kolumu tutup beni yavaşça çekerken, "Sen ona aldırış etme, biraz tuhaftır ama özünde çok iyi bir adamdır," diye fısıldadı. Kıvılcım'a cevap bile veremedim ama beni yönlendirmesine izin vererek arabaya doğru yürüdüm. Yavuz ön koltuğa yerleşirken, Kıvılcım arka koltuğun kapısını açtı ve geçmem için geri çekilip gülümsedi.

Arabanın içine bindiğimde o tanıdık kokuyu tekrar soludum ama bu kez o tuhaf tedirginlik duygusu yoktu. Kıvılcım da arabaya atlayıp kapıyı sertçe kapattı. Sürücü koltuğuna yerleşen Evren, Kıvılcım'a ters bir bakış attığında, Yavuz, "Yavaş ulan sevgilim," dedi panikle. O an anlamıştım; Yavuz, dün o kazayı yaşadığımızda telefonda arabanın durumunu soran adamdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yavuz, ön konsolu yavaşça okşayıp, "Arncasının güzeline nazik davranın," dedi hayranlık dolu bir sesle. Kıvılcım gözlerini devirdi, elimde olmadan gülümsedim.

"Adresi ver bakalım, Gül Surat," dedi Kıvılcım sırtarak.

"Sorun yok. Onu nereye bırakacağımızı biliyorum," dedi Evren donuk bir sesle. Kıvılcım da Yavuz da aynı anda duraksadılar. Direksiyonu kavrayan büyük ellerine kaydı gözlerim. Direksiyonu kavradıkça, parmak boğumları sanki mümkünmüş gibi daha da beyazlıyor, kireç gibi görünüyordu.

"Siz harbiden tanışyorsunuz," dedi Kıvılcım sonunda inanarak. "Nasıl?"

Arabanın içi karanlıktı. Evren, arabanın motorunu çalıştırdı ve arabayı az önce dikildiğimiz yerden hızla uzaklaştırdı. Sokak lambalarından yayılan turuncu ışık, arabanın içini aydınlatıyordu. Evren tek kelime etmedi, tanışma hikâyemizi anlatacağa benzemiyordu.

"Şey, küçük bir kaza oldu," dedim utana sıkıla.

Kıvılcım, duraksadı. "Nasıl yani?"

Kıvılcım'a baktım, o sırada dikiz aynasından beni izleyen yeşil gözlerin ağırlığını hissettim ama aldırış etmemeye çalıştım. "Dün..."

"Hadi be!" dedi Yavuz aniden. "Bu o kız mı lan? Çocuk demedin mi sen?"

Evren sessizce, "Çocuk değil mi zaten?" diye sordu.

Kaşlarım anında çatıldı ama ona karşılık vermedim. Hâlâ utanıyordum doğrusu. Yavuz göz ucuyla bana baktıktan sonra, "Yeğeni-me zarar verseydin seni affetmezdim," dedi hem alaycı hem de son derece ciddi bir tavırla.

"Yavuz," diye uyardı Kıvılcım, erkek arkadaşını. Bana doğru dönüp omzuma dokundu. "Sen iyisin, değil mi? Bir sıkıntı yok?"

"Evet, yaşıyorum."

Yavuz güldüğünde, Kıvılcım'ın da dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Görebiliyorum," dedi sıcak bir sesle.

Başımı sallayarak önüme döndüm. Avuçlarım, dizlerimin üzerinde duruyordu. Tırnaklarımla oynamaya başladım ve bu yolculuğun bir an evvel bitmesini diledim. Evimin olduğu sokağa girmeden hemen önce, "Sanırım bisikletinin haşatı çıkmış," dedi Yavuz düz bir sesle. "Ne yalan söyleyeyim, o cicili bicili hurdayı görünce ben bile senin bir çocuk olduğuna inanmıştım. Yanlış anlama. Bu herif bir çocuğa çarptığını söyledi çünkü."

Bisikletim aklıma gelince başımı öne eğdim ama çok sürmeden kafamı tekrar kaldırdım; bakışlarım bir an önümde duran dikiz aynasına takıldı. Evren doğrudan bana bakıyordu. Gözlerimi hızla kaçırdım.

"Sıçtın bari sıvama, Yavuz," dedi Kıvılcım uyarıcı bir tonla.

Evin önüne geldiğimizde Evren arabayı yavaşlattı ve sonunda durdurdu. Kalbim hızla çarparken hemen bahçeye baktım ama bahçede in cin top oynuyordu. "Teşekkür ederim," dedim hızla.

Arabanın kapısına uzanacakken, Kıvılcım, "Seni tanımak güzeldi, Gülçehre," dedi.

Alt dudağımı ısırıktan sonra, "Seni tanımak güzeldi," diye fısıldadım ve arabadan inip, kapıyı oldukça yavaş bir hareketle kapattım ve arabanın önüne doğru dolaştım. Arabanın ön kısmından geçerken, Evren ve Yavuz'un bakışlarını hissedebiliyordum ama Evren'in bakışları çok daha yoğundu.

Bahçe kapısını açıp içeri girerken arabanın motoru tekrar çalıştı ama o tarafa bakmadım. Olabildiğince yavaş adımlarla bahçede ilerleyip kapının önüne geldim. Yedek anahtarı çıkartıp kapının deliğine sokacaktım ki kapı aniden açıldı. Babam, altında bir eşofman, üzerinde de ince bir tişörtle karşımda duruyordu. Aniden bana doğru yürüdüğünde, panikle bir iki adım geriledim ama babam durmadı, üzerime geldi ve beni iki kolumdan sıkıca kavradı. Şok içinde onun gözlerine bakarken, kalbim korkunun getirisi olan yumruklarını göğsüme sertçe geçiriyordu.

"Seni hafife almışım!" dedi bir anda. Gözlerim daha da büyüdü.

"N-ne diyorsun baba?"

"Aman Allah'ım!" Babam kollarımı daha sıkı kavrayıp beni yavaşça sarstı. "Kemal Bey'le tanışmışsın bugün!" Sokakta olmam umurunda değildi. Benim gözlerimle aynı renk olan gözleri, sokakta yanan lambaların ışıkları gibi parıltıyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu beni hızla içeri doğru çekerken. "Tüm ayrıntıları anlatmanı istiyorum!"

"Bir ayrıntı yok," dedim kendini babamın ellerinden kurtarmaya çalışırken. "Baba, bırakır mısın?"

Daha sıkı kavradı. Güçlü parmaklarının tenimde izler bıraktığına emindim, canım yanıyordu. Bana bir daha dokunmayacağına dair söz verse, ölmüş gibi yapabilirdim. Saatlerce olduğum yerde

kıpırdamadan, hatra nefes almadan, gözümü bile kırpmadan, cansız gibi durabilirdim ama bana dokunuyordu, bana dokunuyordu ve ecel beni teğet geçiyordu. "Baba," dedim yüzümü buruştururken.

"Sesinden anladığım kadarıyla seni sevmiş," dedi babam heyecanla. "Ona benimle ilgili bir şey söyledin mi? Benden bahsettiniz mi?"

"Baba," diye fısıldadım bir kez daha, çırpınırken.

"Bir işi bensiz becerdin sonunda," dedi tekrar. "Ne konuştunuz? Anlatmayacak mısın?"

"Baba, kolum acıyor." Kangren edecekmiş gibi büyük bir baskıyla kolumu sıkıtuğının farkında değil miydi? Durdu, gözleri birkaç saniye gözlerimin içinde dolaştı, gözlerim dolmuştu.

Ellerini yavaşça bedenimden uzaklaştırırken, "Amma da tatlı canın varmış," diye söylendi. "Ee, anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şeyim yok ki baba," dedim çaresiz gözlerle onun yüzüne bakıp, bir parça merhamet dilenirken. Neden böyle davranıyordu? Ben ona ne yapmıştım? Kalbim zonkluyordu.

Yatırıp parçalara ayırdığı o av bendim; bana çocuğu değil de kalbini sökmesi emredilmiş bir avmışım gibi davranıyordu. Her baba avcı mıydı biraz özünde?

"Gel şöyle," diyerek beni salona sürükledi. Sızlayan koluma rağmen onun arkasından gittim ve beni koltuğa tıpkı bir kuklaymışım gibi oturtmasına göz yumdum. "Anlat. Ne konuştunuz? Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmazsan külahları değiştiririz." Bana tehdit içeren gözlerle baktığında, geçmiş kalbimin içinde çalkalandı.

"Onunla tanıştığımda, onun başhekim olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ettim, yalan söylemek anlamsızdı. Sonuçta bunu Mustafa Kemal Bey de ona anlatabilirdi. Bana inanamayan gözlerle baktığında, "Yanlış bir şey yapmadım, yemin ederim," diye savunmaya geçtim.

Babam ellerini saçlarına daldırırken, "Sakın bana adamda körü bir izlenim bıraktığını söyleme!" diye soludu, sesi hırçındı.

"Sesinden anladığım kadarıyla seni sevmiş diyen sendin."

“Doğru.” Durdu ve düşündü. “Sanırım sadece bana karşı böyle saygısızsin.”

“Sana karşı saygısız değilim,” dedim acı içinde. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Yüzüme bakmadan oturduğu yerden kalktı ve merdivenlere yöneldi. “Her neyse. Bir işe yaramana sevindim, küçük kızım.” Oturduğum koltuktan kalkarken kanımın damarımın içinde buz kesdiğini hissettim. “Kemal Bey yarın önemli bir konuda ikimizle de görüşmek istiyormuş, bizi evlerine yemeğe davet etti.”

İtiraz etmedim. Sadece bana dönük olan sırtına baktım. Merdivenleri tırmanmaya başladığında geri çekildim ve salonun ortasında duran koltuklardan birine oturup gözlerimi cam kapıya çevirdim; kapı balkona açılıyordu ve perdeleri açıktı. Babamın ayak sesleri kesildiğinde oturduğum koltuğa kıvrılarak cenin pozisyonu alıp uzandım. Ellerimi yanaklarımın altına yerleştirdim ve boş bakışlarımı balkon kapısından içeri süzülen turuncu ışığa diktim. Birkaç dakika süren bakışmanın sonucunda üst kirpiklerim alt kirpiklerim ile buluştu ve uyku beni kucağına alıp üzerime rüyalarla yapılmış örtüsünü örttü.

Gözlerimi delip geçeceğini düşündüğüm ışık, gördüğüm rüyayı parçalara ayırırken gözlerimi aralamaya çalıştım. Şakaklarımda iğrenç bir ağrıyla gözlerimi açmış olmam yetmemiş gibi, balkon kapısından içeri süzülen ışık bir an beni kör edecek falan sanmıştım.

Yanağımın altındaki elimi çekip gözlerimin üzerine siper ettim ve yüzümü buruşturarak, “Ne oluyor ya?” diye söylendim, sesim pürüzlüydü.

Bir arabanın far ışığıydı bu. Gözlerimi tam olarak açamasam da bunu anlayabilmişim. Aracın uzaklaştığını fark ettiğimde çoktan doğrulup kalkmışım bile. Saçımı bağladığım toka kayıp düşmüş, saçlarım darmaduman olmuştu. Elimi saçlarımın arasına daldırdım ve parmaklarımla saçlarımı dağıtıp kapıya doğru yürüdüm. Babamın arabasını kontrol etmek için kapıyı açıp sokağa çıktığımda, gece böceklerinin sesi kulaklarımda içinde çınlamaya başladı. Ba-

kışlarım karanlık bahçeye çevrildi, araba her zamanki yerinde park hâlinde duruyordu ama demir kapının hizasında bir şey parlıyordu. Kapının çaprazındaki lambayı yaktım ve bahçenin de bir kısmı kapının dibinde bulunan lambanın ışığıyla aydınlandı.

Bir bisiklet. Açık, tozpembe rengindeydi ve önündeki sepet kar beyazdı. Sepetin üzerine pembe bir kuşak bağlanmıştı ve hemen bisikletin önünde bir kasa, kasanın içindeyse pembe gül fideleri vardı. Olduğum yerde donakalmış bir şekilde hâlâ hafif aralıklı duran bahçe kapısına baktım.

Biraz önce onun burada nefes aldığını biliyordum ama ben burada nefes alamıyordum.

Ninova

Jelisas

Dünyayı bir kar küresine benzetiyordum.

İçinde bir balerinin ya da birbirini sevdiğini düşündüğüm iki çiftin değil de çiçekler veren bir ağacın olduğu, ters çevirdiğin anda kar tanelerinin değil, çiçeklerin renkli yapraklarının döküldüğü bir kar küresi...

Hayır, dünya buna benzemiyordu. Dünya, içinde ateşler yanan bir kar küresine benziyordu. Küreyi çevirdiğinde içeriden ateşin sesi yükseliyor, tersi çevirdiğindeyse yanan ateşlerin üstüne buz gibi sular dökülüyordu. Ateş ve su birbirine karışıyor, fakat ne ateş sönüyor ne de su buhar olup yok oluyordu.

Bahçede oturmuş, hemen tellerin arkasındaki Yusuf amcanın, bahçesindeki kedinin tüylerini okşarken yüzüne yayılan o saf şefkati izliyordum. Tellerin önünde duran bisikletin ve çiçek fidelerinin varlığını tekrar hatırlayınca, bakışlarım Yusuf amcadan uzaklaşıp bisikletin önünde duran kasaya kaydı. Her nedense bu çiçek fidelerini ve bisikleti getirenin Evren olduğunu düşünüyordum. Belki de mantıklı gelen tek cevap zaten buydu. Bana arabasıyla çarpmış, bisikletimi bir hurdaya çevirmiş, tüm çiçek fidelerimi ezmişti.

"Ne kadar da sessizsin bugün," dedi Yusuf amca bana bakmadan. Hâlâ kedinin tüylerini okşuyordu. "Normalde de sesi çok çıkan bir kız çocuğu değilsin ama bu aralar daha sessiz görünüyorsun."

Bir süre anlamı veremeyen gözlerle ona baktım.

“Sana diyorum.” Bakışlarını yavaşça bana doğrulttu. “Neden bu kadar sessizsin bu aralar, güzel melisa çiçeğim?”

“Sessiz değilim ki,” dedim saf saf.

Yusuf amca buruk bir tebessümle şekil verdiği dudaklarını araladı. “Bir şey canını mı sıktı yoksa?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, canımı sıkan o kadar çok şey vardı ki... Yine de alışmıştım. Kendimi odama kapatır, mangalarım-dan birini açar, sayfaları çevirirken kendimi oradaki çizimin yerine koyardım ve dünyam bir anlığına değişirdi. Bir anlığına, gerçekten pembe bir dünyanın içinde nefes alabildiğimi düşünebilirdim.

“Canımı sıkan bir şey yok, Yusuf amca.”

Yusuf amca, derin bir nefes aldı, gözlerinin beni bulduğunu fark ettim. “Senin bisikletine ne oldu?” diye sordu. “Bu bisiklet yeni sanırım.”

Tellere doğru yürüyüp omzumu tellere yasladım. “Küçük bir kaza geçirdim,” diye itiraf ettim. Yusuf amcanın yüzüne yayılan dehşeti izlerken, kalbim bir küstüm çiçeği kadar durgundu. “Önemli bir şey değil. Bir yerime bir şey olmadı.”

“Ne kazası bu?”

“Bir araba bisikletime çarptı,” dedim kuru bir sesle. “Bisikletim bir hurda hâline gelince de arabanın sahibi bana yeni bir bisiklet hediye etti.”

Yusuf amca avuçlarındaki kedi tüylerini yavaşça silkerek, “Babanların bundan haberi var mı?” diye sordu, gözlerindeki şefkat beni gülümsetiyordu.

“Hayır, yok.”

“Böyle bir şeyi aileden saklamamalısın. Bu kazanın doğurduğu sonuçlar daha yaralayıcı olabilirdi. Sana bir şey olabilirdi, gül kızım.”

“Ben iyiyim,” dedim tekrardan. “Hem...” Sustum. Ailemin umurunda olmayacağından değildi, aksine annem çok endişelenebilirdi fakat babam... Babam kesinlikle hatayı yine bende arayacak, hatta bu kazayı bile sürdürdüğüm hayat şekline bağlamanın bir yolunu

bulacaktı. Tırnaklarımı avucuma batırarak, "Onları endişelendirmek istemedim," diye yalan söyledim.

Yusuf amca, uzun uzun yüzümü izledi, tellere yaklaştırmaya başladığında artık ona bakamıyordum. Dikkatli bakışları bisikletin sepetindeki çiçek fidelerine kaydı. Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken, "Bu çiçekleri de mi o kişi hediye etti?" diye sordu. Anlam verilemez bir hızla yanaklarıma ulaşan o ateş, tenimdeki ısının daha da çoğalmasına neden oldu. Pembeye döndüğüne emin olduğum yanaklarımın içini dişledim.

"Evet. Bisikletime çarptığı gün satın aldığım çiçek fidelerini mahvetmişti."

"Ne kadar ince bir hareket," dedi Yusuf amca. Yanaklarıma sapladığım dişlerimin kamaştığını hissettim. Gözlerimi yavaşça Yusuf amcaya çevirip başımı sallayarak bu söylediğini onayladım. "Yoksa bu kişi genç bir delikanlı mıydı?"

Gül demetinin içinden uzanan bir silah tam kalbime doğru namusunu doğrultmuş gibi sarsılırken, "Ne?" diye sordum saf saf. "Şey..."

Yusuf amca, muzip bir şekilde gülümsedi. "Amanın," dedi tatlı tatlı. "Yanakların şeker pancarına mı döndü senin, yoksa yaşlı gözlerimin yarattığı bir illüzyon mu bu?"

"Yanlış düşünüyorsun!" dedim panikle. "Yani... Olmadım ki ben şeker pancarı falan!"

"Elma şekeri mi oldun yoksa sen?"

"Yusuf amca!"

"Söyle bakayım, yakışıklı mıydı yoksa? Fidan gibi bir delikanlı olmasa senin bu yanaklar pamuk şekeri olmaya başlamazdı..."

"Beni tüm şeker türlerine benzettiğine göre, beni çok sevdiğini mi çıkarmalıyım buradan?" diye sordum yüzümü saran tebessümü ondan esirgmeden. Yusuf amca takma olduğunu bildiğim beyaz dişlerini göstererek gülümsedi; gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışıyor, kaz ayakları gözlerinin kenarlarına derin çukurlar oluşturuyordu. Bu bile, bana içten bir şekilde gülümsediğinin görsel bir kanıtıydı. Durdum, elimi kalbimin üstüne koymak ve babamın

bana en son gülümsediği o ânı hayal etmek istedim; fakat o andan o kadar uzaktaydım ki, hayalim zihnimin içini dolduramadı.

“Seni torunum gibi görüyorum.” Yusuf amca tellerin küçük deliklerinden parmaklarını uzatınca, ben de hiç düşünmeden onun parmaklarına dokundum. “Seni ta küçücükken biliyorum.”

Yusuf amcayla süren kısa sohbetimizin ardından çiçek fidelerini alıp bahçenin boş tarafına taşıdım. Küçük bir bahçe küreğiyle açtığım taze toprağın içine ellerimle yerleştirdiğim fideleri boynuna kadar toprağa gömerken tırnaklarımın arası taze toprakla dolmuştu. Her yerleştirdiğim fideyi toprağa gömdükten sonra beyaz renkteki çiçek sulama aparatıyla bol bol sulamıştım. İşim bittiğinde hâlâ diktiğim çiçek fidelerinin önünde oturuyordum. Tırnaklarımın içine giren topraklar bana yaşadığını hissettiriyordu, hatta bu toprağı öyle çok seviyordum ki, parmaklarımı aralıksız o toprağın içine daldırarak toprağı avuçlamak, sıkmak istiyordum.

Bahçenin demir kapısı aralandığında, kalbime yerleşmiş bir saatli bombanın yanlış kablosu kesilmiş gibi irkilerek kafamı kaldırdım ve içeri giren bedenın sahibine baktım. Babamın çürümüş bir fıncığın kabuğuna benzeyen, buz gibi bakan gözleri gözlerimde takılı kaldı. Gözlerinin kademsiz hareketini izledim, bakışları yavaşça parmaklarıma kaydı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti.

Elindeki deri çantanın sapını sıkıca kavradı. Gözlerim babamın gözlerinden tek bir an olsun ayrılmadı, sanki gözlerim babamın gözlerinden ayrılırsa, babam aniden korkunç bir canavara dönüşecek ve bana saldırıp, toprağı dikiğim bu çiçekleri benim mezar taşım hâline getirecekti.

“Yine mi?” diye sordu, sorduğı bu kısacık sorunun harflerinin etrafından zehir damlıyordu ve bu zehir, benim zihnimde birikmeye başlayarak kendine ait ölümcül bir göl yaratmıştı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece ona bakıyordum. Bana doğru bir adım daha atınca gözlerim gözlerinden kopru ve ayaklarına indi, attığı adımı izledim. Bu yolda benim de attığım adımlar vardı fakat ben

kendi adımlarımı hiçbir zaman önemsememiştim, farkında olmadan her zaman onun attığı adımları izlerken buluyordum kendimi.

“Sen ne zaman büyüyeceksin?”

“Neden büyümek çok güzel bir şeymiş gibi konuşuyorsun, baba?” diye sordum elimde olmadan. Bana, benim kelimelerimden ördüğü ağın içinde beni izleyen bir örümcek gibi bakıyordu. Oysa büyümenin güzel bir şey olmadığını en iyi babam biliyor olmalıydı. Onu hiç çocukken görmemiştim, onu hiç çocuk gibi hissederken de görmemiştim. Onu tanıdığımdan beri o hep bir yetişkindi. Çocuk olmayı hiç mi özlemiyordu?

“Senin zırvallıklarından çok sıkıldım, Gülçehre.” Babamın yüzünü saran o sert ifadeye tekrar baktım. İleride ona baktığımda aynaya bakıyormuşum gibi hissetmekten ölesiye korkuyordum. Bir kız için en korkunç şey, nasıl olurdu da babasına benzemek olabilirdi ki?

“Çiçek dikmek ne zamandan beri bir zırvallık? Sen bir doktorsun, çiçeğin bir zırvallık olduğunu nasıl düşünebilirsin?” Yurkundum, babam bana bomboş gözlerle bakıyordu. “Doğa anaya verilmiş bir hediye nin nesi zırvallık olsun ki?”

“Çok çocukça düşünüyorsun,” dedi babam tekrardan. “Hiçbir zaman büyüyememenden korkuyorum.”

“Bu seni korkutmamalı,” diye fısıldadım. Parmaklarımı tekrar toprağa daldırdım, hissetmek istedim, şu an hissettiklerimi toprağa dokunarak hissettiğim şeyle yok ederek parçalamak istedim. Babam bana olmadığım biriymişim gibi hissettiriyordu ve ben bir gün o olmadığım kişi olmaktan çok korkuyordum.

“Bak, yeterince yorgunum ve senin saçmalıklarınla uğraşamayacağım. Kalk şuradan. Git o pislik içindeki ellerini yıka, tırnaklarının içini temizle. Düzgünce giyin, birkaç saat sonra çıkacağız.”

“Ellerim pislik içinde değil,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu... Toprak?”

“Çamur o,” dedi babam iğrenç bir şeye bakıyormuş gibi ellerime bakarak. “Ne kadar itici görüldüğünün farkında değil misin? Genç bir kıza yakışmıyor.”

"Sadece kötü bir insan tırnaklarımın kirli olduğunu düşünür," diye fısıldadım ama babam beni duymadı. "İyi bir insan, toprağa dokunan birinin pis olmadığını bilir."

"Ne dedin?"

"Hiç."

"Tamam. Kalk, gidip hazırlan. Ve şu tırnaklarına da oje mi sürüyorsun, ne sürüyorsan sür. Leş gibi görünüyor yahu!"

Annem, babamın hemen arkasından bahçeden içeri girip, "Sesinizi biraz alçak tutar mısınız?" diye sordu babama dik dik bakarak. "Tartışmasını yaptığınız şey bir çiçek ve toprak. Böyle bir şey için neden tartışıyorsunuz? Allah aşkına, uğraşma kızla."

"Ne hâliniz varsa görün be!" dedi babam eve doğru yürürken. "Gülben, o kızının ellerinin hâlini görüyor musun? Bir şey yap, koskoca Mustafa Kemal Kuran'ın evine yemeğe gidiyoruz. İnsanların midesini bulandırmaya haklı yok!"

Oturduğum yerde yüzümü buruşturdum ama babam bizden uzaklaştığı için yüz ifademi görememişti. Annem dudaklarında buruk bir gülümsemeyle bana bakarak, "Bugün gergin bir gün geçirdi," dedi beni kandırmaya çalışıyor gibi. Oysa babamın her gün böyle olduğunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. Başımı sallayarak oturduğum yerden kalktım.

Yusuf amcanın hemen ileride, tellerin arkasında öylece durmuş çiçekleri sularken her şeyi duyduğunu biliyordum. Yüzündeki ifade-sizliğe rağmen moralinin bozulmuş olduğunu anlamak mümkündü. Sessizce yanından geçerken bana baktığını fark ettim ama ona bakmadım, başım önüme eğik bir şekilde eve girdim. Üstelik babam, bisikletimin yokluğunu da yeni bisikletimi de hâlâ fark etmemişti.

Ilık bir duş aldıktan sonra dişlerimi fırçalamış, babamın direktmeleri sonucu tırnaklarımın içindeki toprak kalıntılarını temizlemiştim. Her ne kadar oje sürmek istemiyor olsam da elime geçen toprak rengi ojeyi tırnaklarıma tek kat şeklinde uyguladım. Oje biraz olsun koyu renk olduğu için tırnaklarımı temizlememe rağmen hâlâ içinde görünebilen toprak kalıntılarını kamuifle etmeyi başar-

miştı. Bebe mavisi renginde kot, kısa kollu, bebe yaka, kısa bir elbise giydim. Beyaz çoraplarımı dizlerimin üstüne kadar çektim, beyaz çorabımın üst kısmında dantel işlemeler vardı ve güzel görünüyordu. Saçlarımın uçlarını maşayla şekillendirdikten sonra kâküllerimi tıraşımın uçlarıyla şekillendirip dudaklarıma şeftali renginde bir ruj sürdüm. Ayağımda, kot elbisemle hemen hemen aynı tonlarda düz bir ayakkabı vardı ve yüzüme ekstra bir şeyler sürmeyi sevmediğim için sadece ruj ile yetinmişim.

Her ne kadar bu akşamı oturup manga okuyarak, anime izleyerek geçirmek istiyor olsam da Mustafa Kemal Kuran'ın evindeki yemeğe katılmak zorundaydım. Bazı zorunluluklar, vücuda parçalar hâlinde yayılmaya başlamış küçük kanser hücrelerine benziyordu.

Odamdan çıkıp alt kata indim. Babam çoktan hazırlanmış, salon ve koridoru birbirine bağlayan duvardaki aynanın önünde durmuş kravatını bağlıyordu. Giydiği gri takım elbiseyi inceledim, siyah kravatını ustaca bağladıktan sonra gözlerini aynanın yüzeyinde kaydırarak hemen merdivenlerin ortasında duran bedenime çevirdi.

"Tırnakların?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarken parmaklarımı kaldırıp ona gösterdim. "Oje sürdüm," dedim kısaca.

"Temizlendi?"

"Evet."

"Neden o renk bir oje sürdün?"

"Kızın sürdüğü ojenin rengine bile karışmayı keser misin artık?" Annem sıkı bir şekilde topuz yaptığı saçının kenarından fırlamış saç telini kulağının arkasına iterken gözlerini kustu. Giydiği siyah elbisenin içinde son derece şık görünüyordu. "Alt tarafı yemeğe davet edildik, saraylılar gibi giyinmemizin mantığı nedir hâlâ çözebilmiş sayılmam."

"Evine davet edildiğimiz adamın kim olduğunu biliyorsun değil mi, Gülben?"

"Evet, biliyorum. Ben de o hastanede çalışıyorum, unuttun mu?"

"Kızının bu sorumsuzluklarını, umursamazlıklarını kimden aldığı şu an daha net görebiliyorum," dedi babam iğne gibi bir sesle.

"O senin de kızın."

"Aksini iddia ettiğimi hatırlamıyorum," dedi babam tekrardan. Yutkundum. "Orada öyle dikilme, hareket et, Gülçehre."

"Bu yemeğe kızın sayesinde davet edildiğini de unutmasan keşke," dedi annem rahatsız bir tavırla.

"Siz kadınları memnun etmek gerçekten çok zor," dedi babam gözlerini devirerek. Ona aldırış etmedim. Merdivenleri hızla inip çıkışa yürüdüm. Bu gecenin sorunsuz bir şekilde geçmesini istiyordum. Gece eve erken gelecek olursak, en son yarım bıraktığım mangaya devam bile edebilirdim. Kapıdan çıkarken içimden yüzden geriye saymaya başladım.

Kendime çok uzakta olmama rağmen, hissettiğim her şeyin yanı başındaydım.

Önünde durduğum, dışı fildişi rengine boyanmış büyük eve bakarken babam hâlâ arabanın içindeydi. Büyük, eski bir yalıtı anımsatan bu evin bahçesi, evin görüntüsünün aksine oldukça moderndi. Ağaçların gölgesi altında kalan büyük yüzme havuzunun içinde yanan ışıklara kaydı gözlerim. Havuzun fayanslarının bittiği yerde yemyeşil çimler başlıyordu, çimlerin arasına parça parça yerleştirilmiş taşlar vardı. İçeride yanan sarı ışığın sıcak rengi, evin tüm duvarını kaplamış olan camdan dışarı sızıyordu.

"Aracı bahçeye park etmek ne kadar doğru?" diye sordu annem araçtan inerken. Gözlerim hâlâ havuzun ışıklarındaydı.

"Kemal Bey öyle söyledi." Babamın kendi kapısını sertçe kapattığını duyduğumda, gözlerim ister istemez kapandı. "Gülçehre?"

Gözlerimi aralayıp omzumun üstünden babama doğru baktım. "Hım?"

"Hım, değil. Efendim diyeceksin." Babam homurdanarak bana doğru yürüdü. "İçeride çok kibar olmanı istiyorum, anlaşıldı mı? Beni küçük düşürecek davranışlardan kaçınırsan çok sevinirim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak babama baktım ama herhangi bir yorumda bulunmadım. Havuzun hemen önündeki büyük cam kapı aralandı, kafamı çevirdiğim an Mustafa Kemal Kuran ile göz göze geldim. Yüzünde ılık bir tebessümle orada öylece dikilmiş bizi izliyordu. Babam, onu görür görmez kravatını düzeltti ve yanımdan geçerken kulağıma doğru eğilip fısıldadı: "Eğer işlerin ters gitmesine neden olursan, bu sana pahalıya patlar."

Babamı anlamıyordum. Bir gün onu anlarsam, kendimi gerçekten yok etmiş olacaktım. Derin bir nefes alarak havuzun önünden geçtim, merdivenleri tırmanarak babamın arkasından ilerlemeye başladım.

"İyi akşamlar, hocam," dedi babam saygılı ve mesafeli bir sesle.

Mustafa Kemal Bey, başını sallayarak sıcak bir tebessümle karşılık verdi babama. "İyi akşamlar, Ertuğrul."

Tokalaştılar. Annem de hemen babamın arkasında belirip gülümseyerek, "İyi akşamlar, hocam," dedi. Mustafa Kemal Bey'in yüzünü saran tebessüm hâlâ orada asılı duruyordu, oldukça sıcak bir gülümsemeydi bu. Annemle de tokalaştıktan sonra, "Hoş geldin, Gülben," diye mırıldandı. Gözleri beni buldu. "Ah, sen de hoş geldin."

"Hoş buldum, efendim," dedim karnımı ağrıtan bir saygıyla.

Mustafa Kemal Bey'in gözleri yüzümde dolandı, elimi tutup yavaşça sıktıktan sonra, "Merak etme," diye fısıldadı. "Sıkılacağın bir gece olmayacak."

Duraksadım, ne demek istediğini anlamamıştım ama üzerinde de durmadım. Hep beraber oldukça büyük bir holden geçtik, ardından çok geniş bir salona girdik. Salonun nostaljik bir havası vardı, antikalarla doluydu ama geçmişi yâd ediyor olmasına rağmen oldukça şık, ihtişamlı, hatra bayağı da pahalı görünüyordu. Geçtiğimiz hol, taze gül gibi kokuyor olsa da salon resmen yasemin çiçeği gibi kokuyordu. İç ferahlatıcı, ilham veren bir kokuydu bu.

Kısa süren sohbetin ucu hiç bana dokunmadı. Bu beni biraz olsun rahatlatmayı başarmıştı. Hatta Mustafa Kemal Bey öyle konulara giriyordu ki, yaklaşık yarım saattir babamın buzhane deposu gibi bakan gözleri bana bir kez olsun dokunmuyor, ima dolu bakışlarının radarına takılmıyordum. Mustafa Kemal Bey'in yardımcısı Hatice Hanım sofranın hazır olduğunu söyledikten sonra hep beraber yemek odasına geçtik. İnanılmaz derecede büyük olduğunu fark ettiğim bu evin, yemek odası da tıpkı salonu gibi genişti fakat salona göre çok daha modern esintilerle döşenmişti. Yalnızca ortada duran yemek masası ve yemek masasının ortasındaki şamdanlar antikaydı, onun dışında kullanılan porselen tabaklar bile günümüzde kullanılan oldukça modern parçalardı.

Mustafa Kemal Bey masanın başına oturdu. Babam hemen karşıma, annem de yanımdaki boşluğa oturdu. Ben, Mustafa Kemal Bey'in çaprazındaydım, gözleri sık sık beni yakalıyor, rahatsız olup olmadığını anlamak ister gibi yüzümü inceliyordu. Ortada, şamdanın hemen yanında duran tepsinin içindeki büyük tavuğu görünce kaşlarımı çatıp gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten de saraylılar gibi hissetmeye başlamışım.

Hatice Hanım servis tabaklarını yerleştirirken bana gülümsedi, kadına gülümseyerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Hatice," dedi Mustafa Kemal Bey, dirseklerini yemek masasının üzerine koydu, avuçlarını birbirine bastırdı ve yüzünü iki elinin üzerine yerleştirdi. "Neden hâlâ masada değil?"

"Haber verdim, Mustafa Bey. Birazdan inecektir."

"Güzel." Gülümsedi. "Sen de yoruldun, servisi yaptıktan sonra yemeğini ye lütfen. Bugünlerde oldukça zayıflamış görünüyorsun. Sağlıklı beslenmiyor musun yoksa?"

Hatice Hanım mahcup bir şekilde, "Sağ olun, Mustafa Bey," dedi yalnızca.

"Oğlunuz, değil mi?" diye sordu babam.

"Evet, oğlum. Kusuruna bakmayın, misafir geleceğini bilmiyordu."

“Hiç mahsuru yok,” dedi babam ciddi bir sesle. “Hocam, oğlunu ne zaman hastanede görmeye başlayacağız?”

Mustafa Kemal Bey’in bakışları kısaca bana dokundu.

“Oğlum ne zaman isterse,” dedi, sesindeki ima babamı bir anlığına rahatsız eder gibi oldu ama babam dağılan ifadesini hızla toplayarak başını aşağı yukarı salladı.

Yemek odasındaki ahşap merdivenlerin gıcırdadığını duyduğumda bakışlarım yavaşça Mustafa Kemal Kuran’dan ayrıldı. Odağıma giren siyah, pahalı olduğu parıltısından bile belli olan erkek ayakkabılarına bakışlarımı çatarak baktım. Mustafa Kemal Bey gözlerini kısarak başını yavaşça omzunun üstünde arkaya doğru çevirdi. Uzun bacakları saran siyah kot pantolon, sıkı bacakların şeklini oldukça net bir şekilde belli ediyordu. Gözlerim biraz olsun aceleci davranmadı, ağır ağır yukarı tırmanarak, aşağı doğru inen bu bedenın sahibini keşfe başladı. Siyah kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, teni, giydiği siyah kazağa savaş açarcasına bembeyazdı. Bileğini saran siyah kayışlı saati ekstra olarak sıkı bağlamış gibi duruyordu, kollarındaki damarlar öylesine belirgindi ki... Gözlerim, siyah boğazlı kazağının boğazına kadar tırmandığında, çenesindeki dikiş izi duraksamama neden oldu. Göğsümü dolduran o tanıdıklık hissi, aniden ortamda buz gibi bir rüzgârın esmesine neden oldu. Sanki şu an bir yemek odasında değildik, bir uçurumun kenarındaydık ve gökyüzünden yeryüzüne gül yaprakları yağıyor, gül yaprakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki dokunduğu yeri jilet gibi kesiyordu.

Sanki çenesindeki erimiş dikiz izinin sebebi de o gül yapraklarından birisiydi.

Gözlerim neredeyse kıpkırmızı olan dudaklarına kaydı, devamında uzun inen düzgün burnuna takılı kaldı ve sarmaşık yeşili gözleri, gözlerime dokunduğu anda, başımızdan aşağı yağın gül yaprakları aniden dondu. Donmuş gül yapraklarının arasında öylece birbirimize bakarken dalgaların, uçurumun yüksek kayalıklarına çarparken çıkardığı sesleri duyabiliyor, o tuzun kokusunu soluyabiliyordum.

Ninova

"Neredesin sen oğlum?" diye sordu Mustafa Kemal Bey duru bir sesle.

Evren cevap vermeden öylece yüzüme bakıyordu, adımları bir an duraksar gibi oldu ama sonra hızla merdivenleri inip yemek masasına doğru yürüdü. Gözlerimi yüzünden bir an olsun ayırmazken, "Oğlum?" diye sordum kendimi tutamayarak. Babamın bakışlarını yüzümde hissettim.

"Evet, o gün sana bir oğlum olduğundan bahsetmiştim." Mustafa Kemal Bey bana baktı. "Oğlum, Evren."

Evren, babamın yanına oturdu ve otururken, sarmaşık yeşili gözleri bir an olsun benim fındık kabuğu rengindeki gözlerimden ayrılmadı. Dudakları düz bir çizgi şeklindeydi, gözleri kısık ama yoğun bakıyordu. Bembeyaz yüzü, sanki pudrayla özel olarak bu hâle getiriliyormuş gibiydi... Ya da belki de damarında kan akıyordu? Korkunç derecede beyaz tenliydi.

Demek ki babamın o gün bu adama bu kadar yakın davranmasının nedeni buydu. Gözlerimi onun rahatsız edici yoğunluktaki yeşil gözlerinden ayırarak babasına çevirdim. Onun hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

"Neden bu kadar şaşırdın, Gülçehre?" Babamın sorusu buz gibi bir su oldu ve başımdan aşağı dökülüyordu. "Evren'i daha önce görmüşün, hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedim kısık bir sesle. "Yani tam net değil ama senin odanda görmüşüm sanırım..."

"Evet," dedi babam gülümseyerek. "Evren, nasılsın?"

Gözlerim babamın sorusunun yöneldiği adama kaydı, yüzünün kireç gibi bembeyaz olmasına rağmen kirpikleri bir ok gibiydi ve simsiyahtı, kaşları ve saçları da öyleydi. Uzun, gür kirpiklerini ağır ağır aralayarak babama bakıp, "Teşekkürler," dedi soğuk bir sesle. "Siz nasılsınız?"

"İyiyim, nasıl olalım işte. Pek görünmüyorsun ortalarda, hayale gibisin."

Ürperdim, aklıma okuduğum doğaüstü fantastik mangalar gelince gözlerimi kısarak Evren'e dik dik baktım. Yoksa o bir ruh muydu? Gözlerimi kısarak Evren'e dik dik bakmaya devam ettim. Evren'in gözleri kısaca bana kaydı, gözleri tam benden ayrılıyordu ki duraksadı ve aniden tekrar bana doğru baktı, her ne kadar buz gibi bakıyor olsa da bakışlarım onu şaşırtmış gibi görünüyordu. Gözlerimi kısarak ona baktığımı fark edince kaşlarını kaldırarak bana buz gibi bir bakış gönderdi. İfademi anında toplayarak farklı bir yöne baktım. Çok fazla manga okuyordum...

"Hasta olmadığımı sürece hastanede ne işim var?" diye sordu Evren aniden, sesi de yüzünü aratmayacak soğukluktaydı. Babamın yüzünü saran o tebessüm anında parçalara ayrıldı, annemin elini ağzına örterek yavaşça güldüğünü görür gibi oldum.

"Evren," dedi durgun bir sesle Mustafa Kemal Bey. "Lütfen."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Yemeğe başladığımızda, sadece çatal, bıçak ve kaşığın sesi yükseliyordu odada. Kimse konuşmadı, hiçbir şey hakkında yorum yapılmadı. Hemen karşımda, bisikletimi hurdaya çevirdikten sonra bana bir bisiklet ve bir kasa dolusu çiçek fidesi getiren o tuhaf adam otururken yemek yemeye çalışmak çok zordu. Ağzımın kenarı yağ olacak, ağzımı şapırdatacağım ya da yerken hayvan gibi görüneceğim diye çok korkuyordum ama o kadar çok acıkmıştım ki, elimde olmadan hızlı yiyordum.

Mustafa Kemal Bey, aniden, "Ertuğrul," dedi ve o an tüm çatal, bıçaklar bir köşeye bırakıldı. Evren hariç. Evren hâlâ iştahla tavuğunu yiyor, hatta babasının ona dik dik bakmasına aldırmış etmeden pilava uzanıp servis tabağına pilav dolduruyordu. Ben de önümdeki tavuğa saldırmak istiyor olsam da kara zorla elimdeki çatalı bir köşeye bırakıp Mustafa Kemal Bey'e baktım. Adam çenesini yavaşça kaşıyıp, "Aslında seninle konuşmak istediğim bir konu var. Seni ve aileni çağırma nedenim de bu," dedi, sesinde endişeyi duyar gibi oldum ama belki de bu benim hayal gücümdü.

Evren'in ağzına attığı kırıntı ekmeğin çıkardığı sesler ani bir duraksama yaşanmasına neden oldu. Kafamı kaldırıp karşımdaki soğuk

deliye düz düz hakırım, şu an sofradaki herkesin gözü Evren'deydi ama aldırış etmeden ktır ekmeği katır kutur çiğnemeye devam ediyordu.

"Şey," dedi babam Evren'e yan yan bakarak. "Tabii, sizi dinliyorum, hocam."

Babası bir süre sessizce oğlunu izledi, Evren ağır ağır çiğnediği ekmeğin ağzında çıkarttığı o patırtıdan zerre rahatsız değilmiş gibi masanın ortasındaki şamdana bakarak ekmeği çiğnemeye devam ediyordu. Babası hafifçe öksürünce, Evren kaşlarını kaldırarak babasına baktı. Mustafa Kemal Bey kaşlarını kaldırarak uyarı dolu fakat sevimli görünen bir işaret yapınca, Evren gözlerini devirdi.

"Ne? Burası toplantı salonu değil, yemek salonu. Ve ben açım," dedi düz bir sesle.

"Evren," dedi babası uyarıcı bir tonlamayla.

Evren ellerini masanın iki yanına koyarak ağzındaki lokmayı yanağının içinde yuvarlayıp sertçe yuttu. Kaşlarını çatıp bakaşlarını bana çevirdi. Gözleri gözlerime dokunduğu anda, o yeşil gözlerin yoğunluğu altında rahatsız edici bir karın ağrısıyla olduğum yerde kıvranmaya başladım ama bunu ona çaktırmadım.

"Gülçehre'nin iyi bir üniversiteye yerleşmesini istiyorsun, değil mi?" diye sordu Mustafa Kemal Bey aniden. Bu sorusu, masanın ortasına yıldırım gibi düştü; masada başlayan yangın, sadece benim oturduğum yere doğru ilerleyerek beni hedef almaya başlamıştı. Evren, sanki tepkilerimi ölçmek istiyormuş gibi son derece dikkatli gözlerle beni izliyordu. Ellerimi masanın altına soktum, tırnağımı çıplak bacağıma batırarak sertçe yutkundum.

"Evet, hocam," dedi babam sinir bozucu bir samimiyetle. "Geçen yıl tıp fakültesini tutturdu ama puanı bizi yeterince tatmin etmedi. Daha iyisini yapabileceğini düşünüyoruz."

"İlla tıp fakültesi mi okuyacak bu çocuk, Ertuğrul?"

Babam durdu, gözlerinin benim yüzüme dokunduğunu hissettim ama ona bakmadım, masadaki yangın sadece beni yakuyordu ama kimse bunu görmüyordu. Evren hariç. Sanki o görüyordu, o

zehirli sarmaşık yeşili gözleri gözlerime tutunmuş, diri diri yanışımı izliyordu.

"Kızımın da başarılı bir cerrah olmasını istememin nesi yanlış, hocam?"

"Bunun yanlış olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum. Yalnızca, şart mı diye soruyorum. Sonuçta genç bir kızın istikbali söz konusu, elbette en iyisini istiyor olabilirsiniz fakat bu konuda onun isteği nedir? Geleceği hakkındaki planları nedir? Bunları ona sordunuz mu?"

Evren'in gözlerinden ayrılmayan gözlerim, o gözlerdeki yoğunluğun aslında yandığım ateşe ait olmadığını, o ateşin üstüne akmaya başlayan buz parçalarıyla dolu bir gölün buz gibi suları olduğunu fark ettim. Sessizce birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve masadaki tüm gözlerin bir anlığına bana döndüğünü hissetmiştim.

"Kızım kendisi için en iyi olanı bilecek yaşta değil," dedi babam düşüncesizce.

Evren'in dişlerini sıkıldığını fark ettim. Beyaz, zayıf yanakları, elmacık kemiklerinin altındaki boş mezarlığa doğru tıpkı toprak gibi çöktü. Yüzündeki kemikler, bir mezarın yapıtaşını oluşturan buz gibi mermerlere benziyordu.

"Bu senin gibi yeri geldiğinde eğitimci olan bir sağlıkçıya hiç yakışmayan bir düşünce. Sen bir doktorsun, can kurtarıyor, yaşam veriyorsun. Böyle dikenli düşüncelerinin olması yalnızca karşındakini değil, seni de kanatır," dedi Mustafa Kemal Bey. "Kızın on dokuz yaşında değil mi?"

"Evet."

"Onu karşına alıp, hayatını şekillendiren yaşam haritasının onu nereye götürdüğünü ya da o haritanın onu nereye götürmesini umut ettiğini hiç sordun mu ona?"

"Kızımın bir hayali yok," dedi babam, duraksadım, bunu nereden biliyordu? Gözlerim, bana saplanmış, okundan zehir akutan o yeşil gözlerden uzaklaşarak babama kaydı. Evet, bir hayalim yoktu fakat babam bunu nereden biliyordu? Yutkundum, babamın kelimeleri bir ateş olup boğazımdan içeri aktı, göğsümde yerini bilmediğim bir ormanın içinde yangınlar başlattı.

"Neden ona bir hayal yaratma fırsatı vermiyorsun, Ertuğrul? Sen benim elimde hüyükün sayılır. Seni tanıyorum, bu kadar dikenleri olan bir adam olmadığını biliyorum. İzin ver, kendi hayalini yarat-sın." Gözlerini yavaşça bana çeviren Mustafa Kemal Bey'in bakışları profilimi bir tuval gibi kullanarak, kendi düşüncelerini çehreme çiz-meye başlamıştı. "Gülçehre?"

"Efendim?"

"Bir hayalinin olmasını ister misin?"

Dışarıda aniden yağmaya başlayan bahar yağmurunun sesi, yemek odasının duvarlarında çağlayarak kalplerimize çarpmaya başladığında titreyen kirpiklerimin altından Mustafa Kemal Bey'in göz-lerinin içine baktım. "İsterdim."

"Bir dahaki üniversite sınavına seni Evren hazırlayacak," dedi Mustafa Kemal Bey sarsılmaz bir sesle. Babamın duraksadığını fark ettim. "Eğer sınava kadar hâlâ bir hayalin olmazsa, kendi istikbalini düşünerek babanı dinleyecek ve başarılı bir cerrah olacaksın." Göz-lerini babama çevirdi. "Fakat kızın, o gün geldiğinde ve haritasının onu nereye götüreceğine karar verdiğinde, onun hayaline asla karşı çıkmayacaksın. Eğer bir hayali olmazsa, senin dediğini yaparak is-tikbalini kurtaracak, fakat bir hayali olursa, sen de bir baba olarak onun bu hayalinin arkasında dağ gibi duracaksın."

"Böyle bir şart koşmanız bir şeyleri değiştirmeyecektir, efendim," dedim tüm zincirlerimi kırarak. "Babam, bir şekilde bir hayalim ol-masına engel olmanın bir yolunu bulacaktır." Gülümseyerek baba-ma baktım. "Çünkü bizim evimizde hayal kurmak, çocuk olmaktır ve babam çocukları sevmez."

Babamın kahverengi gözleri, neredeyse aynı renk olduğuna inandığım gözlerime saplanıp öylece kaldı. İkimiz birbirimize, en kısa zamanda, en uzun bakışı yaşattık. Babam gözlerini önündeki servis tabağına indirdi. Annem sadece ikimizi izliyordu.

"Bunun da bir çaresini buldum elbet," dedi gülererek Mustafa Ke-mal Bey. "Kimsenin kimseye karışıp, bir şeyleri direktmemesi için

de şu önerim var. Gülçehre, bir süreliğine benim himayem altında olacak. Bunu kabul eder misin, Ertuğrul?"

"Hocam..." Babam öksürdü. "Bakın..."

"Eder misin?"

"Hocam. Benim kızım tam olarak olgunluğa erişmedi, hâlâ çocuk gibidir. Geçici hayaller peşinde koşabilir," dedi babam.

"Bunu bana bırakın isterseniz." Evren'in çelikten sesi tüm dikkarlerin dağılmasına neden oldu. "Bölümüm psikoloji, biliyorsunuz, insanları benden daha iyi analiz edebileceğinizi düşünüyor olamazsınız."

Babam ne diyeceğini bilemez hâlde, "Kızımın geleceği söz konusu," diye fısıldadı, sesi güçsüzdü, her nedense onlara karşı koyamıyor gibi görünüyordu.

"On dokuz yaşında bir kız olarak kendi kararlarını kendi verebilecek yaşta," dedi Mustafa Kemal Bey. "Gülçehre, hayallerini keşfetmek ister misin?"

"Ben..." Dışarıda yağmaya devam eden yağmurun sesini dinlerken başımı yavaşça sallayarak önüme eğdim. "Ben bir hayalim olsun isterim."

"Güzel," dedi Evren beklemediğim bir anda.

"Evet, Ertuğrul?"

"Hocam." Babam derin bir nefes aldı. "Ben..."

"Nereden biliyorsun, Ertuğrul? Belki de kızının hayali zaten doktor olmaktır?"

Babam duraksadı, kahverengi gözlerini hızla bana doğru çevirince, hızla gözlerimi ondan kaçırıp farklı bir yöne baktım. Benim hayalim neydi ki? Bilmiyordum. Kendime hiç seçenek sunmamıştım, hiç gerçekten istediğim bir şey olmamıştı. Kendimi keşfetmeye zamanım olmamıştı, belki de çevremdeki baskı yüzünden kendimi kendim keşfetmek istememiştim.

Bir süre bekledikten sonra, "Pekâlâ," dedi derin bir nefesi dışarı bırakarak. "Bu süre zarfında kızım nerede olacak?"

“İşte sen bunu bilmeyeceksin, çok uzakta olmayacak ama gözü-nün önünde de olmayacak,” dedi Mustafa Kemal Bey. “İkinizin de bir şeyleri görebilmek için zamanınız olacak.”

Annem, “Aslında iyi bir fikir gibi görünüyor,” diye fısıldayıp su-yundan bir yudum aldı.

“Hocam, size güvenim sonsuz, biliyorsunuz fakat...”

“Kabul ettin bir kez, Ertuğrul. Hocana karşı mı çıkıyorsun baka-yım sen?” Mustafa Kemal Bey keyifli keyifli güldü. “Emin ol, kızı-nın yanlış bir karar almasına asla izin vermeyiz. O akli başında, zeki bir kız. Göreceksin, pişman olmayacaksın.”

Babam tedirgin gibi görünse de olduğu konumda kademe atlaya-cağını, belki de mevki olarak yükseleceğini düşünmenin verdiği hazla bu fikri kabul etti. Başta babamın bunu kabul etmesi bana ütöpik bir şey olarak görünse de onu tanımanın getirdiği o acı tat, ne plan-ladığını fark ettiğimde damağıma yayılarak beni zehirlemeye başladı.

Yemek masasından ayrılıp lavaboya gitmek için üst kata tırman-dım. Kendimi lavaboya kapatıp karşımda duran aynaya bomboş ba-kışlar atmaya başladığımda, bu gecenin aslında bir rüya olmasından korkuyordum. Kısa bir süreliğine özgürlüğü elime alabilirdim, ken-dime seçenekler yaratabilir, kendimi keşfedebilirdim. Eve döndü-ğümüzde babamın ne diyeceğini, ne tepki vereceğini, bana ne gibi zorbalıklar da bulunacağını düşünüyordum. Suyu açtım, ellerimi duru suyun içinde parmaklarımı birbirine sürte sürte durulamaya başladım. Soğuk suyu açtığım için su, birkaç saniye sonra kemiğimi bile ağrıtarak buz gibi akmaya başladı.

Lavabonun kapısı aniden aralanınca olduğum yerde sıçrayarak, ellerimi sudan çekmeden kapıya baktım. Evren, omzunu kapının kirişine yaslamış bana bakıyordu. Yüzünde o alışmaya başladığım boşluk, ifadesizlik vardı. O, tıpkı boş bir tuvale benziyordu.

“Beni korkuttun,” diye fısıldadım gözlerimi tekrar aynaya çevi-rerek. Aynaya bakıyor olmama rağmen, yan tarafımda duran bede-nini görebiliyordum ve aynadaki yansıması da burnumun dibinde duruyormuş gibi hissettiriyordu.

"Beni kurtardın," dedi, sesinde ölümün içine çekerek kuruttuğu damarlar vardı.

"Ne?"

"Böyle demen gerekiyordu."

Issız bakışlarımı yavaşça ona çevirip, gözlerinin içine baktım. Gözleri, zehirden ibaret gibiydi. Yüzüne çekilmiş kalın bir perdenin arkasından benimle konuşuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Beni kurtardın?" Kaşlarımı kaldırdım. "Derken?"

Kollarını göğsünün üstünde topladı, burnundan içeri derin bir nefes çekip, "Çiçekleri diktin mi?" diye sordu.

Göğsümün altındaki çarpıntının yoğunlaştığını hissettim.

"Evet. Çok düşünceli bir hareketti, teşekkür ederim."

"Elinden oyuncuğu alınmış küçük bir kız çocuğu gibi bakıyordun," dedi aniden. Ok gibi görünen kara kirpiklerinin gölgesi, lavabodaki yoğun ışıktan dolayı gözlerinin altına koyu resimler döşemişti.

"Öyle bakmıyordum," diye fısıldayıp gözlerimi tekrar aynaya çevirdim.

"Yarın akşamüstü seni almaya geleceğim," dedi bir anda. Kaşlarımı çatıp suyu kapattım, temiz havluyla ıslak parmaklarımı kurularken konuşmaya devam etti: "Yanına bir şeyler almaya gerek yok."

"Nasıl yani?"

"Sıfırdan başlamak gibi düşün," dedi aynı durgunlukla.

"Bu şu an çok saçma gelmeye başladı," diye itiraf ettim.

"Sana çok daha saçma olan bir sürü şey sıralayabilirim," dedi. "Şu duruşunu düzeltmen gerek."

"Duruşum mu?"

"Kaburgalarında diken varmış gibi duruyorsun."

Kurduğu cümlelerin uyandırdığı yaralarım vardı. Bu yaraları on dokuz yıldır taşıyordum, bir süre sonra yaralarının köklerine çiçekler ekmeye başlıyordun ve izleri saklayan eşsiz çiçekler senin yaralarının içinde büyüyordu. Bir bebeğin ahşap beşiği gibi, çiçeklerimin beşiği oluyordu yaralarım ve yaralarım kapandığında, büyüyen o çiçekler altlarında kalan izleri örtüp saklıyordu.

Belki de kaburgalarımda taşıdığım bu diken, kalbimdeki izleri örten bir çiçeğe aitti.

Yavaşça yanından geçerken, “Vardır belki,” diye fısıldadım. Evren’in bedeninin taş kesildiğini hissettim ama buna aldırmış etmedim. Omzum, omzuna sürtrü ve onun aksi yönünde ilerlemeye başladım. Dar koridorun tavanından sarkan avizenin yaydığı ışık, bir ateş böceğinin karanlıkta yaydığı ışık kadar zayıf fakat güzeldi.

“Baksana,” diye seslendi arkamdan. Adımlarımı yavaşlattım ama durmadım, o da arkamdan geliyordu, onun varlığını hissedebiliyordum. Yavaşça ona doğru döndüm. Yüzündeki sert ifadeye rağmen, her nedense ruhunun acılar içinde olduğunu düşünen tarafıma kaşlarını çatarak bakmak istedim.

“Ne oldu?”

“O günden sonra bir yerin ağrıdı mı?” diye sordu ilgili bir sesle. Koridorun diğer ucundan bana doğru adımlar atıyordu. Mesafenin daraldığını fark edince başımı iki yana salladım.

“Hayır, ağrımadı.”

“Tenin morardı mı?” diye sorunca yanaklarımın ısındığını hissettim.

“Hayır, sanırım morarmadı.”

Burnumun dibinde bitince nabzımın yavaşladığını, damarlarımın içindeki kanın yüzmeyi bırakarak olduğu yerde öylece donduğunu hissettim. Kafasını eğmeden, yalnızca gözlerini indirerek yüzüme bakmaya başladı. Elini yavaşça kaldırdı, bakışlarım uzun, beyaz parmaklarında takılı kaldı. Eklemlerini saran kalın damarların belirgin mavi, yeşil rengini seyrettim. Teni şeffaf bir muşambaydı ve tüm damarları o şeffaf zeminin altından görünüyordu sanki. Parmaklarının yanağıma düşen saç teline dokunmasıyla gözlerim belli derecede kısıldı, bu elimde olmadan gelişen bir reaksiyondur. Nabzımın aniden hızlandığını hissettim, damarlarımın içindeki kan çözülür ve gürül gürül çalamaya başladı.

“Açık tenlisin,” dedi düşünceli bir sesle, gözleri kısıldı. “Bu teninin kolay moraracağı anlamına gelir.”

“Öyleyse bile fark etmemişimdir,” diye geçiştirmeye çalıştım. Evren’in parmağı hâlâ saç telimde duruyordu, sanki bir kilisenin üstündeki o saatin yelkovanı tam on ikinin üzerine saplanmıştı ve çanlar çalmaya başlamıştı. Saçımı yavaşça kulağımın arkasına itti.

“Dikkatsiz bir kız olduğunu fark ettim zaten,” diye fısıldadı, nefesindeki soğuk, saç diplerimin arasına girerek düşüncelerimi sızlattı.

Bir adım geri atarak gözlerimi kaldırıp gözlerinin tam içine baktım. Loş ışığın altındayken yeşil gözleri nasıl oluyordu da hâlâ böyle parlak ve yoğun renkli görünebiliyordu? Evren’in durgun bakışları yüzümde dolanmaya devam ediyordu.

“Benim kaburgamda diken yok,” dedim aniden. Kaşlarını kaldıracak sandım ama yapmadı, hâlâ ifadesiz gözlerle gözlerimin içine bakıyordu. Tüm cesaretimi toplayarak o cümleyi kurdum: “Ama senin gözlerinde bir kuyu var.”

Hiçbir şey söylemesine izin vermedim, yüzünü saran ifadeyi bile merak etmedim, kesin ifadesi de değişmemişti zaten. Sırtımı dönüp hızla ondan uzaklaşırken ellerim titriyordu. Bunun nedenini sorgulamadım, sonuçta o bir erkekti ve ben, yeri geldiğinde hemcinslerinin yakınlığından bile utanan bir kızıydım.

O gece Evren ile hiç göz göze gelmemeye çalıştım, sanki o da bana bakmıyordu. Oradan ayrılıp eve geldiğimizde, babam düşüdüğümün aksine hiç yorumda bulunmadı. Ben odama çıkarken, o sessizce salona doğru ilerlemiş, kravatını çıkartırken annemin bir fincan kahve yapmasını istemişti. Kendimi odaya kapatıp, karanlık odaya gözlerimi dikerek sırtımı kapıya yasladığımda, ellerim kapı ile sırtımın arasında duruyordu. Bir süre sessizce pencereden içeri süzen sokak lambasının ışığını izledim.

Bu gece manga okumak istemiyordum.

“Gerçekten bir çanta hazırlamayacak mısın?” diye sordu annem, kalçasını çalışma masama yaslamıştı, yatakta bağdaş kurmuş oturan

bana dikkatli gözlerle bakıyordu. "Sonuçta ne kadar kalacağın belli bile değil."

"Anne." Daha dik oturdum. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Annemin kaşlarını kaldırdığını gördüm, benim gözlerimin aksine gök rengi gözlerinde güven vardı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, ardından bir parçayı kulağının arkasına iterek, "Seni babandan daha güvenilir bir adamın eline bırakma fikri mi?" diye sordu. "Evet."

Uzun uzun annemin yüzünü izledim. Kafamda bazı soru işaretleri yok değildi ama annem haklıydı, babamın bu kadar sessiz kalıyor olması bile, karşımdaki adamın ne kadar güvenilir olduğunun bir göstergesi gibiydi. Yine de zihnimi şiddetine maruz bırakan düşünceleri bir kenara bırakarak kendimi rahatlatamıyordum. Annem, çalışma masasının üstünde duran mangalardan birini eline aldı, sayfalarını açıp karıştırdıktan sonra bana baktı.

"Bunlardan alacak mısın peki yanına?" diye sordu.

"Evet," dedim dudaklarımı bükerek. "O adamın değişik oğlu yanımda hiçbir şey götürmemem gerektiğini söylemişti ama..."

Annem yüzünü buruşturarak güldü. "Ne kadar ayıp, Gülçehre. Neden değişik diyorsun çocuğa?"

"Çünkü öyle. Hem neresi çocuk onun, anne? Deve gibi, görmedin mi? Kazık gibi olmuş o. Çocuk falan değil."

"Tamam, biraz değişik ama kötü biri değil," dedi annem gülümseyerek. "Çok başarılı bir öğrenciydi, hem şu âna kadar kötü bir alışkanlığı olduğunu da duymadım."

"Bana ne bundan?" diye homurdandım. "Sadece... Galiba haklısın. Bir hayalim olmak zorunda."

"Seni öylece gönderecek olmak içime çok da siniyor sayılmaz," dedi annem karamsar bir yüz ifadesiyle. "Fakat şunu biliyorum, sen kendine bir hayal yaratacaksın. Hayalleri olmayan bir insanın yaşamak için bir amacı da olmaz. Hayaller insanı hayatta tutar, Gülçehre. Bu sınav için çok şeyini ortaya koydun. Bence biraz uzaklaşmak sana iyi gelecek."

"Eğer işler ters giderse geri döneceğim. Merak etme." Oturdum yerden kalkıp pencere kenarına yürüdüm. "Muhtemelen akşamüstü gelmiş olur."

"Baban ile vedalaşmayacak mısın?"

"Ne?"

"Babanı görmeden mi gideceksin? Bugün biraz geç gelecek."

"Eğer o beni görmek isteseydi, erken gelmenin bir yolunu bulurdu, değil mi anne?" diye sordum umutsuz bir sesle.

Annem bu kez sesini çıkartmadı. Saatler ilerledikçe gerginliğim artıyordu. Sonunda güneş, gökyüzünün küllüğünde tıpkı bir sigara gibi söndüğünde, kırmızı Impala hemen evin önünde duruyordu. Gözlerim, benim renkli mahzenim olan odamın duvarlarında dolaşmıştı. Geride bıraktığım şeylerin ne olduğunu bilmiyordum ama attığım adımın beni hayallerime götüreceğine kendimi inandırmıştım. Evden çıkarken annem bana defalarca kez sarıldı. Yusuf Amca ve anneannem saydığım eşi, hemen kapının önünde beni izliyordu. Gözlerim Evren'in bana aldığı ama hiç binemediğim bisiklete kaymıştı, sonrasında diktiğim çiçek fidelerine baktım ve bahçeden çıktım. Arabanın kapısını açan kişi Kıvılcım olmuştu. Onu karşımda görmeyi beklemiyordum. Bana içten bir tebessümle bakarak el salladı, ona hafifçe gülümseyerek Yusuf amcanın yanına yürüdüm. Yusuf amca beni kollarının arasına aldı, ona durumu izah etmişim ama beni bırakmak istemiyor gibi kucaklarken neredeyse ağlamak üzereydi.

Hamiyet reyzenin gözyaşlarıyla dolmuş mavi gözleri yüzümde dolanıyordu. Ben Yusuf amcanın kollarındaydım, beni sıkı sıkı sarmış, saçlarını kokluyordu. Impala'nın kapısının tekrar açıldığını duydum ama önemsemedim, Yusuf amcaya sıkıca sarılmayı sürdürdüm.

"Hayallerini ezmek isteyen herkesi ez, olur mu, küstüm çiçeği?" diye fısıldadı Yusuf amca. "Ve beni sık sık ara. Seni böyle göndermek benim yaşlı kalbime çok dokunuyor."

"Güvende olacağım, biliyorsun," dedim. "Seni arayacağım."

"Burada Yusuf deden olduğunu unutma," dedi gülümseyerek. Benden yavaşça ayrıldı. Hamiyet teyze beni kollarının arasına çekerken, "Anneannesinin sarılmasına izin vermiyorsun!" diye söylendi. Erli butlu, yine de ufak tefek, küçük bir kadındı Hamiyet teyze. Beni yanaklarımdan öperken, onun yanaklarından akan gözyaşları yanaklarımı ıslatmıştı. "Güzel kokulum, nereden çıktı şimdi bu çalışma meselesi? Sınava evinde çalışmıyor musun yahu?" Anlaşılan Yusuf amca eşine gerçeği anlatmamıştı. Sessizce Hamiyet teyzeye sarılmaya devam ettim. Hamiyet teyze kulağıma doğru, "Direksiyonun başından inen delikanlı pek yakışıklıymış," deyince duraksadım. "Kız, buraya bakıyor."

Gülerek yavaşça geri çekildim. "Çok fenasın," diye mırıldandım.

"Gülçehre, arkadaşlarını bekletme," dedi annem ama bilmediği bir şey vardı. O arabadaki kimse benim arkadaşım değildi. Durgun gözlerimi anneme çevirdim, yavaşça gülümsedikten sonra anneme el salladım. Gözlerim evin bahçesine kaydı, devamında evin duvarlarını izledim. Babam burada yoktu.

Zaten ne zaman olmuştu ki?

Sırtımı ailem bildiğim insanlara döndüğüm anda, o yeşil gözler sanki akrebin kuskacıymışçasına beni içine çekti. Orada, aracın tavanına dirseğini yaslamış bana bakıyordu. Ağır adımlarla onlara yaklaştım. Kıvılcım, yanağımdan bir makas alarak, "N'aber?" diye sordu. Kadınsı kokusu dikkat çekiciydi. Gözlerimi Kıvılcım'a çevirdim, gri saçlarının siyah dipleri gelmişti ama bu saçlarının daha da güzel görünmesini sağlamıştı. Tepeden toplayarak dağınık bir topuz şeklini verdiği saçlarının etrafından çıkan saç tellerine baktım, başının üstünde bir güneş gözlüğü vardı ve gözlerindeki lensleri çıkartmıştı, gözlerinin siyaha çok yakın bir rengi vardı.

Adının Yavuz olduğunu hatırladığım, Kıvılcım'ın sevgilisi olan çocuk kafasını camdan çıkararak, "Ufaklık," dedi ve gülümsedi. Annem onları yadırgamamıştı, hatta Yusuf amca ve Hamiyet teyze bile bu işteki garipliğin farkında değil gibiydi.

“Hazırsan, başlıyor muyuz?” diye sordu Kivılcım tam gözlerimin içine bakarak.

Durdum, bakışlarım usul usul Evren’e doğru aktı. Gözlerime batmaya başlayan gözyaşlarını yok saymaya çalıştım. Beni nasıl bir kuyunun içinden çekip aldıklarından haberleri yoktu. Ben güçlüydüm, ever, bunu biliyordum ama dışarıdan bakıldığında kırılmış küçük bir kız çocuğu gördüklerinden de emindim. Oysa en güçlü kadınlar, kırılmış kız çocuklarının gölgesini taşırdı geçmişlerinde.

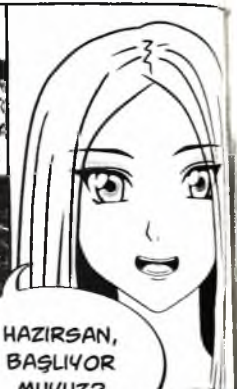
“Hazırım,” diye fısıldadım Evren’in gözlerinin içine bakarak. “Başlayalım.”

Ben bu evin bahçesine dikilmiş bir ağaçtım, asla çiçek vermiyordum, kökümü saldıgım yerde yavaş yavaş çürüyerek ölüyordum.

Şimdi karşımda duran bu adam, ellerini köklerime uzatmıştı, köklerimi saldıgım topraktan yavaşça ayrılırken onun sarmaşık yeşili gözlerine tutunmuştum. Koparıldığını iliklerine kadar hisseden bir ağaç, nasıl olurdu da tam koptuğu anda ilk çiçeğini verirdi?

İctisas.

Evren’in dudaklarına yayılan o görünmez tebessümün gölgesinde, verdiğim ilk çiçek, yapraklarını aralıyordu.

HAZIRSAN,
BAŞLIYOR
MUYUZ?

HAZIRIM.
BAŞLAYALIM.

Nevsah

Kuğulu bir parkta, bankın üzerinde tek başına oturuyorsun ve kullaklığında *Lord Huron, The Night We Met* çalıyor. Az önce topladığın, sapı hâlâ taptaze yeşil renkte, pembe kanatlarını açmış bir demet çiçek hemen yanında duruyor. Çiçeklerin saplarından bir tanesi bankın aralığına girmiş, dudaklarında az önce döktüğün gözyaşlarının getirdiği artçı tebessümler var. Göz makyajın akmış, yanaklarında rimelinin pul pul tomurcukları var.

Bana çok benziyorsun.

Yanağımı aracın camına yaslarırken, bedenim o kuğulu parktaki bankın üzerinde oturuyordu. Sessizlik beni dört bir yanımdan kuşatmış, zihnim, ıssız bir ormanın içindeki o gövdesi geniş ağaca kalın iplerle bağlanmıştı. Ruhumun bir sürü çiçeği katlettiği bir gecenin sabahındaymışım gibi halsiz hissetsem de yaşanacak yeni şeylerin getirdiği heyecan, hâlâ kalbimin içinde seğiriyordu.

Akşam güneşi aracın içine dokunuyor, yüzüme kalın çizgiler çiziyor, çizdiği kalın çizgiler sanki kâğıt hareket ediyormuş gibi hareket ederek bacaklarıma, tenime, aracın her bir köşesine dokunuyordu. Ön yolcu koltuğuna oturmayı beklemiyordum, yerimin arka koltuk olacağını düşünmüştüm fakat öyle olmamıştı. Kıvılcım'ın ince bacakları Yavuz'un kucağındaydı ve ikisi arka koltukta yayılmış şekilde bir konu hakkında derin bir sohbetin içindeydiler.

Parmaklarımı krem rengi pantolonumun kumaşının üzerine bıraktım, dizlerime doğru gerilmiş olan pantolon bağlarını parmaklarım ile yavaşça ütüledikten sonra gözlerimi ön konsola indirdim. Ön konsoldaki plaklar dikkatimi çekmişti, plakların üzerinde de eski kasetler vardı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Ee, Gülçehre?" dedi Kıvılcım aniden. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"Aynı, güzelim."

Yavuz, "Nereye gittiğimizi bilmiyor, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ben mi?" diye sordum saf saf.

"Yok, ufaklık. Soruyu Kıvılcım'a sordum ama evet, soruda bahsettiğim kişi sensin..."

"Kes şunu," diye homurdandı Kıvılcım. "Onun aklını karıştırıyorsun."

Evren konuşmuyordu, tüm dikkatini direksiyona vermiş durumdaydı. Uzun, kemikli ve beyaz elleri direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki, eklemlerinin etrafını saran çivit mavi renkteki damarlarını görebiliyordum. Gözlerimi ellerinden uzaklaştırdım. Bu kadar sık bakmamalıydım, onu rahatsız etmekten korkmaya başlamıştım.

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum," dedim başımı sallayarak.

"Merak da mı etmiyor bu?" diye sordu Yavuz, ona bakmasam da yüzünde allak bullak bir ifade olduğundan emindim.

"Çenen çok çıkıyor," dedi Kıvılcım tekrardan. "Biraz susmayı denesen mi, sevgilim?"

"Bu aralar beni çok azarlıyorsun." Yavuz'un, Kıvılcım'a sokulduğunu fark ettim. "Yoksa seninle daha çok mu yorulmalıyız?"

Kıvılcım parmaklarını Yavuz'un burnuna sertçe vurarak, "Yaramaz," diye homurdandı. "Böyle şeyleri arsızca dillendirmen hoşuma gidiyor ama hiç sırası değil, biliyorsun."

"Doğru çünkü arabada bir çocuk var, değil mi?" Yavuz güldü, dönüp ona yumruk atmak istiyordum ama sadece gözlerimi kısıp ön camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. "Hey, ufaklık. Kaç yaşındaydın?"

"Ona böyle seslenme," dedi Evren, dümdüz sesinin zeminine dikilmiş o buzdan duvarın soğuşunu hissedince ürperdim. Aracın içinde kısa bir sessizlik yaşandı, bu sessizliğe sebep olan Evren'di.

"Sadece takılıyorum, alındın mı?" diye sordu Yavuz.

Hiçbir şey söylemedim.

"Mesele alınıp alınmaması değil," dedi Evren tekrardan. "Ona böyle seslenme."

Yavuz, ağzına görünmez bir fermuar çekti, gözlerim dikiz aynasına kayınca duraksadım. Kıvılcım kaşlarını kaldırmış Evren'e bakıyordu, ona baktığımı fark etmiş gibi duraksadı, gözleri yavaşça bana kaydı ama benim aynadan onu gördüğümü bilmediği için gözleri üzerimde çok oyalanmadı. Akşam güneşi, kül tablasının içindeki izmarit gibiydi, dibe kadar gelmişti ama hâlâ bir şekilde yanmanın yolunu buluyordu.

"İzmir'den ayrılacak mıyız?" diye sordu Kıvılcım sonunda konuştuğunda, soruyu Evren'e yönelttiğini anlamıştım.

"Çeşme'ye gidiyoruz," dedi Evren kısaca.

"O eve mi?" diye sordu Yavuz bu kez. "Alaçatı'daki?"

"Aynen."

"Uzun zamandır gitmiyorsun, fena hâldedir," dedi Kıvılcım. "Şimdiden söyleyeyim, hiçbir kuvvet bana temizlik yaptıramaz."

Evren, sanki onun söylediklerini duymamış gibi yalnızca yola odaklanmıştı, ifadesiz bir suratla arabayı kullanmaya devam ediyordu. Zihnimde onunla ilgili sorular vardı, bu sorular sık sık dallanıp budakanacak olursa kesinlikle zihnimde bir sarmaşık oluşturacaktı ve bu sarmaşık, ileride benim açımdan büyük tehlike arz edebilirdi.

Yol boyunca sessiz kaldım. Kıvılcım ve Yavuz konuşmaya devam ediyordu ama Evren onlara katılmıyordu. Bir saat bile sürmeyen yolculuğun sonunda, İzmir'in Çeşme ilçesine bağlı olan Alaçatı'daydık. Neredeyse her yer mavi beyazdı, evler müzeye koyulacak türden eski taşlarla döşenmiş duvarlardan oluşuyordu. Alaçatı'nın antika bir görüntüsü vardı, insanı içine çekiyordu. Neredeyse tüm yollar, kaldırımlar, hepsi Arnavut kaldırım taşındandı.

“Özlemişim Alaçatı’yı,” dedi Kıvılcım iç çekerek. “Foça’dan sonraki ikinci mekânım...”

Yavuz, “Geçen yaz yapılan tekne turu nasıldı ama?” diye sordu, gözlerim dikiz aynasına kaydı. Kıvılcım’ın gri saç teli yanağına düşmüştü, Yavuz onun saçını parmağına dolamış, yavaşça saçıyla oynuyordu.

Kıvılcım dudaklarını bükerek, “Ben yazı özledim,” diye sızlandı. “Yüzmeyi özledim.”

“Yaza şunun şurasında ne kaldı?” Yavuz, Kıvılcım’ı yanağından sertçe öpüp güldü. “Yüzersin yine, caretta caretta benim...”

“O bir deniz kaplumbağası bir kere,” diye homurdandı Kıvılcım, Yavuz’a yan yan bakarak.

“Küçük, gri kaplumbağam kızdı mı yoksa?”

“Kaplumbağalar agresifleştiğinde çok pis ısıtır,” diye homurdandı Kıvılcım.

Araç ara bir sokağa girdi, sokağın içinde karaya yaklaşan bir okyanus canavarı gibi ilerlemeye başladı. Sokağın iki tarafında da bir sürü lokum, baharat dükkânları, bijuteriler, görmeye alışkın olmayacağım kadar çok küçük dükkân vardı. Burası âdeta bir pasaja benziyordu.

“Çok güzel bir yermiş,” diye fısıldadım gözlerimi dükkânlara dikerek.

“Daha önce hiç gelmedin mi, Gül Surat?” diye sordu Kıvılcım.

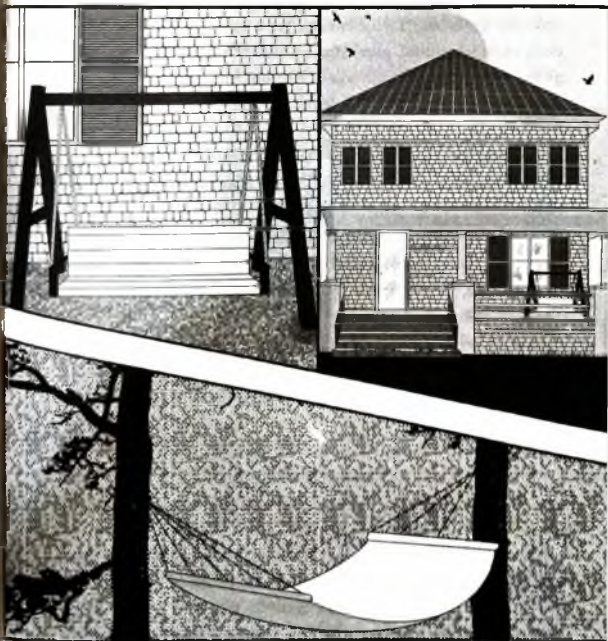
Başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” diye yanıtladım onu. “Ben İzmir’i bile çok bilmem, yani pek gezmeyorum.”

“O zaman kendini hazırla, sana gezdireceğim çok yer olacak.” Kıvılcım’ın genişçe gülümsediğini göremesem bile hissedebilmiştim. Yanaklarımın içini ısırarak sessizce bekledim. “Evren, direkt eve mi gidiyoruz?”

“Kızım senin nasıl bir enerjin var?” diye sordu Evren kaşlarını kaldırarak. “Elinden gelse sokakta yatacaksın. Bir insan gezmeyi bu kadar sevebilir mi?”

“Bir insan senin kadar gıcık olabiliyorsa, elbette bir diğer insan da gezmeyi en az benim kadar sevebilir.”

“Falan filan,” diye homurdandı Evren, sesine yapışmış soğuk mermerler vardı, her nedense bana gerçekten çok ürkütücü geliyordu.

Ninova

Araç, tıpkı pasajları anımsatan sokaklardan geçerek, hemen yokuşun sonunda uzanan denize oldukça yakın bir evin önünde durdu. Evin bahçesinin taşları da evin kendisi de tıpkı diğer evler gibi o eski ama gösterişli görünen taşlarla örülmüştü. Pencereler ve kapılar ahşaptandı, deniz mavisi rengine boyanmıştı ve bahçe yemyeşildi. Hemen verandanın altındaki sallanan koltuk dikkatimi çekti; bahçede de iki ağacın arasına bağlanmış büyük, beyaz bir de hamak vardı.

İmpala'dan indiğimde, Yavuz, iki küçük valizi alıp bahçeye doğru yürümeye başladı. Kıvılcım yanıma yaklaşıncı tedirgin bakışlarımı ona çevirdim. "Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok," dedi, sıcak tebessümü, güzel yüzünü anında ısıttı. Gözlerinin rengi inanılmaz güzel görünüyordu. "Kendini huzursuz hissetme. Bu evde yalnız olmayacaksın, ben de burada olacağım."

"Ben..."

Koluma girip yürümem için beni çekiştirmeye başladı ama dışarıdan bakıldığında, sanki attığım tüm adımları kendi isteğimle atıyormuşum gibi görünüyor olmalıydı.

"Evren'in babası, bu dünya üzerinde görüp görebileceğin en mükemmel ikinci Mustafa Kemal'dir," dedi kıkırdayarak. "Birincisi 1938 yılında, sadece bedenem yanımdan ayrılmış olsa da aslında 1881 yılından beri aramızda."

Dudaklarımı yavaşça yukarı kavislendi. Yüreğimde, kalbimin tam içinde, ne zaman zihnine hayran olduğum o adamdan bahsedilse, bir yerde istiklal marşı çalsa ya da resmî bir kuruma asılmış fotoğrafını görsem, tüylerim her seferinde aynı hızla diken diken oluyor, ruhumu emsalsiz bir gurur hissi kaplıyordu.

"Her şeyi düşünmüş Mustafa Kemal amca," dedi Kıvılcım. "Senin Evren ile yalnızken huzursuz olabileceğini düşünmüş, haklı olarak. Evren, ne kadar sert kabuklu biri gibi görünse de inan ki görüldüğünün aksine çok iyi bir kalbe sahiptir. Arkadaşım olduğu için böyle söylemiyorum, onu tanıdıkça anlayacaksın zaten."

Evren'i tanımak... Bu düşünce derin bir kuyunun içine düşmüş elma-
stan bir künyenin parıltısını fark edip, yosun bağlamış kayala-

rın içindeki künyenin göz alıcı parıltısını uçurumun başında dikile-
rek izlemek gibiydi.

Evin bahçesine girdik, taze biçilmiş çimenin kokusu ciğerlerime
ulaşıp beni dinginleştirmişti. Yavuz, elindeki valizleri verandanın
ahşap zeminine bırakıp gözlerini bize çevirdi. Evren, hâlâ araçtan
inmemişti ve akşam güneşi, koyu bir turuncudan ağır ağır eflatuna
evrilerek gökyüzünde yavaşça sönmeye başlamıştı.

“Bu çimenler yeni biçilmiş,” dedi kaşlarını kaldırarak, erkeksi
sesi o kadar kalındı ki, animelerdeki kötü adamları o seslendirse,
kimse bunu yadırgamazdı. “Buraya uzun zamandır uğramıyordun.
Hangi ara oldu tüm bunlar?”

Kıvılcım dudaklarını öne uzatıp, yüzüne garip bir ifade ekleye-
rek, “Bilmiyorum ki,” dedi, o da şaşırılmış görünüyordu.

“Yoklarım ben ağzını,” dedi Yavuz.

“Ser verir sır vermez, öğrenemedin mi hâlâ?”

“Çimenin ne gibi bir sırrı olabilir, Kıvılcım?” Yavuz, sevgilisine
düz düz baktıktan sonra elini ahşap, üstünde mavi muhabbet kuşu
figürlerinin olduğu mektup kutusuna attı. Kutudan eski bir anahtar
çıkardı, anahtarı kapının deliğine sokup tam iki kez üst üste çevirdi
ve tok iki büyük ses çıkaran kapının kilitle arasında olan bağ çözüldü.

“Burası İzmir’den daha sıcakmış,” dedim, alnım terlediği için
kâküllerim alnıma yapışmıştı. Evren’in bahçe kapısını kapattığını
duyunca göz ucuyla arkama baktım. Elinde küçük, spor bir çantayla
bahçenin içinde bize doğru ilerliyordu.

Evin içi eski gibi görünse de ahşaptan gelen pahalı kokuyu ala-
biliyordum. Babamın beni zorla götürdüğü sergilerde rastladığım
eski, tarihi değeri olan, pahalı ahşapların kokusuyla birebir aynıydı.
Adımlarım güçsüzce evin içine düşerken Kıvılcım’ın avucunu sır-
tımda hissetmemle irkilerek ona doğru döndüm.

“Evren’e söyleyelim de sana odanı göstereyim,” dedi sıcak bir ses-
le. Başımı aşağı yukarı sallayarak gözlerimi ahşap kirişlerin sırtını
yasladığı taş duvara çevirdim. Evren’in kapıyı açıp içeri girdiğini
duyduğumda hâlâ taş duvarı izliyordum. Yavuz, salonun ortasın-

daki tekli koltuğa yayılmış, gözlerini yummuş ve çoktan horlamaya başlamıştı bile. Gözlerim Evren'e doğru kaydı, yüzünde buzdan bir duvarı anımsatan ifadesiyle ağır adımlar atarak salonun ortasına indi, ardından Yavuz'a kısa bir bakış atıp gözlerini bana doğru çevirdi. Sarmaşık yeşili gözleri, uzunca bir süre gözlerimde asılı kalmıştı.

Kıvılcım, "Gülçehre'ye odasını gösterebilir," dedi Evren'in bana diken gibi batan bakışlarının farkında değilmiş gibi. Beyaz teninin topraklarına gömülmüş zehirli sarmaşıklar gibi görünen gözlerini, benim kahverengi gözlerimden usulca ayırıp bakışlarını Kıvılcım'a değdirdi ama bana baktığı kadar uzun bakmadan tekrar farklı yöne çevirdi.

"Benimle gel," dedi sakın bir ses tonu kullanarak. Görüntüsüne uyan bir ses tonuydu bu.

"Kıyafetlerimin olduğu çanta arabada kaldı," dedim avuç içlerimdeki ıslaklığı gidermek için avuç içlerimi kıyafetimin kumaşına sürterek. O dipsiz görünen yeşil gözler bir defa daha yüzümü bulunca, olduğum yerde soğuk terler dökmeye başladığımı hissettim.

"Önce odanı göstereyim," dedi, sert sesine rağmen kelimeleri kullanım biçimi nahifti. Başımı sallamakla yetindim. Bir an gerçekten olduğum yere kök salacağım, bir adım dahi atamayacağım sanmışım ama sonunda ahşap dönemeçli merdivenleri onun arkasında ilerleyerek tırınmaya başlamıştım.

Üst kat, alt katın aksine tamamen taşlandı, tavandan zemine sarkıp bütünlük sağlayan kirişler ahşaptandı ama bu ahşap taşın tonlarında bir renge boyanmıştı. Merdivenlerin bittiği yerde başlayan uzun koridor karanlık olsa da koridorun sonundaki pencereden içeri sızan sokak lambasının ışığı, ortamı biraz olsun aydınlatıyordu.

Evren önümde ağır adımlarla ilerlerken, ifademe dikmeye çabaladığım sakinlik usul usul dikiş yerlerinden atarak açılmaya, asıl duyguları yüzüme çizerek beni ele vermeye başlamıştı. Sıklıkla terleyen avuçlarımı bir defa daha pantolonumun kumaşına sildiğim sırada Evren, bir kapının önünde duraksayıp kapıya doğru döndü,

ardından bakışları omzu boyunca kayarak beni yakalayıp kapanına kısırdı.

"Yürüyecek misin?" diye sorunca olduğum yerde hafifçe sıçradım, yüzünü göremesem de duraksadığını hissettim. "Ürkek misin biraz?" Sorusu üzerine kaşlarımı kaldırmıştım ama bunu görmüş müydü bilmiyordum.

"Ben mi?"

"Arkanda bir hayalet olmadığına göre seninle konuşuyorum," dedi, yoğun sesinde alay olmasını bekledim ama olmadığı için daha da ürkmüştüm. "Hayallerlerden korkmuyorsun sanırım. Ama karanlıktan korkuyorsun, öyle mi?"

Anlam veremesem de "Karanlık problem değil," diye mırıldandım, yüzümü izlediğini bilmenin gerginliğiyle karanlık silüetini incelemeye başladım.

"Hareket etmeme nedenin karanlık değilse nedir?"

Sensin, diyen iç sesime rağmen yavaşça omuz silkerek, "Karanlık," diye mırıldandım birden.

Burnundan hafif bir nefes verdiğini duydum, şimdi onun yüzünü daha çok merak ediyordum. Zamanın içinden, avuçlarının içinde kırılan ışıkla geçiyormuş, ışık sadece ellerini aydınlatıyormuş gibi kapıya uzandığında, gözlerim parmaklarına kaydı ve bir ölü kadar beyaz olan teni, karanlığa rağmen dikkatimi çekmeyi başardı.

"Korkmana gerek yok," dediğinde kapıyı yavaşça aralamıştı. Bakışlarım ellerini takip etse de tüm duyularım sanki onun sesinin başına toplanmıştı. "Ben buradayım."

Durdum. Göz bebeklerimin genişlediğini hissettiğimde buna maruz kaldığım karanlığın mı yoksa onun dudaklarından dökülen, belki ona göre basit ama bana göre oldukça derin olan o kelimelerin mi sebep olduğunu anlayamadım.

Benden önce odaya girip kaybolduğu sırada ben hâlâ aynı yerde durmuş, irileşen göz bebeklerimle koridorun zeminine dökülen sokak lambasının ışığını izliyordum. O, böyle bir şeyi duymayı bekleyeceğim son insan gibi bir şeydi. Kibar birisi gibi görünse de bir

yanının çok soğuk ve kendini beğenmiş olduğunu düşünmüştüm ama kelimeleri bunu yalanlayacak kadar gerçekçiydi.

Odanın içinden dışarı hafif bir ışık dalgası çarptı. Ağır adımlarla odanın önüne kadar gelip, başımı odanın içine doğru uzatarak meraklı bakışlarla içeri baktım. Bir lambanın içinde usul usul titreyerek yanan ateşi gördüğüm sırada dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Evren'in sırtı bana doğru dönüktü, çift kişilik bir yatağın yan tarafında duruyordu ve duvarda asılı duran lambanın içinde yalpalayan alevi izliyordu. Gölgesi devleşerek duvara yaslanmış, duvarın tenine bir ağaç gibi gerilerek gölgesini zemine indirmişti.

Yeşil gözleri, ateşin dokunuşlarıyla şahlanmış, girdap gibi büyüyerek tüm yüzünü etkisi altına almıştı. Mum alevinin gözlerindeki yansımasını, elimde olmadan beni saran bir dinginlikle izledim. Gözlerini bana çevirdiğinde ateş şimdi yüzünün yarısını aydınlatıyordu; yüzünün yarısı sönmüş bir cehennemken, alevlerin ördüğü tarafı hâlâ içinde günahkârları yakıyordu.

"Üst katın elektriği bağlı değil," dedi, dudaklarını olabildiğince az şekillendiren kelimeleri onun sesinden dinlerken kapının eşiğinde dikiliyordum. "Ama bu seni idare edecektir. Endişe etme, sabahın ilk ışıklarına kadar bir kez olsun sönmeden yanacak."

Gözlerim lambanın içinde yalpalayan ateşe takıldı. "Sönerse?"

"Sönmeyecek," dedi kendinden emin bir tınıyla.

Kanımda diken gibi yüzen bir hisle, "Peki ya sönerse?" diye ısrar ettim ve o an yeşil gözler, tekrar benim kahverengi gözlerimin içinde mayına ayak basmış bir bedenın içine hapsolmuş ruh gibiydi.

"Sönerse adımı söyle, ben duyar, gelirim."

İnsanların yalan söyleyebileceğini, çoğu insanın varlığını sağlayabilmek için yalana ihtiyaç duyduğunu bilmeme rağmen, ona güvenme hissine bir dur diyemedim. Onu henüz tanımıyor olmama rağmen, adını söylediğim an buraya geleceğini, yanımda olacağını, benim için lambanın içinde yanarken aniden sönen ateşi tekrardan yakacağını biliyordum.

"Tamam mı?" Bana doğru döndü, başımı salladım ve o bana doğru yürümeye başladı. Tam yanımdan geçecekken durup gözlerini yüzüme usulca dokundurdu. Aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırıp, yeşil gözlerine yüzümden silemediğim hafif bir utanç duygusuyla baktım. Yüzünün hatlarını belirleyen soğuk duvar oradaydı ama duvarın arkasında görünen yüzün sahibinin, sıcak kalp atışlarını da duyabiliyordum.

Dolgun, kan oturmuş gibi duran dudaklarını yalayıp, kirpiklerine sinen siyahlıkları benden esirgmeden, "Eğer tamamsa başını sallamak yerine bunu sesli ifade etmelisin ki ne anlama geldiğini daha iyi kavrayayım," dedi, yoğun ve erkeksi sesinin dokunduğu kulaklarım yanmaya başlamıştı. "Eğer sadece başını sallarsan, bunun 'hayır' olduğunu da düşünebilirim."

"Tamam," diye fısıldadım sakince.

Yeşil gözler, yüzümü turladı, ardından gölgeleri misafir ettiği yüzündeki keskin hatların kenarları sivrildi, buzlar yoğunlaşarak tüm çehresini dondurucu bir soğuğa hapsetti.

"Şimdilik bu odada idare et o zaman," dediğinde bir an için ona anlamayan gözlerle baktım. Bunu yadırgamış gibi göründü gözüm, sonrasında ifadesini tekrar toparladı. "Tamamen burada kalmayacağız," diye açıklamada bulundu. "Geçici bir süreliğine, senin kafanı dağıtmak için buradayız."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum, sesim aniden çok yüksek çıkmıştı.

"Ona henüz karar vermedim."

Söyleyecek bir şey bulamamanın dudaklarıma diktiği sessizlikle onu izledim. Sessizlikle beslenen bakışlarımız birbirinden ayrıldığı anda, Evren, odadan çıkıp arkasında kaynayan bir sakinliği odanın içinde emanet etti. Sessizlik, her daim bekçiliğini yaptığı topraklarıma onlarca askerini dağıtarak beni kelimelerden korumaya başladığında, odanın içinde denizin içinden ayrılmış yalnız bir dalga gibi ilerliyordum.

Alevin dansları cam lambanın tenine sürtünerek daha da parlamaya başladığında, başlığı demirden olan çift kişilik yatağın ucuna oturup gözlerimi çaprazımda duran, tül bir perdeyle örtülmüş pencereye çevirdim. Pencerenin etrafı ahşapla çevriliydi, ahşap maviye boyalıydı, dışarıda gecenin göğsünü aydınlatan lambanın ışığı, odanın içine dokunamasa da dışında vuran nabız seslerini duymamı sağlıyordu.

Neden buradaydım? Bilmiyordum. Her şey dün gece olduğundan daha kötü olamazdı ya da dünden önceki tüm gecelerin olduğu kadar da kötü olamazdı. Daha kötüsünün olmayacağını bildiğimden mi buradaydım? Hiçlik. Topraklarımın bana verdiği çiçeklerin, dalların, meyvelerin, kokuların, renklerin ve seslerin tüm karşılığı buydu. Hiçlik.

O evden biraz olsun uzaklaşabildiğim için şanslıydım. Kabul lenemesem de o ev benim duvarlarını rengârenk boyadığım, içine çiçekler yerleştirdiğim, içine farklı hayatların gölgelerinden kurduğum bir odaya sahip olan mezarlıktı. Karanlık tenimden aşağı bir perde gibi sarmak istese de ben hiçbir zaman buna izin vermemiştim. Ben içinde uyuduğum gecelerin karanlığı bile beni altına almasın diye güneş battığı an gökyüzünü farklı renklere boyardım.

Gözlerim, alevlerin renklendirdiği odada dolaştı. Duvarlar bembeyazdı, sadece iki küçük tablonun varlığını görebiliyordum ve bu iki açık renkli tablo, odayı sadeliğin içine gömmüştü. Çarşaflar, tül perde, hatta yatağın kenarlarındaki komodinlerin bile rengi beyazdı. Zemin ahşaptandı, odanın tam ortasında, zemini oluşturan tahtalardan biri yamuktu ve rengi daha koyuydu.

İntiharın nemli elleri zihnimin içinde çürüse de geride bırakarak aklımı renklendiren o ölüm isteği, kafamın içini karıştıran bir labirente dönüşmüştü. Zihnimin içine yara açan düşüncelerin pençelerinden kurtulup avuçlarımı yumuşak çarşaflara bastırdım, kapı aralık duruyordu ve bir gölge usulca içeri devrilmişti.

Kıvılcım, elinde valizimle içeri girince kafamı kaldırıp ona baktım. "Elektrik yokmuş üst katta," dedi huysuz bir homurtu çıkarak. "Karanlıktan korkmazsın, değil mi?"

“Mühim değil,” diye fısıldadım ve kalkıp valizimi ondan aldım.

Kıvılcım, kısaca odayı inceledikten sonra, “Dışarı çıkacağız, yemek yiyeceğiz ve biraz gezeceğiz. Hazırlan, olur mu?” diye sordu.

Bir an gelmek istemediğimi söylemek istedim. Evde durmaya, uzanmaya, hatta biraz da valizime sıkıştırdığım manganın sayfalarını karıştırmaya ihtiyaç duyuyordum ama üst katın elektriklerinin olmaması beni huzursuz eden bir ayrıntıydı. Bu eve ilk gelişimdi, karanlığı aşsam bile evde kendimi bir yabancı gibi hissedeceğimden yalnız kalmak istemiyordum.

Doğduğun günden beri yalnızsındır, evet ama etrafın hep nefeslerle çevrilidir, bu yüzden yalnız olduğuna inanmazsın.

Yalnız kaldığını düşündüğün zamanlar yalnızca etrafında bir nefes yoktur.

Aslında herkes, en az herkes kadar yalnızdır.

“Ne giymem gerekiyor?” diye sordum çekingen kalarak.

Kıvılcım, birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, “İstediğini?” dedi sorar gibi.

Gözlerim, Kıvılcım’ın üzerindeki asla bana uymayacağını bildiğim tarzını oluşturan parçalarda dolaştı. “Senin gibi mi?” diye sordum, sorunun saçmalığı sonradan kafama odunla vurulmuş gibi hissetmeme neden olsa da bu Kıvılcım’ı gerçekten güldürmüştü.

“Bir yerlere gideceğin zaman kimseyi dinleme, nasıl giyinmek istiyorsan öyle giyin,” dedi Kıvılcım beklemediğim bir şefkatle omzuma dokunarak. “Sana ne giymen gerektiğini sormayı kim öğretti bilmiyorum ama şimdi sana ne giymen gerektiğini asla sormaman gerektiğini ben öğretiyorum. Anlaştık mı?”

Kıvılcım’ın bana vermeye çalıştığı güveni içimde nereye sığdıracağımı bilmiyordum. Birilerine güven duymak nedir bilmiyordum. Kurallarla yaşamaya alışmıştım, bunu istemesem de artık ben farkında olmadan bile kurallara uyuyorken buluyordum kendimi. Babamın kızı olmak zordu, evet ama o kadar uzun süre babamın kızı gibi yaşadıktan sonra şimdi kendim olmak, hepsinden daha da zor geliyordu.

"Gül Surat, neden böyle baktığın konusunda hiçbir fikrim yok ama umarım her şey bittiğinde, yüzündeki şu ifadeyi silip yerine yenilerini ekebiliriz," dedi, gözlerinde saf bir gerçeklikle gözlerimin içine bakarken kurduğu bu cümle, içimde yeni bir diken yarası açtığından ona sadece baktım.

Kuvılcım odadan çıktığında söyledikleri sanki hâlâ odanın içinde yankılanıyor, duvarlar bana onun sesinden, onun kelimelerini fısıldıyordu. Valizi yatağın üzerinde açtıktan sonra içinden birkaç parça kuyafet çıkararak üzerimdekilerden kurtuldum. Beyaz çizgilere sahip gök mavisi, uzun kollu bir gömlek, altına da yüksek bel, kısa ve altlarında yırtıkları olan bir kot şort giymiştim. Gömleğimi karnımın biraz altında bağladığım için belim açık duruyordu. Burada hava biraz boğucu olduğundan üşümeyeceğimi düşünmüştüm. Beyaz spor ayakkabılarımı giyip kulaklığımı telefonuma bağlayarak kulağıma geçirdim ve odadan çıkmadan hemen önce annemi aradım.

Ben koridorda ilerlemeye başladığımda kulağımda bağlı duran kulaklıktan telefonun çalarken çıkardığı sesler yükseliyordu. Birkaç denemeden sonra telefonun açılırken çıkardığı patırtıyı duydum ve ardından annemin sesi zihnimi doldurdu. "Canım?" diyerek açtı telefonu, sesindeki tedirginlikten anladığım kadarıyla babamla aynı yerde, aynı oksijeni soluyordu.

"Anne, biz geldik," diye mırıldandım, adımlarım sanki beni izliyorlarmış gibi yavaşlamıştı. Tırnaklarımı yavaşça avucuma batırıp annemden gelecek olan cevabı beklemeye başladım. Birkaç saniye süren sessizliği, rahat bir nefes vermesiyle eş zamanlı olarak sona ermişti.

"İyi misin?" diye sordu annem sessiz bir şekilde.

"Evet," diyerek yalanımın temelini attım. "İyiyim," dediğimde ise yalanım şimdi bir iskelete sahipti.

"Sevindim." Sesi durgundu. Ayrılığımızın ilk günü olduğu doğruydum ama çoğu zaman o evin içindeyken de birbirimizden olabildiğince uzağa düştüğümüz olurdu. Sanki bir otobüs bile bizi aynı evin içinde aynı perona taşımayacaktı. Öyle hissederdim. "Baban

seni istiyor.” dedi, şimdi sesi bir bıçak boğazında duruyormuş ve onu kendi nefesiyle tehdit ediyormuş gibi endişeyle yükseliyordu.

Ayaklarımın tabanında bir kirpinin sırtı varmış gibi hissetmemen neden olan cümlesi, birkaç saniye koridorun ortasında öylece dikilip kalmama neden oldu. Koridordaki duvarlara yerleştirilmiş kapılardan bir tanesi açıldı, kapının arkasından çıkan kişi Evren’di.

Yeşil gözlerini yüzüme sabitlediği an adımlarım mümkünmüş gibi daha da duraksadı ve sanki tabanlarımdan kökler uzanarak yere sarıldı, orada bir sarmaşık oluşturup beni koridora ait karanlık bir ağaca çevirdi.

“Gülçehre, orada mısın?”

Evren, dibine ormandan kesilerek koparılan ağaçların atıldığı bir kuyu gibi bakuyordu.

“Buradayım,” diye fısıldayıp başımı sanki göreceklermiş gibi salladım. “Olur.”

Evren, kapının kenarında durmuş, ne ileri ne de geri hareket etmeden beni izliyordu. Babamın öksürerek boğazını temizlerken çıkardığı sesi dinlerken, avuçlarımın içinde tenimin altında büyüyen gözyaşlarının damlaları büyümeye başlamıştı. “Gülçehre,” dedi, sesi bir düğüm olup beni içine aldı ve o düğüm, tenimin etrafını morartana kadar beni sıkmaya, boğmaya başladı.

“Efendim, baba?”

Evren’in gözlerini var eden kuyunun içindeki ağaçların dallarının yarattığı gölge, ifadesini karanlığa gömmüştü. Yüzünü göremiyordum.

“Son durum ne?” diye sordu babam hiç beklemediğim bir şekilde. Tenimin üzerinde süzülen şaşkınlık, zihnimden kopup gelmişti ve birkaç saniye içinde yüzüme de dokunarak beni tamamen kendi rengine boyamıştı.

“Ne?”

“Ne zaman dönüyorsun?” diye sordu bu kez. “Bu iş çok uzamasın. Yapamadığını, eve dönmek istediğini söyle ve dön. Mustafa

Kemal Hoca'nın oğlunun seni iyi yetiştireceğine adım gibi eminim ama başında ben olmadığım sürece seni kimse adam edemez."

"Baba ben adam değil, kadın olmak istiyorum," dedim kendimi tutamayarak. Evren'in duraksadığını fark etmiştim, kalbim sanki avucumda çarpıyormuş gibiydi, kara zorla yutkundum ve babamın sessizliğine kulak verdim. O sessizliğin arkasında büyük tehlike çanları çalıyordu.

"Kelime oyunları yapmak yerine neden sorumluluk sahibi genç bir kız gibi davranmıyorsun?" diye sordu, sesi öfkenin uçurumunda duruyordu.

"Kelime oyunu falan yapmıyorum, ben burada kalmak istiyorum," dedim, Evren'in bakışlarının merkezindeyken bunları söylemek, benim için sanıldığı kadar kolay değildi. Yanaklarımın içini parçalamak istiyormuş gibi dişledim. "Ne olacağını görmek istiyorum."

"Ne olacağını görmek mi istiyorsun?" Babam şimdi gerçekten bağıırıyordu, Evren babamın sesini duyuyor olmalıydı. "Ben sana ne olacağını söyleyeyim, bu seneyi de heba edeceksin ve işe yaramazın teki olduğunu kanıtlayıp bir ahmak gibi sürdüreceksin o kısıcak hayatını. Bana bakıp örnek almak yerine, okuduğun o aptal çizgi romanlarda yaşanan kurgu hayatları yaşamak istiyorsun. Hiçbir halta yararken göremeyecek miyim ben seni?"

Bu birinin önünde ilk rencide edilişim değildi, son da olmaya-caktı ama yine de kendimi o kadar kötü hissediyordum ki... Olduğum yere çökmek, midemdeki bulantı geçene kadar yüzümü dizlerime yaslayarak sessizce beklemek istiyordum. Söylenmemiş sözlerin bulantısı başka olurdu, bunu yalnızca susan insanlar bilir, kusamadıkları her bir kelime için ruhlarını oluşturan kalem ile çizilmiş tablodan bir çizik silerlerdi.

"İzin vermiyorsun ki," diye fısıldadım. Gömleğimin kenarında biriken salaş kumaşı tutup avuçlarımın içine hapsettım. Kumaş, saniyeler içinde avucumda olan ter gölünde ıslanarak nemlenmişti. Gözlerimi Evren'in beni izlediğini bildiğim yeşil gözlerinden olabil-

diğince en uzak yere taşıyıp derin bir nefes almaya çalıştım ama nefesim göğsümü patlatacak kadar acı vericiydi. "Bir şeyler yapmama izin vermiyorsun."

"Yaptığın şeyler deli saçması çünkü," dedi babam isteklerimin önünü bıçak gibi keserek. "Hayal dünyasından çık. Vakit öldürmekten vazgeç. Eğer orada kalacaksan, doğru seçimi yapman gerektiğini o küçük kafana kazısan iyi edersin. Eğer yine saçma sapan şeyler yaparsan ve beklediğimin altında bir puan alırsan, seneye nefes almak için bile vaktin olmayacak. Duydun mu beni? Ya sen vazgeçeceksin Gülçehre, ya sen vazgeçip benim istediğim insan olmak için çabalayacaksın ya da ben seni gerekirse kafana vura vura o insan yapacağım."

"Bağırma," diye fısıldadım. Daha alçak sesle konuşsa ölür müydü?

"Sana yeterince bağırmadığım için şu an böyle bir insansın!"

"Nasıl bir insanım?" diye fısıldayarak sordum ona, buna cevap vermedi.

"Son şansın," dedi, ilk tehdidi olmadığı için sakince dinliyordum onu ama içim pek sakin değildi. Yine de kendimi sıkarak ona cevap vermeden bekledim. Kelimelerini tamamlamasını, oluşturacağı cümlelerin bana vereceği yaraları... Bekledim. "Benim kızım olabilmen için bu son şansın."

Hafifçe esen rüzgâr, göğüs kafesimin içinde tuzla buz olmuş kalbimin kırıklarını, zamanın içinden geçirerek benden olabildiğince uzağa taşımaya başladı. Sessizliğimi korudum. Saat şimdi göğsümün ortasında bir kadrana akrebi saplamış, saniyeleri alıp benden çok uzağa götürürken gözlerimden akması gereken yaşları, sırtımdan ter olarak akıtarak beni kimsesiz bırakmıştı.

Telefon hattın düştü, geriye kapanan telefonda yükselen sinyal sesleri kalmıştı. Zihnimin içini doldurup taşıran sesi dinlerken, "Baba," diye fısıldadım ama artık babam hattın diğer ucunda değildi, beni duymazdı. Zaten babam beni hiç duymazdı.

Kulağımın içinden tekini çıkardığım kulaklık, iki göğsümün ortasından aşağı doğru sarktı. Küçük adımlar atarak koridoru aşma

isteğiyle yürümeye başladığımda Evren'in bakışlarını öyle net hissediyordum ki bir an bu beni ölesiye rahatsız etti.

"Üşümeyecek misin öyle?" Buzun üzerine yazılmış bir yazının kıvrımları kadar derin ve sert olan sesi, duraksamama neden oldu. Omzumun üzerinden ona doğru bakıp, gözlerimi bedeninde gezdirdim. Yuvarlak yaka, siyah, dar bir tişört, tişörtün üzerine de kalçasına kadar uzanan siyah, deri bir ceket giymişti. Altında yine siyah bir kot ve siyah spor ayakkabıları vardı. Boynundaki ince, gümüş rengi zincir ve kulağında ilk defa gördüğüm gümüş renkli yılan küpesi dikkatimi çekmişti. Küpenin çok erkeksi bir havası vardı, ona yakışmıştı. Bakışlarımı yüzüne çıkarıp gözlerimle çenesindeki dikiş izinin semtine uğradım, ardından gözlerindeki caddeye girdim ve birbirimize çok da uzun sayılmayacak bir süre zarfında, anlam verilemeyecek ifadelerle öylece baktık.

"Üşümem sanırım," diye fısıldadım. Telefondaki konuşmaları duymuş olmasına rağmen konuyla ilgili soru sormamıştı, bu beni şaşırtsa da ona belli etmemeye çalıştım.

Bana doğru yürüdüğünü fark edince bedenim bir an kasıldı. "Üşüme ihtimalin çok yüksek," dedi, gözlerinin anlık bacaklarıma kaymasıyla yanaklarımın yanmaya başlaması bir oldu. "Şimdi üşümezsin ama birkaç saat sonra bacakların birbirlerine çarpmaya başlar."

"Üşümem," dedim bakışlarından ani bir rahatsızlık hissederek. Evren, bunu hissetmiş gibi gözlerini bedenimden ayırarak bana baktı ama şimdi ona bakmıyordum. Ondan uzaklaşarak merdivenleri dikkatle indim ve üst katın aksine ışıklarla çevrili olan alt kattan geçerek bahçeye çıktım. Bahçede fiskiyelerden bir tanesi çalışıyordu, çimlerin içine yerleştirilmiş ışıkların rengi turuncuydu ve gökyüzünün esmer teniyle müthiş bir uyum yakalamış, cayır cayır yanıyordu.

Evden çıktığımızda saat kaçtı bilmiyordum ama gece çoktan çökerek gökyüzünün üzerini bir çarşaf gibi örtmüştü. Hava biraz serindi, yine de şu an üşüdüğüm söylenemezdi. Arnavut kaldırımlı taş

yolda yürürken gözlerim sokağın kenarlarına yerleştirilmiş küçük dükkânlarda, barlarda, kafelerde dolaşıyordu. Baharın sokulduğu şehirdeki tüm kafelerin önü, insan yığınıyla doluydu. Kıvılcım ve Yavuz, önümden yürüyorlar, ikisi de birbirine sarılmış etrafı izleyerek gülüşüyorlardı. Evren, benim arkamda ilerliyordu. Her bir adımı, depremi avucunda taşıyan felaket kadar sertti ve bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Her ne kadar dönüp ona bakmak istesem de her nedense bunu yapamadım. Ondan çekinen bir tarafım vardı, bu tarafı ezip geçemiyordum. Yine de bulduğum bir aralıkta ona fideler ve bisiklet için teşekkür etmem gerektiğini de düşünüyordum. Palmiye ağaçlarının olduğu, denize yakın bir sokaktan geçtikten sonra tekrardan eski, dar bir sokağa girdik. Bu sokağı uzun, yaşlı binalar oluşturuyordu ve binaların mimarisi onların gerçekten pahalı olduğunu âdetâ haykırıyordu. Bu binalardan birinde yaşama düşüncesi bile insanı huzurla doldururken, orada yaşamak nasıl hissettirirdi hiç bilmiyordum. Arnavut kaldırımlarının bozuk bir şekilde yokuş oluşturduğu dar yolu tırmanırken kulaklığımda hafif bir şarkı çalıyordu, şarkının sesini kısmıştım çünkü çevremdeki seslerden de mahrum kalmak istemiyordum.

"Buraya arkadaşlarımızla çok sık gelirdik," dedi Kıvılcım bize doğru dönerek, Yavuz'un bir an gerildiğini fark ettim ama buna anlam veremedim, kalın kolu Kıvılcım'ın boynuna sarılı duruyordu. "Sevdin mi burayı, Gül Surat? İlgini çeken bir kafe var mı?"

Bir grup erkeğin önünde toplandığı kulübe doğru baktım. Kulüp dışarı doğru kızıl bir ışık yayıyordu, tabelasında koyu yeşil ışıklarla döşenmiş harflerin oluşturduğu ismi okuduktan sonra bakışlarımı kalabalık erkek grubuna çevirdim. Burayı istediğim söylenemezdi, hayatımda hiç kulübe gitmemiştim, hayatımda hiç alkolü bir yerde de uzun süre oturmamıştım. Hayatımda hiç alkol de almamıştım. Babamın beni zorla götürdüğü lüks akşam yemekleri ve davetleri saymazsak, alkolün olduğu yerlerde bile bulunmamıştım. Merak, kanımın kıyılarını döven bir duygu gibi içime kıvrıldığında, "Fark

etmez.” diyebildim, aslında fark ederdi, merakımı biraz olsun gidermek istiyordum ama bunu Kıvılcım’a söyleyemedim.

Kıvılcım, “O zaman önce bir şeyler yiyelim?” dedi sorar gibi, bakışlarını arkama, Evren’e çevirdi. “Ne dersin, Mumya? Benim karnımın içinde zurnalı kına gecesi var şu an.”

Evren beklenmedik bir şekilde, “Bence de,” diyerek girdi konuya. “Önce yemek.”

“Bu adam, konu yalnızca yemek yemek olduğu zaman tepki veriyor,” dedi Yavuz gülererek. Kıvılcım’ı sararak önüne dönmesini sağladı. “Biraz bira ve hamburgerin kimseye zararı olmaz.”

Adımlarımı biraz hızlandırıp Evren’den uzaklaşmaya çalıştım. Kulübün önünde, içinde ateş yanan bir teneke vardı, az evvel fark ettiğim arkadaş grubu şimdi içinden ateşler fırlayan tenekenin etrafını sarmıştı. Aralarından küllü sarı renk saçlara sahip, uzun boylu bir adamın bakışları bana tutunduğunda, gözlerim beni takip eden bakışlara karşılık vererek o adama kaydı. Adamın tıpkı saçları gibi sarı tonlarındaki gözlerine bakarken bir an duraksar gibi oldum ama yürümeye devam ettim. Dudaklarının hafifçe yukarı çekildiğini fark ettim, bana ilgili gözlerle bakarken yavaşça gülümsemişti. Gözlerimi hızla ondan ayırıp önüme çevirdim ve önünden geçip gittim.

Yavuz, o kulübün hemen alt sokağındaki bir kafeye girmişti. Kafe, bar tarzında bir kafeydi ve içeride birbirine tokuşturulan bira şişelerinin sesleri yankı bularak sokağa uzanıyordu. Kafenin önünde durup içeri doğru baktım. Kafenin duvarları camdandı, ileride küçük bir sahne, sahnenin üzerinde basgitarına parmaklarıyla hafifçe vurarak önünde duran mikrofona dudaklarını yapıştıran, uzun boylu, ince ve esmer bir çocuk vardı. Evren’in nefesini ensemde hissedince bir an donup kaldım, ardından gözlerim cama düşen yansımamıza kaydı. Aramızdaki boy farkına, hemen arkamda dururkenki görüntüsüne... Hepsine bir an için dağıtamadığım bir dikkatle bakakalmıştım.

Evren, bembeyaz, büyük elini öne doğru uzatınca gözlerim elinin hareketli yansımada takılı kaldı. Büyük elini karnımın yakın-

larından geçirdi ama tenime değdirmeydi, nefesim ciğerlerimi yakıp geçerken Evren, buz gibi soğuk olan parmak uçlarıyla belimin açıkta kalan kısmına dokundu. Dokunuşu, sırtımdan dikenler çıkıyormuş gibi bir sızı hissetmeme neden olmuştu. Teni soğuktu.

Parmaklarını belime resmen sürterek karnıma kadar çıkarıp, gömleğimin ucunu hafifçe aşağı çekerek açılan karnımı kapattı. Yanımdan geçerken kulağıma doğru eğilip, "Sana üşürsün demiştim," diye fısıldadı, soğuk sesi kulaklarımdan dökülen ateşi dondurarak geçip gitmişti.

Dudaklarımı aralamak istedim ama bir an için bu çok zor geldi, yapamadım. Evren, beni arkasında bırakarak kafeye girdi, birkaç saniyeyi bekleyişe yatırsam da sonunda ben de onu takip ederek arkasından girdim. İçerisi, sokağın aksine ılıktı. Basgitarın yoğun sesi, göğsümün içinde zonkluyordu. Masaların arasında ilerleyerek cam kenarındaki masaya yerleşmiş, dışarıdan bakılınca arkadaşlarım gibi duran ama bana yabancı olan üçlünün yanına doğru ilerlemeye başladım.

Evren, tam cam kenarına oturmuştu. Yavuz'un sırtı sahneye bakıyordu ve hemen yanında da Kıvılcım oturuyordu. Evren'in tam karşısında, cam kenarının dibinde duran sandalye boştu. Sırt çantamı çıkarıp o boş sandalyeye oturdum, ortamdaki müziğin sesine rağmen biz sessizdik. Avuçlarına batmış dikenlerle orada duran, zihnimin içinde beni izleyen yansımam da sessizdi, beyaz elbisesi rüzgârın dokunuşlarıyla havalanıyor, saçları yüzünü örterken onunla tekrar konuşacağım ânı bekliyordu.

"Ne yiyeceksiniz?" diye sordu Yavuz ensesini ovalarken, kalın kolunu saran kaslar genişlemiş ve pazuları neredeyse belim kadar kalınlaşmıştı.

"Ben bir küçük menü alacağım ya, bira içerim yanında. Eve gince hemen uyumak istiyorum, yorgunken uyuyamıyorum ama bir bira uyku ilacı gibi gelecektir," dedi Kıvılcım, esneyerek etrafına bakınıyordu. Gözleri bana kayınca gülümsedi. Gözlerinde lensleri yoktu, şimdi gözleri neredeyse siyahtı. "Sen ne yiyeceksin, Gül Suratlı?"

Karnım açtı ama iştahım kapalıydı. Eğer şimdi yiyecek olursam tüm gece uyuyamazdım. Aslında uyumamak iyi olabilirdi, babam yüzünden bir türlü tamamlayamadığım mangalarımın birini okur, sonra da uyurdum. "Fark etmez," diye mırıldanıp önümde duran cam masanın altına yerleştirilmiş menüye baktım. "Ton balıklı salata yiyebilirim."

Garsonun bize doğru yaklaştığını fark ettim. Kıvılcım, Evren'e bakacaktı ki, Evren yaklaşan garsona, "Bir double tavuk burger, bir porsiyon soğan halkası ve kızarmış kanat," dedi sakince.

Hepsini şimdi mi yiyecekti? Kafamın içinde sırtını kelimelere yaslayan yansıma, gözlerini kaldırıp sakinliğini kaybetmiş bir şaşkınlıkla Evren'e baktı.

"Yine formundasın. O sana yetecek mi sabaha kadar?" diye sordu Yavuz gülerек. İkinci kez yıldırım gibi düşen şaşkınlıkla Yavuz'a baktım, ardından gözlerim yeniden Evren'i buldu.

"Sabaha kadar başka hiçbir şey yemeyeceğimi kim söyledi?" Evren'in yeşil gözlerini arkadaşının yüzüne sabitleyerek sakince kurduğu bu soru cümlesi, dudaklarımın aralanmasına neden olmuştu.

"Yazık, kıyamam ya," dedi Kıvılcım, bana baktığını fark etmiştim. "Kız şaşırdı. Bu böyle, alış. Boğazına çok düşkün bir arkadaşımızdır kendisi. En büyük hobisi yemek yemek..."

"En büyük fobisi de yemek yiyememek," dedi Yavuz gülerек Kıvılcım'a sarılırken.

Şaşkınlığımı örtbas etme isteğiyle gözlerimi masanın yüzeyine indirdiğimde, cam kaplama masaya düşen diğer yansıma dikkatimi çekmişti. Keskin çenesine kuyu kazan dikiş izi, bir ölü kadar beyaz teni ve ifadelerini gözlerinin arkasına saklamış bir yüzle beni izliyordu. Beni izlediğini cama düşen yansımasından görmüştüm.

"Yemek yemeyi sevdiği pek belli olmuyor," dedim herkesin beni izlediğini fark edince. Konuşmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. "Yani görüntüsü..." Kafamı kaldırıp Evren'e baktığımda onunla göz göze geldik. Benim kahverengi gözlerimin aksine onun yeşil gözleri, tüm duygulardan arındırılmış gibi görünüyordu. "Görüntüsü fit."

BİR DOUBLE
TAVUK BURGER,
BİR PORSİYON
SOĞAN HALKASI
VE KIZARMIS
KANAT.

TON BALIKLI
SALATA
YİVEBİLİRİM.

YİNE
ORMUNDASIN.
SANA VETECEK
Mİ SABAHA
KADAR?

EN BÜYÜK
HİSİ DE VEMEK
YİVEMEMEK.

KIZ SAĞIRDI.
BU BÖYLE, ALIŞ. BOĞA-
ZINA ÇOK DÜŞKÜN BİR
ARKADAŞIMIZDIR KEN-
DİSİ. EN BÜYÜK HOBİSİ
VEMEK VEMEK...

SABAHA
KADAR BAŞKA
HİÇBİR ŞEY
YEMEVECEĞİMİ
KİM SÖVLEDİ?

Yavaşça eğilip dirseğini masaya bastırdı, çenesini avucunun içine koyup yoğun, buz gibi bakan gözlerini gözlerimden çekmeden kaşlarını kaldırdı. "Fit?" dedi sorar gibi.

Ellerimi masanın altında yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm. "Çok yemek yiyorsan kilo alman gerekmez mi?" diye sordum, sesimin kısık çıkmasına rağmen kelimelerime leke gibi bulanışan panik, onun görebileceği tonlardaydı.

Yüzüne baktım. Sessizce beni izliyordu. Uzun parmakları yavaşça başının bir kısmını kapladığı için gözlerinden bir tanesi şimdi olduğundan daha çekik görünüyordu. Bu görüntü, anlam veremediğim bir duygunun bedenimde hareketlenmesine neden olmuştu. Görüntüsü hızla damarlarımda ilerliyor, içimde onun güzelliği için derin bir kuyu kazmaya başlıyordu.

Bakışlarımı gözlerinden yavaşça kopartacakken, "Yakıyorum," dedi. Anlam veremediğim tonda yükselen sesi, içimde bir şiirin son iki dördlüğü gibi yankı uyandırdı.

"Ne?"

"Yediklerimi hemen yakıyorum." Gözlerimin içine bakması büyük bir sorundu, ben birinin gözlerinin içine uzun uzun bakamazdım ama o, bu gerçeği bilmediği için mi yoksa bildiği ve bunu yok etmek istediği için mi bilmiyordum ama gözlerime dikkatle bakıyordu.

Saçlarıma kül yağıyormuş gibi hissettiren bakışlarından kopup ondan uzaklaştım ve onu cevapsız bıraktım. Herkes yiyeceği şeyin siparişini vermişti. Siparişler çok uzun sürmeden masadaki yerlerini aldığı anda, karnım zil çalıyor olsa da Evren'le sık sık göz göze geldiğimiz için bir türlü önündeki salataya odaklanamıyordum. Ben salatamın yarısına gelemeden Evren çoktan önündeki yiyecekleri silip süpürmüş, yiyeceklerin yanında sipariş ettiği birayı içerken sokağı saran kalabalığı izlemeye başlamıştı. Bir ara aralarında geçen muhabbete kulak kesildiğimde, kurulan cümlelerden çıkardığım sonuç şu olmuştu: Evren sigara kullanmıyor, alkol olarak da yalnızca yemek yerken bazen bira içiyordu.

Biranın tadını merak etsem de ağzımı açıp hiçbir şey söyleyememişim. Biranın kokusunu soluyabiliyordum ve kokusu bile onu içtiğimde kusacağımanın altını çizercesine keskindi. Yine de merak öyle bir şeydi ki, size zamanın içinde yanarak ilerlerken gökten ağzını ıslatacak bir damla kan yağmasını bile diletirdi.

Kıvılcım birasını yudumlarken, "Sen de içmek ister misin?" diye sordu bana. Önümde duran salataya işkence etmeyi kesmiş, sessizce çalan müziği dinlemeye başlamışım. Gözlerimi birkaç saniyelğine yüzüne dokundurdum, ona sessizce baktım. "Hım?" dedi tekrar sorar gibi.

"Daha önce içmediği yüzünden bile belli oluyor," dedi Evren, onu duydum ama ona bakmadım. Hâlâ Kıvılcım'a bakıyordum.

Kıvılcım, kaşlarını kaldırıp gözlerini benden uzaklaştırdı. Evren'e bakıyordu. Ben bunu yapamadım. "İlk kez bizim yanımızda içer o zaman?" dedi, sesi güven çukuru gibiydi ve ben bu çukurun önünde durmuş, ne yapacağını bilmeyen gözlerle çukurun dibini izliyordum.

"Sorumluluk kabul etmeyeceğim," dedi Evren, sesi bıçağın aynasına düşen yansıma gibiydi.

"Hadi ama... Bir biradan ne olabilir ki?" Kıvılcım, gülerek bana doğru döndü. "Eğlencenin kalbindeyiz. Bazen daha hızlı koşabilmek için vidaları biraz gevşetmen gerekir. Ne dersin? Bir bira içer misin?"

"Kıza şeytan gibi vesvese veriyorsun," diye fısıldadı Yavuz, dudakları Kıvılcım'ın şakaklarında dolaştı, güldü. "Sal biraz kendini, ufaklık. Burası Masallar Diyarı. Burada kötü kalpli şövalyeler yok. Her an biri bir yerden çıkıp kalbini kırmaya çabalamayacak."

Söylediği anlık durgunlukla ona bakınama neden olmuştu. Gözlerimde nasıl bir ifade oluşmuştu bilmiyordum ama Yavuz'un gözlerini saran yaramaz gölge bir an geri çekildi. Yavuz haklıydı. Kuleye hapsedilmiş bir prenesten tek farkım, ben bir kulenin içinde değilim, koskoca şehir bana aitti ama ben o şehirde ilerlerken bile her an bir sokaktan o kötü kalpli şövalye çıkıp beni tekrar bir odanın içine gömecekmiş gibi hissediyordum.

"Bazen ağzındaki götü tutamıyorsun." Evren'in sesinde, kimse-nin fark edemeyeceği bir öfke vardı ama biri ona dışarıdan baksa, bu öfkenin ilk harfine bile rastlayamazdı. Evren'in yeşil gözleri gözle-rimi bulduğunda, mekânın kalbinden yükselen şarkı değişti. Işıklar şimdi daha loştu, bira şişelerinin birbirine çarparken çıkardığı sesleri ve kadınların dudaklarına çalınan hoş kahkahaları dinledim. Işıklar izledim. Bir de bana kışı aratmayan gözlerle bakışlarını... "Eğer istiyorsan bir bira iç," dediğinde tam gözlerimin merkezinde duruyordu. "Ama merak etmeni gerektirecek bir yanı yok. Yerinde olsam içmezdim, en azından zihninde merak edilesi bir şey olarak kalırdı."

Onun gözlerine bakmaya devam ettim. "Tadı o kadar kötü mü?"

"Mükemmel değil," dedi, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Yani kötü mü?"

"Baksana," dedi kaşlarını kaldırıp bana garip bir bakış atarak. "Tamam, neden içmiyorsun?" Eliyle masayı işaret etti. "İç."

Evren'in çehresine gemi gibi batmış sakinliğe rağmen fevri bir hareketle bana masayı göstermesini garipsedim. Kıvılcım ve Yavuz bir şeyler dediler ama onları duymuyordum bile. Evren, kendi önünde duran bira şişesini masada kaydıra kaydıra benim önüme doğru itti ve gözlerini kaldırıp o yeşil gözlerle yeniden kahverengi gözlerimin içine baktı. "İç," dedi, gözlerim bir an kan içmiş gibi görünen dudaklarına kaydı, ardından ölü kadar beyaz teninin üzerine dikilmiş yeşil düğmelere benzeyen soğuk, sarmaşık yeşili gözlerine baktım.

Gözlerine bakarken duyduğum rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışarak, "Fikrini değiştiren ne?" diye sordum zarif bir sesle.

Gözlerimiz, birbirine kırılp, birbirine kaynamış iki kemik gibiydi.

Kan rengi dudaklarını oynatarak konuştu: "Sadece iç."

Gözleri gözlerime dokunmaya devam ediyordu. Parmakları tenimde dolaşsaydı, gözlerine bakarken hissettiğim ürperti kadar büyük bir ürperti hissetmezdim bana kalırsa. Evren bana uzun uzun baktıktan sonra başını önüne eğip gözlerini ikimizin arasında duran bira şişesine indirdi. "Önünde her zaman iki seçenek vardır," dedi-

ğinde sesi mekândaki tüm müziği geride bırakacak kadar güçlüydü. "Ya yaparsın ya da yapmazsın. Durup baktığın sürece hiçbir şeyi başaramazsın." Gözleri yeniden gözlerime tutundu. "Bence genel problemin bu senin. Sadece bakıyorsun."

Bir an için kurduğu cümlelerin hedefi olmak öylesine zoruma gitti ki... Evren, babamın yumuşatılmış bir versiyonu gibi karşımda oturuyordu sanki. Tek fark vardı, Evren bana seçenek sunuyordu ama babam için benim ilerleyebileceğim, seçebileceğim tek bir yol vardı. Düşündüm. Ne istiyordum? Tam şu an benim istediğim neydi? Tadını merak ediyordum, öyleyse onu içmek mi istiyordum? Gözlerim Evren'in yüzünde dolaşırken gerginlikten terleyen ellerimi ikimizin arasında duran bira şişesine uzattım ve şişeyi kavradım. Şişe soğuktu, etrafından soğuk su damlaları akıyordu ve bu damlalar parmaklarımı ıslatmıştı. Evren, yeşil gözlerini kaldırdı ve alaycılığa yakın bir ifadeyle bana baktı.

Şişeyi önüme kaydırarak çektim. Masadaki bakışlara aldırış etmeden biraz evvel Evren'in dudaklarıyla bütünleşen yere bakıp derin bir nefes aldım. Neden bana yeni bir bira sipariş etmiyordu? Param vardı, aslında istesem şimdi kendim bunu yapabilirdim ama ağzımı açamayacak kadar gergin hissediyordum. Başımı hafifçe eğip şişenin ağzından yayılan kokuyu içime çektiğimde bir an duraksadım. Kokusu çok iyi değildi, bu kokuyu zaten tanıyordum ama bu kadar yakından biraz daha kötü gelmişti burnuma. Yine de nefesimi tutup dudaklarımı bira şişesine yasladım ve az evvel onun dudaklarının dokunduğu şişeden büyük bir yudum aldım.

Okuduğum mangalar ve romanlarda bunun dolaylı yoldan öpüşmek anlamına geldiğini biliyordum ama bunu masadakiler ve Evren biliyor muydu bilmiyordum. İnsanların benim gibi çizgi romanların, mangaların, romanların içinde yaşamadığını, benim hissettiklerimin çoğunlukla onlara saçma ve çocukça geldiğini bildiğimden, bu ayrıntıyı bir yetişkin gibi geri plana atmaya çabaladım. Sonuçta dudaklarım onun dudaklarıyla buluşmuştu. Bira şişesini dudaklarımdan uzaklaştırdığımda yanaklarımin kıpkırmızı olduğu-

na emindim, ayrıca kendimi o kadar sıkılmış ve düşüncelere öylesine dalmıştım ki aldığım yudumun damağıma bıraktığı tadı bile ayırt edememiştim.

"Tadı nasıl?" Evren'in kurşun gibi sesi düşüncelerimin arasına saplandı. Yutkundum ama tat alamadım, sebebi neydi bilmiyordum ama göğsüm kalbimi dövüp duruyordu. Bira şişesini tekrar dudaklarıma dokundurduğum sırada gözlerim onu kadrajına aldı, sarmaşık yeşili gözleri dudaklarıma kaydı ve biradan aldığım yudumu izlemeye başladı. Kalbim şimdi dikişleri atmış bir yara gibi kanıyor, sızlıyor, ağrıyordu.

Damağıma leke gibi bulaşan, hoşnutsuz, beni irrite eden, hatta anlık yüzümü buruşturmama neden olan tadın yankısı ağzımın içinde dolanırken, Evren'in dudağının kenarının hafifçe yukarı çekildiğini gördüm. Bir an için o kötü tat geri çekilerek yerini uyusuk bir hisse devretti. Onun dudaklarındaki kıvrıma bakakaldım. Yüzümün aldığı şekli izlerken uzun süre o kıvrımı silmeden bana bakmıştı. Kıvılcım ve Yavuz'un birbirlerine baktıklarını fark etmiştim ama bunu yalnızca göz ucuyla gördüğüm için o bakışmanın temelinde uyuyan anlamları çözememiştim.

"Ver şunu," dedi ve ellerime doğru uzandı. Buz gibi soğuk avuçları eklemelerimin üzerini örttüğünde kafamı kaldırıp ona bakakaldım, o da bana bakıyordu ama yüzünde benimkinin aksine sakın bir ifade vardı. Ellerimi panikle bira şişesinin yüzeyinden çektim ve Evren'in avuçlarının baskısından kurtardım. Bira şişesini kendi önüne çekerken şimdi bana değil, şişeye bakıyordu. "Gördün mü?" diye sordu bana bakmadan. "Şimdi zihninde merak etmene neden olacak kadar güzelleştirdiğin bir şey değil."

Ona söyleyecek hiçbir şey bulamadığım için sustum. Kafeden çıktığımızda gözlerim kulübün önündeki boş tenekeye takılmıştı. Birkaç saat önceki kalabalık orada değildi, tenekenin içindeki ateş de çoktan sönmüştü. Yavuz ve Kıvılcım, kulübün iki bina ötesinde, alt kata açılmış küçük bijuteri dükkânına girmişlerdi. Kafeden çıkarken yanıma aldığım pet şişedeki suyun mavi kapağını döndürür-

ken Arnavut kaldırım taşlarından oluşan yokuşun kenarına geçmiş. sırtımı eski bir binaya vermiştim. Evren birkaç adım uzağımda duruyor, binaları izliyordu. Bedenim iyiden iyiye üşümeye başlamıştı. gökyüzünde yağmur bulutları geziniyordu ama yıldızlar da gecenin teninde yanmayı sürdürüyordu. Yine de hava gerçekten soğumuştı, ilerleyen saatlerde yağmur yağabilirdi.

Üşüyen bedenimdeki ürpertileri belli etmemek için kendimi sı-
kıp suyumdan bir yudum aldım. Evren'in bakışları omzunun üzer-
inden kayarak beni buldu, uçuşumun başına dikilmiş küçük bir
kaya parçası gibi bana saplandı. Sokağın öteki ucunda bir kalabalık
vardı, kalabalığın kahkaha sesleri olduğumuz yere kadar geliyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu, ucunda soruyu taşıyan okun bedeni-
me saplanmasıyla eş zamanlı olarak başımı reddedercesine iki yana
salladım.

"Hayır."

"Titriyorsun gibi geldi," dediğinde bana doğru bir adım atmış-
tı. Ona bakmasam da göz ucuyla onun hareketlerini analiz edebili-
yordum. Gözlerimi binalara dikip, az önce onun incelediği binaları
izlemeye başladım. Bir an eski, ahşap binalardan birinde kendimi
gördüm ama ben buradaydım. Saçları rüzgârın dokunuşlarıyla uçu-
suyor, fındık kabuğu rengi gözlerinden iri bir gözyaşı damlası düşe-
rek intihar ediyordu.

Orada duran bana bakarken, "Titremiyorum," diye fısıldadım
ama şimdi gerçekten titriyordum. Üşüdüğüm için değil, orada ol-
mak istediğimi bildiğim için titriyordum.

Evren hemen yanımda durunca, onun vücudundan yayılan sı-
caklığı kendi vücudumda hissettim. Sokağın diğer ucundan yük-
selen kahkaha sesleri aynı gürültüyle zihnimi yoklamayı sürdürü-
yordu ve ben orada, o ahşap binanın çatısından beni izleyen bana
bakarken titriyordum.

"Gülçehre?" Sesi, bulutları parçalayarak dağıtan güneşin, ışık
saçan kolları gibiydi. İlkelerle ona doğru döndüğüm esnada teni-
me yayılan korku, gerçek bir intihar gibi gözlerimi sarıp sarmala-

muş ve ifadelerimin içindeki renkleri soldurarak onları öldürmüştü. Bir elini hafifçe kaldırıp bana dokunma isteğiyle bedenime doğru uzatınca irkilerek eline baktım, ardından o korkunun tohumlarıyla beslenen bakışlarım onu buldu ve gözlerinin içine gözlerimden yükselen ölüm isteğiyle baktım. Sanki bunu anlamış gibi zehir sızdıran gözleri, gözlerimin çıkmazına girmiş, gözlerimin tuzacağına yakalanmış bir yırtıcı gibiydi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım korkuyla bir adım geri atarak. Yeşil gözlerine uzun süre bakamayacağımı fark edip bakışlarımı kaldırım taşlarına indirdim. “Dalmıştım.”

“Sorun yok,” dediğinde bana biraz garip bakıyordu. “Babanla ilgili mi?”

Bunu açıkça sormasını beklemediğim için şaşkınlığımı gizleyemedim. Gözlerimin içinden bir şaşkınlık çığlığı yükseliyor, bir şaşkınlık denizi dalgalanıyordu. “Belki,” dedim utancımı gizleyemedim. “Kendin gördün, benim anlatmama gerek yok.”

Dürüstçe kurduğum bu cümlelerin, onun ifadesine katacağı rengi görme umuduyla onun gözlerinin içine baktığımda, orada koca bir boşlukla karşı karşıya kaldım ama bunu umursamadım. Birilerinin beni önemsemesini istediğim yoktu, bencil bir çocuk gibi şımarıklık etmek de istemiyordum. Evren, sırtını arkamızda duran binalardan birine yaslayıp, kollarını göğsünün üzerinde toplayarak gözlerini karşıdaki binaya çevirdi.

“Hiç düşünüyor musun?” diye sordu, bu sorunun devamında kuracağı cümleleri merak ediyor olsam da nedense duymak istemiyordum. Beni incitecek bir şeyin daha varlığına tahammülüm yoktu ve her nedense bu soru cümlesiyle başlayan her cümle, insanda bir enkaz etkisi yaratırdı. Sanki hissetmiş gibi susunca, göz ucuyla ona baktım.

“Neyi?”

“Baban gibi zor bir adam, neden senin benimle gelmene izin verdi?” Sorusu bir yıldırım gibi ikimizin arasına düşmüş, ortada duran mantığı ateşe vererek dumanından bir düşünce bulutu oluştur-

nuştı. "Şunu sormaya çalışıyorum, sence baban neden diretmeden kabullendi?"

"Babandan korkuyor," dediğimde güleceğini sandım ama ifadesini toparladı.

"Sadece bu mu?"

"Babanın kendisinden değil, olduğu konumdan korkuyor." Biriyle uzun uzun sohbet etmek nasıl olur bilmediğimden kendimi en kısa şekilde nasıl ifade edebilirim diye düşündüm. "Baban, benim babamın olmak istediği yerde."

Yüzünde herhangi bir şaşkınlık izine rastlayamamıştım. Sanki zaten bunu biliyordu, ona şaşıracağı bir şey söylememiştim, ona bildiği bir gerçeği söylemiştim. Gözlerini bana dokundurmadan binalarda gezdirirken, "Peki sen?" diye sordu. "Gerçekten burada olmak istediğine emin misin?"

"Hayır," dedim aniden. Evren duraksadı ama bana bakmadı, ben de gözlerimi usulca ondan ayırdım. "Ama o evde olmak istemediğime de eminim."

"Babanın daha fazla zorluk çıkaracağını düşünmüştüm," dedi, sesi bir sokağın en çıkmaz köşesinde işlenen cinayet gibiydi. "Bu kadar kolay kabul etmesini garipsedim. İnsanlar konusunda iyiyimdir. Bir babanın böyle bir şeyi kolaylıkla kabullenmesi enteresan, söz konusu seninki gibi bir baba olduğunda insan hiçbir şeyi garipsemez gerçi ama..."

Kalbimi avucunun içinde sıkıyormuş gibi acıyla baktım ona. Bir an ona bu acıyla baktığımı hissetmiş gibi duraksayıp gözlerini bana dokundurdu ama yeşil gözler yüzümde çok duramadı, hızla perondan ayrılan otobüs gibi ayrılarak benden uzaklaştı.

"Öyle demek istemedim," dedi, sesi kuruydu. Sonra durup bana baktı. "Evet, tam olarak öyle söylemek istedim."

Ona acı acı gülümsediğimde dönüp kaldığına yemin edebildim. Avuçlarımda içindeki teri şortuma sürüp yüzümü yokuşun başına doğru çevirerek derin bir nefes aldım. "Bana baktığında ne görüyorsun?" diye sordum, cevabını beklemedim çünkü ne gördü-

günü az çok biliyordum. "Bisikletini yamulttuğun için tüm gece ağladığını düşünüp üzüldüğün ve ona yeni bir bisiklet alarak vicdanını rahatlatmış o küçük kız çocuğu muyum gözünde?" Ona bakmasını da şaşkınlığını hissedebiliyordum. O şaşkınlığın dalgaları bedenime çarpıp geri çekiliyor, ardından yeniden bedenime çarpıyordu. "Hiç arkadaşı olmadığı için derdini çiçeklere anlatan küçük kız çocuğu muyum? Bu yüzden bana o çiçek fidelerini aldın çünkü bir oyun oynamak istiyordum ve oyun oynamak için fazlasıyla eksiktim. Böyle mi oldu gözünde?" Derin bir nefes aldım, soğuğu içime hapsettirdim. "Babasının hırslarına kurban giden bir kız çocuğu muyum yoksa gözünde?" Kırpık diplerimi yakmaya başlayan yaşları geri itmek için çabaladım. "Hangisiyim? Yoksa hepsi miyim?" Ona baktım, yeşil gözleri yüzümün ortasına düşmüş bir ateş gibiydi. Bana, saklayamadığı şaşkınlığının içinde kaynayan duygularla bakıyordu. "Fideler ve bisiklet için teşekkür ederim. Şu an burada olduğum için de teşekkür ederim. Ama şeker pembesi dünyanın bunlardan ibaret olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ben bunlardan ibaret değilim. Ben sadece gördüğün kadarı değilim."

Tam bir şey söylemek için kan rengi dudaklarını aralıyordu ki onu durdurdum: "Teşekkür ederim, gerçekten çok teşekkürler ama bana stajını yaptığın mesleğinin denemişim gibi davranma."

Onu orada öylece bıraktım. Yokuşu tırmanmaya başladım, onu arkamda bırakmak istediğimden değildi, sadece biraz uzaklaşmak istiyordum. Ev çok uzakta değildi, tüm yollar birbirine benziyor olsa da gelirken göz gezdirdiğim sokak isimlerinin yazılı olduğu tabelalar yolumu kaybetmemem konusunda bana yardımcı olurdu. Çok saçmaydı. Nefes alırken bile gözetimi altında olduğum babamın beni tanımadığım insanlarla yollaması çok saçmaydı. Bunu yalnızca prestij için yaptığını bilmekse çok acıydı.

"Saygınlığın batsın," diye mırıldandım, gözlerimden aşağı kaymaya başlayan yaşları silmiyordum ve rüzgâr, o yaşlara dokunarak onları tenimin üzerinde dondurup bana acı veriyordu. Yokuşu öyle hızlı tırmanmıştım ki adalelerim yırtılacak gibi acımaya başlamıştı. Ara soka-

ğa dönecekken gözlerim yokuşun sonundaki Evren'e kaydı. Olduğu yerde put gibi donup kalmıştı, bana bakıyordu ama önemsemedim. Önüme döndüm ve ara sokağa girip onun kadrından çıktım.

Sokak, diğer sokağın aksine boştu. Yanaklarımı avuçlarımla silip gırlıntılı çıkıntılı yolda hızla yürümeye devam ettim. Az ileride bir gece kulübü daha vardı, kulübün önü bomboştu ama ışığı hemen önündeki boş sokağı aydınlatıyor, içeriden bir Rock müzik sesi yayılıyordu.

Ona öfkeli değildim.

Asıl öfkem babamaydı.

Sonuçta bu yabancıнын hiçbir suçu yoktu. Aksine, hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen beni o kuyunun dibinden çıkarmış ve buraya kadar getirmişti. Yine de dilinde acı bir zehir olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimin içini ağrıtan yaşlar tekrar yanaklarıma boşalmaya başladığında, bir an için kalbimin derinliklerinde öfkenin attığı ilk adımın sesini duydum, o adımı hissettim ve öfke, büyük adımlar atarak kalbimin içinde ilerlemeye başladı. Gözlerim sokağı taradı, kulübün içinden çıkan gençleri fark edince duraksayıp adımlarımı yavaşlattım. Sonuçta bilmediğim bir semtte, bu gece yaşanana kadar varlığından bile bihaber olduğum bir sokaktaydım, dikkatli olmanın yararı vardı.

Ahşap binaların altındaki merdivenli taş yolda ilerlemeye başladım. Hava iyiden iyiye soğumuş, bedenim buz tutmaya başlamıştı.

"Bu soğukta donmadın mı sen?" Bu soru, daha önce duymadığım bir sese aitti. Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda iri yarı, esmer bir adamın dişlerinin arasında tuttuğu kibrit çöpüyle beni izlediğini gördüm. Sorunun sahibi bu adam olmalıydı. "Daha sıkı giyinmelisin, zaten ufacık tefecik bir şeysin, donarsın maazallah."

İri adama çatık kaşlarla baktım ve onu cevapsız bırakıp merdivenleri tırmanmaya devam ettim. Bir süre sonra adamın arkamdan geldiğini fark etmiş, paniğin göğsüme yerleşmesiyle birlikte adımlarımı daha hızlı atmaya başlamıştım.

"Nerelisin?" diye sordu adam peşimdeyken. Büyük bir adım daha atarak adamı duymazdan gelmeye çabaladım ama adam son derece inatçıydı. Korku, kalemi dolduran mürekkep gibi göğsümün içini doldurmaya başlamıştı. "Pek insan canlısı değilsin sanırım." dedi bu defa, sesindeki alayı hissedince dilim damağım kurudu. Gözlerim hâlâ sızlıyor, gözyaşlarım hâlâ usul usul yanaklarımdan kayıyordu ama kendimi toparlamam gerektiğinin farkına varmıştım. Adamın adımları hızlanınca, otomatikman benim de adımlarım hızlandı. "Dursana yahu, iki lafın belini kıradık."

"Beni rahat bırakır mısınız lütfen?" Adama bakmadan söylemiştim bunu, sesimdeki korkuyu elime aldığım bir baltayla parçalamış, hissedip kanın kokusunu almış bir yırtıcı gibi daha da saldırganlaşmasının önüne geçmeye çalışmıştım.

"Kötü bir niyetim yok, istersen seni evine kadar bırakırım hem." Kulübün önüne geldiğimizde adam artık bana hiç olmaması gerektiği kadar yakındı. "Bak burası hızlı bir semttir, seni yalnız görürlerse başına bela olurlar. İyiliğin için diyorum," dedi, o sırada kulübün önüne çıkan birkaç gencin gözü bana doğru kaydı ama bakışları üzerimde fazla oyalanmadan benden uzaklaştı.

Korktuğumu hissettirsem bana yardım ederler miydi? Gözlerimi kalabalığa diktim, bir an olduğum yerde durmak ve bağırıp çağırmaya başlamak istedim. Kendimi güvende hissetmiyordum, bu adamın bir an evvel yakamdan düşmesi gerekiyordu. Gözlerimi savaş meydanında silahını kaybetmiş bir savaşçı gibi hızla kalabalıkta gezdirirken birkaç saat önce göz göze geldiğim o genç adamın bana baktığını gördüm. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğu an, san gibi görünen küllü gözlerindeki ifadenin sertleştiğini fark ettim. Bakışları usulca benden ayrılıp arkamda ilerleyen iri adama kaydı, ardından arkadaşlarının yanından sıyrılıp geçerek bana doğru yürümeye başladı.

Kalbim, göğsümü aşıp geçecekmiş gibi çarpıyordu. Sarışın adam bir anda elini belime koyunca olduğum yerde irkildim, adımlarım

soğğun içinden geçmiş bir su gibi havada donmuş, asılı kalmıştı. İrileşen gözlerimle belime sarılan yabancıya bakakaldım.

“Bebeğim,” dediğinde onun sesini ilk defa duyuyordum. Firkeksi, buğulu bir sesi vardı. Küllü sarı renkteki gözlerine baktım ve o an arkamdaki adamın hızla bizden uzaklaşmaya başladığını fark ettim.

Sarı gözlerinin içine bakarken nefes nefeseydim. Büyük avucunu belime bastırıp gözlerini benden çekerek bizden uzaklaşan iri adama çevirdi. Çene kemiği sertleşmişti, zayıf yanaklarına kazdığı kuyuları izlerken sessizdim. Parmaklarını tenimden yavaşça uzaklaştırdı, kurtarıcım ile göz göze geldiğimiz anı hatırlıyordum; zihnime diken gibi batan gözleri, bir çiçeğin sarı yapraklarına benziyordu.

Kendimi bir manga sayfasında, bir animenin tam da en heyecanlı melodisinin girdiği sahnesindeymişim gibi hissediyordum. Etrafımızda bedenimizi saran çiçekler uçuşuyordu ve ben büyülenmiş gözlerle kurtarıcımın çehresini izliyordum. Zihnimin içinde yan yatmış beni izleyen yansımanın dudaklarından dökülen kıkırtı sesini duyunca bir an kendimi toparladım ve genç adamdan uzaklaşarak, “Çok sağ olun,” dedim mahcup olmuş bir sesle.

“Sorun değil...” Gözlerini sokakta gezdirip yeniden bana baktı. “Sorun değil de yanındaki adam nerede?”

“Şey...” Sokağın diğer ucuna baktım. Ne Evren ne de diğerleri hâlâ görünürde yoktu. “Arkada kaldı.” Ona baktım. Teni Evren’den biraz daha koyu olsa da o da beyaz tenliydi, küllü sarı rengindeki saçları uzun ve dağınık görünüyordu, kaşında bir piercing vardı ve bisiklet yaka tişörtünün üzerine bol bir deri ceket giymişti. Yüzünün son derece kemikli ve zayıf olduğunu fark etmişim. Bana alaycı bir biçimde güldü, gözlerimi kırptırarak ona bakıp kaşlarını çatıttım.

“Kavga ettiniz yani,” dedi, sesindeki keyifli tınıya anlam veremeyip, “Yok, hayır,” diye yalan söyledim, aslında yalan söylüyor da sayılmazdım.

“O zaman neden yalnız bıraktı seni? Burası it kopuk dolu oluyor.” Kaşlarını çatarak yüzüme baktı, gözlerim çehresinde dolaşıktan hemen sonra gözlerine tutundu. “Sen ağlıyor musun?”

Gözlerimdeki yaşları hızla silerken ona her şey yolundaymış gibi bakmaya çalıştım. "Yalnız bırakmadı. Kendim uzaklaştım," dedim çekimser kalarak.

"Doğru bir seçim olmamış."

Bana o kadar yakın duruyordu ki algılarım kör olmuş gibiydi. Sil-diğim gözyaşlarım hakkında herhangi bir yorumda bulunmadı. Kafamı kaldırıp benden bir kafa boyundan daha uzun olan adama bakıp, "Tekrar sağ olun," dedim kısık sesle. Bana, onunla neden bu kadar çekimser konuştuğumu çözemiyormuş gibi garip garip bakıyordu.

"Hep böyle resmî misindir?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Çok resmîsin, buranın kızlarına benzemiyorsun." Güldü. "Nere-lisin sen?"

Bir yabancıyla konuşmanın getirdiği gerginlikle, "İzmir?" dedim sorar gibi.

Kaşları havaya kalktı. "Görüntün İzmirli olduğunu doğruluyor ama davranışların ruhaf," deyince ona alnında antenleri varmış gibi baktım. Kendini açıklama isteğiyle tekrardan söze daldı: "Demek istediğim, çok çekimser biri gibi görünüyorsun. Ağzından lafı cım-bızla alıyorum. İzmirli kız ya gülümser ya da tokatlar, ikisinin ortası yoktur pek."

"Kadınları kalıplara sokmasanız ne güzel olurdu," diye homur-dandım, bu cümlem onu gülümsetti.

"Kadınları kalıplara sokmadım, sadece gözlemlediğim kadarını söylüyorum." Bir elini ensesine atınca deri ceketinin önü havaya kalktı, tişörtü de yukarı sıyrılmıştı. Karnından kasiğine kadar inen dövme dikkatimi çekince bir an durup dövmeyi inceledim, sonras-ında utanarak gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. "İstersen arkadaş-ların gelene kadar yanında kalabilirim," dedi sakince, ona bakmaya devam ediyordum. "Ya da istersen seni eve bırakırım."

"Neden bana böyle bir iyilik yapasın ki?" diye sordum saf saf. Sarı gözlerini kısarak tekrar güldü, gülünce yanaklarındaki çizgiler belirginleşiyor ve yüzü daha da zayıf görünüyordu.

"Neden yapmayayım ki?" diyerek soruma sorusuyla karşılık verdi. Birkaç saniyemi onun yüzünü inceleyerek kaybettim, gözlerimin yüzünde dolaşması onu rahatsız etmiş benzemiyordu; aksine, bu dikkatini çekmiş gibi duruyordu.

Omuz silkip etrafıma bakındım. Sokağın başında Kıvılcım'ı görünce gözlerim irileşti, yanımdaki yabancıнын bakışlarının da gözlerimi takip ederek Kıvılcım'a kaydığını gördüm. Kıvılcım'ın arkasından Yavuz, Yavuz'un arkasından da Evren kadrajıma girmişti.

Ruhum, aldığı geri vermeyen bir deniz gibiydi ve o deniz, içinde kaybettiği duygulardan bir şehir kurarak kendini gökyüzüne ve karaya yasaklamıştı. İnsanlar gökyüzü ve kara olarak ikiye ayrılıyordu; kara, babam gibi insanlardı, o insanlar beni her zaman korkutmuştu çünkü hep kurak, hep soğuklardı. Bazı insanlar ise gökyüzü gibiydi, o insanların teninde gece de vardı, gündüz de. Soğuk da vardı, sıcak da. O insanlar yıldızları da tanıyordu, bulutları da. Evren gibi.

Sokağın başında beliren Evren'i izlerken gökyüzü, denizin üzerine devrilerek ona rengini veriyordu ve denizin kalbinde kurulan şehirde gün doğuyordu.

"Arkadaşların geliyor," dedi yabancı adam, sarı gözlerini çehremde hissetsem de ona bakmadan Evren'i izlemeye devam ediyordum.

Kıvılcım bana el sallayarak, "Nereye kayboldun?" diye sordu bağırarak. Dudaklarımı birbirine bastırarak ona bakarken, zihnime doluşan kelimelerin alacağı şekilleri merak ediyordum. Kıvılcım tam önümde durup gözlerini yanımdaki yabancı adama dikti, bakışları hiç arkadaş canlısı durmuyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu adama bakarak ama soruyu bana yöneltmişti.

"Hayır," dedim yavaşça. Şimdi Yavuz da buradaydı, Kıvılcım'ın arkasına dikilmiş, gözlerini yabancıya dikmişti.

"Bu kim?" diye sordu Kıvılcım, gözlerindeki o yabani ifadeyle adamı süzmeye devam ediyordu. Evren'in de yanımda olduğunu fark edince bakışlarımı ona çevirip yüzünü izlemeye başladım. Göz-

leri başta boşluktaydı, yanımdaki yabancıya çevrildiğinde ise bu an, ilk defa gözlerindeki şeytanı gördüğüm andı.

Adama neden öyle bakıyordu?

Evren'in gözlerinde ne zamandan beri şeytan yaşıyordu?

Zehirli sarmaşık yeşili gözlerini tek bir an olsun adamdan çekmeden adamı izlerken, yüzünü oluşturan hatlar içeri gömülmüş, yüzünde kuyu derinliğinde geniş çukurlar açılmıştı ve çenesindeki dikiş izi mümkünmüş gibi daha da belirginleşmişti.

"Ben Talha," dedi genç yabancı, gözlerim Evren'in kirpiklerinin arkasından yabancıyı seyreden şeytandan kopmak istedi ama kopamadı. "Barlas Talha," diye düzeltti genç adam.

Kıvılcım kaşlarını kaldırdı. Ardından ifadesi bir an donuklaştı. "Çift isim?" dedi sorar gibi. "Yoksa soyadın mı Talha?"

"Adım Barlas Talha," dedi Talha, ardından ekledi: "Barlas Talha Kestiren."

Kıvılcım bir adım geri çekildi, anlam veremediğim bu hareketinin yüzünde doğurduğu ifadeyi görmek için ona baktığımda, şaşkınlığın damarlara ayrılarak onun yüzünü sarmaladığını gördüm. Aniden toparlama isteğiyle, "Epey uzunmuş," diyerek güldü ama gözlerinde yer edinmiş ölü toprağı orada duruyordu ve bu beni anlık bir korkuyla baş başa bırakmıştı. O korku bana saldırmadan hemen önce bakışlarım Evren'e çevrildi.

Ortamda anlam veremediğim bir gerginlik vardı.

"Ee, siz adınızı söylemeyecek misiniz?" diye sordu Talha, gülüyordu, aslında şu an normal davranan tek kişi de oydu. Kıvılcım genişçe gülümseyerek, "Ben Kıvılcım," dedikten sonra Yavuz'u gösterdi, Yavuz sessizce Talha'ya bakıyordu. "Erkek arkadaşım, Yavuz," diye mırıldandı Kıvılcım. "Ve arkadaşımız, Evren."

Talha ona yoğun gözlerle bakan Evren'e bile gülümsedikten sonra gözlerini tekrar gözlerimle buluşturdu. "Peki sen?" dedi, bileğim de çarpan nabzın sesini duyabiliyordum. "Sen bana ismini söylemeyecek misin? İlk seni gördüm, en son senin adını mı öğreneceğim yoksa?"

"Gülçehre," diye mırıldandım, yanaklarım kanla doluymuş gibi hissediyordum ve elim ayağım kan ter içinde kalmıştı. Oysa birkaç dakika öncesine kadar bedenim buz gibiydi ve ben üşüyordum.

İzlendiğimi hissediyordum.

Talha'nın sarı gözleri bir süre boyunca benim kahverengi gözlerimde dolaştı. "Güzel isimmiş," dedi, sesi ilgiliydi. Kulübün önündeki topluluktan yükselen sesler dikkatimi çekince o yöne baktım ama Talha'nın dikkatle beni süzen gözlerini yüzümün her bir noktasında hissedebiliyordum. "Tatile falan mı geldiniz?" diye sordu Talha gözlerini benden uzaklaştırıp Evren'e çevirerek. Namlusunun ucunda olduğu kötü bakışların hiç mi farkında değildi bu adam? İkisinin arasında mekik dokumaya başlayan gözlerimde şaşkınlık vardı.

"Burada evimiz vardı," diye girdi Kıvılcım araya, Evren'in konuşmasını istemiyor gibi duruyordu. "Bir süreliğine geldik."

Talha, kaşlarını kaldırdı. "Yakın mı eviniz?" diye sordu, ardından ekledi: "Ben de sezon sonlarında gelirdim ama otele kalıyordum, bu sene buradan bir ev aldık. Artık otele gerek kalmadı. Seviyorum buranın ortamını."

Evren'in boğazından erkeksi bir hırıltı sesi yükseldi. Bir an ortamdaki herkes Evren'e baktı. Sarmaşık yeşili gözlerini belli bir noktaya sabitlemiş, o noktayı izliyordu; bembeyaz derisiyle gerilen boyundaki masmavi damarlar dışarı doğru bir ağaç kökü gibi kıvrım kazanmıştı ve içinde akan kanın dalgalanışı bile görünüyordu.

"Hadi ya?" dedi Kıvılcım, her ne kadar samimi bir görüntü çiziyor olsa da hiç kendisi gibi davranmıyordu şu an. "Ailen de burada mı?"

Sorusu anlık şaşkınlık yaşamama neden olsa da Talha bunu pek yadırgamamış gibi, "Hayır," dedi. "Her yere ailesiyle giden bir tipe mi benziyorum?"

"Ev aldık dedin, o yüzden ailenin de burada olabileceğini düşünmüştüm," diyerek güldü Kıvılcım, koluma girip beni kendine doğru çekti. Talha tekrar bana bakmaya başlamıştı, bir süre sessiz kaldık.

"Arkadaşınız biraz ürkek sanırım," dedi yeniden konuştuğunda. "Az önce peşine birisi takılmıştı, bayağı korkmuş gibi duruyordu. Korkudan mı bilmiyorum ama ağlıyordu."

"Ağlıyor muydu?" Evren'in sorusu üzerine ona bakakaldım. Gözlerini yüzüme dikip, "Peşine kim takıldı?" diye sordu aniden Evren. Gözlerim alnını bile saran mavi damarlarda gezinirken usulca omuz silktilim.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadım. "Zaten o vardı..." Talha'ya baktım. "Beni korudu."

"Seni korudu?" Evren'in sesi, bir kalbi koruyan kaburga kadar sert ve parmaklıklarla doluydu.

Onun yeşil gözlerine baktım. Orada birikmiş bir öfke olduğuna yemin edebilirdim ama profesyonelce gizlediği bu öfkenin varlığını kimseye kanıtlayamazmışım gibi geliyordu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Talha, "Kim olsa..." diyecekti ki Evren onu böldü: "Aynısını yapardı, aynen," dedi, sesi bir ölünün ağzından dökülen kelimeler kadar cansızdı.

Talha, bu atağı beklemediğinden yüzünü sarmış bir gerginlikle Evren'e baktı ama Evren, onun bakışlarına karşılık dahi vermedi. Ona karşı hiç arkadaş canlısı değildi. Hatta genel olarak Evren kimseye karşı arkadaş canlısı birisi gibi değildi ama Talha'ya karşı anlam veremediğim bir düşmanlık beslediğini sezmiştim.

Evren, omuzlarındaki deri ceketini çıkarıp benim omuzlarıma attı, bu kesinlikle beklemediğim bir hareketti. Şaşkınlığımı gizleyemeden öylece donup kaldım. Kokusu, sanki tenimin kokusuydu. Çiçek dolu bir bahçede özgürce, nefes nefese, nabzım tavan yapmış ve kalbim patlayacakmış gibi çarparken koşuyordum sanki.

Zihnimde uyuyan yansıma, gözlerini aralayıp yorgun bakışlarını yüzümde dolaştırdı, yavaşça doğruldu ve beyaz eteğinin kumaşı yere döküldü. Kelimeler buradaydı, beni takip eden intihar isteğinin önüne bir duvar örmüş ve yansımamı üzerine alarak derin bir

uykuya yatırmıştı. Oysa yansımam artık uyumuyordu, gözleri açıktı ve kelimeleri yavaşça toplayarak duvarı yıkmaya başlamıştı.

“Arkadaşıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim,” dedi Kıvılcım, dağılan konuyu toparlama ihtiyacı vardı üzerinde. Bana ikinci kez arkadaşım diyordu, bunu gerçekten içinden geldiği için mi söylüyordu? İçimde zerresi bulunamayan o güven hissi, bu üç kişi aniden, ışık hızıyla hayatıma dalış yaptığından beri derin bir okyanus gibiydi ve ben, o okyanusun içinde kulaçlar atıyor, usul usul o okyanusu tanıyarak içinde yüzüyordum.

“Rica ederim.” Talha ensesini ovarak gülümsedi, gülümseyişi yamuktu ve tıpkı romanlardaki ana karakterler gibi yakışıklı görünüyordu. “Sen de dikkatli olmaya çalış,” dedi bana çevirdiği gözlerle eklediği ışıltılı yansımalarla. “Bir dahaki sefere yoldan geçen bir bana rastlayamayabilirsin.”

“Ben hemen yanında duruyor olacağım.” Evren, bunu yüzüne çizdiği alaycı bir gülümsemeyle söylemişti. Talha, ona kısaca baktı ama bu söylediğini cevapsız bıraktı. Sanırım ikisi de birbirinden kul kadar hoşlanmamıştı.

“Tanıştığımıza sevindim. Umarım tekrar karşılaşabiliriz,” dedi Talha, bunu da bana bakarak söylemişti ama söylediğinin tüm grubu kaplayan bir istek olduğunu biliyordum. Ona yanaklarımda leke gibi büyümüş kızarıklıklarla gülümsedim, gözleri gülümsememde bir süre takılı kaldıktan sonra yanımızdan ayrılıp kulübün önündeki kalabalığa karıştı.

Ateşin aydınlattığı odadaki gölgem, bir ölünün zihnine gömülen sırlar kadar karanlıktı.

Eve döndükten sonra, yaklaşık iki saat boyunca alt katta anlam veremediğim bir kelime trafiği vardı. Bu kelime trafiğinin nedeni üst üste binmiş duygulardı ve ben bu duygulardan yalnızca bir tanesinin öfke olduğunu anlayabilmiştim. Her şey sustuğunda, herkes odalarına çekildiğinde yatağın üzerine oturmuş duvardaki gölgemi

izliyor, zihnimdeki yansımanın yere fırlattığı kelimeleri okumayı çalışıyordum.

İçerisi ürkütücü değildi, zihnim odadan daha ürkütücüydü ama yine de her an sönecekmiş gibi sarsılan ateşin ışığının kesilmesinden korkuyordum. İçimde karınca adımlarıyla ilerleyen bir merak duygusu vardı. Talha'yı gördüğümüzden beri üçünün de üzerine is lekesi gibi sinen öfke, devamında onları benim asla anlayamayacağım bir tartışmaya sürüklemişti. Konu neydi, neden bu kadar öfkeliydiler ve neyi tartışıyorlardı bilmiyordum ama tartışma sona erdiğinden beri kafam sürekli oraya kayıp duruyordu.

Evren, dışarıya karşı üzerine kelimeler çizilmiş bir buz parçası gibi dursa da neden içinde lavların kaynadığı bir cehennem gibi görünmüştü o an gözüme?

Gözlerim ahşap koltuktaki deri ceketine kaydı, yutkundum.

Valizden çıkarıp komodinin üzerine bıraktığım mangalarımın birine uzanıp onu aldım, dizlerimi karnıma kadar çektikten sonra manganın sayfalarını çevirerek yazıları okumadan çizimlere göz gezdirmeye başladım. Mangadaki sayfalardan birinde durduğumda, bu çizimdeki çift bir an için bana Evren ve beni hatırlatmıştı. Kadın ve erkek karakter bir köşe başında durmuş bir konuyla ilgili tartışıyorlardı, ardından diğer sayfaya geçtiğimde kadın karakterin yanında şimdi başka bir adam vardı ve bu adam da Talha'ya benziyordu. Yüzümde oluşmasına engel olamadığım bir uçurumla kaşlarımı çararak manganın kapağını sertçe kapattım.

Kendimi fazla kaptırıyordum. Evren'in ten rengi yüzünden onu fantastik bir karaktere bile benzetmiştim. Belki de babam saklıydı, kendimi gerçek hayattan bu kadar fazla soyutlamamam gerekiyordu.

Lambanın içindeki alev titrediğinde gözlerim usulca hareket edip lambaya doğru kaydı. Ateş yalpalamaya, gücünü kaybetmeye başlamıştı. Bedenimden ateş hattı gibi bir gerginlik geçti, manganın kapağını tekrar kaldırıp çizimlere göz gezdirmeye başladığımda ateş iyiden iyiye ışığını kaybediyordu.

Zaman, bir mürekkep gibi ânın üzerini çizerek sayfayı kelimelerle doldurmaya başlamıştı. Sayfadaki kelimeleri okurken, kelimelerden oluşturulmuş duvarın üzerinden saçlarını aşağı sarkıtarak uzanan yansımam yüzü ters bir şekilde beni izliyordu.

Lambadaki alev bir anda söndü. Ortam, gözümün alışık olmadığı bir karanlık tarafından kuşatıldı ve kalbim, aydınlığın kaybıyla dehşet içerisinde çarpmaya başladı. Olduğum yerde sıçrayarak kısık bir sesle inledim, korku damarlarımda ilerlemeye başladığında gözlerim karanlığı yarıp geçiyordu. Karanlık ile aramın çok kötü olduğu söylenemezdi ama iyi de değildi. Çocukken bazı geceler karanlıktan korkardım ve gözyaşlarımı yastığa silerken babamı yanıma çağıramazdım. Hatıralarımda nemli bir yere sahip olan bu anı, karanlığın içinde beni izleyen boynu kabarmış bir yılan gibiydi ve ruhumu her noktasından sertçe sokarak beni zehirliyordu. Gözlerim, karanlığın çizdiği siyah resimlere alıştığında çenemi dizime yaslayıp beklemeye başladım.

Siyah beyaz bir fotoğraf karesi gibiydim. Oysa en renkli oyunların oynandığı lunaparkın içindeki oyuncaklar gibi olduğum zamanlar olmuştu. Yine de biri bana dışarıdan bakınca o oyuncakları görüyordu; tek fark vardı, içeride de o oyuncaklar gibi hissetsem de renklerimi kaybetmeye başladığımı biliyordum.

Yine de renkler, gri bir fotoğrafın arkasında bile yaşamaya devam ederdi.

Bir gün gri bir fotoğraf karesine dönsem bile, renklerim içimde yaşamaya devam edecekti.

Karanlık da tıpkı onu izleyen gözlerim gibi beni izlemeye başladı. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp, "Evren?" diye seslendim karanlığa doğru. Eğer lambadaki alev sönerse ona seslenmemin yeteceğini, geleceğini söylemişti. Aramızda geçen ufak sürtüşmeden sonra gelir miydi bilmiyordum ama ben gelmesini istiyordum. Gözlerimi tekrar gözyaşlarıyla boğulmaya başlayacağı sırada kendimi sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma içine bastırdım. "Evren," dediğimde sesim şimdi biraz daha yüksek çıkmıştı. Acaba uyumuş muydu?

Karanlık, bir bina gibi üzerime yıkılıyordu.

“Hani gelecektin?” diye sordum kendi kendime konuşuyor gibi.
“Gelmedin.”

Kapının aralanmasıyla alnımı dizime tamamen bastırdım. Kalbim şimdi göğsümün altında değil, bileğimin içinde atıyordu ve damarların, yabani bir çiçeği besleyen zehirli sarmaşıklar gibi boynuma dolanmaya başlamıştı.

“Geldim,” dedi, buz kurağı sesi, kuru bir dalın üzerinde yeşeren yapraklar gibiydi.

Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda Evren’in elinde bir mum tuttuğunu, gözlerine çizdiği satır boşluklarıyla öylece durmuş beni izliyor olduğunu gördüm.

“Geldin,” dedim kuru bir sesle.

“Sana gelirim demiştim, Gül Kuyusu.”

EVREN?

HANI
GELECEKTİN?

GELDİM.

SANA
GELİRİM
DEMİŞTİM
GÜL KUVU-

GELDİN.

GELMEDİN.

Aynadaki Tohum

Zamanın içinde genişleyen bir özlem duygusu gibi, içimi yoklayıp duran bir his vardı.

İnsanları, çiçeklere değil, dikenlere benzetirdim ve dikenler ne zaman elime batsa, gözlerimin önüne önce babamın yüzü, sonra da bana sanki onun tohumu değilmişim, onun bahçesinde açmamışım gibi bakan soğuk kahverengi gözleri gelirdi.

Bazı geceler bir oyuncak aya sarılırdım, o oyuncak ayının elinde büyük bir papatya vardı, papatyayı tutarken gülümsediğini düşünürdüm ve bu yüzden çok küçük yaşlardan bu yana hep papatya mevsiminin gelmesini beklerdim. Çünkü ne zaman bir papatyayı avucumun içinde öldürsem, bu ölüm benim dudaklarımda tebessüm olurdu.

Evren'in beni o evden aldığı gün, bahçeye girip o bahçeden kopardığı ama öldürmek yerine, suyunu durmadan yenileyerek o bahçede kurumaktan kurtardığı, ömrünü çaldığı sanılan ama ömrünü uzattığı o çiçek gibiydim. Beni kurtarmıştı, ömrümü uzatmıştı ama bir gün suyumı değiştirmeyi unutacak olursa, tıpkı o bahçede ölümüne terk edildiğim gibi, kendimi yeniden ölümün kollarında bulacaktım.

Bir insanı iyileşeceğine inandırmak, eğer o insan iyileşemezse, o insanı öldürmekten daha acımasızcaydı.

Ninova

“Sönmez sanmıştım,” derken dilimin ucunda parçalanmış heceler, gözlerimde geri çekilen korkular vardı. “Ama söndü.”

“Ateş de üşüebiliyormuş,” diye mırıldandı. Karanlığın kolları bedenimden çekildiğinde, Evren parmaklarının arasında tuttuğu çakmağa basmış, alev yalpalayarak duvarları aydınlatmıştı. Yeşil gözleri, ateşin dokunuşuyla zehir gibi bir renge dönüşmüştü. Sarmaşık yeşili gözlerini ateşten ayırıp benim gözlerime sabitleyince yataкта doğrularak kalktım. “Kalkmana gerek yok,” dedi donuk bir sesle. “Çekmecelerden birinde bir mum daha olacak. Senin için onu yakarım.”

“Ateş üşümüşse, mumu yaktıktan sonra yine söner,” dedim telaşla, bir an durdu ve gözlerimin içine bakakaldı. Sonra aniden elinde yanan mum söndü, oda yine karanlığa gömüldü. “Sana demiştim!” diye bağırdım elimde olmadan.

“Nefesim söndürdü,” diye mırıldandı, cebinden çıkardığı çakmakla mumu yeniden yakınca gözlerim avuçlarına kaydı. Mum, eridikçe avuçlarının içinde beyaz bir tabaka bırakıyordu. Bir insanın böyle bir acıya maruz kalıp bu denli ifadesiz durması beni şaşırtsa da kaşlarımın ortasında oluşmuş bir acı yarığıyla elinde tuttuğu muma bakakaldım.

Evren, büyük bir ağırlıkla odanın ortasına doğru ilerledi. Çekmeceleri karıştırdığı sırada büyük bir sakinlik duygusuyla onu izliyordum; kalbimin atışları susmuştu ama mermi kovanları gibi yere dökülen hisler, içimi boşaltmış olsa da zihnimi yormaya devam ediyordu.

“Elin acı mıyor mu öyle?” diye sordum sonunda, başımı omzuma üzerinden ona doğru çevirmiş, gözlerimi avucunun içinde eriyen muma sabitlemişim.

Duraksadığını fark ettim, göz ucuyla bana baktı ama çekmeceleri karıştırmaya devam etti. “Acı mıyor,” dedi, sesi sakindi. Ona inanamayan gözlerle baktığımda, bu bakışımı fark edip bana daha büyük bir dikkatle bakarak yamuk bir şekilde güldü. “Sadece yanıyor.”

Ona bakakaldım. Sarmaşık yeşili gözlerini gözlerimden kopardı. Gözlerini yeniden çekmecenin içine çevirdi ve aradığını bulmanın etkisiyle kaşlarını kaldırıp başını salladı. Beyaz bir mumu çekmecedan çıkardı, avucunda yanan mumun ucundaki ateş ile mumu yaktıktan sonra pencerenin önüne ilerledi. Penceredeki taş korkuluğa mumdan birkaç damla damlattıktan sonra mumu oraya yapıştırdı ve gözlerini yüzüme çevirdi.

“Oldu mu?”

Gözlerim muma kaydı. Mumun ışığı pencerenin kapalı duran camına çarpıyor, dalgalanıyordu. Bir an camda mumun ışığının oluşturduğu halenin içinde kendi yüzümü gördüm. Yutkunarak Evren’e baktım. “Oldu.”

Başını salladı. Tam sırtını dönmüş odadan çıkacakken, “Evren,” diyerek durdurdum onu. Gözleri, omzunun üzerinden bana kaydı. Başta konuşmak ne kadar zor geldiyse, ardından kelimeler o kadar kolay çıkmaya başladı dudaklarımdan: “Elindeki mumu söndürsene.”

“Neden?”

“Elin yanıyor,” dedim kısık sesle.

Beklemediğim bir anda bana doğru dönüp, yatağa doğru ilerlemeye başladı. O esnada yatağın ucuna oturmuş, gözlerimi kaldırmış onu izliyordum. Ona baktıkça büyüyen garip duygu, gözlerimi onun yüzünden ayırıp boşluğa çevirmemle göğsümü biraz olsun boşalttı.

Avucunun içinde yanan mumu yüzüme uzatınca irkilerek geri çekildim, ardından kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Gözleri, gözlerime baktıkça büyüyor, bir dağ oluyor, bir gökyüzü oluyor, bir gezegen oluyor ve üzerime üzerime çöküyordu.

“Söndür,” dedi, dudaklarının hareketini kavrayan gözlerim bu defa bir taşa takılıp yere serilmiş gibi dudaklarına serilmişti. Kopkoyu kırmızı rengindeki dudaklarından gözlerimi kara zorla ayırmayı başardım ve avucunun içinde tuttuğu muma eğilip, muma üfledim.

Mum söndüğü an, beyaz duman bir el gibi yüzüme dokunarak tenimin üzerinden geçti.

Zihnimin içine serilmiş bir duygu kafasını kaldırıp, *"Neydi şimdi bu?"* diye sormuştu ama ne kalbimden ne de ruhumdan bu sorunun cevabını alamadığı için başını önüne eğerek yeniden sessizliğe gömülmüştü.

"Söndürmek bu kadar kolay mı sence?" diye sordu, sesi bir piyanonun tuşlarından dökülen notalar gibiydi; kimi zaman insanın içini huzurla kaplayan bu melodi, bazı zamanlar insanın içini korkuyla, kırgınlıkla ve kahrıyla dolduruyordu.

"Anlamadım?" diyebilirdim, gözleri gözlerimden kopup yüzümün diğer köşelerine dokundu.

Derin bir nefes alarak, "Bana yardım eder misin?" diye sordu.

"Ne?"

Avucunu bana doğru uzatmaya devam ederken, "Şunları soy-mam konusunda," diye açıkladı. "Tırnaklarımın içine girdiğinde sinirden delirecek gibi oluyorum. Sen toprağı seviyorsun, tırnakla-rının içini doldurduğunda huzur buluyorsun. Bunu da soyabilirsin, tırnaklarının içine girmesi seni rahatsız etmez. Benim aksime."

Gözlerime su gibi akmaya devam eden anlamlarla baktığını görünce içimde buz gibi hissettiren bir ateşin yandığını hissettim. "Otur," diyerek yanımdaki boşluğa vurdum. Bunu beklemediği o kadar belliydi ki, gözleri farklı bir ışıqla parlamıştı. Yanımdaki boş-luğa oturunca ona doğru dönüp, dizimi kırarak çektim ve yatağın üzerinde katladım.

Avucunu uzatmaya devam ediyordu. Beyaz mumun kabuklarını yavaşça avuçlarından soymaya başladığımda, sarmaşık yeşili gözleri yüzümdeydi, beni izlerken sakindi ama aramızda asılı duran ses-sizliğin ellerinde bir tabanca vardı ve boşluğa ateş edip duruyordu. Mumun kalıplarını soydukça, mum parçaları yatağın üzerine kar-taneleri gibi dökülüyordu.

Çarşafın üzeri tamamen mum kalıntılarıyla dolduğu sırada avu-cunun ortasında dikili duran mumu yavaşça çekip avucundan çıkar-

dım ve kenara bıraktım. Ardından, avucunda duran mumdan tabakayı tırnağımla yavaşça parçalayıp, parçaları usul usul avucundan sökmeye başladım. Ben onun eline dokundukça, her yer, zihnim bile sessizleşiyordu.

Gölgeler, gecenin içinde büyüyüp karanlığı var eden askerler gibiydi. Dışarıda hareket hâlinde olan araçların ışıkları odadan içeri d alıyor, mumun ışığının önünü keserek zeminde şekiller oluştuyordu ve zaman, her şeyi yok ettiği gibi, o izleri de yok ediyordu. Gözlerim gözlerine dokunduğunda, cansız bir bedenin açık duran gözleri sanki karşımdaydı ve o gözlerde yeşil bir cenaze vardı. Kıpırtısız geçen bakışmamız, gözlerimin gözlerinden ayrılarak ellerine düşmesiyle kesildi.

“Bana yardım eder misin, Gülçehre?” Sorusu, gözlerimin avucunun içine bir duvar gibi yıkılmasına neden oldu. Evren’in bakışlarının yoğunlaştığını hissediyordum; bu, bir bahçenin içini dümdüz eden makasın ikiye ayrılmış ağzı gibiydi ve üzerinde durduğum dalı arasına alıp yavaşça kapanmıştı.

Gözlerimi kaldırarak ona baktığımda, yanılmamıştım, kirpiklerinin arasında yeşil bir ateş gibi yanan gözleri bendeydi. “Etmeye çalışıyorum şu an,” diye mırıldandım.

“Öyle değil,” dedi, gözlerim gözlerinde bu sorunun cevabını çözmek ister gibi dolaşınca sertçe yutkundğu âna şahit oldum. Âdem elması boğazında usulca hareket etti, koyu kırmızı dudaklarını büyük bir ağırlıkla yaladı. “Gerçek bir yardımdan söz ediyorum.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” Sorum, bir an duraksayıp kendi kendime hayret etmeme neden oldu. Mumun ışığı duvarda dalgalanıyor, ışık dalgalandıkça onun mermer kadar beyaz olan yüzü, gözlerinin önünde daha belirgin duran bir yazıya dönüşüyordu.

“Soymaya devam et,” dedi gözlerini kısaca avucuna dokundup, yeniden gözlerime değdirerek.

Gözlerimi avucuna indirdim. Ne söyleyeceğini, aklında ne olduğunu gerçekten merak eden bir tarafım vardı. Kafamın içindeki salıncağa binmiş, çılgınlık atarak sallanan düşüncelerin gölgeleri,

üzerime düşüp duruyor, salıncak hareket ettikçe gölgeler yer değiştiriyordu. Avucunun üzerinde duran elimi diğer avucuyla aniden avucuna bastırıp, parmaklarımın açılmasına neden oldu. Şimdi benim avucum, onun avucunun üzerinde uzanıyordu ve kalbim, anlam veremediği bu temasın etkisiyle göğsümün içinde sıkışıyordu.

“Benim için birinin hayatına girer misin?”

Sorduğu soru, içimde depresyon gibi yükselerek beni temelimden sarstı. Gözlerim, birbirine temas eden ellerimizin üzerinde asılıyken ve şaşkınlık, devrilmiş bir mürekkep gibi usul usul masadan aşağı damlayıp orada bir kelime gölü oluştururken, öylece donup kalmıştım.

Avucunu elime iyice bastırınca, kirpiklerim titredi, irkilerek kafamı kaldırıp onun sarmaşık yeşili gözlerinin içine baktım. Öyle kararlı, öyle emin, öyle öfkeyle dolu bakıyordu ki, bunu görmeyi, bunu onun yeşil gözlerinde görmeyi hiç beklemiyordum. Bu da neydi? Gözlerinde ateşin ve yüzümün yansıması vardı. Ve bir de öfke vardı... Sonu gelmemiş kuzgınlıklar. Bitirilememiş, yenilememiş, yok sayılamamış bir öfkeydi. Bunu gördüğüme yemin edebildim.

“Ne?” diye sorabildim şaşkınca. Evren, gözlerimin içine yine aynı öfke, yine aynı hırsıla bakıyordu. Onun gibi ifadesiz bir adamı ilk kez bu kadar çok duyguyla kuşatılmışken görüyordum.

“Yapar mısın?” diye sorması üzerine yüzümü buruşturdum ve kaşlarım sertçe çatıldı. Elimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. “Öyle bakma.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, sesim mumun alevi gibi yalpalıyordu şimdi.

“Senden seni o evden almamın bedelini istemiyorum. Senden iyilik istiyorum.” Elimin üzerine baskı yapmadan avucunu hafifçe elime bastırdı. “Mecbur değilsin. Yapmak zorunda değilsin. Seni zorlamam, senden bir şeylerin karşılığını beklemem. Ama yaparsan, bu iyiliğini hiç unutmam. Senin için hep daha fazlasını yaparım.”

"Birinin hayatına girmekten kastettiğin ne?" diye sordum korkuyla.

"Dur," dedi afallamış gibi. "Öylece seni birinin kollarına iteceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Öyle bir şey söylemek istemedim. Arkadaşı gibi, herhangi biri gibi ama yakın herhangi biri gibi. Birinin hayatına girebilir misin?"

"Neden bunu istiyorsun?"

"Onun hakkında daha fazla şey bilmem gerektiği için," dedi, sonra başını hafifçe aşağı yukarı sallayıp yine o öfkeli gözlerle gözlerimi delip geçti. "Yapabilir misin?"

"Ben öylece birinin hayatına girebilecek bir insan mıyım, Evren?" diye sordum kaşlarım hâlâ çatıkken. "Yanlış insandan istiyorsun. Ben insanlarla arkadaş olamam ki. Benim ilk arkadaşım siz oldunuz." Son cümlem duraksamama neden oldu, Evren de duraksamıştı. "Yani ben... Ben birinin hayatına dâhil olabilecek bir insan değilim ki."

"Yapabilirsin," dediğinde ona garip garip baktım. "Bunu gözlerimle gördüm."

"Ne?"

"Bak, şu an bizim hayatımızdasın," dediğinde onu ilk kez bu kadar açık görüyordum. Yüzü birçok ifadenin esiriydi. Beni ikna edebileceğini düşündüğüm bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Kendini bu kadar hafife alma, Gülçehre. Düşündüğün gibi biri değilsin. Seni nasıl düşündüğümü düşünüyorsun, bilmiyorum, bana kızdığın için öyle şeyler söyledin belki ama ben seni, senin seni gördüğünden daha güçlü görüyorum." Cümleleri, sertçe yutkunup ona bakakalmama neden oldu. Avucunu elime biraz daha bastırınca, teninin ne kadar soğuk olduğunu bir kez daha hatırladım. Mermer gibi elini elime bastırarak, "Senden bir bedel değil, yardım istiyorum," dedi, sesi güçlüydü, sesi, gücünü öfkesinden emiyordu.

"Bedel istemediğini biliyorum," dedim aniden, durup yutkundu, bunu söylememi beklememiş gibi duruyordu. "Bunu gözlerine

baktığımda..." Utanarak gözlerimi ellerimize indirdim. "Gözlerine baktığımda görebiliyorum."

"Yapacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Nasıl yapacağımı bilmediğim bir şeyi nasıl yapabilirim ki?"

"Peki ya zaten fark etmeden bunu yapmışsan?"

Afallamama neden olan cümlesine bir anlam yüklemeyi denedim ama beceremedim. Bunun yerine ona bakıp, cevabı rengini öfkeden alan zehir yeşili gözlerinden almaya çalıştım. Başını bana doğru eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bir an gerilmeme neden olan hareketine rağmen geri çekilmeyip sertçe yutkundum. "Güven bana."

"Ben..."

"Güven," diyerek böldü lafını. "Bana güven."

"Ama..."

"Yardım ederim," dedi hiç düşünmeden. "Sana ne yapman gerektiğini ben kendim öğretirim."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Sana bu konuda güveniyorum." Bunu söylemeyi ben de beklemiyordum. "Ama bu konuda kendime güvenmiyorum."

"Ne olursa kendine güvenirsin peki?" Sorusu, küçük bir çocuğun sorusu gibiydi. Neye ve niçin bu kadar öfkeli olduğunu ölesiye merak etsem de konuyu ona açamıyordum.

"Birinin hayatına girmek konusunda kendime güvenemem. Arkadaşı olarak ya da herhangi bir şeyi olarak. Bu konuda güvenemem işte." Gözlerinin içine baktı. "Ne zaman biriyle gerçekten arkadaş olmaya çalışsam, orada babam önüme çıktı ve buna engel oldu. Şimdi o olmasa bile ben onun gölgesiyle yaşamaya alıştım. İnsanlara böylece yaklaşmıyorum."

"Ben varım," dedi inatla. "Ben sana yardım ederim."

"Neden bunu bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum saf saf.

"Sana bunu söyleyemem," demesini beklemiyordum. Ellerini aniden elimden çekince, elim boşluğa düştü ama bu defa beni daha

büyük bir şoka uğratarak yüzümü avuçlarının içine alıp, gözlerini gözlerime dikti. Gözlerinde benden dilendiği yardımları gördüğüm için mi yoksa buz gibi avuçlarını tenimde, yüzümde, ruhumda hissettiğim için mi bilmiyordum, kalbim çok farklı çarpıyordu. "Sadece gözlerimin içine bak."

Dediğini yaptım. Yalnızca o zehirli sarmaşık yeşili gözlerini izledim. Gözleri kaza gibiydi. Kirpiklerinin altında bir oroban vardı ve kamyonlar otobanın farklı noktalarına devrilmiş, kamyonların taşıdığı yükler yollara savrulmuştu. Bir araba vardı, o araba kamyonlardan birinin altında kalmış, paramparça olmuştu, arabadan bir çocuk sağ kurtulmuştu ama yüzünün yarısı yoktu; o çocuk orada, otobanın ortasında dikiliyor, onun gözlerinin içinde durmuş beni izliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, onun temasıyla yapraklarını kapatmış bir çiçek gibi onu izledim. Benden beklediği cevap, saniyeler geçtikçe onun omuzlarını çökerten bir yüke dönüşüyordu. Bunu onun gözlerinde kendimi ve o küçük çocuğu izlerken görebiliyordum.

"Bir kadının mı yoksa bir adamın mı?" diye sordum. Artık yüzümü bırakması ama yapmıyordu. Dışarıdan bizi bu şekilde gören biri, ikimizin de niyetinin farklı olduğunu, konuştuğumuz konunun çok başka bir konu olduğunu düşünebilirdi. Ama öyle değildi. Onun gözlerinde nefret, benim gözlerimde korku vardı ve ikimizin de duyguları birbiri için değildi ama birbirimizi izlerken doğmuşlardı.

Koyu kırmızı dudaklarını yaladı. "Bir adam."

"Çok yakını olmak zorunda mıyım peki?"

"Sana hayatında olup biten şeyleri anlatıp, ailesini tanımana izin verecek kadar yakın olmanız yeterli," dedi, sonra ekledi: "Genelde arkadaşlar zaten ailelerini tanıtır birbirlerine. Tek yapman gereken onun arkadaşı olmak."

"Neden ben, Evren?" diye sordum yutkunarak. "İstesen bunu Yavuz ya da Kıvılcım da yapar. Benden daha iyi yaparlar."

"Hayır," dedi üstüne basa basa. "Bunu yalnızca sen yapabilirsin."

"Nereden çıkardın bunu?"

"Gördüm," dedi, yine buna anlam veremedim. "Çünkü bunu gördüm."

Sertçe yutkunup, "Nasıl görmüş olabilirsin ki?" diye mırıldandım. Soğuk başparmağını yanağımda hissettim, şefkatli bir dokunuş değildi, hatta buz gibiydi ama içimde farklı bir yerlere de dokunmuştu.

"Yapacak mısın, yapmayacak mısın? Yapmam dersen, hiçbir şey değişmeyecek. Ne seni zorlayacağım ne de sana tuhaf davranacağım."

Başımı salladığım için avuçları yanaklarımın etrafında kayarak bana sürtündü. "Bunu düşünmem için bana zaman var," diye fısıldadım. "Bu öylece, bir gecede, hiç düşünmeden kabul edebileceğim bir şey değil."

Büyük, soğuk avuçları yüzüme sürtünerek tenimden ayrıldı. Evren, anlayışın sardığı yeşil gözlerini kırıp, "Tamam," diye fısıldadı, sakın sesi bir fırtınayı içinde taşıyan bulutlardan farksız gelmişti kulağıma. Birkaç dakika yatakta benimle oturdu ama konuşmadık. Ortamızda birikmiş mum kalıntılarını izlerken ona pek bakamıyordum. Olduğumuz konum, aniden bana dokunması, benden istediği şey... Bunlar birbirinin üzerine binince, bana aşırı ağır gelmişti.

"O zaman sen uyu," diyerek yavaşça yataktan kalkmasıyla, yataktan ayrılan ağırlığı boşluklarla doldu. Gözlerimi etrafta gezdirdiğim esnada yalnızca başımı sallamıştım. "Korktuğunu biliyorum," demesini beklemediğimden alt dudağımlı ısırdım. "O yüzden sen uyuyana kadar burada duracağım."

Gözlerim iri iri açıldı, aniden kafamı kaldırdım ve ona reddeden gözlerle bakarken, "Buna gerek yok," dedim yüksek sesle, ardından sesim kısıldı. "Yani korkmuyorum."

"Gözlerin öyle demiyor." İşte yeniden buz gibiydi.

Karamsar gölgesi, odanın içinde bir hayaletin simsiyah pelerini gibi dolaşıyordu. Hemen karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Avucunun içinde kalan kalıntıları avucunu birbirine çarparak silktikten

sonra bir ayağının bileğini, diğer bacağına, yani dizine koydu. Bir süre öylece bakışsak da sonunda tenime saldırıp, zihnimi deşip duran uyku benim inadıma galip geldi ve yavaşça yatağa girip, üzerinde mum kalıntıları kalan çarşafı üzerime çektim. Yatağa girdiğim esnada da uykuya uzun süre direnmiş, beni soğuk fakat dikkatli gözlerle izlediğini bildiğim adamın bana verdiği tuhaf hissi yok saymaya çalışmışım ama sonunda dayanamamış ve duvarda hareket eden ışığı izlerken uykunun kollarına düşüvermişim.

Uykuya dalmadan hemen öncesinde, uykunun ısıarak köreltiği sesimle ona, "İyi geceler, Evren," diye mırıldandım. Cevabını duymuş muydum yoksa bu bana rüyamın uzattığı küçük bir oyuncak bebek miydi bilmiyordum ama, "İyi uykular, Gül Kuyusu," dediğine bir yanımda o kadar emindim ki...

"Toka ne kadar güzelmış," dedi Kıvılcım. Fındık kabuğu rengindeki saçlarımı, beyaz bir kurdele ile ensemın altından iki düşük atkuyruğu olarak toplamışım. Üzerime giydiğim beyaz gömleğin kumaşını, altıma giydiğim siyah deri eteğin içine sokmuşum ve bacaklarımı da dizlerimin biraz üzerinde biten siyah çoraplar örtüyordu. Kıvılcım'ın odasıındaydım, bu odada Yavuz ile birlikte kalıyorlardı ve odadaki büyük boy aynasının ortasından geçen yarık, görüntümü ikiye ayırırken, o aynanın karşısında durmuş kendimi izliyordum. Kurdeleler ile bağladığım saçlarımı göğüslerimin üzerine atmışım ve saçlarımın uçları lüle lüle duruyordu.

"Toka değil ki," diye mırıldandım. "Kurdele."

Kıvılcım, ayağına siyah postallarını giyerken ağzında duran sigaranın dumanından dolayı kıştığı gözlerini aynadaki yansımama çevirdi. Ardından bağcıklarını bağlayıp sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı. Duman, dudaklarının arasından kelimeler ile birlikte dökülmeye başladı. "Hem bu kadar çocuksu hem de bu kadar çekici görünmeyi nasıl beceriyorsun sen? Ben bunları giysem, kelebek tokalarıyla kahvehaneye giren Yarmagül'e dönerim."

Dudaklarımı kaplayan yarım yamalak tebessümle aynadaki yansımasına baktım. Sigarayı yeniden dudakları ile birleştirdikten sonra yataktan kalkıp pencereye doğru ilerledi. Aynadaki yansıma-
mı yeniden izlemeye başladığımda, kafamda yeniden aynı düşün-
ce belirmişti. Gece Evren'in benden istediği şey... Sertçe yutkunup
parmaklarımı eteğimin belindeki küçük halkalara geçirdim. Aya-
ğımdaki beyaz spor ayakkabıların burnuyla yerdeki ahşabı eşeleyip
sıkıntılı nefesimi dışarı bıraktım. Ne yapacaktım? Kendimi ona ina-
nılmaz borçlu hissediyordum ama öyle hissetmemem gerektiğinin
altını çizip durmuştu. Hem söylediği şeyi yapmak istemiyordum
hem de ona borçlu hissettiğim için kendimi bu şeyin içinde bulaca-
ğımı biliyordum.

"Nereye gideceğimizi biliyor musun?" diye sordum omzumun
üzerinden ona bakarak.

Kıvılcım, sigara dumanını pencereden dışarı üfleyerek, "Ben de
bilmiyorum. Kurs gibi bir şeyler zırvaladı Evren. Açıklama yapma-
yı da sevmiyor pek," diye homurdandı. "Zaten evin içinde sigara
içtiğimi görse, beni ayak bileklerimden tavan vantilatörüne asar,
vantilatörü çalıştırır..." Bir an elimde olmadan kıkırdayarak güldü-
ğümde, Kıvılcım sırtarak bana baktı. "Ne gülüyorsun, Gül Surat?
Beni öyle hayal mi ettin yoksa..."

"Yoo," diye mırıldanarak gözlerimi kaçırdım. "Ne çirkin hayaller
onlar. Asla öyle şeyler yapmam..."

"Kafanın içi bu tür hayallerle doluymuş gibi hissettim nedense..."

Evren'i bir vampir, doğaüstü bir yaratık sandığım gün kafamdan
geçenleri söylesem ne düşünürdü? Dudaklarımı ısırarak gülme is-
teğini bastırıp omuz silkererek odadan çıktım. Sabahtan beri Evren'i
hiç görmemiştim. Ben uyuduktan sonra mumu söndürüp odadan
çıkış olmalıydı ama ben en ufak karanlıkta bile anında uyanan bir
insandım. Yoksa gün ağardığında mı çıkmıştı odamdan? Bu olabilir
miydi? Bu düşünce kendi kendimle dalga geçmeme neden olacak
kadar saçmaydı. Belki de ateş yine üşümüş, sabaha karşı kendiliğın-
den sönmüştü.

Ahşap merdivenleri yavaşça inerken, akşam vakitlerine yakın bir saatte olduğumuzdan salona sızan akşam güneşinin çizdiği turuncu çizgileri görebiliyordum. Salonda Yavuz ve Evren bir konu hakkında fısıfısıf konuşuyorlardı ama beni gördükleri an konuyu rafa kaldırarak birbirlerinden ayrılmış, salonun farklı noktalarına ilerleyerek susmuşlardı.

Yavuz, "Kıvılcım nerede kaldı, ufaklık?" diye sordu bana, gülümseyişi yine içtendi, ona sessizce bakıp yukarıyı işaret ettim ama cevap vermedim. "Neden benimle konuşmuyorsun?" diye sorunca duraksadım. "Benden mi korkuyorsun sen?"

"Sıkıştırıp durma kızı," dedi Evren sırtı bize dönük şekilde, camın önünde durmuş bahçeyi izlerken.

"Bu da benimle hiç konuşmuyor, Evren," diye homurdandı Yavuz. "Benim her repliğimden sonra sadece boş boş bakıyor bana. Dizilerde önemsenmeyen, boş beleş konuşan karakterler gibi hissediyorum kendimi. Alınıyorum..."

"Boş beleş bir insansın zaten, Yavuz," dedi Evren, onu göremesem de gözlerini devirdiğine emindim.

Yavuz, bana kötü kötü baktı. "Senin yüzünden hep, Bücür Cadı," diye homurdandı.

"Korkmuyorum," diye cevapladım Yavuz'u. "Niye korkayım?" Cevap vermemi beklemiyormuş gibi duruyordu ama ona cevap vermem onu eğlendirmişe de benziyordu. "Çok fazla konuşmuyorum diye benimle ilgili yanlış fikre kapılma lütfen."

"'Bu' nedir lan?" diye sordu Evren aramıza girerek. "Kızın ismi var."

"Sen de hep kız diyorsun, ismini söylemiyorsun. İsmi kız da benim mi haberim yok?" dedi Yavuz kaşlarını kaldırıp pis pis sırıtarak. Sonra bana döndü. "Ayrıca pek konuşmuyorum deme, benimle hiç konuşmuyorsun."

"Öyle yaptığımı fark etmemiştim," diye mırıldandım, ne demem gerektiğini bilemediğim için Yavuz'un gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama utanıyordum. "Sana öyle mi hissettirdim?"

“Evet,” dedi Yavuz aniden sahte bir surat ifadesiyle bana bakarak. “Üzdün beni, kırlıldım...”

Çekinerek, “Özür dilerim,” diyebilirdim. Evren bize doğru döndüğünde, gözlerimi Yavuz’dan geri çekerek Evren’e çevirmiştim.

“Neden özür diliyorsun şundan?” dedi Evren sert bir sesle, ardından gözleri bir an bedenime kaydı. Anlam veremediğim bir hızla beni süzüp, gözlerini yeniden gözlerime mıhladı ama şimdi gözlerinde o ifadesizlik yoktu, daha katı bir ifade vardı; ne yapılsa yapılsın, çözülemeyecek bir ifadeydi bu. “Dalga geçiyor, anlamıyor musun?”

“Dalga geçmiyor, kırılmış,” dedim yüzümü buruşturarak. “İnsanlar dalga geçer gibi söylediği şeyleri, gerçekten hissettiklerinden dolayı bu şekilde belli ederler.”

“Şerefsiz evladıyım ağlamamak için kendimi zor tutuyorum,” dedi Yavuz beklemediğim bir anda, bu defa gerçekten alay ettiğini düşünerek ona baktım. Alaylarla çevrelenmiş kahverengi gözleri, alayın yağmur bulutu gibi dağılmasıyla yerini içten, sevecen bir ifadeye devretmişti. Bana göz kırptı. “Benden çekinme, ufaklık. Uzun süre bir arada kalacakmışıza benziyor.”

“Denerim,” diye mırıldandım. Evren, Yavuz’un söylediğine cevap vermemişti.

Kıvılcım, üst kattan indikten sonra hep birlikte evden çıktık ama yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum. Kıvılcım beni zorla ön koltuğa, Evren’in yanına oturtmuştu ve o da sevgilisi ile arka koltuğa geçmişti. Arabanın ilerlemeye başladığı sokaklarda insanlar mahşer yerine toplanmış günahkârlar gibi panik hâlindeydi. Bazıları bisiklet sürüyor, bazıları sokağın kaldırımlarına oturmuş muhabbet ediyor, bazıları sokağın başlarına serilmiş örtünün üzerindeki takıları inceliyordu.

“Nereye gittiğimizi söylemedin birader, nereye gidiyoruz?” dedi Yavuz aracın camını indirirken. “Sigara içeceğim bu arada.”

“Kolunun yerinde kalmasını istiyorsan içmezsın, birader,” dedi Evren sadece. Soruyu hasıraltı etmiş, hiç sorulmamış saymıştı. Em-

niyet kemerinin tokasıyla oynarken gözüm yoldaydı ama aklım hâlâ Evren'in benden istediği şeydeydi. Nereye gideceğimizi de merak ediyordum ama kafamı meşgul eden en büyük şey şu an için akşam yaşananlardı.

"Kamu sporu gibisin," diye homurdandı Yavuz. "Babasından sigara paketini saklayan çocuk gibi, senden sigara paketini saklar oldum."

"Haklı bir isyan," dedi Kıvılcım. "Gerçi dün gece yaşandıktan sonra sen de sigaraya başlarsın diye düşünmüştüm ben. En azından birilerinin suratına basarak söndürmek için başlarsın, sonra yine bırakırsın falan."

Bir an Kıvılcım'ın dudaklarını dolduran bu nefret söylemine bir anlam veremedim ve omzumun üzerinden ona baktım ama o, hemen yanımda oturan, direksiyon başındaki Evren'e bakıyordu.

"Konuyu hiç açma şimdi," dedi Yavuz, gerilmişti. Yavuz'u bile gerim gerim geren bu konunun, Evren'in yüzünde dal bile oynamaması beni çelişkiye düşürdü. Kıvılcım'ın söylediğini duymamış gibi tepkisizdi. Ama Kıvılcım ve Yavuz'un tuhaf bakışmasını dikiz aynasından görebiliyordum.

Impala, eski ama büyük, taş bir binanın önünde durduğunda, gökyüzünün tenine gerilmiş güneşin rengi usul usul solmaya başladı ve sokağın başındaki sokak lambaları artık yanıyordu. Kıvılcım başını araçtan dışarı çıkararak ılık çaldı. "Buram buram tarih kokmuyor mu ya?" diye sordu, sesi dışarıdan geldiği için boğuktu. Kafasını aracın içine geri soktu. "Kurs konusunda bir şeyler zırvalamıştın ama anlamamıştım. Buradaki amacımız tam olarak ne? Burası bayağı varlıklı insanların içeri alındığı bir yer. Bu arabada senden başka parası buraya yetecek biri var mı? Bence yok."

"Ben burada olduğum sürece, siz her yere girebilirsiniz, unutma," dedi Evren, bunu Kıvılcım'a bakmadan söylemişti.

"Bu kurs benlik değil. Sanatın hiçbir dalıyla ilgilenmiyorum ben," dedi Yavuz. "Siz iyi eğlenceler, gençler. Ben burada kalıyorum."

"İçeride dövme sanatıyla ilgili bir kol da var," diye açıklamada bulundu Evren emniyet kemerini düzenli hareketlerle çözüp, dikiz aynasından arkadaşına bakarak. "Babam bizi buraya neden yolladı, Yavuz?"

Yavuz, gözlerini devirdi. "Küçük Hanım için?"

"Hepimiz bir uğraş bulalım diye," dedi Evren sert bir sesle. "Boş boş oturmaya peşime takılmadın, değil mi?"

"Tam olarak öyle yapmayı planlıyordum ben."

"İn," dedi Evren aracın kapısını sertçe açıp, kendini sönen güneşin kollarına, neşesini yitirmemiş ama eskimiş sokağa bırakırken.

Evren kapıyı sertçe kapatınca, içinde oturduğum araç bir an sarsıldı. Kıvılcım ve Yavuz'un homurdandıklarını duyabiliyordum. Sakince araçtan inip, hemen önümde bir dağ gibi dikilen büyük binaya kafamı kaldırarak baktım. Çok görkemliydi. Gri, içinde daha koyu renklerin geçiş sağladığı eski taşlarla döşenmişti. Çatısı yoktu, dümdüzdü, eski pencereleri bana bir sarayı hatırlatmıştı ama dikkatli bakınca korku filmlerine konu olacak kadar karamsar bir görüntü sergilediğini fark etmiştim.

Kıvılcım, dirseğiyle boşluğuma vurarak, "Unutma, Evren gibiler Migros'tan alışveriş yapar, biz ise Şok'tan," dedi, bu beni güldürdü. "Gerçi sen de koskoca Ertuğrul Karaisaoğlu'nun kızıydın, değil mi kız?"

"Çok büyük ayrıcalık," dedim gözlerimi devirerek ama Kıvılcım bunu ne gördü ne de duydu.

Evren, büyük binanın etrafını saran gri çitlerin önünde dururken omzunun üzerinden bize doğru döndü: "Buraya girebilmek için paraya değil, yeteneğe ihtiyacınız olduğunu unutmayın. Boş gevezelik yaparsanız, kapının dışındaki yerinizi alırsınız."

"Benim de istediğim tam olarak bu zaten," diye homurdandı Yavuz.

Binanın alt katının tam kalbinde, ortasında duran büyük kapı alıştırdı, bir an zincirlerle aşağı devrilecek ve bize bir yol oluşturacak sanmıştım, o kadar görkemliydi... Ahşap kapının ortasındaki

BURAYA
GİREBİLMEK İÇİN
PARAYA DEĞİL,
YETENEĞE İHTİ-
YACINIZ OLDUĞU-
NU UNUTMAYIN.
BOŞ BEVEZELİK
YAPARSANIZ,
KAPININ DIŞIN-
DAKİ YERİNİZİ
ALIRSINIZ.

BENİM DE
İSTEDİĞİM TAM
OLARAK BU
ZATEN.

demiri tutup yavaşça kapıya vurdu Evren. Hemen yanında dikilivordum ve avuçlarım saniyeler içinde sıtıslıklam olmuştı.

Kör bir karanlık, insanın zihninde boy vermiş düşünceleri saklavabilirdi ama aydınlık, insanların çıplak yüzlerine geçirdiği maskeleleri acık eden bir ayna gibiydi. Yüzüme koymaya çalıştığım maskenin arkasında saklanan endişe, yabancı bir insanın bile gözlerimden koparabileceği acı meyveler gibiydi.

Kapı, uzun boylu ama yaşlı, bembeyaz bıyıkları olan pamuk gibi bir adam tarafından açıldı. Adam bana anlık Yusuf amcaıı hatırlatmış, bu hatıra kalbimi zonklatmıştı ve özlem duygusu kafasını kaldırıp yüzümü izlemişti. Eğer kafamı indirip o özlem duygusu ile göz göze gelseydim, muhtemelen ağlardım.

Adam, Yunanca bir cümle kurunca, Evren beklemediğim bir aksanla Yunanca cevap verdi. Ardından adam Türkçe karşılık verdi ama kurduğı Türkçe cümle bile onun Yunan olduğunu aksanı ele veriyordu. "Hoş geldiniz, sizi içeride bekliyor."

Evren, sadece başını salladı. Adamın önünden geçip yürümeye başladı ama hemen arkasında öylece kalakalmış bizim yürümediğimizi fark edince derin bir nefes alarak bize doğru döndü. "Davetiye bekliyor olamazsınız, değil mi?" diye sordu, sesi sabrının sonuna gelmek üzere olduğunu belli ediyordu ama yüzü yine ifadesizdi.

Kıvılcım, beni sırtımdan tutup itince bir an tökezledim ama düşmeden içeri girmeyi başarabildim. İçerisi eski kokuyordu ve duvarlar, dışarıdan görünen taşların aksine ahşaptandı. İçeride uçuşan tozlar, önce görüşünü puslandırıyordı, ardından da seni kocaman, ahşap bir hole buyur ediyordu.

"Gir, güzel kızım," dedi yaşlı adam aksanlı bir sesle, bana gülümseyince ona başımı sallayarak gülümsedim ve Evren'in arkasından ilerleyerek onu takip etmeye başladım. Yüksek merdivenler holün ortasından başlıyor, seni yukarı taşıyordu ve yukarısı etrafı korkuluklarla çevrilmiş bir balkon gibi aşağıdan bakıldığında da görülüyordu. Binanın tavanından aşağı sarkan büyük avize, neredeyse bir motosikler boyutundaydı.

Alt katta da üst katta da duvarlara yerleştirilmiş, giriş kapısı kadar olmasa da büyük kapılar vardı. Burası anlık da olsa bir kiliseye girmişim gibi hissettirse de tıpkı filmlerde olduğu gibi şato havası da taşıyordu.

"Bence kursa değil, korku filmi çekmeye geldik," diye mırıldandı Kıvılcım, fısıldayarak söylemiş olmasına rağmen sesi ahşaplara çarparak yankı uyandırmıştı. Üst kata çıkan merdivenleri, arkamızdaki adamın bizi rakip ettiğini bilerek yavaşça tırmandık. Üst katın sonunda duvara gömülü bir kütüphane vardı, kütüphanenin raflarında toz içinde görünen kalın kapaklı yüzlerce kitap saklanıyordu. Öyle güzel bir görüntüydü ki bu, bir an herkesi geride bırakarak o kütüphanenin önüne girmek, kitapları bir bir karıştırmak istedim.

"Hagios içeride," dedi Yunanlı adam. İçeride bizi bekleyen kişinin de bir Yunanlı olduğunu isminden anlamıştım.

"Teşekkür ederiz." Evren, önünde durduğu koyu kahverengi rengindeki ahşap kapının üzerindeki demiri hafifçe vurup, kapıyı yavaşça araladı. Benim gözlerim hâlâ kütüphanedeydi, o kitaplığı karıştırmak için can atıyordum ama yanlış bir şey yapmaktan da korkuyordum.

"Kalo vradi," dedi Evren, ona anlamayan gözlerle bakakaldım, büyük ahşap masanın arkasında oturan beyaz saçlı, sakallı, zayıf adam, zayıf bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

"İyi akşamlar, buyurun," dediğinde, Evren'in ona iyi akşamlar dediğini anlamıştım, adamın aksanı yurdunu belli etse de Türkçe konusunda da fena sayılmazdı.

"Nereye geldik böyle ya?" diye söylendi Yavuz, hemen arkamda olduğu için Kıvılcım'a söylediği her şeyi net bir biçimde duyabiliyordum.

Hagios, bize oturmamız için hemen karşısındaki deri kokan siyah koltukları işaret etti. "Geleceğinden haberim vardı, baban ile telefonda görüşmüştük."

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," diyen Evren'in ses tonunda kullandığı saygıyı çevrelemiş resmiyet, onu izlerken dalmama

neden olmuştu. Evren'i takip ederek, ona bağlı damarlarımız gibi onu taklit ettik ve koltuklara oturduk. "Baban, kızımızdan bahsetti. Hangisi?" Bir bana, bir Kıvılcım'a bakarak sorduğu soru adama dik dik bakmama neden olmuştu.

"Gülçehre," diyerek beni taktim ertti Evren, adama başımı yavaşça sallayıp baktım.

"Merhaba," dedi Hagios, ardından önündeki kâğıtları düzenli bir biçimde şekle sokarak önüne çektikten sonra parmaklarını masanın kenarlarına bastırdı. "Neleri seversin, Gülçehre?" diye sordu, ismimi çok garip telaffuz etmişti. "Anlat bana."

Dilimi kelimelere kaptırmışım, kelimeler dilimi koparmış, ben-den almış gibi susup kaldım. Hagios, gözlerimin içine beklentiyle bakıyor, ben ise sadece ne diyeceğini bilememenin paniğiyle onu izliyordum.

Rüzgârın uğultusunu duyuyordum, odanın büyük penceresine çarparak sessizliği deliyor, gökyüzünü boyayan rengin içinden hızla geçerek cama yumruklarını sallıyordu. Hagios boğazını temizleyerek, "Sorunu anladım," dedi kısık sesle.

Söyleyecek hiçbir şey bulamazken, uykumu almış olmama rağmen kendimi çok yorgun hissettiğimi fark ettim. Ağzımı açsam, ne istediğimi ben de bilmiyordum; dudaklarımı gözlerim gibi yumşam, bir daha kelimeleri bulamayacakmışım gibi hissediyordum.

"O zaman şöyle yapalım," dedi Hagios, çekmecesinden bir dosya çıkarıp dosyanın sayfalarını çevirirken cümlesini hâlâ tamamlamamıştı. Güçsüz kollarımı kendime sararak Hagios'ı izlemeye devam ettim. "Gülçehre neyi sevdiğine, burayı deneyimleyerek karar versin."

"Bu gerçekten çok iyi olur," dedi Evren. Bana neden bu kadar fazla iyilik yapıyordu? Ben ise onun istediği tek bir şey için zorluk çıkarıyordum. Suçluluk duygusu kanımın içinde yüzen cam kırıkları gibiydi ve cam kırıklarının keskin uçları kanımın üzerinden ilerlerken kızıl dalgalar oluştuyordu.

"Arkadaşların?" diye sordu Hagios. "Bir uğraşları var mı?"

“Kıvılcım ve Yavuz,” diyerek tanıttı Evren. “Yavuz, dövme sanatına meraklıdır.”

“Vücudundan belli oluyor. Peki kızımız?”

“Ahşap boyamayı seviyorum,” dedi Kıvılcım beklemediğim bir şekilde. Onun bu tür şeylerle uğraşacağını düşünmemiştim. Garipsemiş sayılmazdım ama yine de daha farklı bir uğraşı olur diye düşünmüştüm.

“Kollarımızda boşluklar var. İsterseniz deneyimleyebilirsiniz,” dedi Hagios. Evren’e bakarken sakallarını okşadı. “Sen burayı az biraz bilirsin. İstersen arkadaşlarını biraz gezdir. Hafta içleri geleceğiniz saatleri Hektor’a bildirin, ona göre ayarlama yapalım.”

“Şey,” dediğimde tüm gözler bir anda bana doğru çevrildi.

Kan kaybeden sessizliği dağıtan Evren oldu. “Hım?”

“Ben... Ben çizim yapabiliyorum.”

Hagios, beklenmedik bir gülümsemeyi yaşlı yüzüne dağıttı. Dudaklarım yavaşça aralanınca, nefesime biriken kelimeler geri düşerek boğazımı doldurdu. “Ne güzel,” dedi, gülünce gözlerinin kenan kırılganlıklar ve çizgiler ile dolmuştu. “En azından neyin üzerine düşeceğimizi şu anlık biliyoruz.”

“Ee, Evren?” Adam bu defa Evren’e baktı. Gözlerimi belli bir noktaya sabitleyip kan ter içinde olan alnımda biriken terleri kâküllerimin altına gizledim. “Senin heykel işleri nasıl gidiyor?”

Adlandıramadığım bir duygunun, göğsümün kabzasından taşarak kemiklerime kadar sindiğini hissettim. Gözlerim hızla boşluktan ayrılarak Evren’i buldu. Geceleyin aynada kendi karanlık yansımama bakıyormuşum gibi hissettiren yüzü, bir an nefesimi kesti, buna anlam veremeyip gözlerimi ellerime indirdim ve parmaklarımınla oynamaya başladım. Heykelle mi ilgileniyordu? Teni o yüzden mi bir heykelin tenine benziyordu? Düşünceler, zihnime tıpkı bir manga sayfasına dağıtılmış çiçekler gibi dağılarak kelimelerin etrafını süsledi.

“İyi,” dedi sadece mermerin soğuk sesi. Başka bir konuşma olmadı, olduysa da o konuşmaya odaklanamamıştım.

Odadan çıktığımızda Hektor ve Evren kısa bir şekilde konuşmuş, ardından da Evren bize binayı gezdirmeye başlamıştı. Sonunda kiraplığın önüne bir kuş gibi konmuş, toz içindeki kitaplara fazla temas etmeden, yalnızca parmaklarımı tozlara daldırarak kitapları incelemeye başlamıştım.

Evren'in nefesi tenime, geceleri çiçeklerin üzerine yağın yağ gibi yağdığına, irkilerek parmaklarımı üzerinde dolaştırdığım kitabın cildinde asılı bıraktım. Kalın kolunu uzattı, siyah, ince kazağın sarıldığı kolu yanağımın yanından geçerek başımın üzerine uzandı, kitaplardan birini kitaplıktan çekip aldıktan sonra kolunu geri çekti ama tam arkamda durmaktan vazgeçmedi. Burnundan verdiği her nefes, saç diplerime sızarak tenime dağılıyordu.

Kitabı hemen başımın üzerinde açınca, toz tanecikleri saçlarıma döküldü ama aldırış etmedim. Kafamı yavaşça kaldırırsam, alnım kitabın sayfalarına sürünürdü ama yapmuyordum. Evren'in yeşil gözleri sayfayı saran kelimelerde dolaşıyor olmalıydı. Ben ise nefesimi tutmuş, yakınlığın getirdiği kalp sıkışmasına engel olmaya çalışıyordum.

"Düşündün mü?" diye sordu, sesindeki soğukluk beni irkiltti. Uzun süre sessiz kaldığımda, "Tüm gün düşünmek yerine, durdun ve şu an mı düşünmeye başladın yoksa?" Alay ile ciddiyeti birbirine harman ederek yükselttiği sesi, yanaklarımın içini dişlememe neden oldu.

"Hâlâ düşünüyorum," diye mırıldandım. "Bu kurs, babanın fikri miydi?"

"Ne fark eder?"

Gözlerimi parmağımın asılı durduğu kitabın koyu renk cildinde gezdirirken, "Fark eder," diye fısıldadım, sesim korkularından arınmış ama hâlâ yalnız başına savaşılan bir acının gölgesi gibiydi.

"Ne fark eder?" diye sordu yeniden, buna cevap veremedim. "Konuyu değiştiriyorsun, Gül Kuyusu." Bana böyle seslendiğinde, yer ve gök aynı noktada birleşip birbirinin rengini alıyor, yer değiştiriyorlardı. "Kabul edecek misin yoksa etmeyecek misin?"

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Bana bir şey söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye sordum. Kafamın üzerinde açık tuttuğu kitaba baktığını ama kelimeleri okumadığını biliyordum.

"Ne söyledim?"

"Diken varmış gibi duruyormuşum, öyle söylemiştin," dedim kısık sesle. "Ne demek istedin?"

"Şu anda da öyle duruyorsun," dedi sabit bir sesle. "Sana yaklaştığım için nefesin hızlandı." Bu kadar açık olmasını beklemediğimden dudaklarımı kemirdim ama kalbim yarış atı gibi oradan oraya savruluyordu; dizginlerini bırakmıştım ve şimdi de yakalayamıyordum.

Kaşlarımı çatarak, "Konumuz bu değil," dedim. "Diken konusundan bahsediyordum ben."

Burnundan sert bir nefes vererek gülünce, avuçlarında duran kitabın sayfaları yalpaladı. "İşte sen de az önce bana böyle yaptın," dedi, sesi kuruydu ama o öyle bir kuruluktu ki bu, ateşe verilse, koskoca şehri yakardı.

"Ben düşünceğimi söyledim..."

Aniden kitabı kaldırıp yerine koydu, ardından beni kolumdan tutarak kendine doğru çevirdi. Beni tutuşu nazikti. Sırtım, kütüphanenin tozlu rafına yaslanırken, aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırıp ona iri gözlerle bakakaldım. Başını eğmeden, yalnızca yüzüme indirdiği zehirli sarmaşık yeşili gözleri, duyguları gizleyen bir kapan gibiydi.

"Senden bir yardım istedim, Gülçehre," dedi, dudaklarından buz parçaları dökülüp yüzümü soğukluğuyla yakıyordu. "Edecek misin yoksa etmeyecek misin?" Yakınlığı yüzünden nefesim kesildi, yüzüm anında pancar gibi kızarmış olmalıydı. Tenimde ilerleyen sıcaklık, boynumun bile kızarmasına neden olacak kadar yoğundu.

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. "Öylece karar verilebilecek bir şey değil ki bu," diyebildim, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum çünkü ayırırsam, bir sonraki hareketini kestiremeyeceğimi biliyordum. Hoş, onun gözlerinin içine bakarken de bunu kestire-

bilmek mümkün olmuyordu çünkü gözleri, her şeyi altına saklayan bir sır sandığı gibiydi.

"Sana bir adamla benim için evlen demiyorum ki," dedi, neden bu kadar sabırsız davranıyordu anlayamıyordum. "Sadece bir adamla benim için normal bir arkadaşlık kur diyorum."

Gözlerimi yüzünden çekmeden, "Biliyorum ama bu benim için kolay değil," diye mırıldandım.

"Neden?" Yeşil gözleri, dibinde alevlerin büyüdüğü bir uçurumdu; uçurumun içinde çizilmiş resimler, yazılmış şiirler yanıyordu.

Boğazımdaki ağrıyla, "Düşüneceğim dedim," diye mırıldanıp elimi göğsüne bastırdım, bu hareketimle geri çekilip benden uzaklaştı. Sessizce bana bakmaya devam ediyordu ama ben onun bakışlarına gözlerimi kaldırıp karşılık dahi veremiyordum.

Gül bahçesinde koştüğüm bir an değildi bu; bu, gül bahçesinde koşarken aniden güneşin ölmesi, karanlığın dört bir yanımı sararak tüm çiçeklerimi soldurması gibiydi.

Kalbim farklı çarpıyordu.

Kıvılcım alt kattan, "Evren?" diye seslenince korkuluklara doğru ilerleyerek ellerimi korkuluklara bastırıp aşağıya baktım. Kıvılcım beni fark etti. "Biz arabadayız. Çok darladı beni burası."

Başımı sallayıp, "Ben de geliyorum," dedim elimin tersini ısınan boynuma bastırırken.

Kurstan ayrıldığımızda artık dışarıda güneş değil, bizi bekleyen bir karanlık vardı. İçimde bomba gibi patlayarak her yanı ateşe veren his yüzünden binayı tam olarak gezememiş, inceleyememiştim.

Araca binmek yerine, aracı binanın önünde bırakarak sokaklardan birine dalmış, yemek yiyebileceğimiz bir yer aramaya başlamıştık. Ben buranın yabacısı olsam da yanımdakiler burayı bildiğinden benim dışımda etrafı bu denli dikkatli inceleyen biri yoktu.

Kıvılcım, birkaç defa yaklaşıp, yüzümün neden böyle olduğunu sormuştu ama yüzümün nasıl görüldüğünü bilmediğimden onu geçiştiren cevaplar vermiştim. Şaşkınlık, bedenimi içine alıp sıkı bir sarmaşıktan farksızdı.

Bir kadının acı feryatları sokağı inletmeye başladığı sırada, eski binalarla dolu sokağın ortasına yıldırım gibi düşen çığlıklar donup kalmamıza neden oldu. Gözlerim, karşı binanın diğer binaya yansıttığı ışığa ve ışığın var ettiği gölgelere takıldı. Bir kadın gölgesi çırpınıyor, bir erkeğin gölgesi ise kadının ağzını kapatmaya çalışıyordu. O yöne dönüp, "Evren!" dedim korkuyla. Sokaktaki esnaf da dışarı çıkmış, çığlığın nereden geldiğini çözmeye çalışıyordu. Gölge bir an kayboldu, adam, kadını altına alarak bir yere devirmişti.

Kadının çığlığı yeniden sokağı inlettiğinde, sokağın sonundaki gece kulübünün korumaları yokuşu tırmanmaya başlamış, kulübün içindeki gençler şaşkınlıkla dışarı akın etmişlerdi. Panik ruhumu ele geçirse de hızla o evi işaret ederek, "O evden geliyor çığlık!" diye bağırdım. Korumalardan biri evin kapısına dayanmış, gölgeler yeniden ayaklanmıştı. Şimdi adamın gölgesi panikle etrafına bakınıyordu. Evren de gölgeyi görmüştü.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı aniden, bu küfrü ondan beklemediğim için irkilerek ona baktım. Eve doğru yürümeye başladığını gördüm, arkasından yürüdüğümde aniden bana doğru dönerek, "Olduğun yerde kal, Gülçehre!" dedi öfkeyle, duraksayıp ona irileşmiş gözlerimle baktım ama bunu umursamadan eve doğru ilerledi. Kulübün korumaları kapıyı kırmış, gölge ışığın üzerinden silinerek kaybolmuştu.

Kıvılcım ve Yavuz'un eve doğru koştuğunu görünce Evren'in dediğini umursamadım, ben de onların arkasından eve girerek hızla ahşap merdivenleri tırmanmaya başladım. Genç, kızıl saçlı bir kadın yatakta uzanmış, mosmor olmuş boğazını tutuyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. Kadının dudağı patlamış, gözünün altında büyük bir çizik oluşmuştu; çizigin içinden kan dalgalanıyordu.

Korumalardan biri kadını kaldırırken, diğer koruma etrafa bakıyor, adamı arıyordu. "Kaçtı," dedi kadın zorla, sesi titriyordu. "Öldürecekti beni!" Gözlerinden yaşlar dökülürken perişan bir hâlde korumaya baktı. "İrzıma geçecekti, karşılık verince öldürresiye dövmeye başladı beni. Ağzımı kapatmaya çalıştı, yastıkla

boğdu! Zor duyurdum çığlığımı. Ne olursunuz, yakalayın onu. Can güvenliğim yok!"

"Bacım, sakın ol," dedi korumalardan biri, ardından diğerine döndü. "Hayri, arka kapıdan kaçmış olmalı. Sokağı çevreleyin, polisi de arayın!" Tekrar kadına baktı. "Adamı tanıyor musun?"

"Hayır," dedi kadın başını iki yana sallayarak. "Eve nasıl girmiş, onu bile bilmiyorum. Mümkün değil girmesinin. Kapımda iki kilit var benim. Bir anda arkamda gördüm onu, öldürecekleri beni!"

Evren, "Ben de bir gidip bakayım," diyerek korumalardan birinin arkasına takılarak odadan çıktığında, Kıvılcım ve ben olayın şokuyla kadını izliyorduk. Tavanda yanan sarı ampulün ışığı kadının yüzündeki yaraları belli belirsiz gösterse de o yaraların, izlerin beyaz bir ışıktaki daha içler acısı görüldüğüne emindim.

"Sapık orospu çocuğu," dedi Kıvılcım. "Ablacığım bu devirde iki kilit ne işe yarar sanıyorsun? Asıl bu heriflerin önlerindeki fazlalığa birer kilit taktırmak lazım!"

Merdivenleri tırmanan birkaç yabancıнын sesi odayı doldurdu. Korumalar, "Oğlum bu ne kalabalık ya?" diye homurdanmıştı. Birkaç kız ve bir erkek grubu içeri girdiğinde, erkek grubunun içinde Talha'yı görmeyi beklemediğimden bir an donup kaldım; Kıvılcım da onu tanımış olmalı ki o da donmuştu.

"Polis gelir, seni götürür, karakolda robot resim falan çizerler," diyen korumaya, "Çok büyük bir travma yaşadı. Her şey tazeyken, zihni aktifken çizilmesi gerek resmin," dedim kendimi tutamadan. Talha'nın bana baktığını hissetmiştim ama aldırış etmedim. "Bakar mısınız, bana bir kâğıt, bir de kalem verebilir misiniz?" diye sordum kadına. "Siz yorulmayın, bana yerini söylemeniz yeter."

Kadın titreyerek divanı işaret ederken, "O divanın altında bir defter var," diyebildi. "Kalem nerede bilmiyorum."

Hızla divana doğru ilerledim, divanın altından defteri aldım, çizgisiz bir defterdi. Gözlerim etrafta kalem ararken, Talha'nın tam dık sesi kulaklarımı doldurdu. "Tükenmez kalemim var, olur mu?"

diye sordu, hemen arkamda dikildiğini, sesi zihnime bir yıldırım gibi düştüğünde anladım.

“Polisler halleder,” dedi korumalardan biri. “Sen neden başına iş alıyorsun şimdi kızım?”

“Kızımlı konuşma lan,” diye araya girdi Yavuz. “Ne istiyorsa yapar.”

“Sen neden atarlanıyorsun kardeşim şu an?”

Yavuz parmaklarını kendi dudaklarına bastırarak, “Sus birader, bir işe yarayacaksan burada dur, yaramayacaksan hadi gir mekânın önüne,” dedi sert bir sesle.

Adam, belki asla geri çekilmeyecek bir tipti ama Yavuz görünüş olarak hem heyberli hem de sert bir yapıya sahip olduğundan adam sustu. Yavuz’a sert bakışlar atmış olsa da karşılık vermemiştir.

“Tükenmez de olur,” diyerek Talha’ya doğru döndüm, sarı gözlerinde şaşkınlık büyürken deri ceketinin iç cebinden bir tükenmez kalem çıkarıp onu bana uzattı. Kalem hızla onun elinden alıp yanından geçip gittiğimde, şaşkınlığı gitgide büyüyerek içinde olduğumuz odayı kapladı.

Kadının yanma oturup, “Yaşananlar adına çok üzgünüm,” diyerek konuya girdim, ellerim gerginlikten titriyordu. “Şimdi bana kısaca gördüğünüz yüzü anlatabilir misiniz?”

Kadın titreyerek, “Yuvarlak, büyük bir suratı vardı,” dediğinde korumalardan biri içeri girmişti. “Büyük, yayvan bir burnu vardı, biraz yamuktu ve delikleri dardı.” Kadının gözlerinden süzülen göz yaşlarını izlerken, bahsettiği adamın önce yüzünü kâğıdın içinde şekillendirmeye çalıştım. Gözlerimi kaldırıp yeniden kadının kan çanağı olmuş, yaşlarla dolu cam mavisi gözlerine baktım.

“Şerefsizin gölgesi bile yok sokakta,” dedi içeri giren koruma. ‘Polisler gelmek üzeredir.’

Yavuz’un, “Evren nerede?” dediğini duydum ama ben kadına bakmaya devam ediyordum.

Koruma, “Arkadaşını soruyorsan, o etrafı aramaya devam ediyordu, gelir şimdi,” dedi.

“Kalın kaşları vardı, birbirine yakındı kaşları,” dedi kadın, bir eli boğazındaydı, canı çok yanıyor olmalıydı. Kadın olmanın bu kadar zor olduğu bir dünyada, acısını bile kendi avucunun içinde saklamaya çalışan bir kadın için yaşam, verilmiş bir ödül değil, ceza olmalıydı. Kaşları şekillendirdiğim esnada parmaklarım titremesin diye sık sık kendimi sıkıyor, kadının gözlerine baktıkça yeniden titremeye başlıyordum. “Dudakları biraz yamuktu, kalın ama yamuk,” dedi kadın, ardından onun gecelerinin katili olacak, ona kâbuslar yaşatacak adamı daha ayrıntılı anlatmaya başladı. Ben ise kâğıda bir yüz değil, bir katil çizmenin verdiği hırsıla, kalemi kâğıda bastıra bastıra çizmeye devam ettim.

Talha yanımdaki boşluğa oturdu, bu Yavuz'u ve Kıvılcım'ı görmüştü ama yorum yapmamışlardı. Benim çizdiğim silüeti izlediğini biliyordum, ilgili gözlerini hissetmek tuhaftı ve parfümünün ağır kokusunu soluyabiliyordum. Hızlıca tamamladığım çizimi detaylandırdığım esnada biri ardında soğuğu da taşıyarak kapıdan içeri girmişti.

O kişi, Evren'di.

Soluk soluğaydı. Kafamı kaldırdığım an, onun gözleri gözlerimle birbirinden ayrılmış iki yapboz parçası gibi birleşti. Gözleri elimdeki kaleme, ardından dizlerimdeki deftere kaydı, ardından yanımda oturan adamı gördü ve bakışlarını saran o şaşkınlık, devleşen bir yoğunlukla kirpiklerini içine aldı.

Son çizdiği de atıp kâğıdı kadına göstermemle, kadının haykırarak, “Bu o!” diye bağırması ve avuçlarını yüzüne bastırıp sarsılsarsılsı ağlaması bir olmuştu. Onun şu an hissettiği yoğun duygu her yerdedi. Korkulardan besleniyor, kâbusların içinde dolaşıyor, bir canavarın sırtından çıkan dikenler gibi zihnine batıyordu. Elimdeki defteri dizime koyarken bir anlığına kadına sarılmak istedim ama bunu yapamadım.

Bu durumdaki bir insana ne yapılabilirdi ki?

Polisler içeri girdiğinde artık Evren de içerideydi. Kalabalık boşalmış, içeride o gruptan yalnızca Talha kalmıştı. Polis, çizimi ben-

den aldıktan sonra bizle pek diyaloga girmemişti ve sonunda hep birlikte evden ayrıldığımızda sağlık ekipleri kadına yardım etmek için eve gelmişlerdi.

Talha, kapının önünde duran polis aracının tavanında yanıp sönen ışık yüzüne vururken, ona uzattığım kalemi elimden aldı. "Bu şekilde karşılaşmayı beklemiyordum aslında," dedi, gözleri gözle-rimden ayrılmayınca farklı bir yöne baktım.

"Ben de," diyebildim. "Kötü bir karşılaşma oldu."

"Epey kötü." Kalemle oynadıktan sonra kalemi deri ceketinin iç cebine koyup gözlerini polis aracına çevirdi. "Umarım en kısa zamanda yakalanır. Hoş, senin çizdiğin resimden sonra bence yakalanması daha kolay olacak."

İleride, yokuşun ortasında beni bekleyen arkadaşlarıma bakıp, "Artık onları bekletmeyeyim ben," dedim. Evren bana değil, elindeki telefona bakıyordu, sırtını eski binalardan birine yaslamıştı, umursamaz görünüyordu.

"Kaçıyor musun yani?" Talha, yamuk bir şekilde güldü. Güzel yüzünde sarı tohum gibi duran gözlerine baktım. "Daha bir gün olmadan yeniden karşılaştık, fark ettin mi?"

Ellerimi eteğime bastırıp, "Evet," diye fısıldadım.

"Nedense daha sık karşılaşacağımız gibi hissediyorum." Başını omzuna doğru yatırdı, erkeksi bir şekilde gülümseyerek bana baktı. Sakinliğin gözlerime sızdığını hissettiğim için sessizce onu izliyordum. Söyleyebilecek bir şey bulamamıştım ama Talha haklıymış gibi geliyordu. Burası çok da büyük bir yer değildi. Birbirimizin karşısına çıkıp duracağımız gibi geliyordu. "Doğru mu hissediyorum, Gülçehre?"

Yüzüm, hemen hemen onun göğsüne geliyordu. Evren gibi uzun boylu bir adamdı. Sarı gözleri, yüzümden bir canavarın gölün kenarından çekildiği gibi çekildi, canavar gölün içine gömüldü ve Talha'nın gözleri elime kaydı. Elimi bir anda tutunca, panikle etrafıma oakındım ama ona bakamadım. "Ellerin mürekkep olmuş," diye fısıldadı.

Elimi hızlıca onun elinin içinden geri çekerek, "Mühim değil," diyebildim. İnsanlarla yakın temasa geçemiyordum. "Toprakla uğraştığım için böyle şeylere alışkınım. Sorun etmem ben."

"Toprakla mı ilgileniyorsun?" Kaşlarını kaldırdığını ona bakmasam bile hissedebilmiştim. Başımı sallarken gözlerim Arnavut kaldırım taşlarında dolanıyordu.

"Çiçekleri severim. Ekmeyi, sulamayı, bakmayı."

"Gülçehre!" diye bağırdı Kıvılcım, gözlerimi hızla ona doğru çevirdim ama Evren kafasını kaldırıp Kıvılcım'a bir şey söyleyince Kıvılcım sessizce bana baktı.

"Gitsem iyi olacak," dedim yutkunarak.

"Tekrar göreceğim ama seni, değil mi?" diye sormasını beklemediğim için aniden kafamı kaldırdım, şaşkınca ona bakakaldım. Dudakları, serseri bir kıvrımla usulca yukarı çekildi, kirpikleri bu kıvrımla kısıldı, bir an bu ifade çok erkeksi olmasına rağmen bana garip bir hüznü hissettirdi.

"Öyle olacak gibi görünüyor." Zamanın kelimelerime verdiği hasar, dudaklarımda güllerin dikenlerini öpmüşüm gibi büyük çizik izleri bırakıyordu.

"O zaman..." dedi ve elimi yeniden elinin içine aldı. Göğsümün içinde ateş topu varmış gibi hissettiren dokunuşuna bir karşılık veremedim, avucumun içini açtı, deri ceketinin iç cebinden çıkardığı tükenmez kalemin başındaki düğmeye basarak eğildi ve rakamlardan oluşan sayıları avucumun içine kazımaya başladı. Son rakamı da yazdıktan sonra kafasını kaldırdı, yakın olan yüzlerimize dikilmiş iki farklı renge boyalı göz birbirine tutundu. "Bence bu numaraya mesaj atmak istersin."

"Ne?"

Güldü, biri, "Barlas, hadi!" diye bağırınca göz kırparak benden uzaklaştı.

"Mesajını bekliyorum, Gülçehre," dedi, sesi itiraz kabul etmeyen, itiraz edecek olursam burada durup benimle inatlaşacağını belli eden bir tonda yükselmışti.

Bağıma ateş gibi düşmüş şaşkınlık büyüdü, dallandı, budaklandı, Talha gözden kaybolana kadar orada öylece durup, avucumun içine yazılmış telefon numarasını izledim. Sonunda Kıvılcım'ın seslemesiyle yokuşu hızlıca inmiş, onların yanına gelmiştim ama gördüklerine emin olduğum manzara hakkında hiçbir tek bir yorum bile yapmamıştı.

İlk bulduğumuz kafeye bir şeyler yemek için girmiştik. Aklımda dönence gibi birbirine çarpıp duran anlar, beni önümde duran yemeği yemekten alıkoymuştu ama Evren'in iştahı yine mükemmel açıktı. Önündeki yemeği saniyeler içinde silip süpürmüştü. Avucumda, avucum sık sık terliyor olmasına rağmen silinmemiş telefon numarasına bakarken Kıvılcım'a yakalanmıştım. Kıvılcım'ın gözleri bana bakarken ilk kez böyle bomboş görünüyordu. Ağzımda su gibi birikenler, Evren'in gözlerindeki zehirli sarmaşıklara dökülüp, o sarmaşıkları büyütme isteğiyle kaynıyordu.

Masada onun iştahla yediği yemeği ve onu izlerken kararımı vermiştim.

Ona yardım edecektim.

Kafeden çıktığımızda Yavuz ve Kıvılcım önden yürüyordu. Evren'le biz arkada kalmıştık, elindeki sodayı usul usul yudumlarken konuşmuyordu, ben de konuşmuyordum. Ona bunu kabul ettiğimi nasıl söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ağzımın içinde duran hiçbir kelimeyi ben yönetemiyormuşum ama o kelimeler beni bir güzel yönetiyormuş gibi hissediyordum.

"O resmi sen mi çizdin cidden?" diye sorarak konuşmayı ilk başlatan Evren oldu.

Sokak lambasının altında raks eden güveleri izlerken başımı sallayıp, "Evet," diye mırıldandım.

"Yetenekliymişsin."

Yan gözle ona baktım. "Teşekkür ederim. Deniyorum en azından."

"Üzerine gidersen çok daha iyisini yaparsın," dedi, bana bakmadan yokuşu tırmanıyordu.

"Babam izin vermiyor," dedim kısık sesle.

Ninova

"Burada baban yok." Bana baktı. "Ben varım."

Zehrine rağmen güven dolu olan sarmaşığı, usulca kaburgamı sardı.

"Biliyorum."

"Güzel." Önüne döndü. "Ec, ona mesaj atacak mısın?"

Kalbim sıkıştı. "Ne konuştuğumuzu duydun mu?"

"E herif boşuna avucuna numarasını yazacak değil," dedi bomboş bir sesle, pek umursamıyor gibi duruşu anlam veremediğim bir biçimde rahatsız hissetmeme neden olmuştu.

"Yeniden görüşecekmışız, öyle dedi," dedim saf saf. "Yani burası küçük, ondan öyle dedi sanırım." Evren, burnundan sert bir nefes verip, güler gibi bir ses çıkardı ama dudakları kıpırdamadı bile. "Sana bir şey diyeceğim ben."

Yıldızlar, yeryüzünü ateşe vermiş, sonra da gökyüzüne oturup çıkardığı yangını izlemeye başlamış küçük şeytanlar gibiydi; yeryüzünde yanan ateşlerin içinde sarmaşıklar doğuyor, gökyüzüne uzanan sarmaşıklar şeytanların boğazını sararak onları boğmaya başlıyordu. Evren'in gözlerinde o gece gördüğüm nefreti, öfkeyi, kini, tüm duyguları buna benzetiyordum.

Sodasından bir yudum alıp, "Söyle bakalım," dedi.

"Sana yardım etme konusunda," dedim ikilemde kalmış gibi. "Bir karara vardım."

Duraksadı, onun durmasıyla ben de durmuştum. Evren, elini bana uzatmakla uzatmamak arasında kalmış gibi duruyordu. Yavuz ve Kıvılcım ortadan kaybolmuş, sokak ikimizi içine alarak yıldızları tavan gibi başımıza dikmişti. Sonunda buzdan duvarları çatladı, elini bileğime uzatıp yavaşça beni kendine doğru çevirdi. "Neymiş kararın?"

"Yardım edeceğim," diye fısıldadım, sonra o gözlere baktım. Biz birbirimize bakarken bir gül tarlası yanıyor, kilisedeki çanlar birbirine vuruyor, babam yeniden bir çocuk olduğuma inanmaya başlıyordu. Beni aniden kollarının arasına çekmesi, beklemediğim ikinci

şeydi. Birincisi ise, bunu yaparken ilk defa gülümsediğini görmüş olmamdı.

Bana sıkı sıkı sarıldı. Yıldızlar, yağmur damlaları gibi üzerimize yağıyor, gece gökyüzünden silinirken sanki bu araf saatinde güneş, karanlığın içinde doğuyordu.

Zaman, ikimizin etrafında dönerek bizi kayda alan bir kamera gibiydi. Beni yavaşça bıraksa da aslında bana sarılmaya devam ediyordu. Kalbim, boğazımda tıpkı ağrıyan bir bademcik gibi çarpıyordu.

“Kimin hayatına girmem gerekiyor?” diye sordum sarılmanın gerirdiği heyecanı dağıtarak.

“Onun hayatına girdin bile.” Sarmaşık yeşili gözlerinin içindeki zehirle tanıştırdı beni. “Barlas Talha Kestiren’in hayatına girdin bile.”

Gül Saganacı

Hiç istemediğin bir şeye ever demenin, çok istediğin bir şeye ever demekten daha kolay olduğunu öğrenmiştim. Öğrenerek büyüyordum. Gelişimini usulca tamamlayan ama suyu emdikçe, ona emek veren üzmek için ölmek pahasına büyüyen o çiçekten beni ayıran şey, bana emek veren birinin olmamasıydı. Bu, Evren'i tanıyana dek böyleydi.

Derimin altına ilahi bir güç tarafından yerleştirilmiş, gelişimi benim yaşadıklarım sonucunda tamamlanmış bir ruhun, beni içimden kıran, kırık bir ruhun sahibiydim. İnsanlar bana baktığında, toz pembe yalanlar görebilirdi ama benim içimde kanın en açık rengini anımsatan gül kurusu renginde gerçekler vardı. Saçlarımı kulağımın arkasına iter, beni geri geri iten rüzgârın üzerine yürürken gözlerimdeki yaşları hiç gizlemezdim ama insanlar bana bakınca rüzgâra meydan okuyan o güçlü kızı değil, gözyaşlarını yanaklarından akıran o hassas kızı görürdü.

Oysa ben, içinde olduğum kabuğun tamamı değildim. Ben, kabuğun altında sakladıklarımıydım. Ben, rüzgârın içinden geçerken ağlayan kız değildim. Ben, rüzgârı iterek ona meydan okuyan kızdım.

Gecenin renkleri, Evren'in yeşil gözlerinde binlerce parçalanmış histi ama hiçbirisi benim için değildi. Beni altına alan gökyüzü o hislerdi, bulutlar o gökyüzünün ciğerlerindeki lekeler gibiydi.

Söylediklerini anlamlandırmak ister gibi ona bakakaldım. Orada, binlerce hissin olduğu ama hiçbirinin bana ait olmadığı gözlerinde gordüklerim o kadar farklıydı ki...

Barlas ve onun arasında ne tür bir ip olabilirdi ve nasıl bir sebep, beni o ipin üzerindeki cambaz olmaya itebilirdi?

Donuk suratımdaki ifadeleri ondan gizleyemedim, her duygu rıpkı yüzüme yapışmış o donukluk gibi soğuktu ve buzlarla çevrelenmişti. "Ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum, kekelemiştim ama o an için bu çok önemli değildi. Kekelemem son derece normal geliyordu bana.

"Ever, gayet," dedi, sorduğum soruyu garipsemiş gibi bakıyordu bana.

"Beni neden tanımadığın bir adamın hayatına sokmak isteye-sin ki?" diye sordum karman çorman olmuş bir sesle. Onun Barlas'a olan bakışları, Kıvılcım'ın Barlas'ı gördüğünde yüzünün aldığı renk... İfadeler... Bakışmalar... Yapbozun birbirinden ayrılmış binlerce parçası avuçlarımda duruyordu ve ben önümdeki tabloyu, parmak uçlarıma düşen yapbozları tek tek inceleyerek yerlerine koyup, tamamlamaya çalışıyordum. Onun konuşmasına izin vermeden, "Onu tanıyorsun..." dedim, kendi kendime konuşmuş gibi göründüğüme emindim çünkü öyleydi.

Evren, buna cevap vermedi.

Yalnızca gözlerimin içine bakıyordu.

Oysa Barlas'ın ne onu ne Kıvılcım'ı ne de Yavuz'u tanımadığına emindim. Barlas, eğer onları tanısaydı, onun da bakışları onlar gibi olmaz mıydı? Barlas'ın bu kadar iyi bir oyuncu olabileceğini sanmıyordum. Onu tanıdığım yoktu ama gözlemlediğim kadarıyla, onu izleyen gözlerin aksine o son derece normal davranmıştı.

"Kafanın içinde ne var?" diye sordu bana.

"Ne planladığını merak ediyorum."

"Bir şey planladığım yok," dedi. İfadesiz yüzünü izlerken bunun doğru olmasını diledim ama doğru olmadığını biliyordum. Onun

gözlerindeki öfkeyi görmüştüm. Onun gözlerinde gördüğüm tüm duygular, çok tekinsizdiler.

“Bir şey planlıyor olmasan, neden benden bunu isteyesin?”

“Ne önemi var, Gülçehre?” Eğilip, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. teninden yayılan o temiz koku bir an duraksamama ve odaksız bakan gözlerimin yüzünün her nokrasına dokunmasına neden oldu. “Eğer senden yardım etmeni istediğim zaman bu konuyu sorgulamadıysan, neden şimdi o kişinin Barlas Talha Kestiren olduğunu öğrendiğinde sorgulamaya başladın?”

Dudaklarım aralanınca, dudaklarımın arasından soğuşun kolları uzandı. Evren’in yeşil gözleri dudaklarıma dokundu, gözünü bile kırpmadan birkaç saniye dudaklarıma baktı ve sonra gözleri tekrar gözlerime tutunarak zamanı orada, gözlerimizin içinde mühürledi.

“Sadece sebebini bilmek istiyorum,” dedim kuru bir sesle. “Bunu bilmeye hakkım var.”

“Fikirlerini değiştiren isimler olmasın,” dedi. “Bana yardım edeceğini söyledin. Şimdi son kez, tekrar soruyorum. Eğer istemezsen, bu konuyu bir daha asla açmayacağım. Bana yardım edecek misin?”

“Benim ağzımdan laf bir defa çıkar, Evren,” dedim, sesim kuşkuyla kuşatılmış olsa da bu konuda çok nettim. Bir insana zarar vermediği sürece, onun yanında olacaktım, belki ona göre bu bir bedel değildi ama benim borcumu ödeme şeklimdi. Gözleri, sanki benden bunları duymayı bekliyormuş gibi parladı ama tek kelime etmedi. Kıvılcım ve Yavuz ortadan kaybolalı çok olmuş, sokak ikimizin sahne aldığı, seyircisiz bir sahneye dönüşmüştü. “Yalnızca sana tek bir sorum olacak.”

Aramızdaki mesafeyi açıp sarmaşık yeşili gözlerini gözlerimden çekmeden sordu. “Nedir o?”

“Bu işin sonunda birine zarar vermiş olmayacağız, değil mi?” diye sordum tek nefeste. Eğer ikinci nefesi almış olsaydım, bunu sormaya cesaret edemeyecek kadar dolmuş olacaktım. Kelimeleri kusmak kolay olmayacaktı, kelimeler kusulamamanın baskısıyla beni boğacak, sesimi kökten kesecekti.

Gözlerini izledini. En gerçek cevabın orada olacağını bildiğimden, gözlerinde idam edeceği herhangi bir duygunun vereceği son nefesi bile görebilecek kadar dikkatli baktım ona. Başra sorum ona bir yabancıнын sesini duymuş gibi bomboş bakmasına neden olsa da sonunda benim bir yabancı olmadığını anlamış gibi, zehir saçan gözlerini yere indirdi. Durgun görünüyordu. Duygular, kafasının üzerinde ilerleyen yağmur bulutları gibiydi; yağarlarsa düşüncelerinin doldurduğu zihnini, düşünceleriyle birlikte boğacaktı.

"Kimse zarar görmeyecek," dedi en sonunda. "Gidelim artık."

Tam bir şey daha diyecektim ki, Evren'in telefonu çaldı. Siyah, son model cep telefonunu açıp kulağına yaslayarak, "Geliyoruz," dedi direkt olarak. "Patlama."

Telefonun diğer ucunda bir erkeğin konuştuğunu duydum. Erkeğin sesi tanıdık, o kişi Yavuz'dan başkası değildi. Evren, Yavuz'un cümlesini tamamlamasına izin vermeden telefonu kapatıp cebine attıktan sonra, "Karnım acıktı," dedi sanki az evvel yemek yememiş gibi. "Şu sokağın sonunda bir yer var, hamburgerleri güzel oluyordu, alalım, öyle gidelim." Geri çekilip sırtını bana döndü. "Yavuz arabamın önündeymiş. Düz kontak yapıp, arabayı çalıştırıp kaçmadan yetişelim."

Yokuşu tırmanırken bir süre olduğum yerde durup onu izledim. "Düz kontak ne ki?" diyerek arkasından ilerlemeye başladığımda bana omzunun üzerinden garip bir bakış attı.

"Arabalara ilgin yok sanırım," dedi, hâlâ benim önümden ilerliyordu ama o önümde olduğu için kendimi tedirgin hissetmiyordum. Aksine, önümde durmuş bir dağ gibiydi ve beni dağın arkasındaki tüm kötülüklerden koruyabilirmiş gibi hissediyordum.

"Araba kullanmayı bilmiyorum ama görünüşlerini seviyorum," dedim omuz silkerek. "Mesela senin araban çok güzel."

"O sadece bir araba değil," dedi bana yeniden omzunun üzerinden bakarak. "Düz kontağa gelince, bahsettiğim de anahtarsız araba çalıştırmak demek oluyor."

"Öyle bir şey mümkün mü?" dedim şaşkın şaşkın ona bakarak.

"Mümkün işte. Düz kontak deniyor ona." Önüne dönüp adımlarını hızlandırdı. "Hadi, hızlan biraz, Gül Kuyusu. Eğer hamburger bulamazsam, seni yerim."

Kalbim korkuyla ya da adını gerçekten bilmediğim garip bir duyguyla sıkıştı. Korku olsa, belki onu tanımlayabilirdim, demek ki bu korku olmayabilirdi. Korkuyu biliyordum. Babam odama girip, ışığın hâlâ açık olduğunu görünce bana o korkuyu hissettiren sesiyle bağırır, ışığı kapatarak odamdan çıkardı. Babam, karanlıktan korkmamdı nefret ediyordu. Çünkü ona göre karanlıktan sadece çocuklar korkardı ve ben çocuk değildim. Oysa karanlıktan, bir çocuğun korktuğundan daha çok korktuğumu bilmiyordu, söylesem tenimde karanlık izler bırakana kadar parmaklarını koluma bastırıp canımı acıtırdı. Bu yüzden söylemez, o uyuyana ve ben onun uyduğundan emin olana kadar, yorganın altında nefessiz, gözyaşları içinde ışığı yakacağım ânın gelmesini beklerdim.

Denizde kabaran bir dalga gibi yükselen duyguyu geri iterek adımlarımı hızlandırıp Evren'e yetişmiştim. Söylediği şeyin üzerinde durmamaya çalışmışım, o yemek aldığı sırada da yemek aldığı mekânın cam kapısının arkasında durarak kalabalığı ve onu izlerken aslında sesi hâlâ zihnimde, söylediği basit şeyin yankısı kalbimdeydi.

Sanat binasının önüne park hâlinde bıraktığımız aracın yanına vardığımızda, Yavuz'un aracın etrafında bir akbaba misali dönüp durduğunu görmüştüm. Yavuz, Evren'i gördüğü an başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışsa da Evren bunu yememişti ve elindeki poşetleri Yavuz'un kafasına vurmuş, sonra da yemeğinin dökülmesinden korktuğu için yeniden sinirlenip bu defa Yavuz'u arabaya almamıştı. Yavuz, biz aracın içinde karınca hızıyla giderken, aracın arkasından koşarak bizi takip etmişti...

Eve döndüğümüzde Evren yemeğini bahçede yemiş, sonra da odasına çıkıp gözden kaybolmuştu, hiç yalnız kalmadığımız için konuyla ilgili konuşma şansı bulamamıştık. Oysa kafamın içinde bine yakın soru, kalbimin içinde atıp duran ruhaf duygular vardı. Üst kata çıktığımda odamda yanan pilli gece lambasını görmeyi bekle-

miyordum. Bunun hangi ara buraya geldiğini sorgularken üzerimdekilerden arınmış, yavruağzı rengindeki pijamalarımı giyerek yeniden bahçeye inmiştim. Bahçedeki büyük, muhtemelen üç kişilik olan salıncağa oturdum. Evin ışıkları yanmıyordu, tek ışık benim odamın penceresinden dışarı yayılan gece lambasının soft ışığıydı ama bahçenin sırtını verdiği sokaktaki turuncu ışık yanıyordu. Hâlâ kurdelelerin bağlı olduğu saçlarımı omuzlarımın üzerine alarak salıncağın üzerinde yavaşça sallanmaya, gözlerimi yıldızlara dikerek gökyüzünü süsleyen gümüş rengi yıldızları izlemeye başladım.

Neyin içindeydim? Kendimi bulabilmek için çıktığım yolda, içinde yaşayabilmek uğruna sevdiğim renge boyadığım duvarları da kaybedersem ne olacaktı? Oysa duvar, duvardı. O duvarı sevdiğim renge boyamam, o duvarın benim engelim, özgürlüğümün kısıtlandığı yer olduğunu değiştirmiyordu. En fazla bir engelden kurtulmuş olmayacak mıydım? Kadehi dolduran kırmızı şarap gibi, damarımın içini dolduran kızıl kanın hâlen daha taze olduğu, bir iğnenin ucunun bile tenimi delip o kanı oluk oluk akıtılabileceğini bildiğim yaşıyordım. Belki de haklıydım, belki de intihar düşüncesi benim için yeni bir yol, bir son olacaktı ama benim sonu bu şekilde görmeye değil, benim sonu yaşayarak görmeye ihtiyacım vardı.

Ağlayarak boyadığım o duvarı, yıkmanın zamanı gelmişti.

Gökyüzünde bir yıldızın ölümüne koşarken arkasında bıraktığı gümüş rengi izi gördüğümde bir an donup kaldım. Ölürken bile bu kadar güzel görünüp, bu kadar güzel bir iz bırakabilmesine şaşırmıştım aslında. Kıvılcım'ın büyük cam kapıyı kenara çekerek içeriden çıktığını fark ettiğimde gözlerimi gökyüzünden uzaklaştırıp ona çevirdim. Elinde bir kahve kupası, üzerinde kırmızı pijama takımıyla bana doğru ilerliyordu. Canı biraz sıkkın gibi duruyordu, gri saçlarını büyük bir topuz şeklinde kafasının tam ortasına kondurmuştu, yüzü tıpkı saçları gibi kül renginde görünüyordu.

"Uyku mu tutmadı, Gül Surat?" diyerek yanımdaki boşluğa oturdu, ayağını hafifçe iterek bizi yavaşça salladı. Gözlerimi omzumun üzerinden onun yüzüne sabitledim. Kahvenin dumanı tü-

rüyör, kokusu gecenin içine dağılıyordu. Kahvesinden bir yudum alırken cevap bekleyen gözlerini yüzüme dikti.

"Biraz hava almak istedim," dedim kısık sesle.

"Bu gece şahit olduğumuz şey sınırları bayağı zorlayan bir şeydi," dedi başını sallayarak. Ayaklarını yere bastı ama salıncaktan kalkmadı. dirseklerini dizlerine bastırarak yavaşça eğilip bahçenin diğer ucuna baktı. "Şerefsiz. Umarım en yakın zamanda bulurlar, başkalarının da canını yakmasın."

"Canice," dedim onu onaylayarak. "Kadının o hâlini hayatım boyunca, belli aralıklarla hatırlayacakmışım gibi geliyor."

Göz ucuyla bana baktı, hâlâ aynı pozisyonda duruyordu. "İlk defa mı böyle bir şey şahit olmuşsun?"

"Evet," dedim. "Yani haberlerde duyuyor, internette denk geliyordum ama birebir o anı yaşamak, şahit olmak, bir kadının çılgınlıklarını elin kolun bağlı şekilde izlemek çok başkaydı. Yaşamaması gereken bir şeydi. Kimse böyle bir kaderi hak etmez."

"Öyle," diyerek onayladı beni. Kahvesinden bir yudum daha alıp gözlerini kısarak güldü. "Ve cidden o kadar iyi çizim yapabildiğini bilmiyordum. Bana söylememiştin."

"Henüz birbirimize her şeyi anlatacak kadar yakın değildik bana göre," dedim açık sözlülükle. Bu onu gülümsetti. "Zamanla birbirimizle ilgili daha fazla şey öğreneceğimize inanıyorum, Kıvılcım."

Kıvılcım, bir an yanlış bir şey söylemişim gibi donuklaştı ama bu çok uzun sürmedi. Kendini kolayca toparlayıp, ifadesini süsleyen şeytanları oradan kovarak gözlerini akladı. "Haklısın, Gül Surat. Daha bilmediğimiz, öğreneceğimiz çok şey olmalı."

Ona doğru dönmemi beklemiyordu. Bana garip garip baktı ama rahatsız olmuşa benzemiyordu. Aksine, bu onu memnun etmiş gibi duruyordu. "Bir şey sorabilir miyim?" dediğimde kaşlarını kaldırarak başını salladı.

"Sor bakalım."

"Barlas'ı tanıyor musun?"

Eğer kalkıp elindeki kahveyi ondan alsam ve haşlak kahveyi başından aşağı boşaltsam, bu kadar büyük bir şaşkınlıkla bakmazdı bana. İnsanların yüzünde kahverengi, ahşap kapılar vardı; ben o kapıların önünde durur, kapılardan aşağı sarkan siyah tokmaklara dokunup kapıları çalamazdım ama içeriden gelen sesleri dinler, insanları seslerinden tanırdım. Onun sesini duymayı bekledim. O sesi duyduğumda, ne söylediği önemli değildi ama yalan ya da doğru olup olmadığını anlayabilirdim. İnsanları seslerinden tanımayı bana babam öğretmişti.

Dudakları inkârı barındıran kelimelerle aralandı. “Barlas mı? Kimden bahsediyorsun?”

Ona atabileceğim en boş bakışı arduğumda, bu bakışı benim gözlerimden yakalamayı beklemediği için afallamışa benziyordu. “Kimden bahsettüğünü biliyorsun,” dedim üstüne basa basa.

Başta sadece yüzüne bakakalsa da sonra kelimeleri de dudaklarından dışarı dökülerek şaşkınlığın daha da büyük bir hâle şeklini almasını sağladılar. “Evren mi bir şey söyledi?” diye sordu, sorusu anlık duraksamama, sonra ona daha dikkatli gözlerle bakmama neden oldu.

“Tanıyor musun?”

Kıvılcım, derin bir nefes alarak, “Evet,” dedi sonunda. “Tanıyorum.”

Zihnimi kurcalayan bir dünya soru olmasına rağmen, “Peki o seni tanıyor mu?” diye sorduğumda, Kıvılcım bana tedirgin gözlerle baktı. Sanki bu bilgiyi bana vermemesi gerekiyordu, bu bilgiyi bana vermekten korkuyor gibiydi. “Ne saklıyorsunuz?”

“Sana söyleyebileceğim tek şey, o herifin bizi tanımadığı, Gül Surat,” dedi Kıvılcım, sesi mermer kadar sertti. “Yerinde olsam bu konuyu fazla kurcalamazdım. Evren’in bambaşka bir yüzüyle karşılaşmak zorunda kalabilirsin çünkü. O, meraklı insanları hiç sevmez.”

“Beni sevip sevmemesi umurumda değil,” diye mırıldandım, Kıvılcım bunu da beklemiyordu. “Beni bir şeyin içine sürüklüyorsa, kafamdaki soru işaretlerini giderecek.”

Kıvılcım'ın kaşları hızla çatıldı. Çehresini saran kuşku, sanki te-
ninin altına atılmış zehirli tohumlar çatlayıp içlerindeki ölümcül
çiçekleri yüzünün yüzeyine çıkarmıştı.

"Seni neyin içine sürükledi?" diye sordu, yüzüme bu sorunun
cevabını almak, onun için dünyadaki en önemli şeymiş gibi bakı-
yordu. Bu konuyu Evren'e sormadan başka birine açmamam gerek-
tiğini düşündüğümden sessizce yutkunup önüme döndüm, bakışla-
rımı ayaklarıma indirerek derin bir nefes aldım.

"Yanınızda olma durumumu kastetmiştim," diye yalan söyle-
dim, inanmasını umuyordum.

Kıvılcım sessiz kaldı. İnanmış mıydı bilmiyordum ama sorgula-
madığına göre, bu şey zihnine sarmaşık gibi dolanmamıştı. "Ondan
uzak dur," dedi sonunda yeniden konuştuğunda. Ona duydukları
bu hissin adı neydi bilmiyordum ama ortada dönen karmaşanın yal-
nızca öfkeden ibaret olmadığına emindim.

"Kimden?" diye sordum sorunun cevabını biliyor olmama rağmen.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun, Gülçehre." Ciddiyetin uyarı
gibi dikildiği yüzünü izlerken bir an söyleyecek hiçbir şey bulama-
dım. "Bazı konular senin boyunu aşar. Benim bile boyumu aşar.
Sadece uzak dur."

"Sizi tanımiyorsa, size ne yapmış olabilir ki?" diye sormadan
edemedim.

"Bana hiçbir şey yapmadı," dediğinde sadece kendini baz alarak
bir cevap vermesini beklemediğim için dumura uğramış bir suratla
ona öylece bakakalmıştım. İnsanlar yıldızlar gibiydi, onlar kayarken
sana bir dilek hakkı sunarlardı ve sen, yanlış şeyi dilerse, bu dileği
senin hayatına zehirli bir sarmaşık gibi sararak seni dilediğin şeye
pişman ederlerdi. Özgür kalma arzum, kendimi keşfetme isteğim
benim boğazıma dolanan zehirli bir sarmaşık olmak üzere miydi?
Neyi yanlış dilemişim ki?

"Sana bir şey yapmadıysa," diye girdim konuya, ardından onun
lensleri çıkardığı vakit kopkoyu olan gözlerine baktım. "Kime yapu?"

Kıvılcım'ın dudakları yukarı kıvrıldı, son derece hüznü gelmişti bana bu hareketi. Altında nelerin uyduğunu, hangi duygunun bu tebessümü ona verirken onun içini deştğini merak ediyordum.

"Bunun cevabını biliyorsun, Gül Surat." Salıncaktan usulca kalkıp, konuşmama izin vermeden bahçenin içinde geçmişi de arkasından sürükleyen bir ruh gibi ilerlemeye başladı. Arkasında sadece beni değil, zihnine eklediği soru işaretleri yüzünden yastığa başını rahatça koyamayacak olan beni bırakmıştı. Ben ve o ben, tamamen farklı kişilerdi.

Kelimeler, benim dünyamda yalnızca kendini ifade edebilmek için değil, kendinden uzaklaşabilmen için de vardılar. Bazen kelimelerin benim hem başlangıcım hem de sonum olacağını düşünürdüm. Neyin içinde olduğumu bilmesem de içimde olduğum bu şey, kelimelerden bir köprü kurup beni üzerinde ilerletmeye başlamıştı; sadece bilmiyordum, ya o kelimeler yeterince sağlam değilse ve ben kendimi ilerlediğimi sandığım köprüden düşmek üzereyken bulursam ne olacaktı?

O gece ay, ilk kez kızıl değil de siyah bulutların arkasına gizlendi benim dünyamda. Tenimde ağrıyan ürpertiyle salıncaktan kalkıp odama gittim. Odanın kapısı aralık duruyor, içeriden dışarıya mumun ışığı yansıyor. Hayret ederek kapıyı araladığımda Evren'i odamda görmeyi beklemediğim için afallamış, onun yüzüne bakakalmıştım. Neden burada olduğunu bilmemenin tedirginliği ile içeri girdiğim esnada yeşil gözleri, yüzümü inceliyor, her bir hareketimi zihnine mıhlıyor gibiydi.

Ağır adımlarla yatağın önüne kadar gelip, omzumun üzerinden tekli koltukta oturan Evren'e baktım. "Neden buradasın?" diye sordum hafif, tedirginliğini gizlemek için kısılmış sesimle.

Sarmaşık yeşili gözler, birkaç saniyesini yüzümde harcadı, ardından bakışları güneşin arkasına saklandığı bulutları önüne alarak benden uzaklaştı. Şimdi ona ne söylemem gerektiğini bilmediğimden sessizce yüzünü seyreliyordum. Bana vermesi gereken bir cevap olduğunu düşünüyordum ama o, yalnızca boşluğu izliyordu. Yata-

ğin ucuna oturdum, bakışlarımı şimdi daha yoğun bir şekilde onun mermer kadar beyaz olan yüzüne dikilmişti.

Zehir gibi bakan gözleri usulca beni bulunca, nefesimin göğsümün içinde beni yerle bir edecek bir yıkımın ilk adımını attığını hissettim. İnsanın kendi nefesi kendisine düşman olduğunda, artık soluklanmak cehennemden ateşler içinde yanan çiçekleri toplamak gibiydi. Onun gözlerinde, benim kurduğum cennetin aksine, o cenneti yok edebilecek ateşleri kalbinde büyüten bir cehennem vardı. O gözlere uzun süre baktığımda, sanki o cehennemden ateşleri benim duygularıyla harlanıyor, beni o ateşin içine bir pervane böceğiymişim ve artık yanmam gerekiyormuş gibi davet ediyordu.

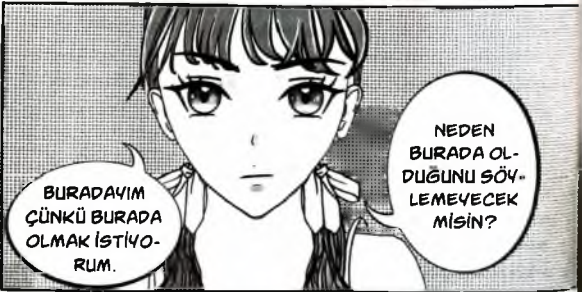
"Neden burada olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordum, sesim sorgudan uzaktı, aksine içinde barındırdığı bir anlam vardı ve o anlam, benim bile göremeyeceğim kadar karanlık bir ortamda gözlerini ikimize dikmiş, bizi izliyordu.

"Buradayım çünkü burada olmak istiyorum," demesini beklediğim için gözlerimde saklanamayan şaşkınlıkla onun zehirli sarmaşık yeşili gözlerine bakakaldım. Kalbimin atışlarını ağırlaştıran, nefesimi kursağıma döken sesin sahibi neden oydu? Bunca zaman babamdan başkasının sesi kalbime dolmamıştı; babamın sesi kalbime ne zaman dolsa, korku tüm ruhumu ele geçirirdi... Ama Evren'in sesi öyle değildi. Bana korku değil, bilmediğim, tanımadığım duygular veriyordu. Ruhum bu duyguyla doluyor, kalbim bu duygunun ağırlığıyla yavaşlıyordu.

Tam dudaklarım bir saçmalık uğruna aralanacakken, "Karanlıktan korkmuyor musun?" diye sordu. Uzun, bir savaşçının mızrağını anımsatan keskin kirpikleri gözlerinin üzerini örttü ama o bakışları benden uzun süre saklamadı. "Karanlıktan korktuğun için buradayım."

"Işık var," diye mırıldandım.

"Ateşin üşüyüp söndüğü düşüncesine inanan bir kız çocuğu değil misin?" Bana alayla değil, gözlerinin ardına gizlenmiş bir şefkatle baktığını fark ettim. Sertçe yutkunarak kurduğu bu soru cümlesinin

BURADAYIM
ÇÜNKÜ BURADA
OLMAK İSTİYORUM.

NEDEN
BURADA OL-
DUĞUNU SÖY-
LEMEYECEK
MİSİN?

KARANLIKTAN
KORKMUYOR
MUSUN?
KARANLIKTAN
KORKTUĞUN
İÇİN BURADA-
YIM.

kalbinde bir karahindiba misali dağılıp yok olmasını bekledim ama karahindibanın beyaz tüyleri yok olmadı ve kalbimin farklı noktalara tutunarak orada yeni duygulara dönüştüler. “Şimdi korkmadığımı, kalbinde biraz olsun endişe olmadığını mı söylüyorsun?”

Çenemi dikmek, ona yanlış düşündüğünü ispatlamak istedim ama bir bakıma haklıydı. Haklı olduğunu içimde bir yerlerde onaylayıp duran o korku duygusuyla savaşıyordum. “Madem buradasın, seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum,” dedim güçlü bir duruş sergileyerek. Bakışları durgun, yeşil bir göl gibiydi. “Neden Barlas’ın hayatına girmemi, onun arkadaşı falan olmamı istiyorsun? Onunla ilgili öğrenmek istediğin şey ne?”

Gözleri, onun ismini duyduğundan mıdır bilinmez, zehirlerin gömülü olduğu koyu renk bir kuyuya dönüştü. O kuyu, bana bakmaya başladığında artık susmam gerektiğinin farkında olsam da susmadım. “Bana bir neden vermek zorundasın, bir sebebe ihtiyacım var. Bu işin sonunda Barlas zarar göreceği mi?” Duraksadım. “Ya da sen... Sen zarar göreceksin mi?”

Sırtını koltuğa iyice bastırıp, “Ne önemi var?” diye sordu, sorusu geçmişin içinde hâlâ akmaya devam eden kan gibiydi.

“Bir önemi olmasaydı sormazdım,” dedim sakın bir sesle, ardından bacaklarımı yatağın üzerine çekerek bağdaş kurdum. Gözleri beni takip ediyordu, bakışları bir atmacanınkinden daha keskin görünüyordu. Onun ruhunda gezinen bu zehri ona kim vermişti bilmiyordum ama o zehrin onu ölümcül bir şekilde yaralamaya başladığını görebiliyordum. “Bak,” dedim konuşmayacağını anladığımda. “Kendi kafamın içinde bir yabancı gibi hissetmek istemiyorum. Ben, ben olarak kalmak istiyorum. Bir insana kötülük yapmak istemiyorum. Bir insanı kırmak, incitmek... Ona yalan söylemek istemiyorum. Bu benim için özenle diktiğim çiçekleri yolarak kopardıktan farksız olurdu. Bana bir sebep vermelisin, gözümü kırpmadan sana yardım edebilmem için bir nedene ihtiyacım var.”

“O kişinin o herif olduğunu bilmeden önce, bana bir neden sormadan kabul ettiğini söylemiştin,” dedi, sesi rüzgârın arkasından ge-

lecek olan fırtına gibiydi. “Şimdi birini öylece karamayacağını, üzmeyeceğini, kötülük yapamayacağını söylüyorsun. Bunun sebebi ne?”

“Anlamadım?”

“Heriften hoşlandın mı?”

Sorusu, odanın ortasına düşen bir yıldırım gibi tüm odayı küle çevirdiğinde ona sadece bakakaldım. Gözleri gözlerime saplanıp oradan ayrılmadı, sanki ben bir limandım ve o bana demir atan bir gemiydi. “Saçmalıyorsun,” dedim. “Ondan neden hoşlanayım? Henüz tanımıyorum bile.”

Sonra kendi içimden ekledim: *Ben birinden hoşlanmak nasıl olur, bilmiyorum ki.*

Bunu duymadı.

“O zaman neden bir anda sorgulamaya başladın?”

“Ben başta da sorgulamıştım,” dedim üzerine basarak. “Seni tanımıyormuş. Seni tanımayan bir insan sana ne yapabilir ki?”

“Beni tanımadığını kimden öğrendin?” Durdu, ardından başını iki yana salladı. “Kıvılcım söyledi, tabii. Başka ne söyledi?”

“Hiçbir şey söylemedi. Siz hiçbir şey söylemiyorsunuz ki. Ortaya bir bomba bırakıyorsunuz, iki farklı renkte kablodan birini kesmemi istiyorsunuz ama bence o iki kablodan hangisini kesersem keseyim, o bomba patlayacak.”

“Ağzın güzel laf yapıyor, Gül Kuyusu,” dedi sakın bir sesle, ona kaşlarını çatarak baktığını gördü ama aldırış etmedi. “Pekâlâ. Yapmak istemiyorsan yapma.”

Gözlerimi avucuma indirdim. Avucumdaki numaraların çoğu sikkileşmişti, artık okunamaz hâldeydiler. Derin bir nefes alarak, “Ağzımdan söz bir defa çıkar. Sadece senden yardım istemiştım. Vicdanımı rahatlatacak türden bir yardım. O kadar,” diye fısıldadım.

“Vicdanın rahat olsun,” dedi hiç düşünmeden. “Ortada bir vicdansızlık varsa, bunun mimarı sen değilsin.”

“Yalnızca arkadaşı olacağım, değil mi?” diye sordum avucumun içini izlerken.

“Evet. Aksi mümkün değil.”

Başımı sallarken omuzlarım düşmüştü ama bunu ona çaktırmamak için çok uğraştım. “Peki,” dedim. “Öyle olsun.”

“Telefon numarasını bir yere kaydettin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Aklımdan çıkmış.” Avucumu açarak ona doğru gösterdim. “Okunmuyor.”

Oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürüdü, yatağın ucuna oturarak avucumu elinin içine aldı. Eli soğuktu, sert ve kemikli parmaklarıyla avucuma dokunduğu an garip bir his, bulut gibi kafama çökmüştü. Yeşil gözlerini avucuma indirmiş, uzun siyah kirpikleri gözlerini benden gizlemişti. Sakince avucumun içindeki rakamları çözmeye çalışıyordu. Her bir rakam, diğerine yaklaşıp sayıya evrilmişti, Evren onları çözmeye çalışırken çok sakın görünüyordu ve tüm dikkatini avucumun içine vermişti.

Bir anda kafasını kaldırıncı, eğildiğim için alnım alnına sürtündü ve bu, benim endişeyle çarptığını düşündüğüm kalbimin daha büyük bir gürültüye gebe kalmasına öncülük etti. Gözleri, benim gözlerime aitmiş gibi yakınımıdaydı ve ferah kokulu nefesi tenime yayılıyordu. Bir an bu an hiç bitmeyecek, biz hep alınlarımız sadece bir kâkülle ayrılmışken, onunla burada burun buruna duracağız ve gözlerimiz birbirini izleyecek sandım. Kalbim, bulutların içinde taşıdığı şimşeklerin sesini aratmayacak bir gürültüyle çarpıyordu.

Geri çekilmesini bekledim.

Buna ihtiyacım vardı.

Çok yakınımıdaydı.

Kokusu burnumdaydı.

Donup kalmış bir yerde, donmamış iki insan gibiydik ve çevremizdeki canlı, cansız her şey hareketsizdi. Ateş bile buz tutmuştu. Geri çekilirsem, o kokunun eksenini etrafından ayrılıp bir yıldız gibi kayacakmışım gibi hissediyordum. Kokusunun ekseninde bir gezegen gibi asılı durmuş, o kokunun etrafında dönüşünü tamamlamasını bekliyordum.

Gözlerinde rüzgârın isyankâr uğultusu vardı. Onun gözlerinin bu kadar karanlık anlamlara sahip olacağını hiç düşünmemiştim

fakat burada, gözleri gözlerime ait bir parça gibi dibimdeyken anlıyordum, onun gözleri teninin beyazının aksine karanlığa aitti. Uzun zamandır yattığı uykudan kalkmakta güçlük çeken bir duygu vardı sanki ve şimdi o duygu, ikimizin gözlerinin ortasında durmuş, uykulu gözlerini ovuştururken damarlarında yeniden akmaya başlayan varlığı ilerliyordu.

Yüzü yüzüme, ruhumun içime olan yakınlığından daha yakın duruyordu. "Telefonunu ver de numarayı kaydedeyim," dediğinde nefesi dudaklarıma çarptı. Panik, tavandan aşağı sarkmış bir lamba gibiydi ve o lambanın içinde ışık değil, mürekkep yüzüyordu. Geri çekilecekken alnımı yavaşça onun alnına çarpınca Evren yüzünü buruşturdu, dudaklarımdan hafif bir inilti döküldü. Acıyan alnımı geri çekerek ona çekingen gözlerle baktım ama o, her şey normalmiş gibi bakıyordu.

Rüzgâra teslim olmuş bir yaprak gibi onun yeşil gözlerine teslim oldum. Aramızda uzadıkça incelen o bakışma, kalbimin atış seslerinin tüm odayı doldurmaya başlamasına neden olmuştu. Gözlerimi gözlerinden çeksem belki bu bakışmayı sona erdirebilirdim ama gözleri efsunluydu, onlardan öylece kopmak hiç kolay değildi.

"Telefon?" dedi, bunu söylerken gözleri gözlerime kamçı gibi vuruyordu. İrkilerek başımı sallayıp cep telefonuma uzandım, ardından telefonu ona uzatarak kalp atışlarımla yavaşlamasını beklemeye başladım. Evren, avucumda okuduğu numarayı telefona kaydedip telefonu yeniden bana uzattığında, yüzümde silinmemiş bir şaşkınlıkla onu izliyordum.

"Nasıl okuyabildin o numarayı? Silinmişti."

"İyi bir gözlemciyimdir," dedi ve ekledi: "Gözlerim de epey keskindir."

Zaman, o gözleri kör edecek kadar büyük bir nefreti ona verecekmiş gibi hissediyordum.

Telefonu alıp Barlas'ın telefon numarasına baktım. "Ne yapmalıyım şimdi?"

"Hemen yazma, hevesli olduğunu sanmasın," dedi, gözlerimi yeniden ona çevirdim. "Senin onu aramayacağını düşünüp umutsuzluğa düştüğün bir anda arayacaksın."

"Neden umutsuzluğa düşün ki?" Omuz silktim. "Ne kaybetmiş olacak?"

"Sen biraz..." Kaşlarını kaldırıp bana garip garip baktı. "Şey misin?"

"Ney miyim?"

"Bir kadınla bu şekilde konuşmayı sevmem ama biraz aptal mısın?"

Kaşlarımı çatarak o yeşil gözlere baktım, gözlerinde alay yoktu, aksine ben onu şaşırtıyormuşum gibi bakıyordu bana. "Aptal falan değilim, sadece mantıklı düşünüyorum. Neden ona mesaj atmadım diye umutsuzluğa düşün ki? Kore dizisi çekmiyoruz."

"Kore dizisi mi?" Evren, bana tuhaf bir şeye bakıyormuş gibi baktı. Gözlerini devirip derin bir nefes aldı. "Hayat izlediğin dizilerden ibaret değil, evet, bunu bilmen güzel ama erkeklerle ilgili hiçbir şey bilmediğin de bir gerçek."

"Bilmem gerekmiyor. Mantıklı düşünen biri, bilmese de olur."

"Bilmediğin bir konu hakkında mantıklı düşünebileceğini mi sanıyorsun?" Bana ilk kez saf alayla baktığını gördüm. Hâlâ yakındık ama o hissettiğim tuhaf duygu usulca geri çekilerek beni bir sakinliğin içine bırakmış, gözden kaybolmuştu. "Bak, tamam, istediğin şekilde düşün ama hareket ederken benden yardım al. En azından bu konuda."

"Kendi başıma yapamam zaten," diye kabullendim.

"Bak bu mantıklı bir düşünce mesela." Bir anda eğilince kalbim yerinden çıkacak sandım. Yüzü yüzüme çok yakinken, gözleri bir orman gibi içimdeki boş araziye sardı. "Birbirimizsiz hareket etmeyeceğiz bu konuda. Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Ama sen de bensez hareket etmeyeceksin."

"Birbirimizsiz hareket etmeyeceğiz," dedi yeniden.

"Güzel," dedim. "Şimdi bana aptal dediğin için benden özür dile."

Keskin, simsiyah kaşlarını çatınca, bembeyaz teninin altındaki mavi damarlar alnını bir haritanın çizgileri gibi sardı. "Bir kadınla

bu şekilde konuşmayı sevmediğimi söyledim, yani tamam. Aptal olduğunu sana direkt söylediğim için özür dilerim.”

Kaşlarını çatarak, “Aptal olduğumu mu?” diye sorunca dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ama bu hayalet bir tebessümdü.

“Hadi, uyu artık. Bu gecelik bu kadar gevezelik ikimize de yeter.”

“Sen de gidip uyusana.”

“Sen uyuyana kadar burada bekleyeceğim,” dedi ateş gibi yanan yeşil gözlerini gözlerimden çekmeden. “Senin uyuduğundan emin olduktan sonra giderim.”

“Neden bunu yapıyorsun?”

Hâlâ yatakta otururken, “Neyi?” diye sordu.

“Neden karanlıktan korkacak olmamı önemseyip, ben uyuyana kadar burada kalıyorsun?”

“Korkmanı istemediğimden,” dedi dürüstçe, ardından usulca yataktan kalkıp, büyük bir ağırlıkla tekli koltuğa doğru ilerledi. “Üzerini ört, düşüncelerini sustur ve uyu, Gül Kuyusu.”

Yavaşça yorganın altına girip, sırtımı yatak başlığına bastırdım. Mumun alevi dalgalandıkça, içerideki ışık yalpalayarak bir loşlaşıyor bir alev alev yanıyordu. “Bana neden Gül Kuyusu diyorsun?” diye sordum bu kez, sesim uykulu olduğumun bir kanıtı gibi pürüzlü yükseliyordu. Evren, bir ayağının bileğini diğer bacağının dizine koyup, sırtını tamamen koltuğa bastırdı, kirpiklerinin altına gizlenen kısık bakışlarını bana doğrulttu.

“Çok soru soruyorsun. Yorulmadın mı?”

Zihnimin içinde kaynayan, beni merakın eşiğinde şişleyip duran soru işaretlerine rağmen, “Yoruldum,” diye fısıldadım, sırtımı yatak başlığı boyunca kaydırarak kendimi yatağa gömdüm. Yan dönüp bir elimi yastık ile yanağım arasına koyarak gözlerimi boşluğa sabitledim. Şimdi boşlukta yalnızca gölgesi vardı ve gölgesi bile, en az bana hissettirdiği inanç kadar büyük duruyordu. Gözlerimi yumup kendimi uykunun boşluğuna bıraktım ve sonra ruhum, uykunun boşluğunun dibinde beni karşılayan uçuruma çakıldı.

Yan yana dizilmiş beş kapının önünde, kucağımda tuttuğum bir gül demetiyle bekliyordum. Uzun, fındık kabuğundan açık renk saçlarımı sırtıma yapışmıştı ve bedenimi saran gül kurusu rengindeki askılı elbise ıslaktı. Ayaklarımda bilekleri dantelden çoraplarımı ve siyah bantlı dolgu topuk ayakkabılarım vardı. Çıplak bacaklarımdan ve yüzümden aşağı sular damlıyordu. Bir süre sonra, gözyaşlarımı da o su damlalarına karışarak yüzümden aşağı kaydığını fark etmiştim.

Kapılardan biri aralanınca bir adım geri çekilip kafamı kaldırdım ve aralanan kapıdan içeri baktım. Kapının diğer ucunda beni izleyen soğuk kahverengi gözler, geçmişimde ve geleceğimde beni hep boğazımdan kısıvrak kavrıyacağını bildiğim adamın gözleriydi. Babamın... Babam, kapının arkasında durmuş beni izlerken yüzü ifadesizdi ve sanki ben hiçliktim, yoktum, karşısında bir boşluk vardı, beni görmüyordu.

Gözlerimden yaşlar kayarak yüzümü saran su damlalarına karışmaya devam ederken, babamın açtığı kapının yanındaki kapının tokmağı da yavaşça döndü ve kapı aralandı. Aralanan kapıdan dışarı turuncu bir ışık süzülüyordu, turuncu ışığı arkasına alan kişinin Barlas olmasını beklemediğimden kaşlarımı çatıp, bir adım daha geri attım. Şimdi Barlas ve babam, yan yana duran iki kapının arkasından beni izliyorlardı. Babamın olduğu kapının arkası karanlıktı, yalnızca babam görünüyordu fakat Barlas, sanki güneşi arkasına almıştı da güneşin ılık kolları usulca kapıdan dışarı uzanmıştı.

Tam dudaklarım aralanacakken, diğer kapının kolu çevrildi ve gözlerimi usulca o tarafa doğru çevirdim. Kapı aralandığında, bir süre hiçbir şey göremedim, arkası kâğıt gibi bembeyaz olan kapının ortasında beliren erkek çizimi bir manga karakterinin ta kendisiydi. Irkilerek bana bakan karakalem çizime gözyaşları içinde baktım.

() çizim, en sevdiğim mangadaki başrol erkeğin rakibi olan diğer erkek karakterdi. Manganın sonunu görememiş, başrol kızın hangisini seçtiğini bir türlü öğrenememiştim. Gül demetini daha sıkı kucakladığım sırada, diğer kapının kolu da usulca çevrildi ve çıkan gürültü, göğsümü delip geçen bir gül sağanağı gibi her yanı sarmıştı. O kapıdan,

az önce diğer kapıda beliren manga karakterinin rakibi olan, başrol manga karakteri belirmişti, sırtı tıpkı diğer manga karakteri gibi bir kâğıdı arkasına almışçasına bembeyazdı.

Babam, "Sana seçmen için beş kapı sundum," dedi, sesi uçuşumun dibinden uçuşumun başına bağırtıyormuş gibi boğuk yükselmmişti. Dördünü açtım, birini kilisledim. O kapıda senin özgürlüğün var. Ya bu dört kapıdan birini seç ya da o kapıyı açmaya çalış. Ama eğer o kapıyı açamazsan, bu kapıdan girer, benimle gelirsın."

"Özgürlüğümü istiyorum, baba," dedim, ardından elimdeki gül demetindeki güllerden biri, diğerlerinin canlı duruşunun aksine kuruyup, yapraklarını bir adamın özlem dolu kolları gibi açtı, sonrasında boynunu büktü, desteden koparak ayaklarımın dibine düştü. "Özgür olmak istiyorum."

"O kapıyı açabileceğini mi sanıyorsun?"

"Açabilirim," dedim nefesim boğazımı yararak kelimeleri lime lime ederken.

"Açamazsın. Bu dört kapıdan birini seçmezsen, elindeki üç kapıdan da olacaksın ve birinci, yani benim kapımdan geçerek yeniden avuçlarımın içinde olacaksın."

"Beşinci kapıyı istiyorum," dediğim an, gül demetinden bir gül daha soldu, tekrar ayağımın dibine düştü, şimdi yerde iki kuru gül vardı, dikenleri zemine batıyor, battıkları yerde sarmaşıklar büyüyerek zemini sarmaya başlıyordu.

"() zaman onu aç. Eğer açamazsan, yeniden tutsağım olarak bu kapıyı ardında benimle yaşayacaksın."

Sarmaşıklar, ayakkabımın topuğunu sarıyor, yavaşça bileklerime uzanarak beni kuşatmaya başlıyordu. Bir adım astığımda, sarmaşık da benimle birlikte uzayarak yerdeki kökünden çıktı, sanki her adımım o sarmaşığı büyütüyor, her yanı sarması için ona yardımcı oluyordu. En başta da beni... Beni sarması için.

"Başaramazsın, Gülçehre. Bugüne kadar neyi başardısın benim küçük, aptal kızım?"

"Küçük olduğuma inanıyor musun?" Bir adım daha atınca, gül demetinin içinden bir gül daha düştü, şimdi sarmaşıklar kapılara doğru ilerliyor, babamın gözlerindeki endişe katlanarak çoğalıyordu.

Gül demetini bir kolumun altına alıp, diğer elimle kapının kapalı koluna uzanınca, bacaklarımı saran sarmaşıklar belime dolandı, devamında bazı sarmaşıkların kollarımı sararak parmak uçlarıma uzandığını gördüm. "Gülcehre, o kapıyı asla açamayacaksın. O kapıyı ben değil, o kapı kendini kilitledi. Vazgeç," dedi babam, sesinin yankısı zihnimi sarsa da söyledikleri ruhuma dokunamadı.

"Özgürlüğümü istiyorum," dedim, gözlerimden yaşlar boşalmaya devam ediyordu ama sanki ağlamıyormuşum gibi güçlü hissediyordum. Sanki gözlerimden bir damla yaş akıyordu, ayakta dimdik duruyor, sarmaşıklar beni sararken bir gün beni yok edebilecek o zehrin kendisine dönüşüyordum.

"Baba," diye fısıldadım, kapının tokmağını sıkıca tutup çevirmeye çalışırken. Şimdi sarmaşıklar parmak uçlarımdaydı, yavaşça uzanarak kapının tokmağını sarıyorlardı. "Neden beni yok ettin?"

"Gitme," dedi babam. "Asıl gidersen, özgürlüğün seni yok edecek."

Kapıyı çevirmeye çalıştım, çok kez denedim bunu. Kapı kilitliydi, açılmıyordu. Arkasında ne vardı, kim vardı bilmiyordum, belki de beni bekleyen uçsuz bucaksız bir ormana açılacaktı, belki masmavi denizlere, belki bir gölün önünde durup karşımda uzanan koruluğun içinde koşuşan ceylanları görecektim. Belki de özgürlük ölümdü. Belki de bu kapıyı açtığım an ölecektim. Belki de bu kapının ardında cennet vardı, bir melek sırtına dikilmiş bembeyaz kanatlarıyla beni karşılayacak, ona ellerimde kalan ve hâlâ solmamış olan gülleri armağan edecektim. Belki orada hiçbir şey yoktu. Belki sonsuza dek o hiçlikte uyuyacaktım. Ama ben özgür olacaktım.

"Lütfen beni içeri al," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. Gözyaşlarım, bedenimi saran sarmaşıklara damlıyor, damladıkları yerde gül tomurcukları oluşuyordu. "Lütfen beni bu esaretten kurtar"

"Sarmaşık, bir şeyi vereceği zaman karşılığında bir şey ister," dedi babam düşünceli bir sesle. Doğru söylüyordu, sarmaşıklar bana ölüm

gibi dolandığında, gözyaşlarım onların arasındaki gül tomurcuklarını var etmişti. Sarmaşık, benden bir şey bekliyordu.

"Sana kaburgalarımın birini verdim. Beni içeri al."

Kapı, tok bir ses eşliğinde geçmişe başıma yıkıyormuş gibi aralandı. Önce bir rüzgâr esti, ıslak saçlarımı savurdu, sarmaşıklar bedenimi usulca terk etmeye başladı ve onu gördüm. Arkasında uçurum, deryalarında denizin serili durduğu bir tepede bana bakıyordu. Ve sonra, gül kurusu rengindeki gül yaprakları, gökyüzünden usulca dökülerek yeryüzüne yağmaya başladı. Yaprakların düşüşü hızlandıkça, renkleri koyulaştı. Bir adım attım, içeri girdim, kolumun arasında sakladığım gül demeti yere düştü. Yeşil gözleri, biraz evvel bedenimi saran sarmaşık gibi ruhumdaki yaraların etrafını sarmaya başladığında, gözlerimi ondan bir an olsun ayırmadım. Gül yaprakları, gökten düşen jiletler gibi sertçe yüzüne çarparken, çenesi bir yaprağın darbesiyle hafifçe kanamaya başladı. Kapı, yavaşça kapandı.

Özgürlüğümün karşısında duruyordum.

Evren, karşımda duruyordu.

Uçurumdan düşüyormuşum gibi panik duygusuyla araladığım gözlerim önce tavana çarptı, devamında görüntüler birbirine karıştı ve alnımdan akan ter damlalarını elimin tersiyle itip gözlerimi yeniden yumdum.

Bazen zihnim darmadağın bir odaya dönüşüyordu. Ellerimi uzatıp o odadaki dağınıklığı toparlamak istiyordum ama odanın kapısı sımsıkı kapalıydı, zihnim, onun sahibi olmama rağmen beni bile içeri kabul etmiyordu. Uzun süre yatakta kaldım, gördüğüm rüyanın etkilerinin zihnimden ve ruhumdan silineceği âni bekledim. Rüyalara derin anlamlar yükleyen bir insandım, bu elimde olan bir şey değildi, hayalperest bir çocuk olarak büyümüştüm ama hayallerimi annemin masalları, babamın sevgisi beslememişti; kendim besleyip kendim büyütüştüm.

Evren'e mantıklı olmaktan bahsederken bile kafamın içindeki dünya hep önümde durup benimle alay etmişti. Ben gerçekçi bir insan değildim, olacağımı da hiç sanmıyordum. Zihnim, rüyanın

bataklığı olduğunda kendimi zar zor yataktan kaldırıp valizimden aldığım birkaç parça temiz kıyafet, diş fırçası ve diş macunu ile banyoya geçtim. Sıcak suyun musluğun içinden soğuğu yararak akmaya başlaması uzun sürmüştü ama sonunda sıcak bir duş aldığımda, suyun beklemeye değer olduğunu düşünmüştüm.

Temiz kıyafetlerimi üzerime geçirmiş, saçlarımı banyodaki küçük saç kurutma makinesi ile kurutmuş, dişlerimi de fırçaladıktan sonra banyodan tazelenmiş olarak ayrılmıştım. Altımda beyaz bir kot şort, üzerimde de kısa kollu sarı bir tişört vardı, tişörtün kolları kesikti. Odaya uğrayıp parmak arası sandaletlerimi giydikten sonra tam odadan çıkacakken, odanın penceresinden içeri doluşan sesleri dinledim. Başta uğultu gibi gelen sesler, bir süre sonra çığlıklara dönüştü, ardından seslerin sahiplerini tanıdığımı fark ederek hızla pencereye yöneldim.

Kıvılcım kahkahalarla gülüyordu, gözlerim Kıvılcım'm neşe saçan görüntüsünden uzaklaşarak farklı bir yöne kaydı. Orada Evren ve Yavuz'un karşı karşıya olduklarını gördüm. Kaşlarım hayretle havaya kalktı. Yavuz, Evren'in karşısında tıpkı suçlu, küçük bir erkek çocuğu gibi duruyordu ama Evren'in sırtı bana doğru dönük olduğu için onun yüzündeki ifadeyi göremiyordum.

Bir süre bana yabancı olan, kendimi o tabloda olmaması gereken bir renkmişim gibi hissettiren görüntüyü izledim. Onlar yan yanayken güzeldiler. Ben kimdim? Yanlarına çanta gibi alıp, babasından uzaklaştırdıkları küçük kızdım. Gözlerinde daha fazlası olamaz mıyım gibi geliyordu. Kendimi yalnızlığın topraklarına gömmüş, o toprakların mahsulü hâline gelmiştim. Bana dışarıdan bakan biri hayat dolu, çıkartıldım bir kız görebilirdi ama ben her şeyin farkında olduğu hâlde yüzünü pembe maskesinin arkasına saklayan bir kadındım.

Cep telefonumun melodisi odanın duvarlarında çınlamaya başladığında bir süredir tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi panikle dışarı bırakarak sıkışan göğsüme avucumu bastırdım. Komodinin üzerinde duran telefona uzanırken kafamda cevap bulmamış birçok

soru vardı. Uzun süre cevap bulacağı da benzemiyor gibiydiler. Telefonun ekranında beliren numarayı tanımasam da annem olabileceğini düşünerek telefonu açıp kulağıma yasladım.

“Gülçehre?” dedi olgun bir adamın kulaklarıma doluşan sesi. Başta çıkaramadığım ses, bir süre sonra zihnimde yer edinmiş anıların arasından fırlayarak sahibini önüme getirdi. Hattın diğer ucundaki kişi Mustafa Kemal Kuran’dı.

“Efendim?” dedim sanki beni görüyormuş gibi dimdik durarak.

“Tanıdın beni değil mi? Benim, Mustafa Kemal amcan.”

“Evet ever, tanıdım.” Terleyen avucumu kot şortumun kumaşına sürterek Mustafa Kemal Kuran’ın söyleyeceklerine kulak kesildim.

“Nasılsın bakalım?”

“İyiyim,” dedim, ardından kara zorla devam ettim. “Siz nasılsınız?”

“Sizli bizli konuşmaktan vazgeçmeyeceksin, Gülçehre,” dedi, hoş gülüşünü işittiğimde bir an gevşediğimi hissettim. “Gece Hagios ile görüştüm, seni görmüş, tanışmışsınız. Akademiyi beğendin mi?”

Bir an o ismin kime ait olduğunu bilmiyormuş gibi yüzümü buruşturdum, devamında adamın yüzü gözümün önüne gelince başımı sallayarak, “Evet, çok beğendim efendim,” dedim kuru bir sesle. “Çok güzel bir yerdi. Teşekkür ederim.”

“Kibar kızım benim. Bak sana ne diyeceğim, aldığım duyumlara göre resim çizmeyi seviyormuşsun. Hagios müthiş bir akül hocasıdır, üstelik yirmi yıl kadar önce büyük bir resim müzesi yönetiyor, orada genç kanlara resim çizmenin püf noktalarını öğretiyordu. Eğer dilerse Hagios seni daha da geliştirebilir.”

Duraksadım. “Zaten bir bölüm seçmemi istediğinde, ona resim çizebildiğimi söylemiştim. Sanırım öğretecektir,” dedim kısıp bir sesle.

“Evet, bunu söyledi. Ama Hagios, karşısındaki kişinin gerçekten istediğini görmediği sürece kulını bile kıpırdatmaz.”

“Yani?” dedim merakla.

“Yanisi şu, eğer gerçekten istiyorsan bunu ona kanıtla. Yok, istemiyorsan, senin için yeni bir arayışa gireceğiz.”

“Gerçekten çok incesiniz,” diye fısıldadım mahcup olduğumun altını çizen titrek bir sesle. “Kurs konusunda ayrıca teşekkür ederim. Ben elimden geleni yapacağım.”

“Akademi konusunda bana değil, Evren’e teşekkür etmelisin,” dedi, sertçe yutkundum. “Bu projeyi o ayarladı.” Dokunduğu kâğıtların hışırtı sesleri kulağıma doldu. “Kendini zorlama. Ufkunu genişlet, kafanın içindeki sesleri susturup iinin fısıldadıklarını dinle. İnsan içinden gelen sesi duymazdan gelirse, hiçbir zaman tam olarak kazanamaz.”

Söyledikleri kulağımı delip, kulağımdan aşağı sarkan bir küpe gibiydi. Onun ne kadar bilgili, ne kadar görmüş geçirmiş bir insan olduğunu bildiğimden midir bilinmez, ona karşı içimde gitgide daha da derinleşen bir inanç duygusu vardı. Evren ve babasını bir bakıma birbirlerine çok benzetiyordum çünkü ikisi de bana inanç veriyorlardı.

“Tekrar teşekkür ederim,” dedim kendimi tutamadan. Ona ne kadar teşekkür etsem azdı, o bana babamın bile inanmadığı kadar inanmış, bana bir el uzatmıştı. Telefonun diğer ucunda glmsediğine emindim, bunu bilmem için onu görmeme gerek yoktu, bunu hissedebiliyordum.

“Teşekkür etme. Henüz teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yapmadım,” dediğinde duraksadım, duraksadığımı hissetmiş gibi cümlelerine kaldığı yerden devam etti. “Ne zaman ne istediğini bileleceksin, aradığını bulduğunu düşüneceksin, o zaman belki bu teşekkürü kabul edebilirim. Kendine ve oğluma dikkat et, Glhre. Onu sana, sizi Allah’a emanet ediyorum, ocuğum.”

Bir anlığına söylediği şey bana o kadar ağır geldi ki, telefon kulağımdayken dizlerimin üzerine keceğimi sandım. Sessizlik büyüdü, dalları bir evin etrafını saran uğursuz ruhların varlığı gibi etrafımızı sardı. Mustafa Kemal amca bir şeyler söylememi beklemedi, telefonu kapattığında beni daha derin bir sessizliğe ittitiğini bilmedi-

ğine emindim. Ağzıma dolan onlarca cümle olmasına rağmen yine susuyordum.

Bahçeye, diğerlerinin yanına indiğimde zihnimi devamlı olarak kurcalayıp duran bir mesele vardı. Barlas ve Evren arasındaki görünmez bağın sebebini merak ediyordum. Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum ve bu çok zordu. Suçsuz bir insana zarar verebilecek olma düşüncesi bile vicdanımın başıma yıkılmasına neden olacak kadar ağır geliyordu bana.

Derin sessizliğimi koruyarak bahçedeki arkadaş grubunu izledim. Kıvılcım, elindeki hortumun ucundan fırlayan su ile Yavuz'u ıslatırken, Yavuz gülerek ona doğru koşuyordu, Evren salıncağa oturmuş onları izlerken ifadesizdi ama yine de o tabloya ait bir renk gibi görünüyordu. Beni fark eden ilk kişi Evren oldu, yeşil gözleri gözlerime dokunduğu an, gökyüzünde parlayan güneş ikimizin ortasına ölmüş bir beden gibi düşmüş, ışığını tıpkı derisinin altından süzülen kan gibi aramıza akıtmaya başlamıştı.

Gözlerini ilk kaçıran ben oldum çünkü o gözlerle uzun uzun bakanca cesareti her zaman içimde bir yerlerde bulamıyordum, nadir anlarda ortaya çıkan bu cesareti öylesine harcamak istemiyordum. Kıvılcım'ın bakışlarının radarına girdiğimi fark edince bahçenin ortasında ilerlemeye başladım. Sandaletlerimin içine sızan suyu hissettim, gözlerimi ikiliye çevirirken dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. Kıvılcım tehditkâr bir şekilde hortumu kaldırıp bana gözlerini kısırak bakınca ödüm koptu. İrkilerek geri çekildim.

"Düşündüğümü yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum saf bir korkuyla.

"Ne düşündüğünü söyle." Bana doğru tehlikeli adımlar attığını gördüm, irkilerek geri adımlar atmaya başladım. Yavuz, ıslak tişörtünü çıkarmış suyunu sıkıyor, bir yandan da ikimize gülüyordu.

"Kıvılcım, yapmayacaksın değil mi?" diye sordum iri iri olmuş gözlerle. "Yeni duş aldım."

"Duşu suyla almıyorsun sanki..." Sırıtarak hortumu yavaşça kaldırdı, bir an su tazyikli aktı ve bacaklarıma sıçradı ama beni çok

ıslatmadı. İrkilerek daha büyük adımları geriye doğru bastım ve o an sırtımda sert bir yüzey hissettim. O yüzeyin altında çarpan kalbin sesini duydum, o yüzeyin altında ilerleyen kanın fokurtusunu renimde hissettim. Hemen ardından Kıvılcım aniden hortumu üzerime tutarak tamamen o yüzeye yaslanmama neden oldu. "Yapma!" diye bağırdım ama beni dinlemedi, su üzerime fışkırdıkça ben kaçma dürtüsüyle kendimi o yüzeye bastırıyordum. Bir süre sonra çırpınışlarımı bölen kollar beni belimden yakalayarak sıkıca sardı ve gözlerim iri iri açıldı.

Kıvılcım üzerimize su tutsa da şu an odaklanabildiğim tek şey, belimi saran kolları. Evren beni hızla çevirince, bu kez su onun sırtını hedef aldı, gözlerimi kaldırıp bahçenin sonuna baktım, o sırada sırtım hâlâ onun göğsüne yaslı duruyordu. Sırtım onun göğsüne yaslıyken, ona neden inandığımı daha iyi anlamıştım.

"Kıvılcım, kes şunu!" diye bağırdı Evren ama sesi öfkeli değildi, alaylarla doluydu. Eğleniyor olabilir miydi? Bedenimden gözyaşları gibi süzülen suyla, sırtımı iyice onun göğsüne bastırdım ve dudaklarımdan akan suları yaladım.

"Çok centilmensin!" dedi Kıvılcım neşeyle bağırarak. "Koruma, o küçük kızı sıırıslıkla edeceğim!"

"Çok acımasızsın," diyerek güldü Yavuz.

Geri çekilecekken Evren beni daha sıkı kavrayarak belime var gücüyle sarıldı. Nefesimi kesen bu hareketini bir süre analiz edip, bana ne hissettirdiğini kavrayamasam da dudaklarıma devrilen kelimeler sanki benim ne hissettiğimi biliyormuşçasına dilimi zorluyorlardı. Kendimi tutarak ellerimi yüzüme götürdüm, ıslanarak yanaklarıma yapışan saçlarımı yüzümden çekerken gümbür gümbür çarpan kalbimin sesini duymamaya çalıştım.

Evren beni bir anda bırakınca afalladım ama bozuntuya vermedim. Beni kolumdan tutarak tekrar arkasına aldı, şimdi yüzü Kıvılcım'a dönüktü. "O hortum benim elime geçerse, neler yapabileceğimi biliyorsunuz değil mi?" diye sordu, sesi sakın olsa da her nedense onun da eğlendiğine adım kadar emindim.

"Ama hortum şu an benim elimde, Mermer Surat," dedi Kıvılcım eğlenerek, ardından hortumu tekrar salladı ve sular fişkirarak üzerimize yağmaya başladı. Saklanma ihtiyacıyla yüzümü Evren'in sırtına gömdüm, bu hareketim anlık kaskatı kesilmesine neden olmuştu ama sonrasında kolayca toparlayarak beni arkasına saklamaya devam etmişti.

Gerçekten sıırıslıklam olmuştuk. Kıvılcım bir süre bu eziyetini sürdürmüş, sonra korkarak elindeki hortumu yere atmış, koşarak eve saklanmıştı. Saçlarımdan sular damlıyordu, sarı tişörtümün eteğini sıkarak suyu çimenlere akıtırken bedenim hafifçe titriyordu ama hava ılık olduğundan bunu problem etmemiştim. Evren üzerindeki ince kazağı çıkarıp sıkmış, sonrasında o kazağı salıncağın üzerine atmıştı. Bedeni o kadar beyaz, o kadar pürüzsüzdü ki, onu izlerken gözlerime yayılan şaşkınlığı gizleyememişim. Bedeni bir heykelin bedeni gibiydi, özenle şekillendirilmişti, dupduruydu ve bembeyazdı. Omuzlarını geri atınca sırtını şekillendiren kanat şeklindeki kemikleri birbirlerine yakınlaştı, bedeni gerildi, son olarak gevşedi. Yavuz, ona yüzünde hain bir sırıtişla bakıyordu.

"Bugün iki kez arabamı çalmaya çalıştın, sevgilin bizi ıslatılmış fasulyeye döndürdü ve karşıma geçmiş mal gibi gülüyorsun," dedi Evren tehditkâr bir tonlamayla. Yavuz'un yüzünü saran gülümseme, yerini tedirgin bakışlara bıraktı. "Ve unutmadan, sevgilin seni bırakıp kaçtı. Öcünüzü benden değil, ondan alın der gibi kaçtı."

Yavuz kas ve dövme yığını bedenine rağmen bir çocuk gibi, "Ben ne yaptım şimdi ya?" diye çemkirdi. "Hem kaç defa diyeceğim, ona araba deme, o bir Impala. Düzgün konuşacaksın onunla. Hem ben onu ayartıyorum, seni boşayıp beni alacakmış, öyle söyledi."

"Hadi ya?" dedi Evren başını yana doğru yatırıp. "Yüzüne güzel bir dövme çizmemi ister misin?"

"Yumruk atıp gözümü morartacaksan bu klişe soruyu sorma," diye homurdandı Yavuz.

"Ben şiddet yanlısı bir insan değilim," diyerek altını çizdi Evren. Yavuz kaşlarını kaldırıp ona inanmayan gözlerle bakınca, "Yani ço-

ğunlukla," diye düzeltti cümlesini. "Ben gerçek bir dövmeden bahsediyorum."

"Ne çizeceksin oğlum yüzüme?"

"Göt," dedi Evren bir anda, donup kaldım, göz ucuyla bana bakınca duraksadı. Gözlerini yeniden Yavuz'a çevirdi. "Beni yavşak yavşak konuşturma," dedi ikinci bir şoka uğramama neden olarak. "Kız var, görmüyor musun?"

"O kız beni sevmiyor," dedi Yavuz göz ucuyla bana bakarak.

"Bu nereden çıktı?" diye sordum, kendimi tutamamıştım.

"Beni sevsen beni korurdun, duymadın mı yüzüme göt çizecekmiş... Ben mi ıslattım sizi? Görmüyor musunuz, hain sevgilim beni bile ıslattı..."

"Yüzüne öyle bir şey çizmez," dedim sanki benimle alay ettiğini bilmiyormuş gibi bu konuyu ciddiye alarak. Evren'in yeşil bakışlarını yüzümde hissettim, ona bakmak istesem de bu isteği gerçekleştirecek kuvveti kendimde bulamadım. Bana dokunuşu bir çağ yangını gibi tenimdeki hükmünü sürdürüyordu.

"Ne biliyorsun sen?" diye homurdandı Yavuz, sonra sırtını bana doğru dönüp, sırtındaki dövmelelerin arasına sıkıştırılmış küçük kertenkele dövmesini bana gösterdi. "Ben kertenkeleleri pek sevmem," dedi.

Evren, araya girdi. "Korkar."

Yavuz ona kötü kötü bakarak, "Korku değil ulan, sevmiyorum işte. Bu kertenkeleyi bana bu deli zorla çizdi. Impala bebeğimi gezmeye çıkardığım için," dedi. "Sen bu herife bakınca ne görüyorsun bilmem ama bu herif kanlı, uzuvların havada uçtuğu filmleri midesiz gibi yemek yiyerek izliyor."

"Ben de korku animeleri izlerken yemek yiyorum," dedim omuz silkerek. "Bu onu garip biri yapmaz."

Evren'in bakışları tamamen yüzümdeydi, hissedebiliyordum. "Anime mi?" diye sordu Yavuz bana garip garip bakarak.

"Korku animelerini hafife alma," diye söylendim. "Kanlı bir filminden daha iğrenç sahneler barındırabiliyor."

"Hadi ya?" dedi aniden Evren, göz ucuyla ona baktım. Bu konu ilgisini çekmişe benziyordu. "Çok mu vahşet içeriyor?"

"Evet," dedim. "Yetişkinler için olduğundan bayağı abartıyorlar."

Yavuz, "Muhabbete bak anasını satayım, gidiyorum ben," diye rek sıvıştı, aslında bunu kaçmak için bir bahane olarak sunduğunu biliyordum ama Evren konuya öyle çok odaklanmıştı ki Yavuz'un gittiğini bile anlamamıştı bana kalırsa.

"Var mı önereceğin bir anime o zaman?" diye sorunca yeniden ona baktım.

"Daha önce hiç anime izledin mi? Sevmeyebilirsin."

"İzlemedim ama dediğin gibiye severim," dedi, ona şaşkın şaşkın baktım, gözleri gözlerimden ayrılıp bedenime kaydığı sırada Evren'in donup kaldığını görmüştüm. İrkilerek bakaşlarını hızla bedenimden ayırıp, "Amma ıslanmışsın," dedi sanki kendisi kupkurmuş gibi. Salıncağa doğru ilerledi, salıncağın sırtındaki koyu yeşil şalı alıp hızla bana doğru yürüdü ve gözlerini bedenime dokundurmadan, gözlerime sabitleyerek şalı omuzlarıma örttü, şalın iki ucunu tam göğsümün ortasında birbiriyle birleştirdi. "Böyle dur," diye mırıldandı, aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırarak bakıyordum ona. "Böyle daha iyi olur."

"Neden?" diye sordum saf saf.

Evren bana uyarı dolu bir bakış attı. Bu geri adım atmama neden olacak türden bir bakış olduğundan, gözlerimi kırpıştırarak şalın iki ucunu tutup kendime iyice sardım. Kafamı kaldırarak ona baktığım için kendimi karşısında küçücük bir çocuk gibi hissediyordum. Ya da onun boyu gerçekten çok uzundu.

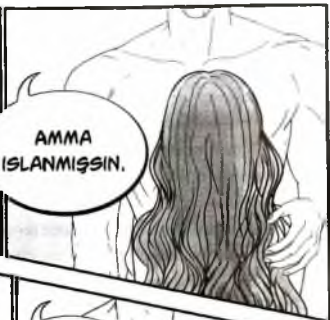
"Üşüyeceksin böyle," dedi. Gözlerindeki anlamlardan uzun süre uzaklaşamadım. Gözleri benden bir yara kabuğu gibi koptuğunda, bakaşlarının etrafta gezinişini izledim.

"Sorun değil, üşümüyorum."

"Evdeki elektrik sorununu çözdüm," dedi, gözleri gözlerime çarpınca birkaç saniye duraksama yaşadı ve bu duraksama beni de etkisi altına aldı. "Artık mum yakmana gerek yok."

AMMA
İSLANMIŞSIN.

BÖYLE DUR.
BÖYLE DAHA
İYİ OLUR.

NEDEN?

SORUN DEĞİL,
ÜŞÜMÜYO-
RUM.

ÜŞÜVECEKSİN
BÖYLE.

Bundan böyle ben uyuşana dek başımda beklemeyecek miydi yani? Garip bir duygu kendini kalbime itmeye başlamıştı. Hayal kırıklığını gözlerimden toplayamaması adına bakışlarımı bahçenin diğer ucuna çevirdim. "Buna sevindim," dedim kuru bir sesle.

"Hagios ile de konuştum, yarın derslere başlıyoruz."

Kaşlarımın ortasında oluşan çukurda biriken soru işaretlerini görmesi için gözlerimi onun gözlerine perçinledim. "Hemen mi?"

"Buraya adapte olabilmen için bir yerden başlamak gerek," diyerek omuz silktri. İfadeşiz yüzünün etrafını saran mayınlar, patlamak için bir kelimenin onlara ayak basmasını bekliyordu. "Sonuçta bir kuşu kafese kapatırsan onu hapsedmiş olursun, kafesi açarsan da onu kaybedersin. Önemli olan kuşu kafesin kapısı açıkken de içeri-de tutabilmek. Önemli olan, dışarı çıkan kuşun yeniden o kafesin içine girebilecek kadar kafese inanabilmesini sağlayabilmek."

"Neye inanmamı istiyorsun?"

"Buraya inanmanı."

Tenim, ıslaklığın ve esen hafif rüzgârın etkisiyle kasılarak titreye başladı. "Ben sana inanmasam..."

"Bana değil, Gülçehre. Buraya." Bana doğru bir adım atınca, gözlerim çıplak, kaslı göğsüne takıldı. Sertçe yutkunup gözlerimi yeşil gözlerine taşıdım. "Ve unutmadan, sana her iyilik yapana inanırsan, bir gün sana kötülük yaptıklarında onlara kızamazsın."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Hım?"

Başını yavaşça aşağı eğerek yüzünü yüzümün hizasına getirdi. Kalp atışlarım, göğsümün içinde güçsüzce patlamaya başladı. "Ben dışında buradaki hiç kimseye inanma."

"Sana inanayım mı?"

Gözleri anlık dudaklarıma dokundu, bunu istemeden yaptığını bildiğimden içimdeki o hissi kovaladım. Sarmaşık yeşili gözleri gözlerimdeki yerini aldığı anda, vereceği cevabı bekleyen kalbimin ağzı, içinde temizlenmek için bekleyen kanlarla doluydu.

"İnan," döküldü kan rengi dudaklarından. O koyu renk dudaklardan dökülecek olan her kelime, benim için benim bile nedenini

çözemediğim bir inanç dağı oluşturunuyordu. Çekik ve kısık bakan zehirli sarmaşık yeşili gözlerini kırpmadan benim kahverengi gözlerime bakarken biraz daha eğildi ve nefesim, boğazımı parçalayarak içime aktı, içimi dağladı. “Ben senin inancını parçalayacak hiçbir şey yapmam, Gül Kuyusu.”

“Yapmaz mısın?” Ona bunu sorgulayan gözlerle baktım, yeşil gözleri tüm gerçekliğiyle beni izliyordu.

“Yapmam,” diyerek güvence verdi bana.

Bir belirsizlik önce kafamın içine çöktü, sonra o belirsizliği yok edecek olan güneşin kollarını zihnimde, sıcaklığını düşüncelerimde hissettim. “İnanıyorum,” dedim mavzer yeşili gözlerine bakarken. Bu cevap onun beklediği cevaptı, duymak istediği şey buydu. İnanç, köklerini bir bileği saran damarlar misali ikimizin etrafına sarmaya başlamıştı ve ben artık bundan kaçamayacağımın farkındaydım.

“Şimdi gidip üzerini değiştir, hasta olacaksın,” dedi, gözleri gözlerimden ayrılmadığı için hareket yetimi tam anlamıyla kaybetmiştim.

Örtündüğüm şala daha sıkı sarılarak, “Üşümüyorum,” dedim, tenimdeki ürperti uyarılarını resmen yok saymışım. “Bana ne yapmamız gerektiğini anlat.”

Islak adaleleri onun nasıl kusursuz parçalarla donatılmış bir sanat eseri olduğunu bana kanıtlamak istercesine dalgalanıyor, teninin altında yaşam ağı örmüş damarları sanki teninin yüzeyine çıkmak isteyen canavarlar gibi derisinin altında ölümcül bir görüntü sergileyerek dolanıyordu.

“Aşamalar şeklinde yapacağız. Tek seferde anlatılan her şey, ortalara doğru bir pürüz çıkarır. Adım adım gitmek gerek.”

Kafam allak bullak olduğundan, “Bu çok mu uzun sürecek peki?” diye sordum çar diye.

“Bilmiyorum,” dedi, dürüstrü, bunu yeşil gözlerinde görebilmiştim. O da büyük bir bilinmezlik içerisindeydi. “Bunu zaman gösterecek.”

“Labirent gibisin,” diye mırıldandım, dudaklarımdan akan su damlalarını elimin tersiyle silip bahçenin diğer ucuna baktım,

onunsa dikkatli gözleri hâlâ bendeydi. Israrıcı bakışlarını hissetsem de ona bakmamaya devam ettim. O gözlerde bir sorgu olduğunu biliyordum, bu sorgunun nedeninin kurduğum cümle olduğunu da biliyordum ama bu cümleyi tamamlayacak diğer kelimeleri yok etmişim gibi sessizce bahçenin diğer ucunu izliyordum.

Aniden elini kaldırıncı bir an irkilerek geri çekildim ve gözlerimde asla saklayamadığım bir korkuyla ona baktım. Bunu beklediği için eli havada asılı kaldı, yeşil gözleri kuyametten sağ çıkmış, kendini cehenneme kendi ayaklarıyla taşımış gibi dehşetle bakıyordu. Kalbim, ağrıların yuvası bildiği bir çarpıntı hissiyle hızlanmıştı. Elimde değildi, bir el ne zaman kalksa genelde beni okşamak için değil, bana vurmak için kalkardı ve bu elin sahibi babam olurdu.

Bir an babam hayatımda olmasa bile gölgesinin hep benimle olacağını hatırladım, bu korku da o gölgenin serinliğinde doğan bir duyguydu. Evren başta anlam veremediği bu refleksimi, saniyelerin ona dokunmasıyla birlikte üzerine sinmiş tuhaf bir duyguyu örtbas edemeden izlemeye başlamıştı. Kendimi şala iyice sarıp yutkunarak bir ona bir de havada asılı duran eline bakakaldım. Elini usulca indirdi, bana zarar vermektan korkuyormuş gibi yanağıma hafifçe dokunduğunda gözlerim benim isteğim dışında kısıldılar, kirpiklerimin üzerine serildiği gözlerimin küçük aralığından ona baktım.

Bu dokunuş, benim tanımadığım bir dokunuştı; içindeyse saf inanç, el değmemiş bir güven, açığa çıkmış bir şefkat vardı. Bir an bu yakınlık beni yaralayan bir silaha dönüştü ve kalbim, düğümü çözülmüş o gemi gibi usulca göğsümün iskelesinden uzaklaşmaya başladı. Evet, ben kırılmış bir bardaktım, içim ne kadar sularla dolu olsa da o sular bir süre sonra taşıp dökülüyordu, biri ağzını bana yaslarsa o ağzı kan revan içinde yapardım ama insanlar bana bakınca, insanın içini serinletecek suyu içinde taşıyan cam bir bardak görüyordu. Kırıkları görmüyordu. Verebileceğim yaralardan, kırıklıklardan habersizdiler.

“Küçük kız,” dedi, sesindeki ton, bir bulutun yağmur yüklü göğsü gibi koyuydu. “Baban bunu ne zamandan beri yapıyor?”

İnkâr büyük bir mekanizmaydı, ben ise kanımda bile inkârı taşıyordum. Kaşlarımın ortasındaki yarık onu anlamadığımı ona resmetmiş olsa da hayır, ben onu çok iyi anlamıştım. Bunu söyleyecek cesaretim yoktu, bunu ona belli edecek kadar korkusuz değildim. Bakışlarımdaki inkâr onu ne denli ikna etmişti bilmiyordum ama bana bakarken gözlerinde, ona tüm olanları anlatırsam bana yardım edip, yaralarımı saracakmış gibi duran bir ifade taşıyordu.

“Cevap vermeyecek misin?”

“Neye?” diyerek onu püskürtmeye çalıştım, soğuk ve ıslak avucunu yanağıma bastırması kalbimin bedenime bağlı olan tüm kabloları koparıyordu.

“Aptalı oynama,” dedi, kaşlarının ortasında küçük bir yarık oluştu, çenesindeki dikiş izi dişlerini sıkığı için midir bilinmez tıpkı içeri çöken yanakları gibi iyice dibe çökerek belirginleşmişti.

“Aile konularını kimseyle konuşmam,” dedim, ardından ekledim. “Ailemle bile.”

“Ben ailen değilim,” dedi, eli büyük bir ağırlıkla yanağıma terk ederek boynuma indi, dokunuşunu bıraktığı yerlerde yangınlar yanıyordu. Kaşlarımın ortasındaki oyuk beni terk etmedi ama onu dinledim, hem de can kulağıyla. “Ben kimse de değilim.”

“Kimsin o zaman?” Dudaklarımdan dökülen bu soru, başta onun da kaşlarının tıpkı benim kaşlarım gibi çatılmasına sebep vermiş olsa da sonunda gözlerinden içtiğim duygular beni var eden kırık bardağı ağzına kadar doldurdu ve Evren konuştu: “Ben kim olduğumu biliyorum, sen de biliyorsun. Önemli olan, senin için kim olacağım.”

Söyledikleri benim için büyük anlamlar taşıyabilecekken, belki de onun için çok normal bir şeydi ama her nasılsa, kurduğu cümle geleceğim ile el ele vermiş, birbirlerine bağlanmış gibiydiler. Bazen onu anlamakta zorlandığım doğrudu ama o aslında tanıdığım en dürüst insanlardan biriydi, bir şeyleri dolandırmadan söylemeyi tercih ettiğini fark etmiştim. Yine de Barlas konusunu arapsaçına çevirdiği gerçeğini yok sayamıyordum. Sanırım Evren’in de kuyruk-

larını birbirine bağlayarak insanların çözmesine engel olduğu düşünceleri vardı.

Gözlerimi kaçırdım, bakışlarımı onun suların gözyaşları gibi dö-küldüğü kaslı göğsüne indirince, soluğuma takılanın yalnızca kelimeler olmadığını daha iyi anlamıştım. İyi bir vücudu vardı, hatta iyi değil, bayağı iyi de denilebilirdi. Bu yok sayılamaz bir gerçektir. Su damlaları vücudundan usul usul süzülürken bakışlarımı oradan uzaklaştırmam gerekiyordu ama onun gözlerine bakmak, vücuduna bakmaktan daha tehlikeliymiş gibi geliyordu bana.

“Buna verecek bir cevabın yok mu?” Sorusu beni afallattı. Gözlerimi bu defa masmavi damarların çevrelediği boynuna tırmandırdım, beyaz teni göz alıcıydı. Avucunu beni dizlerimin üzerine düşürecek bir baskıyla boynuna sürtünce bir adım geri çekilerek kafamı kaldırdım ve yeniden o yeşil gözlerin dibini buldum. İrkildiğimi anlamış olacak ki elini geri çekip başını aşağı yukarı sallayarak beni izledi.

“Ben normalde partilerden hiç hoşlanmam,” dedi, bunu neden söylediğini anlamadığım için utançtan kızaran boynumun varlığını hissederek ona soru işareti dolmuş gözlerimle baktım. “Ama bu gece Alaçatı’nın ilk sezon partisi var. Kıvılcım gitmek için sabahdan beri yalvarıyordu, düşündüm de oraya gitmemiz iyi olabilir.”

“Parti mi?” Dizilerde, filmlerde gördüğüm, kitaplarda okuduğum, mangalarda rastladığım partilerden mi bahsediyordu? Gözlerimde parıltılar oluşurken onun yeşil gözleri hâlâ sakindi.

“Evet. Daha önce hiç gittin mi?”

“Partiye mi?” Duraksadım, babamın parti adı altında götürdüğü işkence salonlarını hatırlayınca yüzümü buruşturdum. “Babamın parti olarak gördüğü şeyleri sayıyor muyuz?”

Bu Evren’i anlık da olsa güldürdü, tebessümünü gördüğüm için kendimi özel hissetmiştim. Sanki o kimsese gülümsemiyor, kimse-nin gözlerinin içine şu an benim gözlerimin içine baktığı gibi bakmıyordu. Belki bana öyle geliyordu bilmiyordum ama bu düşünce sebepsizce çok hoşuma gidiyordu.

"Hayır, kesinlikle saymıyoruz. Bu daha çok gençlerin hoşlandığı türden bir parti." Bedenini esnetmek için omuzlarını geriye doğru attı, bu hareketi bedenindeki tüm lirik kıvrımların dışarı fışkırmasına neden olunca bileklerimin uyuştüğünü hissederek hızla gözlerimi yere indirdim. "Ben pek sevmem ama senin açısından da bir değişiklik olur. Alaçatı'daki genç nüfusun yarısından fazlası orada olacaktır. Belki yeni arkadaşlar da edinarsın. Sandığının aksine, yani öyle sandığını düşünüyorum, partilerde kötü kızlar olmuyor."

"Yani biri orada bana uyuz olup beni dışlayıp, bir köşede sıkıştırıp bana zorbalık yapmaz, öyle mi?" diye sordum hızlıca.

Yine gülecek sanmıştım ama bu kez ifadesini kolay toparladı. "Öyle. Gerçek hayat, senin okuduğun ve izlediğin hayatlardan biraz daha farklı oluyor. Okuduğun, izlediğin şeylerde tek bir hayat konu alınıyor ama unutma, Gülçehre, dışarıda binlerce hayat var ve hepsi kendi hayatının ana karakteri."

"Yine de biri bana sataşsa daha heyecanlı olurdu," dedim dudaklarımı büzüp boşluğa bakarak. Şimdi gerçekten gülüyordu ama ona bakmadığım için bunu göremediğini sanıyordu. Büyük avucunu ıslak saçlarımın üzerine bastırınca duraksadım, başımın üstüne koyduğu elini yavaşça sallayıp saçlarımı karıştırınca olduğum yerde bir sağa bir sola sendeledim.

Evren, elini geri çekerek, "Hazırlan, gece eğleneceksin," dedikten sonra sırtını bana döndü ve devasa sırtı bembeyaz bir heykel bahçenin içinde yürüyormuş gibi hissettirirken evin kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

O arkasını dönüp gitmişti ama ben uzun süre burada, beni bıraktığı yerde akşam beni nelerin beklediğini düşünmüştüm. Heyecanlanıyordum çünkü ilk defa partiye gidecektim, bir yandan da bu heyecanı bastırıyordum çünkü ben bir şekilde partilere hâkim olduğumu düşünüyordum. Sadece dans edilip bir şeylerin içildiği bir yer değil miydi neticede? Sadece nasıl giyinmem konusunda fikir sahibi değildim çünkü benim kıyafetlerim, bana göre oldukça

güzellerdi ama gideceğim yer ile kan uyumu sağlarlar mıydı, işte o konuda çok kararsızdım.

Akşam güneşi, gökyüzünün teninde eski bir mücevher gibi asılıydı. Işık hâlâ gökyüzünü parıldatsa da vakit, şafağın sökrüğü vakte epey yakındı, güneş artık ufukta batmak üzere olan bir gemi gibiydi. Artık odamda bir ışık olduğu için mutluydum, yine de ışık tenime yağarken kafamın içini hep aynı düşünce meşgul ediyordu.

Artık ışık olduğuna göre, Evren beni beklemezdi.

Kahverengi saçlarımın uçlarını tarağa dolayarak bekletirken gözlerim aynadaki yansımamdaydı. Saatlerdir ne annemin ne de babamın sesini duymuyordum, muhtemelen babam olanlardan dolayı bana çok öfkeliydi ve annemin de bana ulaşmasına engel oluyordu. Babam kızdığında, öfkesinin ceremesini etrafındaki herkes çekerti.

Üzerime biraz olsun uyum sağlayabileceği düşüncesiyle giydiğim kan kırmızı elbise, tenimle bütünleşmiş, bana ait bir deri gibi vücudumu sarmıştı. Elbisenin kalın bantlı kolları vardı ve miniydi. Tüm gece dans edebileceğim düşüncesi beni asla üşümeyeceğime inandırmış, bu yüzden de ilk defa çorap giymeden ayağıma siyah, kalın topuklu, önü bantlı ayakkabılarımı giymiştim. Bu ayakkabıları genelde kot pantolon ile giydiğimden, buraya da sık sık kot giyerim düşüncesiyle getirmiştım ama kot değil de bedenimi bana ait bir deri gibi saran bu elbiseyle giymiştim.

Odanın kapısı tıklatıldığında gözlerimi omzumun üzerinden kapıya çevirdim, içeri giren kişi Kıvılcım'dı, onun üzerindeki cesur elbiseyi gördüğüm an durumu abartmadığımı daha iyi anlamıştım. Sımsiyah tulum elbisesinin içinde bir Tanrıça kadar güzel ve kadınsı görünüyordu, bense beni sımsıkı saran bu cüretkâr diyebileceğim elbisenin içinde bile hâlâ çocuk gibi duruyordum. Kıvılcım beni ilk gördüğünde, gözlerinde bana cesaret veren ışıklar parlamış, bu ışıklar benim kendimi daha özgüvenli hissetmemi sağlamıştı.

Beni elimden tutup yavaşça kendi etrafımda döndürdü, ardından baştan aşağı süzerek, "Ne yalan söyleyeyim, çiçekli bir elbise ve şirin dolgu topuklarını giyeceğini düşünmüştüm, beni dev yanılttın

bebeğim," dedi, sesi neşeliydi. Bu neşenin özünde, bu gece çılgınlar gibi eğleneceğini bilmenin heyecanı uyuyor olabilirdi. Kıvılcım, hayat dolu bir kadındı, beni tanımadan önce binlerce partiye katılıp, eğlencenin tadına binlerce kez vardıgına çok emindim.

Kalbimdeki tedirginlik yeniden uyandıgında, "Bu yaptığım ne kadar doğru bilmiyorum," deyiverdim. Kıvılcım'ın bedenimi süzen gözleri büyük bir hızla gözlerime tutundu, gözlerinde yine lensleri vardı, bana anlamayan gözlerle bakınca sözlerime kaldığım yerden devam ettim. "Babamı bir şekilde ikna ettik ve buraya geldim ama babam şu an nereye gidiyor olduğumu bilseydi, Alaçatı'yı başımıza yıkardı."

"Baban hiç genç olmadı herhâlde," dedi Kıvılcım huysuzca. "Dünyanın en saçma olayı bu ya... Tamam, gelecek kaygısını anlarım ama bir insanı geleceğe odaklı yaşatmak, o insanın bugününü çalmaktır."

Ona diyecek sözüm olmadığı için gözlerimi sakince yüzünde gezdirmekten ileri gidemedim. Kıvılcım, "Asma şu güzel suratını. Hadi seni biraz renklendirelim," dedi, ben daha onun ne demek istediğini kavrayamamışken beni elimden tutup çekiştire çekiştire odadan çıkarmış, Yavuz ile birlikte kaldığı odaya sokmuştu. Yavuz'u aynanın karşısında boynuna parfüm sıkarken görmüştüm, bana göz kırpmış, ardından Kıvılcım'ın yanağından bir buse alarak odadan çıkmıştı.

Kıvılcım, beni makyaj malzemelerini dizdiği masanın önüne oturttu, kafamda şekillendirdiğim bir makyaj stili yoktu ama Kıvılcım, her şeyi kontrol altına alarak önce yüzüme neredeyse benimle aynı tonda olan, garip kokulu bir fondöten sürmüştü, sonra o fondöteni eliyle yedirirken beni güldürerek babamla alakalı olan düşüncelerimden bir nebze olsun uzaklaştırmıştı. Gözlerime çektiği incecik eyelineri maskara ile tamamladı ve dudaklarıma yok gibi görünen bir ruj sürdü. Rujun rengi, dudağımın rengi gibi durduğundan çok sırtıtmıyordu. Abartmadığı için memnundum çünkü hayatımın hiçbir döneminde yüzümde çok fazla ürün kullanmamıştım, bunu abartılı bulduğumdan değildi, sadece tenimi şeffaf gibi görüldüğü esnada daha çok sevdiğimi hissediyordum.

“Bu gül gibi yanaklara nasıl bir allık giderdi, biliyor musun?” diye sorduğunda gözlerim onun düzenli hareketleriyle senkronize olmuş şekilde hareket ediyordu. Yuvarlak bir kutuya uzanıp, “Tabii ki gül kuru renginde bir allık giderdi,” dedi neşeli bir sesle. Yanaklarıma dokundurduğu toz formundaki allık, anında elmacık kemiklerimin dışarı fırlamış gibi görünmesine neden olmuştu. Yapay bir görüntü sunmuyordu, aksine sanki saatlerdir koştuktan sonra kan ter içinde ve nefes nefese aynaya bakıyormuşum gibi görünüyordu.

Tırnaklarıma oje sürmeyi teklif etse de reddetmiştim, yeterince abartılı, olaya uyumlu olduğumu düşünüyordum artık. Odadan çıktığımızda güneş gökyüzünü tam anlamıyla terk etmiş, gökyüzü güneşin yokluğunun yasını tutuyormuş gibi solgun bir maviye bürünmüştü. Kalbimin atışları, ilk kez hep düşündüğü bir şeyi yaşayacak olan insanın kalbinin atışları gibi güçlü bir şekilde içimde patlıyordu.

Evren ve Yavuz, bizi aracın önünde bekliyordu. Kıvılcım ile evden ayrılıp bahçeden geçtiğimiz sırada hava serin olmasına rağmen bacaklarım ter içinde kalmıştı. Bunu kimsenin anlamaması için içten içe dua ederek bahçeden çıkıp araca doğru ilerledim. Evren, aracın kapısını açıp sürücü koltuğundan çıkınca, bir anda önümde onu bulmanın paniğiyle sendelemiştim, dengemi kurduktan sonra ona baktım ama ben ona baktığımda, onun çoktan bana bakmaya başlamış olduğunu gördüm.

Üzerinde tıpkı teni gibi beyaz, yuvarlak yaka bir tişört vardı, tişörtün kolları omuzlarının baş kısımlarına kadar kıvrılmıştı ve tişörtün eteklerini siyah, dar paça kotunun içine sokarak siyah deri kemeriyle bu görüntüyü ütölemiş gibi sabitlemişti. Islak ve gür saçlarını arkaya yatırmış olsa da saçları hâlâ hafif dağınık görünüyordu, saçlarının onu ilk gördüğüm gün olduğundan biraz daha uzun olduğunu yeni fark ediyordum. Teninden hoş bir tıraş kolonyası kokusu yayılıyordu, kaymak gibi görünen yanaklarına bakılacak olursa yeni tıraş olmuştu.

Kıvılcım aracın arka koltuğuna dolaşırken ben hâlâ Evren'in karşısında duruyordum çünkü o, önüme resmen etten bir duvar örmüştü. Gözlerimiz, kilitli bir odaya gizlenmiş kutunun içindeki iki farklı anahtar gibi birbirine çarpınca, kasılan bedenimi gevşetmek için kendimi sıkarak yanağıma düşen saç telini kulağımın arkasına ittim.

"Farklı görünüyorsun," dedi beklemediğim bir anda.

"Pek böyle giyinmem," dedim başımı sallayıp onu onaylayarak.

"Makyaj da yapmıyordun," dedi, gözleri yüzümün her bir köşesinde dolaşırken ona bakmak şimdi katbekat zordu.

"Kıvılcım yaptı," dedim. "Ben sadece nemlendirici sürerim, nadiren makyaj yaparım."

"Evet, nemlendirici sürdüğünü fark ettim. Dudakların hep ıslak."

Duraksadım, nabız seslerim uğultulara karışırken öylece ona baktım. Bu söylediği onun için çok normalmiş gibi bana düz düz bakıyordu. Ben mi gariptim yoksa Evren'in söyledikleri gösterdiği- nin aksine anormal miydi?

Yavuz, "Oğlum sohbet etmek için arabanın önüne gelmeyi mi bekliyorsunuz lan?" diye homurdandı kafasını arabanın camından dışarı sarkıtarak. "Hadi, acilen konyak şişesini yalamam gerek benim. Bekleme yapmayın, Türk filmi çekmiyoruz."

"Kes sesini," dedi Evren ona bakmadan. Gözleri hâlâ bende olduğundan rahatsızlık hissedip önünden çekildim, aracın arkasına doğru ilerleyecekken, "Öne bin," demesi adımlarımın havada asılı kalmasına neden oldu.

"Reis, arkada yer yok, arka koltuk yengenle benim," dedi Yavuz bana bakarak, bir an bunu bana mı Evren'e mi söyledi bilemediğim için ona bön bön baktım. "Sana diyorum kız, Çitlenbik."

"Şu kızla konuşurken onun senin gibi ayıların dilinden anlamadığını hesaba kat," dedi Evren sert bir dille, ardından beni aniden belimden tutunca gözlerim iri iri açıldı. Bedenimi öne doğru çekerek kaputun ön kısmından geçirdi, kapımı açıp, "Bin," dedi sakince.

Dediğini yapıp ön koltuğa bindim, yavaşça kapıyı kapattı, aracın önünden dolaştığı esnada gözlerim onu takip ediyordu.

Yavuz, aniden öne doğru eğilerek yanağımdan makas aldı, Kıvılcım gülüyordu, Evren ise araca binmişti ve Yavuz'un bu hareketine yan gözle, sakın gibi görünen ama oldukça tehditkâr olduğuna emin olduğum bir bakış fırlatmıştı. "Aramızdaki buzları kırmaya karar verdim," dedi Yavuz iyice eğilip bana bakarak. Omzumun üzerinden onu izlerken yüzümde allak bullak bir ifade belirmişti. "Bakma öyle alık alık. Ben senin kirvenim bundan sonra."

"Kirve mi?" diye sordum, Kıvılcım arkada kahkaha atıyordu.

"Evet. Bu gece ilk alkolünü benim elimden içeceksin ve artık senin kirven olmuş olacağım..."

"Alkol mü?" diyebildim, bu benim için yeni bir deneyim olacağından kalbim yeniden hızlanmıştı ama Evren anında, "Öyle bir şey olmayacak," diyerek araya girdi. Aracı büyük bir sakinlikle kullanıp, gözlerini yoldan ayırmıyor olsa da kulağı bizdeydi.

Bana sırtıarak baktı. "Reşit değil mi bu kız? İsterse bir bardağa mazot doldurur, birlikte içeriz..."

"Yavuz," dedi Evren sakince, bu sakın ses tonu Yavuz'un kafasını geri çekerek aniden gözden kaybolmasına neden oldu.

Araç, Alaçatı'nın renkli sokaklarında ilerlemeye başladığında bedenim gergin, düşüncelerim zihnimin içinde seyir hâlindeydi. Ampullerin, sarmaşıklar gibi aşağı sarkmış kabloların uçlarında boy verdiği sokaklardan geçiyorduk, o sokaklarda ışıklar geçmişe ait bir müzikal gibi parlıyordu. Mekânın arkasındaki sokak, çıkmaz bir sokaktı, Evren aracını oraya park etmişti.

Dışarısı geceyi kucakladığı için artık soğuktu. Kollarımı bedene sararak yürümeye başladım. Mekânın girişini bulamamıştım, bakıldığında ortam ışıklarla dolu olsa da aslında karanlıktı ve ışıkların oyunları beni resmen kör etmişti. Çift kanadı, demir bir kapıdan içeri girerken arkamda Evren'in olduğunu biliyordum. Gözleri beni deecek gibi sarmış, kısıvrak kavramıştı.

Adımlarımı iyice hızlandırıp demir zeminli bir yoldan geçtiğim sırada korumalardan biriyle göz göze geldim. İri yarı, top sakallı bir adamdı ve gözlerindeki siyah güneş gözlükleri, yüzümdeki şaşkınlığın iyice genişlemesine neden olmuştu.

Evren, soğuk elini belime atınca, vücudumu deri gibi saran elbisenin kumaşının altında bile o dokunuşu bizzat tenimde hissettim. Ürpersem de bugünlük bu dokunuşlara bağışıklık kazanmışım gibi hissediyordum, bu yüzden kendimi toparlamam çok uzun sürmemişti. İçeriden zemini ikiye yaracak kuvvette bir müzik sesi geliyor, gelen müziğin sesi duvarları sararak yürüdüğüm zemini bile titretiyordu.

Evren, belimde duran elini tenimden uzaklaştırmadan beni yürütmeye devam ediyordu. Adımlarımı yavaşlatan, beni karşılayan ışıklardan birisi olmuştu; saniye başı yanıp sönen ışık, anlık da olsa duyularıma saldırarak beni kör etti, adımlarımın yavaşlaması Evren'in de duraksamasına neden olmuştu.

Birbirine yaklaşan kirpiklerimin arasından ışığın özünün geldiği yere baktığımda, içinde olduğum dünyanın ne kadar dar, ne kadar her şeyden uzak olduğunu şimdi daha iyi anlamıştım. İnsanlar dans ediyor, insanlar eğleniyor, ışıklar insanları yutuyor ve müzik, düşünceleri sağır ediyordu. Gözlerimden, tıpkı tavandan yayılan o kör edici ışık gibi parlak bir ışığın yayıldığını hissedebiliyordum. Olduğum yere yabancıydım ama insan en çok yabancı olduğu yerdeyken kendini tanıma şansı bulmaz mıydı?

Doğruydu. İnsan en çok yabancı olduğu yerdeyken kendini tanıma şansı buluyordu.

Evren'in ferah, gül kolduyormuşum gibi hissettiren kokusunu bastıran ağır parfümü, ciğerlerimi bir süre sonra insanı öldürecek olan o zehir gibi doldu, sıcaklığının tenime dalga dalga yayıldığını hissettim. Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki içerideki müzik sesine rağmen kalbimin atış seslerini duyabiliyordum.

"Burası," dedi, dudakları kulağıma dokununca bel kemiğim ürperdi ve farkında olmadan onun eli belimdeyken usulca kıvrıldım. "Senin dünyana çok uzak bir yere açılan kapı." Belimi daha sert kav-

rayınca nefesimi tutmak zorunda kaldım, kalbim şimdi göğsümün içinde değil, boğazımın içinde çarpıyordu. “Bu kapıdan benimle girersen, bir daha bensiz çıkamazsın.”

Cümlesi yıkıcıydı ama asıl yıkma nedeni, oraya yeni şeyler dikeceğindendi ve bu dikilen şey, yıktığı şeyin aslında yıkılması gereken bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Adımımı içeri attığım an, müziğin sesi her yana yayıldı ve ritmi kalbimin içinde, tüm kemiklerimde hissettim.

Dans etmeye gecenin erken saatlerinde başlamış olan insanların arasından geçerken, onun beni takip eden bir gölge gibi beni adım adım izlediğini biliyordum. Eli hâlâ belimdeydi, beni yavaşça yönlendirirken insanların kokuları, yüzleri birbirine karışıyordu. Yüksek, yuvarlak bir masanın önünde durduğumuzda kafamı kaldırıp DJ kabinine baktım, bedeninin yüzde sekseni dövmelemlerle kaplı olan, saçlarını kazıtmış bir DJ, kollarını kaldırmış, dans eden insanlara eşlik ediyordu. Hemen kabinin çaprazında bar kısmı vardı, sarışın bir barmen kollarını iki yana açmış, avuçlarını tezgâha yaslamıştı ve dans eden insanları gözlerinde soğuk bir ifadeyle izliyordu.

Kıvılcım, sanki bu ânı bekliyormuş gibi hızla insanları yararak bara doğru ilerlemeye başlamıştı, bir süre sonra Yavuz’un da onu takip ettiğini gördüm. Göz ucuyla Evren’e bakma ihtiyacı duyduğumda, yüzüne çarpan neon renkteki ışıkların tenine düşürdüğü uyarıların ne kadar güzel göründüğünü fark ettim. Bana değil, karşıya, ışıkların çarparak her yana yayıldığı aynalı duvara bakıyordu. Fırsattan istifade onu daha dikkatli inceleme şansı yakaladığım için gözlerim profiline her köşesine dokunuyor, onun yüzüne denize dalan bir insan gibi dalıp geri çıkıyor ve tekrar başka bir köşesinden tekrar dalıyordum. Nefeslerim suyun içinde fazla kalabilmeye müsait olmadığından, gözlerim de nefeslerim gibi hep farklı yöne çevrilerek belirli dinlenme ihtiyacını o değişimler boyunca karşılıyordu.

Işıklar ve sesler o kadar fazlaydı ki buna fazla maruz kaldığım için beynim bir anlığına zonklamaya, gözlerimse odağını kaybetmeye başlamıştı. Şimdi etraftaki her şey buğuluydu, yalnızca Evren’i

net bir şekilde görebiliyordum. Düz inen, ucu hafif yukarı bakan düzgün burnu ve çok da kalın olmayan kan rengi dudakları, bu ışığın altında normalde görüldüğünden daha ilgi çekici görünüyordu bana kalırsa. Uzun kirpikleri ileri doğru bakan savaş okları gibiydi. Kulağında, ucunda hilâl olan küçük halka bir küpe vardı, onu ilk kez küpe ile görsem de yadırgamamıştım, aksine onun sade görünüşünü biraz olsun ilginçleştirdiği için bu ayrıntıyı beğenmiştim. Sanırım bedenindeki tek piercing deliği kulağındaki delikti, vücudunun hiçbir noktasında da dövme yoktu. Oysa onun yaşlarında olan her adamın en az beş ya da altı dövmesi olduğu bir dönemde yaşıyorduk. Sigara kullanmıyor, arkadaşlarının aksine bir içki kapmak için bara koşmuyordu. O gerçekten gördüğüm en tuhaf insanlardan birisiyken, nasıl her şey bu denli normalmiş gibi hareket edebiliyordu hiç anlam veremiyordum.

Aniden bana doğru dönünce onu izlerken yakalanmak beni paniğe soktu. "Bitti mi?" diye sordu, gözlerim dudaklarına dokunup kelimeleri algılamak için iyice kısıldı. Sesi, müziğin kulak yırtan gürültüsüne takılıp parçalandığından onu yalnızca dudaklarını izlediğimde anlayabiliyordum.

"Ne bitti mi?"

"Yüzümün ayrıntılarını hafızana işleme işlemin."

Duraksadım. Beni hazırlıksız yakaladığı için toparlanmam bir süreme mâl oldu. Gözlerinin üzerimde olması, cevap verme dürtümün katlanarak büyümesine neden olsa da dilimin ucunu ıslatacak kelimeleri oldukları yerden dışarı çıkaramıyordum.

Kaşını kaldırıp yavaşça eğilerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Resmini falan mı çizeceksin?" diye sordu, ikinci kalp hızlandıran sorusu, iyiden iyiye dumur olmama neden olmuştu.

"Bu da nereden çıktı?" diye bağırdım beni duymasını istediğim için.

Biraz daha eğilip kulağıma doğru yaklaştı. "Çok dikkatli bakıyordun, ondan merak ettim."

Ona baktığımı nasıl fark etmişti? Kaşlarının arasına açılan inkâr çukuruna kelimeleri sığdırarakken, başını tekrar az önce izlediği

yere çevirdi, bu defa ben de ona ayak uydurarak oraya baktım ve karşıdaki aynaya düşen görüntümüz, şaşkınlığının katlanarak yüzümün her zerresine dağılmasına neden oldu. Tenimi tırmalayan utanç dalgası hızla her yanıma sardığında, gözlerini yeniden bana çevirmişti ama ben yansımamızı izlemeye devam ediyordum.

“Ee?” deyince yutkundum. “Beni mi çizeceksin?”

Gözlerimde kıpırdayan ifadeleri gizlemeden ona baktım, tek kaşını kaldırmış beni izliyordu. “Sadece buradayken mutlu olup olmadığını anlamaya çalışıyordum,” dedim dürüstçe ama tamamen dürüst değildim, onun güzelliğini incelediğimi ona söylememiştim.

Söylediğim şeyi duymamış gibi, “Çizim demişken, gerçekten iyi çiziyorsun,” dedi, bunu nereden bildiğini sorgulayacakken o gece o kadının yaşadığı şeyi hatırlayıp yüzümü iğrenme duygusuyla buruş-turdum. “Portre çizme konusunda kendini nasıl o kadar çok geliştirdin? Mürekkepli kalemle çizecek kadar.”

“İzlemeyi seviyorum,” diye fısıldadım, bunu bu gürültüde duymasının imkânı olmadığını düşünsem de duymuştu. “İnsanları izliyorum, maddeleri, her şeyi izliyorum ama sanırım insanları gözlemleme konusunda daha iyiyim. Zamanla bunu çizime de yansıtmaya başladım.”

“İlk çizdiğin yüz, kimin yüzüydü?” Hiç beklemediğim anda sorduğu bu soruyla, dünyadaki her şey, şu an göğsümü zonklatan müzik bile susmuştu.

Çizdiğim yüzün sahibi bana değil, o soğuk gözleriyle bir bilgisayar ekranına bakarken çizmiştim o resmi. Şakaklarındaki çizgiler, elmacık kemiklerine kadar uzanıyor, gözlerindeki soğuk bakışlara rağmen işini arzuyla yapıyordu. Tüm gece bilgisayar ekranına bakmıştı, ben de tüm gece onu izlemiştim. O uyumaya gittiğindeyse, zihnime kazıdığım yüzü kâğıda çizmiştim.

“Babamın.”

Bana ne diyeceğini bilmiyor gibi değil, diyeceği şey bana doku-nacakmış da o bunu bildiğinden susuyormuş gibi baktı. Gözlerimi kalabalığa çevirdim, kalabalığın içinde tanıdık bir yüz görür gibi

olmuştum ama insanlar o kadar yoğun bir kalabalık oluşturmuştu ki bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olabileceğini düşünerek çok da üzerinde durmamıştım.

Yavuz, elinde sade bir viski bardağıyla, Kıvılcım ise onun aksine epey gösterişli, oryantal bir görüntü sunan kokteyl bardağıyla masaya dönmüştü. Viski bardağının içini su renginde bir içki dolduruyordu, kokusunu masanın diğer ucundan bile alabileceğim kaclar ağır bir kokuya sahiptri. Yavuz masaya doğru eğilince, koku daha yoğun bir biçimde burnuma akın etti.

“Siz bir şey içmeyecek misiniz?” diye sordu, sesi yankılı bir şekilde dağılarak zihnimi bulunca ona sakince baktım ama kelimeler dudaklarıma ilerlemedi. Ne içecektim? Bilmiyordum. Gözlerimi beklentiyle kısararak Evren’e çevirdiğimde, yine o ılık saçan yeşil gözlerle karşılaştım, ne zaman ona baksam, onun benim ona bakmadan önce bana bakmaya başladığını görüyordum.

“Meyve suyu ya da maden suyu içebilirsin istersen,” dedi Evren, gözlerini yüzünde gezdirip cevapsız kaldığımda konuşmaya devam etti. “Tabii ki sana karışmıyorum. Dilersen sana içki de söyleyebilirim ama ilk seferin olduğuna emin olduğum için mideni ve başını düşündüğüm için bence alkol alma.”

“Midem ve başım mı?” diye sordum.

“Mideni bulandırabilir, mideni bulandırmasa bile sabah uyandığında kelleni kopartmak isteyebilirsin,” diye açıklamada bulundu.

“Her güzel şeyin bir bedeli vardır, kirvesinin güzeli,” dedi Yavuz. Ona silik bir gülümsemeyle baktım, kalbini tutarak, “Buna hazır değildim, sanırım seninle aramızda abi kardeş ilişkisi oluşacak şimdi,” diye dalga geçti.

Kıvılcım, “Bu gece eğlenmeye çalış. Bence hafif bir içkiyle başlayabilirsin, çok sarhoş olma. Emin ol, ilk eğlence geceni hatırlamak istersin,” dedi anlayışlı bir sesle. “Senin için hafif bir kokteyl hazırlatabilirim.”

Yeniden beklentiyle, hatta sorguyla Evren’e baktığımda omuz silkriğini gördüm. “Ben hâlâ meyve suyundan yanayım ama son ka-

rar senin," dedi hafif bir tonlamayla, kan rengi dudaklarını yaladı ve sonra gözlerini kalabalığa çevirdi.

"Çok hafif olursa olur," diye mırıldandım, Kıvılcım göz kırparak yeniden masadan uzaklaştığında şimdi ben de çevremi izliyordum. Evren hiçbir şey içmeyecek miydi gerçekten? Kalabalık, dünyanın kalbine giden damarlarımı gibi eğlence pompalıyordu.

Dans eden iki sarışın kızın arasında duran adamı gördüğümde, gözlerimde şaşkınlık bir işaret fişegi gibi fırlayıp tüm yüzümü aydınlatmıştı. Barlas, neredeyse omzuna bile gelemeyeceğim kadar uzun. sarışın bir kız ve benimle aynı boylarda bir başka sarışın kızın ortasında dans ediyordu. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamış. ön düğmeleri de neredeyse karnına kadar açmıştı ve tenine dökülen ışık, terli teninin parıl parıl parlamasına neden oluyordu. Bu kadar erken bir saatte nasıl bu kadar terlemişti anlamıyordum, kendinden geçmiş gibi dans ediyor, bir yandan da sağ elinde tuttuğu bardağı dudaklarına götürerek içkisinden büyük yudumlar alıyordu.

Yavuz'un olduğu yerde dans ettiğini, bize bakmadığını fark edince Evren'in güçlü koluna dokundum. Dokunuşum onu rahatsız eder mi diye düşünmemiştim çünkü o da bunu düşünmeden sık sık bana dokunuyordu. Parmaklarım tenine temas ettiği an, yeşil gözlerinin beni bulduğu andı. Gözlerimde şaşkınlığı görünce duraksadı, bakışlarımı hızla yeniden Barlas'a çevirip bunu ona göstermek istiyormuş gibi şaşkınlıkla oraya baktım. Evren de bakışlarımı takip etti, sonrasında tıpkı benim gibi Barlas'ı karşısında bulunca kolları hızla çatıldı.

"Onun da burada olacağını biliyor muydun?" diye sordum beni duyması için yükselttiğim sesimle.

"Evet ama bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim," dedi Evren, gözlerimi kan rengi dudaklarından ayırmıyor, kuracağı cümleleri sabırla bekliyordum. "Eğer seninle konuşmaya çalışırsa ona biraz soğuk davran." Gözlerini bana indirdi. Ona yakın olmamı isteyen oyken, neden ona soğuk davranmamı istiyordu ki? Soru işaretlerinden kurtarılmaya ihtiyacım varmış gibi ona bakarken elimin

hâlâ kolunda olduğunu fark etmemle hızla kendimi geri çekmem bir olmuştu. "Çok uysal görünürsen seni hafife alacaktır. Sen hafife alınacak bir kız değilsin."

"Olduğum gibi davranmam yeterli mi?" diye sordum şaşkınca.

"Evet. Seni ilk gördüğüm günkü gibi ol, utangaçtın ama beni bir güzel benzetmiştin," dedi, ona şaşkınlığın büyüdüğü gözlerimi dikerek bakmaya devam ediyordum. "Bu adam gibilerini tanırım, fazla güler yüzlü ve uysal olursan, sanki hadleriymiş gibi seni ulaşması kolay bir kadınmışsın gibi görürler."

"Öyle birine benzemiyordu aslında," dedim karman çorman olmuş ifademi toplayamadan.

"Emin ol buradaki erkeklerin çoğu, gövdesinin üzerindeki kafaşıyla değil, başka şeylerinin kafasıyla düşünürler, Gülçehre," dedi, ardından tehlikeli gözleri Barlas'ı yakaladı. "Şu an seni göremez. Epey meşgul gibi görünüyor, belli ki birkaç saat öncesine kadar çok da yormuşlar onu."

"Yormuşlar mı?"

"Ever, şu sarışın kızlar," dedi, sonra bana baktı. "Boş ver, sen anlamasan da olur."

"Neyi?"

Evren'in gözleri masanın diğer ucuna kaydı. "Kokteylin gelmiş," diyerek konuyu değiştirdi.

Kıvılcım, elindeki kokteyl bardağını bana uzattı. Bardağın üzerinde bir şemsiye, kenarına geçirilmiş birkaç limon dilimi vardı ve içinde de buz parçaları yüzüyordu. Dibiindeki renk daha koyuyken, yüzeyi açık pembeydi. Pipeti çevirerek, "Teşekkür ederim," diye fıslıdadım ama Kıvılcım bana bakmadan dans etmeye başladığı için beni duymamıştı bile.

Kokteylin içinde biraz da olsa alkol olduğunu bildiğimden zihnimdeki merak, tenimde ter damlalarına dönüşmüştü. İlk yudumu içtiğimde aldığım tat yalnızca çilek aromasının tadıydı, ikinci yudumdaysa boğazımı hafifçe yakan alkolün tadını almıştım, yüzümü buruştururken aslında bu tadın çok da fena olmadığını düşünmüş-

tüm. İlerleyen saatlerde kokteylim çoktan bitmişti, ben başımın dönmesini, tenimin ürperip bu yeni deneyimi bana daha net hissettirmesini beklerken, kokteyl biraz olsun etki etmediği için hayal kurıklığı hissetmiştim. Birkaç saat önce sarışınların ortasında dans eden Barlas'ı şimdi göremiyordum, yer yarılmıştı da içine girmişti sanki.

Kıvılcım, dans ederek bana doğru yaklaşıyordu, başta sadece olduğum yerde durup onu izlesem de o beni ellerimden tutarak kendine doğru çekince işin rengi değişti ve olduğum yerde hafif hafif sallanarak ona uyum sağlamaya çalıştım. Kıvılcım, beni kendi etrafında döndürüyor, alkolün kokusu net bir biçimde ciğerlerimi istila ederken kahkaha atarak dansa eşlik ediyordu. Kafası fena derecede güzeldi, kaçınıcı kokteylini içtiği konusunda bir fikrim olmasa da ondan gelen yoğun kokuyu alabiliyordum, mide bulandırıcı değildi ama net bir şekilde içime çektiğimde başımı döndüren bir kokusu vardı. Bir süre devam eden, beni gülümseten, içimde başka yerlere dokunan bu eğlence, Yavuz'un Kıvılcım'ı belinden tutup çekmesiyle sona erdi. Olduğum yerde durup onları izlemeye başladım. Yavuz, Kıvılcım'ı kendi etrafında döndürdükten sonra belinden tutup kendine yapıştırdı; şimdi tek bir beden gibi duruyorlardı ve birbirlerine yapışık hâlde dans ediyorlardı.

Gözlerimi masanın önünde dikilmeye devam eden Evren'e çevirdim. Devamında gördüğüm manzara, ayaklarımdan zemine çakılmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. Esmer, siyah, düz saçları beline kadar uzanan, mini, beyaz elbisesinin içinde bir güzellik tanrıcısını andıran minyon yapıdaki kadın, Evren'in omzuna dokunmuş, Evren de yeşil gözlerini ondan epeyce kısa duran kızın yüzüne indirmişti. Kalbimin atışlarının yavaşladığını hissettim, müziğin sesi de bangır bangır çınlamaya devam etmesine rağmen zihnimin içinde kesilmiş, sessizlik her yana hâkim olmuştu. Esmer kızın yüzünde cesur bir gülümseme vardı, bebeksi bir yüzü olmasına rağmen insanlarda kadınsı bir izlenim bırakıyordu. Onu hayretler içinde izlemeye başladım. Cesur, siyaha boyanmış uzun tırnakları, Evren'in bembeyaz kolunu usulca çizerek eline kadar indi. Evren

ise kızın cesur, istekli bakışlarına bomboş, ifadesiz gözleriyle yanıt veriyordu. Belki de yanıtsız bırakıyordu.

Yanımdan geçen yabancılar bedenime çarpıyor, özür bile dilemeden kalabalığa karışıyorlardı. Bense Kıvılcım'ın beni bıraktığı yerden santim kıpırdamadan masanın önünde olup biteni izliyordum. Bunu izlemek, içimde garip bir duygunun bulutların ardından yüzünü gösteren güneş gibi doğmasına neden olmuştu. Terli parmaklarımı kırmızı elbisemin kumaşına bastırarak yutkundum. Esmer kızın bordo rengine boyanmış, oldukça kalın dudaklarına baktım. O dudaklardan dökülen kelimeleri kavrayabilmek için tamamen yoğunlaşmıştım. Onun sesini duyamasam da kelimeleri zihnime dolmayı başardı.

"Eğlenmek istiyor musun?" diye soruyordu esmer kız, Evren'e. Evren sessizce kızın yüzünü izlemeye devam ediyordu, ses yoktu, cevap yoktu, hareket eden hiçbir uzvu yoktu. Kız uzun tırnaklarını Evren'in bileğinde dolaştırırken, "Eğer istersen alt katta yerim var. Bu gürültüden uzaklaşabiliriz. Seni kafanın içinden bile uzaklaştırabilirim." Utanç her yerdeydi, kızın ruhuna uğramayan o utancı ben ta içimde, organlarımin her köşesinde, ruhumda, zihnimde hissediyordum. Gözlerimi kaçırmak istesem de bunu yapamadım. İzleme isteği bir dürtü gibi her yanıma sarmış, beni ateşten halesinin içine almıştı. Kız, tırnaklarını Evren'in bileğine bastırınca kaşlarımin ortasında oluşan öfke yarığını toprakla doldurup onu kapatamadım, gözlerimi kızın ellerine dikerek dişlerimi sıktım. Onun canını yakutunun farkında mıydı? Neyi vardı bu kızın?

Kendimi tutamayıp ayaklarıma sert bir yürüme emri verdiğimde, içimde kasırga gibi büyüyen duyguya yenik düşeceğimi hiç düşünmezdim. Neyin öfkesiydi bu? Evren'in tenine tırnaklarını bastırıldığı için mi bu kadar çok öfkelenmişim? Masanın önüne gelip aniden masaya sertçe vurduğumda, esmer kız olduğu yerde sıçrayarak irkilip bana doğru döndü. Onun gözlerini ilk kez gördüğüm andı bu. İri, çekik, mavi gözleri vardı, ten rengiyle sağladığı uyum, ölümcül bir güzelliği doğurmuştu.

Zihnimde felaketler yaratan öfkeyi örtbas edemedim, “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum kaba bir ses tonu kullanarak.

Kızın duraksadığını, ardından ince kaşlarını çatıldığını gördüm. “Ne yapıyormuşum?” diye sordu, sesi gürültünün içinden geçip bana ulaştığında, ses tonunun ne kadar kadınsı olduğunu düşündüm.

Evren’in yeşil bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “O eli ni oradan çekecek misin?” Çenemle Evren’in bileğini işaret ettim. “Sana onu tırmalama hakkını kim veriyor?”

Kızın dudaklarının kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı, bana uyuz olduğu her hâlden belli oluyordu. “Onun kızı mısın?” diye sordu, ses tonu abartılı bir merakla örülmüştü. Tırnaklarını Evren’in bileğinden geri çekerek tamamen bana doğru döndü. “Onun musun?”

Bir an kelimeler apar topar çekilerek dudaklarımı terk ettiler. Kıza bakakalmıştım. Oysa birkaç saniye öncesinde bile içimde onu parçalama isteğiyle beni tırmalayıp duran bir yırtıcı vardı. Şimdi o yırtıcı kulaklarını indirmiş, kuyruğunu bacaklarının arasına alarak gizlemişti. Kafamın içinde çark gibi dönen düşünceleri gizleyebilmeyi başardım ama kızın söylediğine verecek bir cevap bulamadım. O an, Evren kızın yanından uzaklaşarak masanın etrafında beni hevecandan yere serecek bir ağırlıkla dolaşarak yanıma yaklaştı, beni kolunun altına alarak sarınca donup kaldım. Çenemi onun beyaz rişörtüne bastırdım, kafamı kaldırarak onun yüzüne baktım. Çenesini, çenesindeki dikiş izini, düzgün burnunu ve kirpiklerini görüyordum. Doğrudan kıza bakıyordu.

“Evet,” dedi. “Benim kızım.”

Zamanı allak bullak eden iki kelimelik cümlesi, onun kollarının arasında ormana düşmüş yanan bir kibrit çöpü gibi ormana yayılarak ormanı ateşe vermemeye neden oldu. Kızın yüz ifadesini görememiştim ama kısa süren sessizliğin sonunda hiçbir şey söylemeden kalabalığa karışarak gözden kaybolmuştu. Evren, sanki kız hâlâ oradaymış gibi bir süre daha beni kollarının arasında tuttu. Yüzüme değil, ilerideki dans eden kalabalığa bakıyordu ama ben, çenem onun göğsündeyken gözlerimi kırpmadan onu izlemeye devam ediyordum.

Beni nasıl derin bir çukura attığının farkında bile değildi.

Tam ağzımı açacakken, "Herif karşıda," dedi mekanik bir sesle. Ne demeye çalıştığını anlayamadığımdan gözlerimi onun izlediği kalabalığa doğru çevirdim. Barlas, yanındaki sarışınlardan kurtulmuş, kalabalığın ortasında duran masalardan birinde tek başına ayakta dikiliyor, önünde duran votka bardağını izliyordu. Gömleğinin düğmelerinden birkaçını iliklemiş olsa da pürüzsüz ve terli göğsü hâlâ görünüyordu. Açık renk saçları da terden dolayı daha koyu bir hâl almıştı. "Kızlardan kurtulmuş," dedi yeniden mekanik sesiyle. Yanağım onun göğsünde, kalbim boğazımda Barlas'ı izlerken onun sesini sanki kalbinin içinden geliyormuş gibi derinden duyuyordum. "Şimdi ne yapacaksın, biliyor musun?"

"Hım?"

"Yanımdan geçeceksin. Onu görmemiş gibi yaparak," dedi, yüzümü buruşturdum ama göğsünden çekilmedim. Sesi hâlâ yoğun yoğun geliyordu. "Seni görüp sana sesleneceğine ya da arkandan geleceğine eminim. Ona karşı olabildiğince mesafeli davran. Seni merak etmesini sağla." Beni omzumdan kavrayıp iyice göğsüne bastırdı, eğilip kulağıma doğru fısıldadı. "Ama bu kez, geçen seferki gibi elini tutup oraya numarasını yazmaya çalışacak kadar çok yaklaşmasına asla izin verme." Beni yavaşça kendinden uzaklaştırıp gözlerini gözlerime yerleştirdi. "Anlaştık mı?"

Başımı olumlu anlamda sallayıp kafamı tekrar Barlas'ın olduğu yöne doğru çevirdim. "Beni göreceğine emin misin?"

"Göremeyeceği bir kadın değilsin," dedi, bu cümlesi hızla ona doğru bakmama neden oldu, yine normal bir şey söylemiş gibi sakin ve durgun bakıyordu.

"Yanımdaki sarışınlar çok gösterişliydi, ben yeterince..."

"Gösterişli olmana gerek yok, ışığın var. Bu ışığı görmemesinin imkânı yok," diyerek lafımı böldü, gözlerini Barlas'a çevirdi. "Şimdi git. Gözümün üzerinde olduğunu unutma. Söylediklerimin dışına çıkma, olur mu?"

"Denerim," dedim.

Beni izlediğini bilerek kalabalığa karışıp, Barlas'ın olduğu masanın önüne doğru yürümeye başladım. Gözlerimi kalabalıkta gezdiriyor, özellikle Barlas'ı görmüyormuşum gibi davranmaya çalışarak ilerlemeye devam ediyordum. Bir an gözlerim omzumun üzerinden arkama doğru kaydı, bir kadının saçları dans ederken uçtu, ardından saçları geri indiğinde yeniden Evren'i gördüm, ışıkların altında beni izliyordu. Bana başını hafifçe aşağı doğru eğip sallayarak işaret verince, ondan aldığım güçle ben de başımı yavaşça sallayıp önüme döndüm; Barlas ile göz göze gelmeyi beklemiyordum.

Sarı gözleri, ışıkların altında loş ışık yayan bir kristale dönüşmüştü resmen. Elinde tuttuğu votka bardağını masaya bırakıp, beklenti dolu gözlerini gözlerime dikerek bana bakmaya devam etti. Gözlerimi yüzünden profesyonelce ayırıp kalabalığa çevirdim, yeniden yürümeye başladığımda beni izlediğini biliyordum ve bu, amacıma bir adım daha yaklaştığımı doğruluyordu.

Kızıl saçlı bir kızın önünden geçerken birinin adımı seslendiğini duyduğuma emindim ama duymazdan gelerek kalabalığı yavaşça yardım. Beni takip etmeye başladığını çaprazımdaki duvarı kaplayan aynada onun yansımasını gördüğüm an anlamıştım. Çaktırmadan saçlarımı kulağımın arkasına iterek kızların dans ettiği direklerin önüne yerleştirilmiş konsollardan birine yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek kaşlarımı çatıp kalabalıkta birini arıyormuş izlenimi yaratmaya çalıştım. Birkaç saniye içinde onun sert, erkeksi parfümünün kokusunu almıştım, sonrasında da tam önüme geçerek bana kendini altın tabakta sunmuştu. *İşte bu kadar,* diye düşündüm ama bu kadar olmadığını çok iyi biliyordum.

"Buradasın?" dedi şaşkınlığını gizleyemeden sorar gibi, bu şaşkınlığın beni şaşırttığını düşünmesini istediğimden ona garip garip bakımdı. "Beni tanımadığını söyleyemezsin," dedi serseri gülümsemesini takınıp başını iki yana sallayarak. "Hiçbir güzellik beni unutmaz."

"Gereksiz özgüven, insanın kendini peri padişahı sanmasına neden olur," dedim ona kaşlarımı kaldırıp dikkatle bakarak. Bu ger-

çekten ben miydım? Oyunculuk hiç bana göre değildi. Bir an kendim olmaya karar vererek utancımı gizleyemedi bakışlarımı ondan kaçırdım. "Buraya arkadaşlarımla eğlenmeye geldim."

"Onları mı arıyorsun?" Benim gibi kalabalığa bakındığını fark ettim ama ona bakmamaya çalışıyordum. "Hep böyle dikenli cümleler kurup, sonra da kurduğun cümlelerden utanır mısın sen?"

"Elimde olan bir şey değil. Ne dilimi ne de kalbimi tutamam ben," dedim dürüstçe, bu cümle onun duraksamasına neden oldu. Sessizliğini hissedip onun viski rengine dönüşmüş sarı gözlerine baktığımda, sertçe yutkunduğu âni çok yakından gördüm.

"Kendini kaybermiş gibi dans edenlerin aksine, oldukça ayık görünüyorsun," dedi, gözlerimi yüzünde gezdirerek omuz silktim.

"Yarın sabah yaşadıklarımı unutmuş olarak gözlerimi açmak istemiyorum."

"Bana mesaj atmanı ya da beni aramanı çok bekledim," demesini beklemiyordum, içimdeki gül tarlasında oturan Gülçehre, yumruğunu sıkıp havaya kaldırarak zaferle çığlık attı.

"Neden?" diye sordum.

"Sana telefon numaramı vermiştim."

"Sana mesaj atacağımı ya da seni arayacağımı söylemedim ki," diye mırıldandım, bakışları daha da yoğunlaştı, beni çözmeye çalıştığını onun gözlerindeki ışıktan bile anlamak mümkündü.

"Ama telefon numaramı avucunun içine yazmama ses çıkarırdın?"

"Olayın şokunu atlatamamıştım," dedim, ardından ekledim. "Ve sen izin bile istemedin, benim kafamın karışıklığından yararlanarak elimi kaptın, telefon numaranı benim rızam olup olmadığını sormadan avucuma yazdın."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri bir an bedenime kaydı ama bu beni rahatsız edecek bir hareket değildi, gözleri daha çok üzerimdeki kıyafet onu şaşırtmış gibi tenimde dolanmıştı. Yine de kıyafetim hakkında yorum yapmadan yeniden yüzüme baktı. "Bunun seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim."

"Ama etti," diyerek ona ters bir bakış fırlattım. "Bunun yerine bana sorabilirdin."

"Sorsam kabul edecek miydin?" dedi beni köşeye sıkıştırmak istiyor gibi.

"Kabul edecektim demedim, sorman gerekirdi dedim," diye direttim, bir süre bana söyleyecek bir şey bulamadığından mıdır bilinmez sessizce yüzümü izlemişti, sonra derin bir nefes alarak başını iki yana salladı ve güldü.

"Tamam, beni mat ettin," dedi, sesi alaydan uzaktı ama gülümsemeye devam ediyordu. "Bana mesaj atmanı sağlamam için ne yapmam gerekiyor peki?" Sorusu çok cesur olduğu için bir süre yutkunamadım. "Ya da şöyle sorayım, numaramı yeniden vermem gerekiyor mu? Elini yıkayıp öylece silinip gitmesine izin vermiş olduğunu düşünmek beni incitmedi değil."

"Sana beklemeyi öğreten biri olmadı mı hiç?" diye sordum cesaretimi toplayıp, sarı gözlerine dikkatle bakarak. Onu şaşırtıp durduğuma emindim, ben de bazen kendi cesaretime şaşıırıyordum.

Bana biraz daha yaklaşıncı sırtımı kolona bastırıp ona baktım, yaklaşmasını engellemem gerektiği aklıma gelince kaşlarımı öfkeyle çattım ama bu onu durdurmadı. Bir kolunu kolonun kenarına koyup, bana doğru iyice yaklaşarak, "Öğreten olmadı," dedi erkeksi bir tonlamayla. "Sen bana beklemeyi öğretecek misin?"

Avucumu onun çıplak göğsüne bastırıp onu yavaşça ittim, bunu yaparken tenimde bir heyecan kabarıyordu ama bunun nedeni ona yakın olmam değildi, planımızın tıkır tıkır işlediğini görüyor olmamdı. Gözlerini göğsüne bastırıp onu ittiğim avucuma indirdi, ardından yeniden bana baktı, elimi usulca çekerek ona çatık kaşlarla bakmaya başladım.

"Sana mesafe nedir, bunu da öğreten olmamış. Bunu da seve seve öğretirim," dedim, zehir gibi kanına karıştırdığım kelimeleri hazmetmesini beklemeden onun yanından geçip gittiğimde, arkamda kafasında ve ruhunda daha büyük bir beklenti kuyusu, merak çukuru açtığımı çok iyi biliyordum.

Kendimden emin adımlarla ilerlediğim mekânın içindeki kalabalık, biraz önceki olayı görmüş gibi bakışlarını bana çeviriyordu. Bir bir bana döndüğünü bildiğim bakışlardan kaçınmadım. Bir film sahnesindeymişim, o filmin esas kızyımışım gibi kendimden emin adımlarla beni izleyen kalabalığın içinden geçtim. Bir kızın, "Az önce Talha'yı mı itti o?" diye sorduğunu duysam da duymamışım gibi dimdik durmayı başarabilmişim.

Evren'in gözleriyle karşılaştığımda üzerimde bir zafer havası olduğunu hissettiğine emindim. Bana çenesiyle mekânın çıkış kapısını işaret etti, başta bu hareketinin nedenini anlayamasam da sonunda kavradım, dediğini yaparak mekânın çıkış kapısına yöneldim. Güneş gözlüğünün arkasına sakladığı gözlerini bana çevirdiğini hissettiğim korumanın yanından geçerken, "İyi geceler," diye mırıldandım, koruma da gülümseyerek beni aynı cümleyle yanıtladı.

Dışarısı buzdan soğuktu. Arnavut kaldırım taşlarında topuklularla yürümek zor olsa da dengemi kaybetmeden çıkmaz sokağa kadar ilerledim. Impala karanlıkta bir hayalet gibi duruyordu. Bir ayak sesi duydum, karanlığın içinde ilerleyen adama baktım, Evren önce gölgeleri önüne aldı, ardından karanlığı arkasında bırakarak sokağın içinde belirdi. Elinde küçük bir çark vardı, o çarkı döndürdükçe, çark ses çıkarıyordu.

Impala'nın önüne yürüdüğü sırada, "Nasıldım?" diye sordum heyecanla.

"Sana başarabileceğini söylemiştim," dedi, sesi sakindi, neden benim gibi heyecanlı görünmüyordu? Bir şeylerden rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı, anlam veremesem de onu takip ederek Impala'nın önüne geldim.

"Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi. Impala'nın kapısını açarken bana bakması için dikkatle ona bakıyordum ama o, bana bakmıyordu.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedi tekrar sakince.

"Ama..."

"Arabaya bin, Gülçehre," diye mırıldandı, kibar ses tonu beni durdurduğu için sessizce aracın önünden dolaşarak ön yolcu koltuğunun kapısını açıp aracın içine bindim. İçerisi dışarıya kadar soğuk değildi, arabanın içinde eski bir koku vardı, insanı çocukluğuna ışınlayabilen türden bir kokuydu bu. Ve karanlıktı...

"Yavuz ve Kıvılcım'ı almayacak mıyız?"

"Onlar taksiiyle döner. Sarhoş bir Yavuz çekebileceğim son şey bile olamaz."

"Gittiğimizi biliyorlar mı?"

"Mesaj çekerim," dedi, arabanın motorunu çalıştırdığı esnada gözüm sokağa takılmıştı. Siyah bir kedi, ağır adımlarla yürüyor, mekânın dışındaki iki koruma hararetili bir konuşmanın ortasında gibi görünüyordlardı. Araç, hareket hâline geçip sokaktan usulca çıkmaya başladığı esnada korumaların gözleri aracın içine dokunmuştu. Eski bir sokakta ilerlemeye başlayan aracın içinde derin bir sessizlik vardı. Evren, kaset çalara uzandı, sessizliği kırmak istiyormuş gibi kaset çalardan kaseti çıkarıp ters çevirdi, yeniden takıp kapağını kapattı. Kasette çalan şarkının melodisini duyduğum an, şarkıyı tanımıştım.

Antimatter, Fighting For A Lost Cause.

"Bu zehirliyor âdeta ruhumu," diye fısıldadım şarkıya eşlik etmek ister gibi.

"Çevirisini biliyor musun?" diye sordu Evren, sorusuna ona bakmadan başımı sallayarak bir onay cevabı verdim.

"Tükendim ben, yanlış bir amaç uğruna ölüyorum," dedim kuru bir sesle. "Böyle söylüyor."

"Bunlar görünen son saatler, sen onlara ne kadar çok gösterirsen, onlar o kadar çok alıp gitmeyi tercih ederler," dedi Evren başını sallayarak.

"Bazı şeyler değişmez, değişmesini bekleseniz bile," diye mırıldandım yavaşça.

"Öyle bir şeyler işte," dedi konuyu kapatmak istiyor gibi.

Göz ucuyla ona bakarak, "Tüm gece hiçbir şey içmedin," diye fısıldadım. "Alkol kullanmıyor musun?"

"Alkol kullanıp beyin hücrelerimi öldürmeye hiç niyetim yok," dedi duvar gibi sert bir sesle.

"Küpen dışında başka piercingin var mı peki?"

"Var, göbeğim delik," dedi, ona şok içinde bakınca gülerек başını salladı, gülüşü zehirli sarmaşıklar gibiydi. "Şaka yapıyorum. Kulağımı oraya ip takmak için deldirmiştım."

"İp mi?" diye sordum şaşkınlığım karlanınca.

"Evet, ip."

"Niye ki?"

"Unutmamak için."

Duraksadım. Ne olduğunu sormak isteyen tarafım her ne kadar saldırgan bir hayvan gibi beni yaralasa da bu soruyu Evren'e yöneltmedim. Her nedense bu soruyu sormamam onun açısından daha iyi olacak gibi geliyordu. Bu soruyu duymak istemediğine bir bakıma emindim.

"Peki dövme? Hiç dövmen yok sanırım?" dedim. "Senin yaşındakilerin hep dövmeleri var."

"Tenimde sonsuza dek taşıyabileceğim kadar özel bir şey olmadı hiç," dedi, bu cevabı bana mantıklı geldiğinden sessizce önümüzde akıp giden yolu izlemeye başladım. "Peki sen?" dedi. "Senin için teninde sonsuza dek taşımak isteyeceğin kadar önemli bir şey var mı?"

"Var," diye mırıldanıp başımı salladım.

"Nedir?"

"Çiçekler." Derin bir nefes aldım. "İleride bir çiçek dövmesi yaptırmayı istiyorum."

"Nereye yaptıracacağın seçtin mi? Ya da hangi çiçeği yaptıracacağın?"

"Hayır. Sadece çiçek olsun da."

"Düşünmek, vazgeçmenin yarısıdır," dedi. "Düşünürsen vazgeçersin. Bence hiç düşünmeden, aniden yaptır."

Ona göz ucuyla bakıp, "Ya sonra pişman olursam?" diye sordum.

Bana yan gözle baktı. "Peki ya sonra istediğin zaman yaptırmadığın için, bir gün çok pişman olursan?"

Aracın ne zaman evin önüne geldiğini anlamamıştım bile. Evren, kafamın içinde kendini var etmiş bir düşünceydi, onu ben değil, o kendini yönlendirerek büyütüyordu. Evin bahçesinden girdiğim an ayağımdaki topukluları çıkarmış, elime alarak odama tırmanmaya başlamıştım.

Evren, "Üzerini giyindikten sonra bahçeye in," dedi sebebini anlamadığım bir ciddiyetle.

Yüzümdeki makyajı bir pamukla temizleyip, altıma bir şort, üzerime de kısa kollu bir tişört giydikten sonra bahçeye inmiştim. Onu bahçedeki masalardan birine serdiği şeyleri izlerken görmeyi beklemediğimden şaşkınlıkla ona yaklaştım, masanın üzerine serili duran, deri bir örtünün içindeki şeylere baktım. Bu bir dövme makinesiydi, yanında mürekkepler, bir krem, bir jel ve bir de ağız kapalı iğne kutusu vardı. Yerde büyük bir ayna vardı, aynanın sırtını masanın bacağına yaslamıştı.

"Bunlar ne için?" diye sordum.

"Yavuz'a aitler," dedi, gözlerini dövme için gerekli olan şeylerden çekip bana çevirdi. "Şu çiçeği yapmaya ne dersin?"

Şaşkınlıkla, "Sen mi yapacaksın?" diye sordum, ağzım kocaman açılmıştı.

"Ever." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Dövmemin olmaması, hiç dövme yapmadığım anlamına gelmez."

Duraksadım. "İyi de ben ne yaptıracığıma karar bile vermedim."

"Fazla seçenek, kafa karışıklığı doğurur." Bana çenesiyle hemen karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Dediğini yaptım, gözlerim bir süre parmaklarında dolaştı. Bir kâğıt, bir de kalem çıkarmıştı. "Gül tam sana göre," dediğinde bir gül çizmeye başlamasını beklemiyordum. Evren'in çizim yeteneği vardı, çizmeye başladığı gülün her bir çizgisi çok profesyonel görünüyordu. Ona karşı çıkmamıştım çünkü aklımda da ya bir papatya ya da gül olacağı düşüncesi çok önceden şekil bulmuştu. Çizimi

bitirdiğinde, bu çizimin sapı oldukça uzun, dikenlerle sarılı, içi boş duran bir gül çizimi olduğunu gördüm. Gülün sapının bittiği yer sivrileşiyor, ucu ise bir hançerin ucunu hatırlatıyordu.

Yeşil gözleri uzun süre çizimi inceledi, beni bulduklarındaysa mekândan çıktığımızda o gözlere yerleşen karamsar bulutlar geri çekilmiş benziyordu. "Şimdi bunu nereye yapmamı istediğini söyle," dedi ve ekledi: "Hiç düşünme. Ağzına gelen ilk yeri dudaklarından dışarı bırak."

Gördüğüm rüya zihnime bir sis bulutu gibi çökmüştü. Kendime düşünce payı bırakırsam yepyeni yerler oluşacağını bildiğimden, "Kaburgam," dedim şak diye. Duraksadığını gözlerimle görmüştüm. "Kaburgamın yan tarafına."

"Boşluğuna mı yani?"

"Orası sanırım, evet," dedim. "Hiç düşünme demiştin. Düşünmedim."

"Sandalyeni alıp önüme gel. Tişörtünü yukarı kaldır," dedi, bu kadar hızlı kabullenmesi beni şaşırtsa da dediğini yaptım. Önüne koyduğum sandalyeye oturup, tişörtümü sütyenimin altına sıkıştırdım. Tenimi bu kadar yakından görüyor olması beni utandırmıştı ama bir yandan da bedenimi gevşeten bir his vardı, buna isim koymıyordum. Sandalyede yan dönmemi sağladı, şimdi kaburgamın yan kısmını görüyordu, kemiklerim belirgindi, nefesimi tuttuğum için bu kadar çok belirginleşmiş olmalıydı. Önce tenime bir şey sürdü, bu soğuktü, beni ürpertmişti. Nasıl hissettireceğini bilmiyordum. Acıyacak mıydı? Ne kadar acıtabilirdi ki? Yine de tenim ilk kez tadacağı bu acıdan, Tanrı'dan korkar gibi korkuyordu.

Evren, çizimin olduğu kâğıdı tenime bastırdı, birkaç saniye bastırarak bekledi, ona bakmıyordum, onun gözleri ise benim profilimdeydi. Kâğıdı geri çektikten sonra aynayı kaldırıp, "Bak," dedi. "Yeri nasıl olmuş?"

Gözlerimi aynaya çevirdim, gül, bedenimin yan kısmında zararsız gibi görünen ama son derece tehlikeli, ölümcül bir silahtan farksız duruyordu. Bir an, dövme tamamlandığında, tenim mürek-

keple terbiye edildiğinde de bu kadar güzel duracak mı acaba diye düşündüm. Dövme makinesinin çalışırken çıkardığı ürkütücü sesi duymamla ona korku dolu gözlerle bakmam bir oldu.

Bakışım onu duraksatmıştı.

"Korkuyor musun yoksa?" diye sordu, sarmaşık yeşili gözleri, bu korkunun yersiz olduğunu belirtir gibi içten bakıyordu.

"Acıtacak mı?" diye sordum korkuyla.

Dudaklarında belli belirsiz oluşan gülümsemenin mimarı, bu soru olsa gerekti. "Eminim canını daha fazla acıtan şeyler olmuştur."

Bu söylediği, benim geçmişimde her daim yüzüme vurulacak bir sayfa gibiydi. Başımı önüme eğip, sessiz bir fısıltıyı andıran kırılgan kelimeleri dudaklarımdan dışarı saldım. "Ben hazırım."

"Cesur kız," dedi beni gülümsetmek ister gibi. O acı tenime çarptığı an, daha büyük bir tepki veririm diye düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Tenimi çizmeye başlayan iğnenin ağrısı büyük değildi, hatta o kadar küçüktü ki, saniyede yüzlerce kez tenime çarpışını hissedemiyordum bile. Kenara koyduğu aynadan onu görebiliyordum, eğilmiş, nefesi tenime çarpıp orada dolaşan alevlere dönüşürken, tüm dikkatini iğnenin ucundan akan mürekkebe, bir de tenime vermişti. Küçük bir ışık tenime yayılıyor, o ışık onun gözlerinin renginin su yeşili görünmesine neden olurken o, onun parmaklarında var olmuş bir izi benim tenime dövüyordu.

"Acıyor mu?" diye sorunca, nefesi ılık bir esinti olup tenimin topraklarına gömüldü.

"Acımıyor," diye mırıldandım, iğne aniden derimin içine saplanınca yutkunup gözlerimi kısıtım. Aynadaki yansımasının tedirginlikle tenime, sonra da bana baktığını gördüm, onu görmediğimi düşünüyordu ama ben onun her hareketini sakince gözlemlemeyi sürdürüyordum.

Son darbeyi vurup makineyi kapatmasıyla, zaman yeniden akmaya başladı ve ben, aslında neredeyse bir saattir onunla bu pozisyonda olduğumuzu fark ettim. Tenimi kremledi, ardından temiz bir kâğıt havlu ile o kremi sildi ve yeniden bir krem sürüp tenime baktı.

"Bence oldu," dedi, olduğunu bilsem de merakla yan dönüp, tenimi aynaya bir silah gibi doğrulttum.

Tenim beyaz olduğu için daha çabuk kızarmıştı, etrafında hafif kan lekelerinin olduğu dövme, henüz taptaze olmasına rağmen öyle iyi görünüyordu ki, gözlerimde irileşen duyguları Evren'den gizleyememişim. Bu benim için büyük bir şeydi. Bir çılgınlıktı... Babam bir doktor olmamı istiyordu, teninde aksesuar gibi dövme taşıyan insanlardan nefret ederdi. Bunu gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini ölümüne merak ediyordum.

Evren'in hareketlerini kavrayan gözlerim, yansımamdan ayrılarak onun yansımasına kaydı. Üzerindeki tişörtü çıkardığını gördüğümde ona bakakalmışım. Bana yapıştırdığı kâğıdın üzerinden yeniden kalemle geçtiğini gördüm, ne yaptığını anlayamıyordum ama bir yanım bana onun ne yaptığını fısıldıyordu. Çizimin hızla üzerinden geçtikten sonra tıpkı benim gibi kaburgasının yan tarafını kremleyip, kâğıdı oraya yapıştırdı. Aynanın önüne geldiğini gördüm, yan dönerek kâğıdı geri çekti, şimdi aynı çizim, onun teninde, benim dövmemin olduğu yerde duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Karar verdim," dedi sadece, sonra konuşmama izin vermedi. Sandalyeye oturup, "Aynayı eline al, bana doğru tut ve tam karşıma otur," diyerek dövme makinesini yeniden çalıştırdı.

Dediğini yapıp, kucağıma aldığım ayna, kaburgamdaki sıcak yangınla onun karşısına oturdum. Gözleri sık sık gözlerime uğrarken ve zaman, su gibi ikimizin etrafından ılık ılık akarken, yan dönerek kendi tenine akıtarak derisinin altına sabitlediği mürekkebin yarattığı çizimleri hayranlıkla izlemeye başladım. Benimle aynı dövmeyi aynı yerde taşımaya nasıl aniden karar veriyordu, bunu anlamak imkânsızdı ama o Evren Kuran'dı, sanırım artık bir şeyi tam olarak fark etmişim; o, diğerlerinden çok farklıydı.

Saniyeler dakikaların sırtına binerek saati yarattı. Bembeyaz teni, kanlı ayın teni gibi kızardı, teninden sızan kan damlalarını

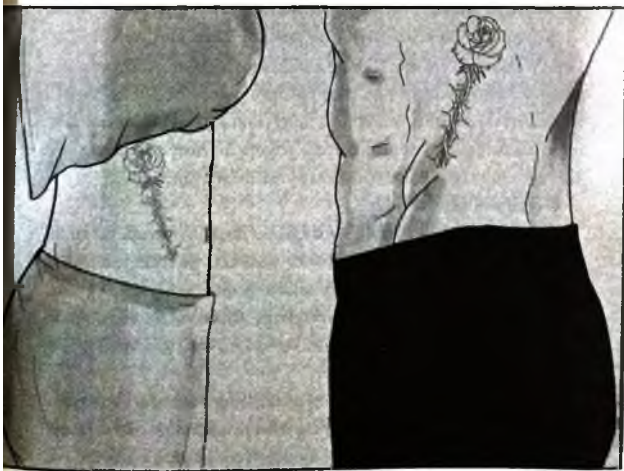
elinin tersiyle sildi, yeniden çizdi, yeniden kanattı, yeniden sildi. Makine sustuğunda, çarpan benim kalbimdi.

Gözlerimi kremleyip sildiği, yeniden kremleyip parlattığı dövmesine sabitlerken dudaklarımdan şu soru dökülüverdi: “Bunu neden yaptın?”

Ben o dövmeye bakarken ve tenim alev alev yanarken, o bana bakıyor, belki de tıpkı benim gibi yanıyordu. O konuştu, o konuşunca çarpan kalbim sustu.

“Bu senin bende bıraktığın iz, Gülçehre. Düşünseydim, vazgeçerdim. Düşünmeden yaptım. Yıllar sonra, bunu yapmadığım için pişman olmak istemedim. Artık sen, bende hep var olacak bir izsin.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Kalbin Ekseni

Var olmanın sancısı, ruhun nefesini kesecek kadar güçlü bir ağrıydı.

Kendimde yok edemediğim bir gerçekle nefes alıp veriyordum. Ben kendimin esiriydim, ellerimi kendim kelepçelemiştim, parmaklarımı zihnime bastırıp tüm çıkış yollarını örecektir o kelimeleri susturmayı seçmiştim. Şimdi tüm bu ağrının nedeni babam gibi davranacak olmam, bencilliğin derisi gibi üzerime yapışacaktı ve ben ruhumun bencillik derisiyle sarılmasını istemiyordum.

Kendimin farkındaydım.

Derimin üzerinde bıraktığı izin ağrısını hissedebiliyordum, onun beyaz derisine oturan kanın gerisinde beliren iz de tıpkı bendeki iz gibi ağrıyor muydu? Dövme makinesinin ucuna taktığı iğneyi çıkardı, bir peçeteye sarıp cebine koyduğunda dikkatle onu izliyordum. Şimdi ikimiz de aynı izi taşıyorduk, bu bizi bu dünyada birbirleriyle işaretlenmiş iki insan mı yapardı?

Küçük bir krem kutusunu avucuna alarak bana doğru döndüğünde, gözlerime çökmüş şaşkınlığı ondan saklamak adına gözlerimi farklı bir noktaya çevirdim. Yeşil gözlerinin canlı olduğunu ve beni ekseni altına aldığını biliyordum.

"Bu kremi sık sık sürmen gerekecek," dediğini duydum, bakışlarım usulca geceden koparak ona doğru çevrildi. Beni izlediğini görmek tuhaf bir şekilde kalbimi zonklatmıştı. Krem kutusunu

bana doğru uzattı. "Birkaç gün banyo yapmaman en iyisi, yapacak olursan da dövmenin olduğu yere bu kremi boca et ki su çok fazla temas etmesin. Bir merhem daha var, yarın gidip alırım."

Eğilip krem kutusunu elinden aldığı esnada ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Gözlerim hemen yan tarafında duran dövme kayd, dövme öyle zarif, öyle ince çizgilerle var edilmişti ki, bir süre elimde olmadan büyük bir dikkatle onun teninde ışıldayan dövme izledim.

"Aynısı sende de var," dedi erkeksi bir sesle, bu beni irkiltti. "Bu kadar izlemek istiyorsan aynanın karşısına geçmen yeterli."

Yanaklarıma oturan kanı görmemesi için dua ederken, "Kendine neden aynısını yaptın?" diye sordum, sorumun bariyerini oluşturan sesimdeki duygular, gizlenmesi için yalvaracağım kadar berraktı ama Evren bunun ne kadarını görmüştü bilmiyordum.

"Yapmak istedim ve yaptım," dedi, sesinden hiçbir duygu, hiçbir düşünce yakalayamadığımdan sadece ona bakmakla yetindim. Büyük bir ağırlık ve göz yoran bir ahenkle önündeki kalabalığı toparladıktan sonra yeşil gözlerini yüzüme kısaca değdirdi, ardından hiçbir şey söylemeden eve girerek gözden kayboldu.

Birkaç dakika tenimdeki acıya uyum sağlayamadan yalnızca dövme yapmak için kendi tenini izlediği aynadaki yansıamamı izledim. Üzerimdeki tişörtün kumaşı dövme temas ettiği an kısık bir sesle inlemiş, acının varlığını yeniden hatırlamıştım ama bu acı çok büyük değildi; zihnimi büyük oranda oyalıyor olduğunu söyleyemezdik. Aynanın önüne doğru ilerledim, zihnimde yan yatıp ağırlığını tek bir tarafa veren soruları, düşünceleri bir köşeye iterek tişörtümün kumaşını kavrayıp onu yukarı çektim. Yan dönüp kırmızı tenime damga gibi sinmiş dövme baktığımda duraksadım. Bir an dünya benim için artık toz pembe değil, toz siyahı.

Kaşlarımin ortasında inkâra dayalı bir çöküntü oluştu. Bu yaptığım başıma büyük bir bela açacak olsa da şu an umurumda olan babamın tenimde göreceği bir dövme değil, umurumda olan bu gecenin içine sinmiş, dişlerinde kan lekeleri olan canavarın kalbin-

de raşığı anlamdı. Attığım adımlar boşluğa atmış, hiç burada olmamışım, bir hayalmişim gibi ilerleyerek bana verilen odaya tırmandım. Avucumda tuttuğum krem kutusu, içinde sırlar saklanan bir sandık gibi ağır geliyordu. Odaya girdiğimde kremi komodinin üzerine bırakarak üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Artık elektrik sorunu olmadığı için abajurdan yayılan turuncu ışık bedenimi ve odanın içini aydınlatıyordu.

Yavruağzı renginde saten pijamalarımı giyip yatağın üzerine çıktım, kısa şorttan oluşan pijamamın açıkta bıraktığı ölü kadar beyaz olan bacaklarımı izlerken, odanın içine düşen turuncu ışık, bacaklarımı derimin altına gizlenen damarların içindeki kanın rengine boyuyordu. Pijamamın üst parçası askılı ve beli açıkta bırakacak kadar kısa olduğundan tenime kaynamış dövme vuran serinliği hissedebiliyordum.

Kafamın içi ölü düşüncelerle dolu bir mezarlık gibiydi. Ölülerin sesini duymak imkânsız olsa da benim düşüncelerimin morarmış dudaklarından sesler, gürültüler, çığlıklar yükseliyordu. Evren'in bu gece yaptığı şey, belki onun için hiçbir anlam gözetmeden, hiçbir şey hissetmeden yapmış olduğu bir çılgınlıktı ama durum benim için böyle gelişmiyordu. İlerlemeye başladığı yolun tehlikelilerle dolu olduğunu bilsem de düşüncelerimi o yoldan uzaklaştıramıyordum.

Telefonuma düşen mesajın sesiyle karnımın kasıldığını hissederek telefonuma uzandım. Ekranda onun ismini görmeyi beklemediğim için anlık allak bullak olmuş ifademi toparlayamamışım. Onun numarasını telefonuma kaydetmediğime emindim, bir süre sonra bana attığı mesajın barındığı cep numarasını zaten kaydetmediğimi, kendi profiline koyduğu ismin görüldüğünü fark edince rahat bir nefes aldım.

Evren Kuran: Dövme ilk gece biraz ateş yapar. Bu seni korkutmasın. Hasta olmuyorsun.

Birkaç saniye ekrandaki mesajı izlemeye devam ettim, görmüş olduğum gerçeği ekranda oluşan mavi tik sayesinde ona ulaşmış olmalıydı. Tenimde hissettiğim sıcaklığın asıl sebebi bu muydu? Oysa

ben bu hissi içimden hastalık gibi söküp atabileceğimi düşünmüştüm. Bu bir hastalık değildi. O hâlde hep benimle mi kalacaktı? *Sadece ilk gece*, dedim içimden. Yalnızca ilk gece.

Gülçehre Karaisaoğlu: Bu sahip olduğun ilk dövmeysen, nasıl bu kadar bilgi sahibi olabiliyorsun?

Evren Kuran: Bilgi sahibi olmasaydım tenine o dövme çizemezdim.

Evren Kuran: Değil mi?

O an ona bir şeyler yazmak, konuşmayı uzatmak, hatta iki normal insanmış gibi onunla yazışarak onun hakkında bir şeyler öğrenmek istedim ama buna cesaret edemedim. Bu isteği gerçekleştirecek kadar delirmiş değildim. Aniden ilgimi ona doğru çevirecek olmam onu rahatsız edebilirdi ve ben insanları rahatsız etmekten hiç hoşlanmıyordum. Evren'in bir mesajı daha telefonuma düştüğünde, bunun şaşkınlığı bir buhar gibi tenimden kalkarak etrafa yayıldı.

Evren Kuran: Yarın kursa başlayacaksın.

Evren Kuran: Daha fazla çevrim içi kalma ve uyu artık.

Bir şeyler yazacak gibi oldum ama sonra zihnim sustu. Telefonu komodinın üzerine bıraktıktan sonra yatakta cenin pozisyonunu aldım ama gözlerim bir süre daha uykuya direnmeye devam etti. Dövmenin yapıldığı yer hafif de olsa sızıyordu, bedenime verdiği sıcaklığı da tüm netliğiyle hissediyordum ve bir süre boyunca beni çok rahatsız etmişti. Sonrasında uykuya meydan okuyamadım ve topraklarım uyku tohumlarını içlerine alarak onları en uzun rüyalar olarak zihnime filizlendirmeye başladı.

Rüyamda bembeyaz çarşafların içinde koşuyordum, çarşaf lar uçuyordu, gökyüzünün rengi eflatundu ve bulutlar yeryüzüne hiç olmadıkları kadar yakın duruyorlardı. Bir şeyden kaçıyor gibiydim, yüreğimi fırtına bulutları gibi sarmış korkuyu hissedebiliyordum ve nefesim ciğerlerimi yakıyordu. Neyden kaçtığını bilmiyordum ama her neyden kaçırırsam, kesinlikle ondan çok korkuyordum.

Gözlerimi, alnımı sarmış ter damlacıkları şakaklarıma kadar kaymaya başladıklarında araladım, göğsüm hızla inip kalkıyordu ve korku hâlâ göğsümün altında nöbet tutuyordu.

Bir süre yatağa bir şeyleri sorgulayarak uzanmaya devam etmiş-tim, devamında sonunda yataktan ayrılıp saçlarımı yıkadım ve vücuduma değdirmediğim su yüzünden kendimi kötü hissettiğim için deodorant ve parfüme bulandım. Bugün kursun ilk günüydü, beni neyin beklediğini bilmediğim bir günün ilk saatlerini yaşıyordum ama içimde bir tedirginlik olduğu söylenemezdi.

Nedense Evren'in varlığı tüm tedirginlikleri kıracak kadar güçlü geliyordu bana, belki ona emanet edildiğim için böyle hissediyordum, belki de gerçekten güvenliydi ve ruhum güvenin tadını ilk defa aldığı için düşüncelerime düğüm atmıştı. Bilmiyordum.

Yavuz'un sesi evin duvarlarında büyüyerek her yana dağıldığında, bakışlarım karşımda duran, ortasından çatlak geçen aynadaydı; görüntüm ikiye bölünmüştü. Bir süre konuşmadan yüzümdeki ifadesizliği izledim. Sonra gözlerim yüksek bel, bol korumun sap kısmını örttüğü dövmeyle kaydı ve duraksadım; algılarım tam orada kilitlendi ve tüm sesler ben orayı izlerken kesildiler.

Pantolon orayı dürttüğü için hafif bir acı hissetsem de bunun üzerinde durmamıştım. Dövmenin etrafındaki kızarıklık hâlâ tazeydi, sürdüğüm krem şeffaf bir tabaka şeklinde de olsa gözle görülür bir şekilde derimdeki kızarıklığı parlatıyordu. Derin bir nefes aldığında bu nefesin kaburgalarımı ağrıttığını fark ettim.

"Ben kursa falan gelmeyeceğim ya, ben buraya tatil yapmaya geldim!" diye bağırdı Yavuz dışarıdan, gözlerim usulca kapıya kaydıığında dışarıdaki hareketliliği göremesem de hissettim. Fındık kabuğu renginden daha açık olan saçlarımı, kol kısmı olmayan tişörtümün yakalarından dışarı doğru çıkarıp omuzlarıma serdiğimde biri kapımı tıklattı. "Çitlembik, çık dışarı, konuşacağız," dedi dışarıdaki ses, bu ses de Yavuz'a aitti. Bir an sadece kapıya bakakaldım.

"Kızı rahat bırak, kurtuluşun falan yok. O kursa geliyorsun," diye homurdandı Kıvılcım, onları görmek mümkün olmasa da

hareketleri sanki kapalı kapının ardında değilmiş gibi aralarındaki çekişmeyi görebiliyordum. "Gül Surat, sen dinleme şunu. Keyfine bak. Birazdan çıkacağız."

Bakışlarımı yeniden aynaya çevirip, "Ben hazırım," diye mırıldandım. "Çıkıyorum." Kotumun üzerine giydiğim kısa tişörtün eteklerini tutup aşağı çektiğimde, dövme neredeyse tamamen kapanarak kumaşın altına gizlendi. Kapıdan dışarı çıktığım an karşımda Yavuz'u bulacağımı bildiğimden sakın bakan gözlerimi onun gözlerine çevirip, bir süre sessizce karşımda huzursuz bakışlarıyla beni izleyen Yavuz'a baktım. Saçları biraz uzamıştı.

"Evren'le sadece sen konuşursan bu işten vazgeçer," dedi sonunda konuştuğunda, sesi ağzındaki tatsızlığın yansıması gibiydi, keyifsiz olduğu her hâlden belli oluyordu. "Koskoca adamım, kursta ne işim var benim? Hadi Çitlembik, yaparsın sen... Güveniyorum ben sana."

Güveniyorum ben sana... Bir an için söylediği bu kısacık cümle içime öyle çok dokundu ki, eğer çok utangaç bir yapım olmasaydı anlık deli cesaretinin ardına gizlenerek Yavuz'a sarılırdım. Birilerinin bana güvenmemesine öyle çok alışmışım ki, şimdi öylesine kurulmuş bir cümle bile beni ağlatabilecek kadar ağır geliyordu bana. Yavuz'un bakışlarının yoğunlaştığını fark edince ona cevap vermediğimin farkına varıp yutkundum.

"Ne yapabilirim senin için?"

"Evren'e benim o kursa gitmek istemediğimi, istemediğim bir şeyi yapmamın doğru olmadığını söyleyen yeter," dedi küçük bir çocuk gibi neşeyle, görüntüsünün aksine yufka gibi bir yürek taşıyor olmalıydı. Kıvılcım, uzun tırnaklarını Yavuz'un boynundaki deriye âdeta sapladığında, Yavuz'un dudaklarından yardım dilenen bir inilti döküldü. "Yapma işte!" diye bağırdı. "Cadı çapası gibi tırnaklarınla deliyorsun her tarafımı. Bunu yatak odamızdayken yapmanı seviyorum ben!"

Yanaklarıma oturan kanla gözlerimi hızla onlardan uzaklaştırdım ama şu an bu ortamda benden başka utanan birileri yok gibi görünüyordu. "Eğer bu kursa başlamazsan, işte o zaman yatak oda-

sını unut sen!" diye çemkirdi Kıvılcım, söyledikleri beni deli gibi utandırır da bu konu ikisi açısından su içmek kadar doğal bir aktiviteydi sanki. Onların dünyasına ne kadar yabancı olduğumu her gün biraz daha iyi anlıyordum, onlarla yaşadıkça önceden içinde var olduğum hayatın aslında bir kafesten ibaret olduğunu ve içeri akan bilginin yalnızca kitap sayfalarından yağdığını anlamıştım.

"Sadece şaka yapmıştım," dedi birdenbire Yavuz. "Benim kursa katılmayı ne kadar çok istediğimi iyi bilmen gerekir. Ben kültürlü bir ayıyım."

"Ayı olduğunu biliyoruz ama kültürlü kısmına pek katılamıyorum," dedi Kıvılcım gülererek, ardından bakışlarının bana dokunduğunu hissettim ve ben de onun bakışlarına karşılık vermek için gözlerimi ona çevirdim; yüzünde sıcak bir tipi vardı ve o sıcak tipi bana çarpınca kalbim yumuşuyordu.

"Seninle oynasırken sana şiir okumadığım için mi beni kültürsüz sandın, bir kere ben Franz Kafka'nın Geri Dönüşüm kitabını bile okudum," deyince bir an kendimi tutamadım, kuvvetli bir kahkaha patlattım, Yavuz'un bakışları ılık hızıyla bana doğru çevrilmişti. Elimle örttüğüm ağızdan çıkan kahkaha seslerinin önünü kesmeye çalışırken gözlerimin kenarları yaşlarla dolmuştu. "Bana güldü, beni seviyor... Gördün mü, Kıvılcım? Güldü bana..."

"Geri Dönüşüm mü?" diye sordum elimde olmadan gülmeye devam ederken. "O kitabı hangi ara yazmış Franz Kafka?"

"Nasıl bilmezsin? O bir klasik," dediğinde şimdi daha şiddetli kahkaha atıyordum, Kıvılcım da bana katılmıştı ama Yavuz neye güldüğümüzün farkında değilmiş gibi bir bana bir Kıvılcım'a bakıyor, "Hiç mi okumadınız ya?" diye sorup duruyordu.

"Konusu nedir Geri Dönüşüm kitabının?" diye sordum gülmemek için dudaklarımı ısırarak Yavuz'a bakarken. En son ne zaman bu kadar içten kahkaha attığımı hatırlamıyordum. Belki de atamıştım, biliyordum.

Yavuz yeni çıkan sakallarını kaşıdıktan sonra, "Şimdi konusu şöyle," dedi, onu ilgiyle dinlediğimi belli etmek için kollarımı göğsümün üzerinde topladım. Şimdi Kıvılcım da ben de onu dinliyor-

duk ama ikimizin de yüzünde patlamamış kahkahaların kırıksıklığı vardı.

“Şimdi konu...” Durdu. “Yani ben de bayağı oldu tabii kitabı okuyalı ama... Konu şöyle. Yani şimdi konu... Konu şu ki...”

“Evet, Yavuz,” dedi Kıvılcım. “Seni dinliyoruz, sevgilim.”

“Geri Dönüşüm kutusuna atılmayan plastiklerin zamanla bizi zehirleyişi ve dünyamızı yok edişinden bahsediyor Kafka bu kitabında,” dedi, bir an ona dumura uğramış gibi bakakaldığımda, kendinden emin bir ifadeye büründü ve açıklamasına şu şekilde devam etti: “Kafka, Geri Dönüşüm adında bir süper kahraman yaratıyor ve dünyadaki bütün plastikleri topluyor bu kahraman. Böylece kitap distopyayken bir anda ütopyaya dönüşüyor ve dünya bir anlığına güzelleşiyor...”

Ve Kıvılcım o soruyu sordu: “Peki Kafka’nın bundan haberi var mı?”

Kahkahalarım artık benim isteğim dışında dudaklarımdan dışarı dökülmeye başladıklarında, Yavuz şaşkın bakışlarıyla bizi izlemeye devam ediyordu. Kıvılcım da ben de anlattığı hikâyeden gerçekten etkilenmiştik ama Franz Kafka bu hikâyeyi duymuş olsaydı ne tepki verirdi, hiç bilmiyordum.

Şiddetli gülüşlerim, Evren’le göz göze geldiğim anda sessiz kırkıtlara dönüştü ama gözlerimin kenarları çok fazla güldüğüm için yaşlarla dolmuştu. Sarmaşık yeşili gözler bir an dudaklarıma kaydı, güldüğüm gerçeğiyle yüzleştğinde bunu beklemiyormuş gibi sarsılan bakışları, usulca gözlerime tırmandı. Bakışlarının özüne birikmiş hisleri kavrayamadığım için ona sadece bakakaldım ama elimde olmadan gülmeye devam ediyordum. Gözleri her ne kadar suskun baksa da gülüşüm onun gözlerine kelimeler ekmişti.

“Neye gülüyorsunuz böyle?” diye sordu mermerden soğuk sesiyle, bakışlarım onun zehirli sarmaşık yeşili gözlerinden koparak Yavuz’a çevrildi ama onun bana bakmaya devam ettiğini hissedebiliyordum.

Yavuz şaşkın şaşkın kafasını kaşıyarak, “Bu cahillere klasik kitap önerdim, aniden gülmeye başladılar” dedi, sesi o kadar ciddiydi ki,

bir an gerçekten Franz Kafka'nın böyle bir kitabı olduğuna bile inanacağımı düşündüm.

Evren'e bakmasam da kaşlarını kaldırdığını hissettim, belki de bu bir his değildi, yansıması gözlerime dökülüyordu. "Hasan Ali Yücel'in Aslı ile Ferhat'ını mı önerdin yoksa?" diye sordu Evren. sesinde ilk kez bu kadar net alay sezdiğimden midir yoksa söylediğinden midir bilinmez yeniden kıkırdamaya başlamıştım.

"Yok be, Aslı ile Ferhat'ı demiyorum, Franz Kafka'dan Geri Dönüşüm'ü önerdim."

"Salak herif," dedi sadece Evren, gülme de yüzüne çizilmiş alayın farkındaydım, bakışlarım ona çevrildiğinde bir heykel kadar kusursuz duran yüzündeki alayı gördüm; bu her nedense kalbimi zonklatacak kadar güzel bir görüntüydü. "Kaç kez söyleyeceğim sana? Aslı ile Ferhat değil, Kerem ile Aslı. Bahsettiğin kitabın adı da Geri Dönüşüm değil, Dönüşüm."

"Ha... Öyle miydi? Belki de sen yanlış biliyorsundur, ben hepsini okudum çünkü..." Yavuz göz ucuyla Kıvılcım'a baktı, ardından yeniden Evren'e baktı. "Şerefsizlik yapacağına arka çıksana, cinsel yaşamım tehlikede benim."

"Yavuz, hadi birader," dedi Evren onu geçiştirerek. "İlk günden geç kalmayalım. Hagios çok sakın bir ihtiyar gibi görünse de tersi epey pistir."

"Her yanı pis olsa ne olur o Harry Potter filminden fırlamış Profesör Dumbledore'un?" diye homurdandı Yavuz, kolunu Kıvılcım'ın boynuna atarak onu kendine çekti, bir şey söylemeden birlikte merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında artık olduğum yerde Evren ile yalnızdım.

Bir süre gözden kaybolan Yavuz ve Kıvılcım'ın arkalarında bıraktıkları görünmez izi izledim. İnsanların arkalarında her daim bir iz bıraktıklarını düşünürdüm. Tam durduğum noktada kaç bin insanın, kaç bin hayatın izi vardı bunu asla bilmeyecektim ama adım attığımız her yerde binlerce hikâye yaşandığı gerçeği hep kalbimde

vaşıyordu. Evren bir süre hiç konuşmadı, ben de konuşmadım ve doğan sessizlik, kelimelerin darağacına dönüştü.

Sonunda, "Krem sürdün mü?" diye sorunca, başımı sallayarak onu onayladım. Gözleri tişörtün örttüğü belime kaydı, bakışlarının ağırlığını hissedince tenim karıncalanmıştı. Bana doğru sert bir adım attığında bastığı yerden yükselen ses, göğsümün içinde parlayan kalp atışıyla birbirine çarparak daha büyük bir gürültü doğurdu. "Bakayım şuna bir," dedi fısıltı gibi yakıcı bir sesle, sesinin rüzgârı yanağıma aktığında söyleyecek hiçbir şey bulamadım ve olduğum yerde bir heykel gibi kaskatı kaldım. Parmakları tişörtümün eteğine kaydı, tişörtün eteğini hafifçe yukarı itti ve dövmenin olduğu yere sızan hava, kısa süreliğine beni rahatlatırsa da kalbimdeki çarpıntının çoğalmasına neden oldu.

Onun benim tenime baktığını bilmek, içimde garip bir duyguyu uyandırmıştı. Bunun adı belki utançtı, belki başka bir şeydi, neydi bilmiyordum ama bedenimde zonklayan bir ağrı gibi tenimde doluyordu.

Ruhum, bir canavarın yüreğinde gizlenen öldürme isteği gibiydi. Bazen o kadar dolu hissediyordum ki bu doluluk beni tıpkı bir okyanus gibi içine çekerek boğmaya başlayacak sanıyordum. Evren'in buz gibi parmağı tenime dokunana dek nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, nefesimi aniden dışarı bıraktım ve sonra bir anda geri çektim; şimdi kaburga kemiklerim dışarı uzanmış dar merdivenler gibiydi. Duygular o merdivenlerden yukarı tırmanıyordu, duygular o merdivenlerin arkasına sarkıyordu, duygular kalbime ulaşıyordu.

Parmakları, tenime bir buz parçası sürtünüyormuş gibi hissettiriyordu. Hem yakıyordu hem de üşütüyordu ve sanki dokunduğu her yerde yangın rengi izler bırakıyordu. Dizlerinin üzerine çökmesiyle göğsümdeki karıncalanma hissi bir hissizliği doğurdu; sanki kalbim göğsümü delecekmiş gibi atmıyormuşçasına kalbimi hissetmeden omzumun üzerinden ona bakırım. Parmak uçları dövmenin yüzeyinde dolanırken gözlerinde belirgin bir keskinlikle eserini izliyordu.

"Tenin amma çok kabarmış," dediği an dudaklarından dökülen nefes, dövmenin üzerine çöreklenerek tenimin örtüsünü dalgalan-

dırdı. Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadığım için yalnızca ona bakakaldım. İşaret parmağı çizdiği şeklin etrafında dolaşırken zehirli sarmaşık yeşili gözleri aniden bana çevrildi; göğsüm kurak bir toprak gibi çatladı, içinde kalbimi saran alevler yukarı doğru yükselerek tenimi sardı. “Çok hassassın.”

“Bu kötü bir şey mi?” diye sordum saf saf.

“Hayır,” dedi, gözleri yeniden işlediği şekle kaydı, parmakları da orada duruyordu ve bu cehennemdi. O bilmesede ben cehennemin derin kuyularında yanıyordum. “Cezbedici.”

Bir an bu söylediği algılarım tarafından kabul görmedi. Parmaklarının bıraktığı hisleri yutan tenimdeki sıcaklık, beni olduğum yerde kan ter içinde kalacak kadar çok zorlamıştı. Anlamadığımı fark ettiğinde gözleri yeniden yukarı çevrilerek gözlerime tutundu, bu onun dudaklarında ilk kez küçük bir kıvrım gördüğüm andı.

“Çamur da hassastır,” diye fısıldadı. “Ben onu ellerimle şekillendirip heykele çevirene kadar.”

Gözlerim gözlerinde takılı kaldı. Kelimeler şimdi hemen önümdedi, uzansam dokunacağım kadar yakınımdaydı ama kelimelere o kadar çok ait olmuştum ki artık ben onları değil, onlar beni kuruyordu. O yüzden konuşmadım, sustum. Kelimelerin beni var ettiği gerçeğini kabullendim.

Evren yavaşça doğrulup kalkarken gözleri gözlerime temas etmedi. “Kremi aksatmadan sür,” dedi sırtını dönüp benden uzaklaşmaya başladığı sırada. Kafamı sallasam da bunu görmediğini biliyordum ama görmesi gerekmezdi. Sessiz biri olsam da söyleneni yapuğımı bildiğine emindim.

Evden ayrıldığımızda süregelen o sessizlik, sanat binasına varana kadar tazeliğini korumaya devam etmişti. Bina yine tüm görkemiyle bizi içine yuttuğunda, bu kez Hagios odasında değil, dev kütüphanenin önünde karşılaşmıştı bizi. Kısaca burada yapılan etkinliklerden, var edilmiş ve edilmeye devam eden başarılardan bahsetmişti. Onu ilk görüşümde onun hakkında yakaladığım izlenim, onu ikinci görüşümle birlikte şekil değiştirmişti. Bence Hagios, iyi bir

eğitimci olmanın yanında eğlenceli de bir adamdı. Sık sık şaka yapıyordu ama Yavuz, onun şakalarına göz devirip adam arkasını döndüğü anda saçma sapan hareketler yaparak adamı ne kadar ciddiye almadığını bize gösteriyordu.

Hagios bizi alt kattaki ahşap kapılı odalardan birine soktuğunda, girdiğimiz odanın bir odadan çok bir mahzene benzediğini düşünmüştüm. Tavandan aşağı sarkan simsiyah, belim kalınlığında zincirler vardı ve içerisi küf kokuyordu. Gözlerime bulaşmış şaşkınlıkla, karanlığa sinmiş odanın içindeki ayrıntıları izlediğim sırada Hagios, "Bu sınıfta şarap yapıyoruz," dedi, gözlerim yavaşça Yunanlı yaşlı adama doğru kaydı, aksanlı kelimelerinin getirdiği bir tınıyla sözüne kaldığı yerden devam etti. "Şarapları öğrencilerim yapıyor. Burada tam kırk yıllık şaraplar bile var. Evren'in babasının yaptığı şarabı bile hâlâ saklıyorum."

Evren, bunu bildiğinden mi yoksa bu konuyla ilgilenmediğinden midir bilinmez, yorum yapmadı. Korkak adımlarla, gıcırdayan zeminin üzerinde birkaç adım atarak şarap mahzeninin ortasına kadar geldim, aşağı sarkan büyük zincirlerden birine dokunduğumda avucuma bulaşan küfü hissettim; elimi çekip avucuma baktığımda, turuncu küfü avucumun içine yakılmış bir kına gibi serilmiş şekildedeyken gördüm. Fark ettiğim kadarıyla burası Yavuz'un da dikkatini çekmişe benziyordu, etrafı incelerken ilk kez Hagios'ı yüzünde ciddi bir ifadeyle dinliyordu.

"Şarap ne kadar eski olursa, o kadar lezzetli olur," dedikten sonra eğildi Hagios, yerdeki ahşap zeminin ortasında duran kare şeklindeki kapıyı oluşturan siyah demir kulpu çekerek kaldırdı. İçeriye aniden yayılan şarap kokusuyla midem kasıldı, gözlerimi Hagios'ın açtığı kapıya indirdiğimde, aşağıda bir kat daha olduğunu ve bu katın ağzına kadar şarap şişeleriyle doldurulmuş olduğunu gördüm. Onlarca kütüphane rafını andıran yüksek raflar vardı ve her birinde onlarca şarap şişesi barınıyordu. "Şarap yapmak kolay gibi dursa da zordur. Her insanın yaptığı şarap, o insanın ruhuyla aynı tadı taşımış."

RUHUN TADI
MI OLUR?

ŞARAP
YAPMAK KOLAY
GİBİ DURSA DA
ZORDUR. HER
İNSANIN VAPTIĞI
ŞARAP, O İN-
SANIN RUHUYLA
AVNI TADI TA-
ŞIRMIS.

ELBETTE
OLUR.

"Ruhun tadı mı olur?" diye sorarken gözlerim mahzenin altına gizlenmiş saklı cenneteydi. Hagios'a bakmasam da onun bana baktığını hissettim.

"Elbette olur," dedi aksanlı sesiyle. "Ena leptó," dediğinde ona anlamayan gözlerle baktım. "Şu merdivenleri kullanabilirsiniz." Hagios, merdivenlerden aşağı dikkatle, merdivenlere tutunarak inmeye başladığında, bakışlarım omzumun üzerinden Evren'e kaydı.

"Burada başka öğrenciler yok mu?" diye sordum kısık bir sesle. "Olacağını söylemişti sanki."

"Henüz vakit erken," dedi yeşil gözlerin sahibi. "Şarap mahzenine kimseyi almaz normalde. Şanslısınız."

"Tadına bakmaya da izin verir mi?" diye sordu Yavuz hevesle, ardından gözlerini Hagios'a çevirdi. Hagios, şimdi mahzenin kalbindeydi, rafların arasında durup kafasını kaldırmıştı ve bizi izliyordu.

"Teklif etmeye bile kalkma, Yavuz," dedi Evren son derece ciddi bir sesle. "Seni yaka paça dışarı arar."

"Adamın beş katıyım," diye homurdandı Yavuz.

"Eski toprakları çok fazla hafife alıyorsun."

Hagios, "Grigora," dedi eliyle gelmemizi işaret ederek. "Öğrenciler birazdan gelmeye başlar. Onlar gelmeden size burayı gezdireyim."

Önce Yavuz, ardından Kıvılcım mahzenin kalbine indi. Onların arkasından Evren indiğinde artık zincirlerin altında yalnızdım. Evren aşağı ulaştığı an, "Hadi," dedi elini bana doğru uzatarak. "İnebilirsin, değil mi?" Bana uzanan eline baktım, sonra da yeşil gözlerine... Başımı sallayarak kalbimdeki korkuyu gizledim ve dikkatli bir şekilde sırtımı dönerek merdivenlerden aşağı sarkıp, dikkatle inmeye başladım. Bir ara korku o kadar ağır bastı ki ayağımı koyacak bir basamak bulamama paniğiyle sendeledim ama çoktan aşağı ulaşmak üzere olduğumdan, Evren beni dikkatlice kucaklayarak merdivenlerden ayırıp yanına aldı.

* Yunancada, "bir dakika" anlamına gelir.

** Yunancada, "çabuk olun" anlamına gelir.

Kalbim bana sormadan yine hüküm sürmeye ve beni hüküm altına almaya çalışıyordu ama bu kez kendimi tutabilmişim. Ayaklarım yere bastığı an yavaşça Evren'den uzaklaşmış, onun eksenim etrafına giren ilk erkek olduğu için yarattığı karmaşadan kendimi kurtarabilmişim. Hagios, yüksek rafların arasına girerek gözden kayboldu, şimdi ikiyeşerli gruplar şeklinde biz de rafların arasında ilerliyorduk. Her şişe, bir diğerinden renk olarak da doku olarak da farklı duruyordu ve içerideki koku o kadar baskındı ki içmeden de sarhoş olabiliyordum gibi geliyordu.

"Birader, burada elli yıllık şarap bile var," dedi Yavuz şaşkın şaşkın, bir rafın önünde durmuş, gözlerini raftaki şarap şişelerinden birine dikmişti. "Çok iyi para eder bunlar."

"Hagios için hepsinin bir hikâyesi var," diye mırıldandı Evren, sesi beni yatıştırıran bir dalga gibiydi; sanki ayaklarıma çarpıyordu, beni serinletiyor, içimdeki huzursuzluğu kovuyordu. "Hikâyelerin maddi değerinin değil, manevi değerinin olduğunu düşünüyor."

"Sokarlar manevi değerine, şu mahzeni komple okutsan iki villa alırsın," diye homurdandı Yavuz, parmakları şişelerden birine kaydırdığında büyülenmiş gibi bakıyordu. Kıvılcım onun eline vurarak şişeye dokunmasına engel olmaya çalıştı. "Ama yine de burada bir büyü var, sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi duruyor bu oda."

Onlardan ayrılarak diğer rafların olduğu araya girdim, rafların arasında ilerlerken aralarında geçen konuşmaların seslerini duyabiliyordum. Bakışlarım raflara dizilmiş şaraplarda gezinirken bir an izlendiğimi hissettim, o an rafın diğer tarafından bana bakan yeşil gözlerin sahibiyle göz göze geldiğim andı; damarlarımda içi kan değil, şarapla doluydu. Sadece yeşil gözlerini görebiliyordum. Yüzü rafın ardına gizlenmişti ama bakışlarını tanıyordum, kirpikleri yan yatmış kelimeler gibiydi ve gözlerinin üzerine dikilerek anlamlar oluşturmuşlardı. Rafın önünde gözlerim gözlerindeyken ilerlemeye başladım, o da tıpkı benim gibi ilerliyordu ve ikimizin gözleri birbirlerini takip ederken anlam veremediğim bir çarpıntı, damarlarımı bile kafesi sallayan canavarın güçlü avuçları bileklerimin içindemiş gibi titretiyordu.

Hagios aniden, “Güzel kızımı,” deyince gözlerim hızla yeşil gözlerden koptu, bakışlarım sesin olduğu yere kaydı. Hagios, elinde bir şarap şişesiyle hemen karşımda duruyordu, yüzünde silik ama içten bir gülümseme şekli bulmuştu. “Burayı sevdi mi?”

Hızlıca, sanki yakalanmışız gibi panikle başımı aşağı yukarı salladım. “Çok güzel,” dedim tek nefeste.

“Beğenmene sevindim. Daha önce hiç şarabın tadına baktın mı?”

Başımı iki yana salladım, bu hareketim nedenini anlayamadığım şekilde Hagios’ı gülümsetmişti.

“Her nedense, sana baktığım an bunu anlamıştım zaten.” Gözleri raflara kaydı, bir anlığına ikimiz de sessizleştik ama arkadaşlarımın seslerini duyabiliyordum. Hagios derin bir nefes alınca, bakışlarım usulca ona doğru çevrildi. “Ruhun tadının olduğuna inanır mısın? Yani ben bunu söylediğimde bu sana çok saçma mı geldi yoksa seni düşündürdü mü?”

“Beni düşündürdü,” dedim açıkça. “Saçma gelmedi ama gerçek olabilir mi diye de düşündürdü.”

Hagios yeniden gülümsedi, yüzünü saran çizgileri ve o çizgilerin içine gömülmüş hikâyeleri izledim; hikâyeler artık ulaşılamayacak kadar uzakta olmalıydılar, çizgiler derinleştikçe, hikâyeler de daha derine gömülüyordu.

“Bugün ilk dersin bittiğinde odama uğra, olur mu?” diye sordu Hagios, bir an bu isteği ona öylece bakakalma neden oldu. “Uğra,” diye fısıldadı, ardından yumuşak gülümsemesi yavaşça yüzünden silinirken merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. “Öğrenciler gelmek üzeredir, güzel kızım. İşiniz bittiğinde mahzenden ayrılabilirsiniz. Benim gitmem gerek.”

Hagios, elinde tuttuğu şarap şişesini bırakmadan merdivenleri dikkatle ırmandı, çok geçmeden gözden kaybolduğundaysa artık bu mahzende sadece dört kişiydik ama binlerce hikâyenin içindeydik. Mahzende uzun süre dolaşmıştık, adını bilmediğini insanların ruhlarının tadıyla dolu şişeleri incelemiştim, o insanların ruhlarının gizlendiği bedenlerdeki saklanmış hikâyeleri düşündüm. İnsanları

düşündüm. Bu koskoca eski binada kaç öğrenci yaşamıştı, kaç öğrenci hikâyesini şişelere anlatmıştı? Öyle bir an geldi ki şişeleri izlerken aniden ağlamaya başlayacağımı sandım.

Mahzenden ayrıldığımızda binadaki savruk kalabalık dikkatimi çekti. Aslında gerçekten fazla insan vardı ama o kadar ayrıık dolaşıyorlardı ki, ilk bakışta binada üç beş kişi varmış gibi duruyordu. Gerçek ise bu değildi, odaların fazla olması sayıyı azmış gibi gösterse de ciddi derecede fazla öğrenci olduğunu fark etmiştim. Alaçatı gibi eğlence ve tatil çağrıştıran bir yerde bu kadar fazla sanat meraklısı insan olduğunu söyleseler inanmazdım ama hiçbir şey yediği etiketin altındaki anlamı taşımıyordu.

Sanat bir deri değildi, bir histi.

Kıvılcım ve Yavuz, seçtikleri bölümü tanımak için bizden ayrıldıklarında, kafamdaki karmaşadan uzaklaşarak gözlerimi Evren'e çevirdim. "Çizim konusunda şansımı denemek istiyorum." diye mırıldandım utancımı geriye itip, karanlığa karışmasını sağlayarak Evren, omzunun üzerinden bana baktı, bakışları soğuk bir rüzgâr gibi esse de bana hissettirdikleri şu an daha sıcak hislerdi.

"Çizim konusunda şanslısın, başında bir hoca olmayacak," dedi. ona söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadığımı belirten gözlerle bakınca, "Hagios öyle istiyor," diye açıklamada bulundu. "Herkesi aynı hoca eğitirse, herkes aynı şeyi çizer."

"Nasıl yani?"

"Herkes aynı resmi çizerse, sanatçı var olmaz." Derin bir nefes alarak dikiş izinin belirgin bir şekilde gömülü durduğu çenesiyle ilerdeki odayı işaret etti. "O oda, zihnini tanıman için var. Sana çizim yapmayı öğretmek için değil. Git ve zihnini tanı."

"Bunu yalnızken odamda da yapabiliirdim." dedim şaşkınlıkla.

Bana omzunun üzerinden kıyıları alaşağı eden bir dalga gibi baktı. "Bir hikâye var, bilir misin? Bir adamı bir yatağa yatırıyorlar, bir serumu bağlıyorlar adama. Ona serumun içinin zehirle dolu olduğunu, serum bittiği anda öleceğini söylüyorlar ve öyle de oluyor. adam serum bittiği an ölüyor. Ama serumun içindeki sadece su,

zehir falan yok.” Gözleri yüzümü var eden halkanın içinden geçerek ruhuma ulaştı. “Bu odaya girdiğin an, zihnini tanıyacaksın.”

Kelimeleri birleşerek cümleleri oluşturduğunda, o cümle belimi saran güven veren güçlü bir kol gibi hissettirmişti. Onu arkamda bırakıp odaya girdim, içerisi zarif, parıltılı tuğla taşlarından örülmüş duvarlarla çevriliydi, hemen ortada upuzun bir masa vardı ve masanın etrafında da sandalyeler... Sandalyeler birbirinden oldukça uzak duruyorlardı, ileride bir dolap vardı ve cam dolabın içi ağzına kadar kâğıtlarla doluydu. Dolabın çaprazında beş tane tahta şövale vardı, masanın üzerinde de yan yana duran birkaç tane masaüstü şövale olduğunu görmüştüm. İçi kalemle dolu çelik bardaklar, masanın iki farklı ucuna koyulmuştu. İçerisi bomboştu, benden başka kimse yoktu ve içeride ruha dokunan hoş bir melodi sesi yankı buluyordu.

Tenime gömülü dövmenin olduğu yer rişörtüm sürttükçe sızlasa da içerisi o kadar serindi ki bir an bu serinlik vücuduma çok iyi geldi. Geçmişini kaybetmiş bir ruhun, geleceği inşa etme isteğiyle ilerlediği gibi ilerlediğim odanın bir atölye olduğunu anlamıştım; duvarda gizlenmiş binlerce kalem darbesi olmalıydı ve bu kalem darbelerini yaratmış ellerin yaşadığı hikâyelerin ruhlarını hissediyordum.

Masaya yaklaştığım sırada kapıdan içeri giren birinin varlığı dikkatimi çekti. Kafamı kaldırıp kapıya baktığımda, siyah, kıvrıkcık saçları omuzlarına inen, bembeyaz teni pamuğu hatırlatan, zayıf, benimle hemen hemen aynı boylarda bir kızın içeri girdiğini gördüm. Kızın koyu renk gözleri bana dokundu, kolunun altında bir dosya tutuyordu, beyaz omuzlarının başları sıcaktan dolayı çillenmişti ama yüzü kaymak gibiydi.

Hemen arkasında, arkası dönük bir adam içeri aniden girince kızla sırtları birbirlerine çarpıp ve kızın elindeki turuncu dosya yere düştü; kıvrıkcık saçları beyaz yüzünü örtmüştü, dengesini sağlayamadığı için az daha yere düşüyordu ama dizleri tam yere çarpacakken adam önüne dönmüş ve kıızı karnından kavrayarak yakalayıp kaldırmıştı. Kıza o kadar çok dikkatli bakıyordum ki adamın yüzünü bile

görememiştim ama kız, kıvrık saçlarını yüzünün önünden alarak kulaklarının arkasına ittiğinde ve öfkeyle sarılmış gözleri hızla adama çevrildiğinde, şimdi adamı da görebiliyordum ve gördüğüm görüntü, olduğum yere ayaklarımdan çakılmama neden olmuştu.

Bu adam, Barlas'tan başkası değildi.

Neyin içine düşüğümü kavrayamamanın telaşıyla masanın kenarına tutunarak ikisine şok olmuş gözlerle bakakaldım. Barlas'ı biri içeri itmiş olmalıydı, kıza öyle hızlı bir şekilde çarpmıştı ki kızın yerindeki kişi ben olsaydım kesinlikle yüzüstü yere yapışmış olur-dum. Kız, elleriyle hiddetle Barlas'ı ittiğinde, Barlas ellerini havaya kaldırarak kendisinden epey kısa olan kıza gözlerini indirerek baktı.

"Pardon," dedi elleri hâlâ havadayken. "Yemin ederim benim suçum değil."

"Kimin suçu?" diye sordu kız kadını sesiyle, öfkesi sesine eski semboller çizmiş gibiydi; bu sembollerin temsil ettiği şeyler kesinlikle uğursuz duygulardı. "Benim mi?"

"Hayır hayır," dedi Barlas telaşla, ellerinin hâlâ havada olması beni güldürecek kadar komik bir görüntü doğurmuştu ama gülmedim. Durumun ciddiyetinin farkındaydım. Her an kavgaya tutuşacaklarmış gibi duruyorlardı. "Beni aniden ittiler, yani şöyle oldu... Biz şakalaşıyorduk ve..."

"Ne anlatıyorsun ya?" diye terslendi kız. Eğilip yerden dosyasını aldıktan sonra Barlas'a bakmadan, "Geri zekâlı ne olacak," diye mırıldandı.

"Ben şimdi neden geri zekâlı oldum ki?"

"Konuşuyor musun bir de?" Kız kafasını kaldırıp Barlas'a ters ters baktı. "Zaten heyheylerim tepemde, seninle uğraşamam. Deve diken." Kız, Barlas'ın yüzündeki şaşkınlık karşısında ifadesiz kalarak önüne döndü, bana bakmadan atölyenin içinde ilerlemeye başladı. Barlas ise yüzünde şaşkın bir tavırla, dudakları hafif aralık kalmış, öylece ona giydiren kızın arkasından bakıyordu.

Sarımtırak gözler kızıdan ayrılıp bana kayınca, olduğum yerde çekingen bir tavırla ona baktım. Gözleri bir an gördüğü şeyi algıla-

yamıyormuş gibi kısıldı, ardından irileşti, şaşkına dönmüş şekilde bana bakmaya başladı. Barlas'ın şaşkın bakışlarının hedefinde bu defa ben vardım, kıvrıcık saçlı kız tam karşıma geçip sandalyeyi yerde sürükleyerek çekerek üzerine oturdu. Kız o kadar öfkeli görünüyordu ki, sanki kafasından dumanlar çıkıyormuş gibi gelmişti.

"Gülçehre?" dedi Barlas yüksek sesle, kıvrıcık kızın göz ucuyla ona gıcık gıcık baktığını gördüm. Barlas, kızın ona olan bakışlarını önemsemiyormuş gibi kızın dibine gelip biraz uzağındaki sandalyeye oturunca, kız bu kez gerçekten onu yumruklayacakmış gibi baktı. "Buraya yeni mi başladın?"

"Evet," diye mırıldandım, biraz çekingendim çünkü etrafımda Evren yoktu ve ben ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Gözlerim kıvrıcık kıza kaydı, dosyasından çıkardığı kâğıtları incelerken yüzünde duvar gibi bir ifade belirmişti. Yeniden Barlas'a bakıp yutkundum. "Sen burada mı ders görüyorsun?"

Sorumun devamı zihnimde şu şekilde şekillendi: Evren bunu bildiği için mi beni buraya getirdi?

"Evet," dedi Barlas, sesi keskin bir bıçak gibi olsa da çaprazındaki kızdan korktuğunu hissedebiliyordum. Kıza tedirgin bir bakış atıp gözlerini yeniden bana doğru çevirdi. Ellerini yumruk yaparak masanın üzerine koydu. "Aslında o gece çizim yeteneğini gördüğümde bunu anlamalıyım. Alaçatı'nın en iyi okulu burası, burayı seçmene şaşırmadım."

Kıvrıcık kızın iç çektiğini duydum ama ona bakmadım. Ne diyeceğimi bilemediğimden sessizce Barlas'ın yüzünü izliyordum ama kafamın içi kelimelerle dolup taşıyordu. Barlas, göz ucuyla yan tarafındaki kıza baktıktan sonra, "Bu aralar çok sık karşılaşmıyor muyuz sence de?" diye sorunca, kız başını iki yana sallayarak kâğıtlara bakmaya devam etti.

"Burası küçük bir yer," derken kalbim korkuyla çarpıyordu, yanlış bir şey söylemekten, Evren'in planını darnaadağın etmekten öyle çok korkuyordum ki...

"Küçük bir yer, doğru. Ama biz seninle durmadan karşılaşıyoruz. Hâlâ sabırla telefonuma senden düşecek bir çağrı bekliyorum."

Kıvrık kız yanaklarının içini havayla doldurdu, sonra bu havayı yüksek sesle dışarı verdi. Gözlerim kıza kaydı, Barlas'ın da bakışları usulca kıza dokundu ama çok fazla sürmeden tekrar bana çevrildi. Verecek cevap bulamamanın sancısı dilimi ağrıtırken, telefonumu çıkarıp Evren'e mesaj atmak ve ondan yardım istememek için kendimi zor tutuyordum.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Barlas. "Gerçekten beni aramayacak mısın? Kendimi Kül Kedisi'ni elindeki cam pabuçla arayan aptal prens gibi hissediyorum."

"Aptal olduğun doğru," dedi sonunda kız kendini tutamıyormuş gibi. Bakışlarım kıza takılıp kalınca, ortamdaki gerginlik soluğumu bile daraltmaya başladı. Kız, beyaz kolunu sandalyenin sırtına koyarak Barlas'a doğru döndü. "Gece kulüplerinde ağ atıp avın gelmesini bekleyen biri olduğun yüzündeki o kendini beğenmiş aptal ifadeden bile okunuyor. Kızı rahat bırak." Gözleri bana dokundu. "Görmüyor musun? Onlar gibi değil."

"Onu ağıma almaya falan çalışmıyorum." Barlas, kıza doğru döndü, yüzünde temkinli bir ifadeyle kıza baktı. "Hem öyle olsa bile bundan sana ne?"

Kız, yüzünü buruşturdu. "Bana bak aptal, zaten tersimdesin. Suratına kolumu kürek gibi savurarak bir çarparım, bir ay boyunca o suratını fondötene bulayarak gezmek zorunda kalırsın. Hareketlere, tavırlara bak ya. Kül Kedisi, cam pabuç, sırada ne var? Sen onlar gibi değilsin masalları okuyup kalbini mi kıracaksın? Yavşayacaksan gözümün önünde yapma, yemin ederim seni şu şövaleye gerer, yüzünde rengârenk bir çalışma yaparım."

"Sen beni mi tehdit ediyorsun?" Barlas da kıza doğru döndü, gerginlik adım adım artarken sertçe yutkundum. "Sen beni tanıyor musun da böyle saçma sapan dizi senaryoları kuruyorsun şu an?"

"Lan senin şu kıyırık yüzüne bakan anlar zaten ne mal olduğunu," dedi kız birden yükselerek. "Şu surata bak. Bulunduğu ortamın patronu, kızların gözdesi. Kesin iki kızı kolunun altına aynı anda alıp bu yaptığını da bir bok sanıyorsundur sen. Görmüyor musun,

kız seninkiler gibi seni aramamış, demek ki aramayacak. Ne uzatıyorsun? Plastik bebeklerinden sıkıldın herhâlde?”

“Her şeye maydanoz olma,” dedi Barlas gergin bir sesle. “Karşımda bir kadın olduğu için haddimi aşmıyorum ama sen haddini aşmaya başladın.”

“Hadi ya, haddini aşarsan ne olur? Manikürlü koca ellerini yumruk yapıp bana mı vurursun?” Kız alaycı bir şekilde sırtıttı. “Gerçekleri duymayı kaldıramıyorsun, değil mi? Birinin karşına geçip sana olduğun insanı anlatması zoruna gidiyor. Alışmışsın bedavadan methiyeler düzülmesine, biri sana gerçeği söyleyince kuduruyorsun böyle. Kudur.” Kız önüne döndü, Barlas’a bakmadan sırtıttı. “Ağla.”

“Kızım sen sorunlu musun?”

Bir an gerilerek, “Düzgün konuş kızla,” diye mırıldandım. Barlas, bana değil kıza bakıyordu.

“Kızım mı?” Kız tek kaşını kaldırarak Barlas’a baktı. “Sen hiç kızından yumruk yedin mi?”

“Yabani,” dedi Barlas gerilerek. “Seninle konuşulmaz.”

“Sen de eğitilmezsin, biz sana bir şey diyor muyuz? Konuşma o zaman kardeşim.”

“Artık keser misiniz şunu?” diye sordum ikisine bakarak. “Az önce küçük bir kaza yaşandı, ikiniz de birbirinizi tanımadığınız hâlde birbirinizle böyle konuşmamalısınız. Barlas, özür dilemelisin. Karşındaki bir kadın ve sen ona kıızımlı mızımlı konuşamazsın.”

“Ben özür falan çilemiyorum,” dedi Barlas, sesi netti, özür dilemeyeceğini sesinin renginden bile anlamak mümkündü. Kızın da geri adım atmayacağı her hâlden belliydi, birbirlerine can düşmanlarıymış gibi bakıyorlardı. Hem kız özür dilemek zorunda da değildi bana göre, evet, ağır konuşuyordu ama yine de bir yanımda kızı haklı buluyordu. Kız oturduğu yerden öfkeyle kalkınca, Barlas da ona uyararak oturduğu yerden kalktı ve içimdeki panik büyüyerek olaya müdahale etmem gerektiğini bana hatırlattı.

İkisinin arasına girdiğimde içinde durduğum kutunun kilidi açılmış gibi hissediyordum. Birbirlerine doğru yürüdükleri saniye-

ler, sırtımı yükke doldurmuş bir gerginliğin bekçiliğini yapıyordu. Bir elimi Barlas'ın göğsüne koyarak onu kızıdan olabildiğince uzağa ittim. kıza omzumun üzerinden bakarak, "Ben onun adına senden özür dilerim," diye mırıldandım. "Birbirinizle böyle konuşmamalısınız. sakinleşin."

"Üzerime mi yürüyor o?" diye sordu kız söylediklerimi duymuyormuş gibi. Nefesim panikten kesilirken, Barlas'ı kapıya kadar itmeye devam ettim. Kız ise arkamızdan geliyordu. "Sen benim üzerime mi yürüdün az önce? Ne yaparsın, döver misin beni?"

"Üzerine yürüdüğüm yok, sana zarar verecek değilim." Barlas'ın kelimeleri çok netti, sesi pürüzsüzdü ama yine de öfkeli olduğunu görebiliyordum. Kız o kadar çok dişliydi ki geri adım atmaya niyeti yok gibi duruyordu.

"Sen bana zarar veremezsin zaten, emin ol hiçbir şey yapamazsın. Salağın tekisin ayrıca. Gözümün önünde gönülsüz bir kızı resmen taciz ediyorsun, susacağımı falan mı sandın, aptal? Aptalsın!"

"Ya kes sesini artık!" dedi Barlas. "Ben sana ne yaptım da bu kadar çok kuruldun bana? Altı üstü yanlışlıkla çarptım. Sana bile rek çarpmışım gibi zehir akıtlıyorsun. Hayatında beni bir defa olsun görmemişsindir bile. Gördün mü yoksa? Ne o, senin kalbini mi kırdım yoksa?"

"Neler diyorsun?" dedim şok içinde Barlas'a bakarken, avuçlarını onun göğsüne bastırıp dağ gibi adamı var gücümle ittim, gözlerim şokla iri iri açılmıştı. "Kendine gel, ne biçim konuşuyorsun?"

"Plastik bir bebeğe benzediğimi mi sanıyorsun, andaval?" diye bağırdı kız öfkeyle, şimdi tüm bina başımıza toplanacaktı. Panikten kan ter içinde olmuş ellerimle Barlas'ı biraz daha itip kapıdan çıkarmayı başardığımda kızın bağırtılarını duyabiliyordum. "Salak herif ya. Aptal. Duymak istediklerini duymaya alışmış eziğin tekisin sen, ezik ya!"

"Barlas, sakın olur musun?" diye bağırdım sonunda sesimin tonunu ayarlayamadan. Avizenin altına toplanmış birkaç öğrencinin ikimize baktığını fark etsem de ben gözlerimi Barlas'ın sarı gözlerine

dikmiştim. Onu biraz daha iterek atölyeden tamamen uzaklaştırdım. "Aptallık ediyorsun şu an. Onunla böyle konuşamazsın. Beni rahatsız ettiğini düşündüğü için yaptı, sadece beni koruyordu. Onu neyle itham ettiğinin farkında mısın?"

"Abartmıyor musun?" diye sorarken bana değil atölyenin kapısına bakıyordu. "O yabani resmen dişlerini bana geçirdi, neyin sinirini benden aldığını bile anlamadım."

"Ne olursa olsun, ona yanındaki kızlardan biriymiş de onu hatırlamıyormuşsun gibi davrandın," dedim, ellerim hâlâ göğsündeydi, gözleri usulca yüzüme indiğinde gözlerinde yavaşça uflanmaya başlayan sakinliği gördüm.

"Öyle demeye çalışmadım, takıldığım kızlara benzemediğinin farkındaydım," dedi tek solukta. "Ama beni çok sinirlendirdi. Durmadan benimle uğraştı, görmedin mi? Biraz daha orada otursam beni yumruklayacaktı."

"Yapsaydı bu hakkınaydı," dedim kendimi tutamayarak. "Seni gördüm, kızın söyledikleri sence de doğru değil miydi? O gece seni iki farklı kıızı aynı anda kolunun altına aldığında da gördüm, hakkında söylenenleri de duydum. Bana aynı şeyleri yapmayacağını ne malûm?" diye sordum çat diye. "Bence sen duymak istemediğin şeyleri duyduğun zaman çok farklı birine dönüşüyorsun ama bil, insanlar her zaman duymak istediklerini söylemez."

Duraksadı.

"Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Aksini söyleyebilir misin?" diye sordum, ellerini göğsüne bastırıp ona inanmak istediğimi belirten gözlerle baktım. "Neden benimle ilgileniyorsun?"

"Ben sana böyle hissettirecek bir şey yapmadım," dedi gözlerinin içine bakarak. "Seninle ilgileniyorum çünkü bir şekilde hep karşıma çıkıyorsun." Gözlerimin içine beni inandırmak istiyormuş gibi baktı. "İster inan ister inanma, seni kullanmaya çalışmıyorum. Amacım senin kalbini kırmak değil, bunu düşünmedim bile."

"Diğerlerinin kalbini kırarken bunu düşünerek mi yapıyorsun yani?" diye sordum. "Eğer bu böyleyse, daha korkunç."

“Sen beni anlamıyorsun,” dedi sakince, sesi de gözleri de sakindi, kızın sesi gelmiyordu ama Barlas içeri girse, kızın Barlas’ı paramparça edeceğine emindim.

“Belki de sen kendini anlatamıyorsundur.” Tam ellerimi geri çekecekken, Barlas aniden bileklerimi yakalayarak ellerimi onun üzerinden çekmeme engel oldu. Kelepçe gibi sardığı bileklerimde herhangi bir zorlama hissetmesem de ona dehşetle baktım.

“Sen farklı olabilirsin,” dedi, sesi anlam veremeyeceğim şekilde ciddiydi. “Bunu ben bile anlamıyorum ama anlarsam sana da anlattırırım.”

Zaman, beni bir kutunun içine, şu âna kilitlediğinde, yeşil gözlerin üzerimde olduğunu, beni izlemeye başladığını biliyordum. Bakışlarım sarı gözlerden ayrıldı, avizenin altında toplanan kalabalığın içinde beni izleyen yeşil gözlerle çarpıştı. Bir an gözlerine takılan gözlerimden benim isteğim dışında yaşlar boşalmaya başlayacak sandım ama bu olmadı. Büyük, beyaz ellerini kotunun ceplerine yerleştirmişti, duruşu bir heykel kadar hareketsiz olsa da gözlerinde fırtınalar koptuğuna yemin edebilirdim.

Gözlerinde evlerin çatıları uçuyor, çocukların kalbi kırılıyor, yağmur hiç durmuyordu.

Bileğimi Barlas’ın avuçlarından sert bir hamleyle çekip kurtardığımda, Barlas’a bakmıyordum, artık Evren’e de bakmıyordum, gözlerim boşluğa düşmüştü. Duygularım da o boşluğun içinde ölü bulunacaktı, biliyordum; boşluğa baktığımda, duygularımın ölü bakan gözleriyle karşılaşacaktım.

Kıvılcım ve Yavuz, bizi izleyen kalabalığın içinde belirdiler. Evren artık orada değildi, Barlas’ın gözleri ise bir cevap beldiyormuş gibi yüzüme çakılıp kalmıştı. Bir adım geri çekildim, ona bakmaya devam ediyordum çünkü ona bakacak gücü gözlerimde bulamıyordum; ruhumda zaten o güç hiç var olmamıştı.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Barlas, sesindeki beklenti, bende herhangi bir duygu uyandırmadı. Ona sakın gözlerle bakmak, bir cevap vermek istesem de bunu yapmadım. Bakışlarımı

yüzüne dokundurmadan, ondan bir adım uzaklaşmış hâlde öylece dikiliyordum. Bir ara Kıvılcım'ın bize doğru geleceğini hisseder gibi oldum ama Yavuz onu bileğinden kavrayarak tutmuş ve durdurmuştu sanırım. "Söylemeyeceksin," dedi sakın, erkeksi sesiyle.

Ondan uzaklaşmaya başlayan ayaklarım beni nereye götürecekti bilmiyordum ama gitmem gerektiğini biliyordum. Binadan ayrılırken kalbimde garip bir his vardı, ben bu hislere çok yabancı olduğum için ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum; o yüzden de bu hisleri ne zaman hissetsem kaçma ihtiyacı duyuyordum. Bir yere... Belki de birine.

Binadan çıkınca gözlerim kaldırım kenarına park edilmiş Impala'ya kaydı, Impala boştu. Belki de Evren hâlâ binadaydı, bilmiyordum. Titreyen ellerimle cebimden çıkardığım telefonun ekranına baktım, bildirim yoktu. Parmaklarım dokunmatik ekranda dolaşu, rehbera girdi ve annemin numarasının üzerinde durdu. Bir süre sonra kendime karşı koyamadım ve annemi arayıp telefonu kulağıma yasladım. O sırada yokuş aşağı inen ara sokakta yürümeye başlamıştım.

Telefon tam üçüncü çalışta açıldı. "Gülçehre?"

Bir süre sussam da sonunda, "Anne," diye fısıldadım, sesim yorgun bir adamın sırtında oluşmuş göçük gibiydi. Yokuştan aşağı indikçe sırtımdaki ağırlık artıyormuş gibi hissettim.

"Nasılsın?" diye sordu sanki beni hissediyormuş, her şeyin farkındaymış, zaten oradaymış ve olan biten her şeyi biliyormuş, izliyormuş gibi.

"Anne," diye mırıldandım sorusunu hasıraltı ederek. "Sana bir şey soracağım."

"Sor bebeğim," dedi annem, sesi meraklı yükselmişti. Hastanede olmalıydı, sık sık megafondan yükselen doktor isimlerini duyabiliyordum.

"Hiç çok korktun mu?" diye sordum, gözlerim gökyüzüne kaydı, gökyüzü gri rengindeydi ve saat sanki arafta kalmış gibi ayırt edilemez bir şekilde zamanı çizmişti. "Bir şeyden, bir histen, bir insandan."

Annemin duraksadığını hissettim. "Evet," dedi sonunda konuştuğunda. "Hem de çok korktum."

"Bir şeyden mi yoksa bir histen mi?"

"Bir insana hissettiklerimden," dedi annem. "O kadar çok korktum ki."

Adımlarım aniden sekteye uğradı, tam yolun ortasında durup sertçe yutkundum. "Nasıl yani? İkisinden de aynı anda mı korktun?"

"Evet," dedi annem, birkaç saniye sustu. "Korkmak zaten bir histir, ya bir insandan ya da bir şeyden korkarsın. Bir insandan korkuyorsan... O insanı ya seversin ya da ondan nefret edersin."

"Peki sonunda ne oldu?" diye sorduğumda yeşil gözler zihnimin içinde açıldı ve düşüncelerimi izliyordu sanki. O garip hissi yutkunarak giderebileceğime inanmak istedim ama yutkundüğumda o his aynı yerde, kalbimde durmaya devam ediyordu. "O insandan nefret mi ettin? Yoksa... Onu sevdin mi?"

Annem burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Daha kötüsü oldu. O insandan hem nefret ettim hem de çok sevdim."

Bir süre konuşmadım, annem de konuşmadı. Sessizlik büyüyüp bir kız çocuk doğurana kadar ikimiz de sustuk.

"Anne," diye fısıldadım. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum," dedi annem, derin bir nefes aldığını duydum. "En son sesini böyle duyduğumda, gecesi babana olan bakışlarını gördüm. Onu hem seviyordun hem de ondan nefret ediyordun."

Annemin söyledikleri zihnimde bir yara gibiydi. Beni inciten bir anı gibiydi. O yaraya parmaklarımı bastırıp kanatana kadar kaşımak istiyordum ama parmaklarıma bulaşacak kanı görmekten ölesiye korkuyordum. Annem sessizliğimi anlamış olacak ki bir şeyler mırdandı, beni sevdiğinden bahsetti, beni anladığından... Ama ben kendimi anlamıyordum. Telefonu kapatıp cebime geri soktuğumda kalbim hâlâ aynı gariplikle çarpıyordu.

Yüzümü indigim yokuşun başına çevirdim, binaya baktım, çok uzaklaşmamıştım. Sıkıtiğim yumruklarımı gevşetmeden yeniden yokuşu tırmanmaya başladım. Binanın önüne geldiğimde, birinin

parmakları sırtıma hafif bir müzik sesi gibi dokunmuş, beni olduğum yerde yavaşça sıçratmıştı. Dönüp ona baktığımda aslında yeşil gözleri göreceğimi biliyordum, bunu nasıl biliyordum bilmiyordum ama neredeyse bundan emindim. Elinde tuttuğu Magnum paketlerinden birini bana uzatınca gözlerim pakete kaydı, ardından yeniden ona baktım.

"Sade," dedi. "Neyli sevdiğini bilmiyordum. Bununla idare et."

Gözlerimde buruk bir ifadeyle ona baktım, ardından gözlerim diğer elinde tuttuğu bademli dondurmaya kaydı. Bana uzattığı paketi almaktansa, diğer eline uzanıp bademli dondurmayı aldıktan sonra ona sıcak bir gülümseme bıraktım. Bu gülümseme ona sıcak bir his verecekti, biliyordum; bu gülümseme, İzmir'de doğan güneş kadar sıcaktı çünkü.

"Bademli severim," dediğimde bana bakıyordu, yeşil gözleri yüzümün her noktasına dokunabilirmiş gibi hareket hâlindeydi. "Teşekkür ederim."

"Başkasının yiyeceğine göz dikme huyun da var yani," dedi sade olan dondurmanın paketini açarken. Gözlerim ondaydı, dudakları belli belirsiz kıvrılmış gibi görünüyordu. Dondurmasından bir ısırık alıp başını salladı. "Bademli. Unutmam."

"Evet," diye mırıldandım dondurmamın paketini açarken. "Bademli."

"Hagios seni bekliyormuş odasında," dedi dondurmasını yemeye devam ederken. "Bir görün."

"Biliyorum, yanına uğramamı istemişti." Konu hakkında yorum yapmaması beni şaşırtsa da bir bakıma bu iyiydi, kendimi daha rahat hissediyordum. Yine de günün sonunda bu konu hakkında konuşacağımızı düşünüyordum. Uzun uzun bu konudan bahsedecektik, bana yapmam gerekenleri anlatacaktı. Her şeyi malıvermekten korktuğum için birebir onun söylediklerini yapacaktım. Ama şimdi sadece iyi hissetmem için uğraşıyordu. Sanki bir şeyleri görmüş... Fark etmiş gibi.

Beni iyi etmek istiyordu.

"İstersen buna bir son verilebilir," dedi Evren, ona anlamayan gözlerle baktığımda aslında kalbim her şeyin farkındaydı. "Eğer o herifi etrafında istemiyorsan, etrafında olmaz."

"Sana yardım edeceğim," diye mırıldandım, dondurmamı ısıtıp ona baktım. "Bunu gerçekten istediğim için yapıyorum. Zorunda olduğum için değil. Neden bunu yapıyoruz bilmiyorum ama bir gün bana anlatacaksın." Çikolatayı çiğnerken gözlerim yüzünde dolaştı, bakışları durgun bir su gibiydi; dibi yeşil yosunlarla sarılı bir su gibi...

"Onun burada eğitim gördüğünü bilmiyordum," dedi dürüstçe, bir an bu söylediği içime buz gibi su serpti. Ona baktım. Beni gerçekten düşündüğü için buraya getirdiğine inanmak istiyordum, beni Barlas'ın önüne bir yem olarak atmak için buraya getirdiğini düşünmek bile kalbimi paramparça edebilirdi. Belki bu çok basit bir şeydi, belki kırılmamam gereken bir şey gibi bile görülebilirdi ama bu şey benim parçalarımı toza çevirebilirdi. "Seni buraya getirme sebebim o değildi. Eğer onun burada olduğunu bilseydim, bunu yapmazdım. Seni buraya getirdim çünkü burada olman gerektiğini düşündüm." Açıklama yapışını yüzümde sakın bir ifadeyle izlesem de aslında şaşkındım, o asla açıklama yapmazmış gibi geliyordu bana. Şimdiyse karşımda bir şeyleri açıklığa kavuşturmaya çalışıyordu.

"Anladım," diyebilirdim.

"Normalde açıklama yapan biri değilim," dedi kuru bir sesle. "Bundan sonra bir daha açıklama yapar mıyım bilmiyorum. Bu kez kesin konuşmak gelmiyor içimden." Dondurmasını ısıtırken gözlerini kıstı, bana bakmıyordu, kirpikleri upuzun oklar gibiydi ve uçlarında iç kanatan kelimeleri taşıyordu. "Ama senin kaburgana bir diken de ben saplamayacağım."

Söylediği benim için öyle ağır ama bir yandan da öyle derindi ki... Dondurmayı dudaklarımdan uzaklaştırıp aşağı indirdim, sessizce boşluğa çevirdiğim gözlerimdeki anlamları görmesinden korktum.

"Seni kullanmadım, bunu bilmen yeterli," diyerek bu konuyu burada sonlandırmak istiyormuş gibi yüzüme baktı. Ona baktım,

bana yüzünde anlamlandıramadığım bir tedirginlikle baktığını fark ettim. Ben bunu zaten biliyordum, bana yapacağı basit bir açıklamaya bile her zaman inanırmışım gibi geliyordu ve bu biraz korkunçtu. "Şimdi dondurmanı bitir de git bakalım Hagios sana ne diyecekmiş, merak ettim."

Başımı salladım. Dondurmamı bitirene kadar ikimiz de sessizdik, sonrasında Evren'i arkamda bırakarak binaya geri girmiştim. Hagios'in odası üst kattaydı, ahşap merdivenleri tırmanırken gözlerim bizi izleyen kalabalığın içindeki insanları aradı ama hiç kimse yoktu, herkes atölyelerine çekilmiş olmalıydı. İçimdeki huzursuzluk hissi yavaşça dağılarak yerini açık bir gökyüzüne bıraksa da bir yanımda hâlâ karanlık bulutlar vardı ve biliyordum ki fırtına ne kadar geçmiş gibi görünürse o kadar yakında pusuya yatarı.

Hagios'un odasına girmek için kapıyı tıklattığımda, kapıyı açanın atölyede gördüğüm kızın olmasını beklemiyordum. Kızla bakışlarımız birbirine çarptığı anda sıcak bir rüzgârın aramızda eserek yavaşça bizden uzaklaştığını hissettim ve gerisinde birbirini izleyen iki göz bırakan rüzgâr, romanın sayfalarını da uçurarak sayfaya dizilmiş kelimeleri bizden uzaklaştırdı.

"Hazal, çıkarken kapıyı kapat parakalo*," dedi Hagios.

"Araya Yunanca bir şeyler sıkıştırmasana. Türkçe konuş benimle, dede. Tamam." Adının Hazal olduğunu öğrendiğim kız sırtını kapıya bastırarak geçmem için yolu açınca, gözlerim tekrar kızın koyu renk gözlerine tutundu. Bu kız, Hagios'in torunu muydu gerçekten? Yoksa aralarındaki öylesine bir kelime oyunu falan mıydı? Hazal, bana boş bir ifadeyle bakıyordu, gözlerinde düşmanlık yoktu, öylesine biri olduğumu bana hissettiriyordu.

İçeri girmemle kızın kapıyı kapatarak çıkması bir oldu. Hagios, karşısında duran deri koltukları işaret ederek, "Geç, güzel kızım," dedi. Dediğini yaptığımdaysa ellerini yumruk şeklinde birleştirerek masanın üzerine koydu.

* Yunancada, "lütfen" anlamına gelir.

"Beni neden çağırmıştınız?" diye sordum, Hagios sesimdeki tedirginliği hissetmiş gibi yumuşak bir ifadeyle gülümsedi.

"Şaraplardan bahsediyorduk, konuşmamız yarım kalmış gibi hissettim." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Hazal ile aynı atölyede çalışmaya başladınız sanıyorum."

"Ever," diye mırıldandım. "O sizin torununuz mu?"

"Rahmetli kızım ve Türk eşinin kızı," dedi başını sallayarak. "Benim yadigârım."

Söyledikleri, suskunluğuma dokundu. Kahverengi gözlerimi ellerime indirerek sessizce bekledim. Hagios, "Evren'le ne zamandan beri birliktesiniz?" diye sorunca, bir an şaşkınlığım soluduğum havaya karıştı. Hagios'a şok olmuş gözlerle bakakaldım.

"Nasıl yani?"

"Ne zamandan beri sevgilisiniz?" diye sordu sırtıtarak. "Benden utanma parakalo, utanılacak bir şey değildir sevgi."

Ellerimi izlerken, "Yanlış anlamışsınız, efendim," diyebilirdim. Annemle konuştuklarım kafamın içini donatan ağ gibiydi, ellerimi ağa uzatsam, ağ değil de ellerim parçalanacaktı. "Aramızda düşündüğünüz türden bir şey yok. Ben Evren'e, Mustafa Kemal Kuran tarafından emanet edildim diyebilirim. Arkadaş bile sayılmayız."

Hagios, "Sen kimi kandırıyorsun?" diye sorunca kafamı kaldırıp ona baktım, gözleri hiçbir esrarı kaçırmaz gibi bakıyordu. Her esrarı çözebilirmiş gibi... "Ben hayal mi görüyorum yoksa? O kadar ihtiyarlamamışımdır..."

"Söylediğiniz gibi bir şey yok," diyebilirdim.

"Sen biraz daha kızartırsan havale geçireceksin burada..." Hagios, masasının altına doğru eğildi. Masanın altından bir şarap şişesi çıkardığında, bu şişenin mahzenden çıkarken yanına aldığı o şişe olduğunu fark ettim. Gözlerim şişenin yüzeyine düşen yansıma kaydığında, Hagios beni izliyordu. Söyleyeceklerini, anlatacaklarını, bu şişenin var olan hikâyesini merak ettiğimden kahverengi gözlerimi Hagios'a çevirdim.

Saatın tik taklarını duyuyordum.

Saat, kalp atışlarımı raklit ediyordu.

"Hiç şarap içmemiştin, değil mi?" diye sordu bana, ona başımı sallayarak onay verdiğimdeyse şişeye dokunup iç çekti. "Bu senin ilk tadacağıın şarap olsun öyleyse, güzel kızım."

"Bu öğrencilerinizden birinin yaptığı şarap değil mi?" diye sordum, sesimdeki dikkati fark etmiş olacak ki başını salladı, gözleri benim gözlerimde tur bindirdi.

"Öyle."

"O zaman neden bu şarabı tatmama izin veriyorsunuz?" diye sordum. "Size göre bu ruhu tatmak değil midir?"

"Bu senin tatman gereken bir ruhsa peki?" diye sordu aksanlı sesiyle. "Bu ruhu tatmanı, içmeni, hissetmeni istiyorum."

"Anlamıyorum," dedim, anlamadığım doğruydı. "Neden? Ne farkı var ki diğerlerinden? Neden bu şişe?"

"Bu bir gül şarabı," dediğinde donup kaldım, gözlerim Hagios'ın gözlerinden ayrılarak şarap şişesine çevrildi. Şişeye öyle bir duyguyla bakıyordum ki bu bakış bir süre daha şişenin tenine kazınırsa şişeyi patlatabilirdi. "Bu şarabı yapan da Evren Kuran."

Bir insanın sadece dünya üzerindeki varlığının bile diğer insanı bu kadar sarsması, bu kadar korkutması mümkün müydü? Bakışlarım yaydan çıkmış bir ok gibi şarap şişesine saplandığında, bir korkumla daha yüzleşmişim gibi hissediyordum. Evren'in varlığının beni neden hem huzura boğduğunu hem de bu kadar çok korkuttuğunu gerçekten bilmiyordum. Bir su damlası kadar bile bilmiyordum. O kadar çok bilmiyordum ki, bilmek su damlası olsa, ben kurak bir çöle dönerdim. O kadar çok bilmiyordum.

Roman sayfalarının insanlardan daha çok duygu barındırdığını düşündüğüm zamanlar olmuştu. İzlediğim filmlerdeki başrol oyuncunun o kadını sevdiği gibi, kimse gerçekten birini sevemezdi bana kalırsa. Romanın son sayfasına geldiğimde boğulduğum gözyaşları kadar derin gözyaşlarını asla bir adam için dökemezmişim gibi geliyordu. Ama onu tanıdığımndan beri, onun ekseni etrafında dönmeye başladığımdan beri gözyaşı, bana gölgem kadar yakındı ve korku.

okuduğum romandaki karakterin ölmesi ihtimali değildi, onun gözlerinin içine bakmaktı.

Onun gözlerine baktığımda gördüklerim mi yoksa göremediklerim miydi beni korkutan?

Bir adamın benim hayatımda var olma sancısını mı yaşıyordum?

Evren Kuran vardı, hayatıma aniden dalmıştı ve benim hayatım bir okyanusken, o, okyanusun dibine batmış hazineleri arayan bir dalgıca dönüşmüştü. Ona kalırsa ben hazinelerimi içime gömmüştüm, bana kalırsa benim hiç hazinelerim olmamıştı. Şimdi hazinelerimin olabilme ihtimali bile beni titretirken, onun hazinelerime ulaşması beni ne hâle getirirdi bilmiyordum.

"Bu şeyeyi al," dedi Hagios, dalgın gözlerimi adamın yaşlılık değil de yaşanmışlık çizgilerinde gezdirdiğim sırada. "Bu şeyeyi iç. Evren'in ruhunun tadına bak. Tadını alamazsan, sadece boğazını yakan bir ekşilikse aldığın tat, söylediklerimi unut. Ben bir bunağım demektir bu. Ama tadını alırsan..."

Hagios'ın gözlerinin içine, içimde susmayan bir kalple baktım.

"Tadını alırsam?" diye mırıldandım, belki de bu soruyu ona değil, ben bu soruyu kendime sormuştum. Cevap vermesini o an hiç istemediğimden mi yoksa bu sorunun cevabını bildiğimden midir bilmiyordum ama aniden oturduğum yerden kalktım. "Şimdi değil," dedim hızla. "Şimdi olmaz." Gözlerim hızlı hareket ediyordu, her nesneyi, her olayı içine hapsetmek ister gibi hızlıydı... Terleyen ellerimi kotumun kumaşına sürterek kurutmaya çalıştım.

"Ne olmaz?"

"Şimdi alamam," diye mırıldandım. "Ama bu şeyeyi senden almak için tekrar buraya geleceğim."

"Bu şeyle burada seni bekleyeceğim, kızım," dedi Hagios güven verici sesiyle, gözleri de bu güvenin altına ıslak imzasını bakışlarıyla atmıştı. "Şimdi çıkabilirsin ama lütfen kendine yalan söyleme. En büyük yalancı, kendine yalan söyleyendir."

Buna verecek cevabım gerçekten yoktu. Odadan çıkarken gerçek bir enkazdım ama temelim sağlam atıldığından bir türlü yok

olmuyordum. Bir türlü moloz yığınınına dönüşmüyordum. Merdivenleri, kaybetmekten korkan ama kazanmaya da alışık olmayan bir kız çocuğu gibi indim. Barlas'a yakalanmaktan korkarak, içimde gizlediğimi fark ettiğim bir duyguyu tanıma şansını elimin tersiyle geri iterek çıktım binadan. Evren, onu geride bıraktığım yerde duruyordu, beni bekliyordu.

Hâlâ orada olduğunu görmek... Farklıydı.

Ona doğru düşen adımlarım henüz yolu yarılamamışken, zehirli sarmaşık yeşili gözler beni zindanın içine aldı.

Gözleri gözlerimde bir kırık kalp gibiydi.

Tam yanına geldiğimde, "Hallettim," diye mırıldandım. Her ne kadar ne olup bittiğini, Hagios'ın bana ne sorduğunu ya da ne söylediğini merak edip soracağını düşünmüş olsam da sanki aniden bu kararından dönmüş gibi bana hiçbir şey sormadı.

"Arabaya geç de gidelim o zaman," dedi sakın bir sesle.

Başımı salladım. "Kıvılcım ve Yavuz gelmeyecek mi?" diye sordum.

"Onlar az önce çıktılar, yemek yemeye gittiler," dedi, ona baktım, gözlerim yüzünde bir süre takılı kaldı ama utanç, uzun bakışmayı bir anda sonlandırmam konusunda şakağıma silahını dayadı.

"Sen acıkmadın mı?"

"Ben hep açım."

Gülümsedim. "Neden gitmedin o zaman onlarla?"

"Seni burada tek mi bıraksaydım?" diye sormasını beklemediğim için bir an bir şarkının aynı sözünde takılmış plak gibi gözleminde takılıp kaldım.

Susacağımı anladı.

Belki de artık biliyordu.

Ben hep sessizdim.

Ben ağlarken bile sessiz sessiz ağlardım.

Bilmesi kalbimi kırıyordu.

"Geç hadi arabaya. Eve gidelim," dedi ilk kez duvarın arkasından değil de duvarın önünden, yanımda duran bir sesle.

Başımı sallayarak araca doğru ilerlemeye başladığım esnada onun gözlerinin sırtımda dikiş izi gibi asılı durduğunu biliyordum.

“Gülçehre,” dedi bir anda.

Durdum.

Zaman da o noktada bizimle birlikte durdu.

“Onun varlığı seni korkutuyorsa, bunu bana söylemen yeterli. Bu işi burada bitiririm,” dedi, ses tonu herhangi bir konudan, her zaman konuştuğumuz bir şeyden bahsediyormuş gibi normaldi.

“Korkmuyorum,” dedim yarım yamalak. Tam önüme döndüğüm sırada yeniden konuşacağını anlamıştım.

Zaman, şimdi bir daha hiç var olmayacak bir insan gibiydi.

“Bir de Gülçehre, kalbinin eksenine biri girecekse, bu kişi o olmasın.”

Mahzenin Gözleri

Tarladaki en zehirli çiçek, en renkli olandır.

Babam, beni karanlık ninnilerle doldurduğu mahzene kilitleyip, içimdeki tüm renklerin korkuyla taşarak karanlığın içini renklendirmeye başlamasına neden olmuştu. O mahzende kendi ışığımı, kendimden koparıp ortaya koyduklarımınla yaratmıştım. O mahzende, karanlık benden korkan bir canavardı ve bana ne zaman dokunmaya çalışsa, bir parçasını kaybeder, benden uzağa kaçırdı.

Karanlığın bana dokunan ellerini koparmıştım, karanlığın beni izleyen gözlerin oymuştum, karanlığın üzerime düşen gölgesini silmiştim; karanlığın en büyük korkusuna dönüşmüştüm ama içten içe ondan en çok korkan da ben olmuştum.

Elimde duran romanın elli birinci sayfasının üçüncü pasajından bir türlü ayıramadığım gözlerim, dikkatimin çok uzaklarda olmasına meydan okuyarak ısrarla kelimeleri takip ediyordu. Kafamın içinde, yıkılan binaların ölü bedenleri gibi enkaza dönüşmüş düşünceler dolaşıyordu.

“Gülçehre,” demişti annem uzak bir geçmişte, saçlarım kulaklarımın hizasında kesilmişken ve yaştıtlarımın ellerindeki oyuncak bebeklerin aksine avuçlarıma tutuşturulmuş stetoskopu izlerken. “Bir gün büyüdüğünde, hiçbir duygu kalbinin önüne geçmesin.”

"Duygular kalbin sesi değil midir?" diye sorduğumda, stetoskopu kulaklarıma geçirmiş, kendi kalbime yasladığım aparatın kulaklarıma gönderdiği şiddetli sesleri dinliyordum.

"Bazı duyguları mantık var eder ve mantık her zaman doğruyu söylemez."

Kalbimin atış sesleri kulaklarımı doldururken gözlerim boşluğa düştü, gözlerimdeki ifadeler kırıldı; yerde babamla son kez gülümsediğimiz gün çekilen fotoğrafımız vardı.

"Merak etme, anne. Ben babam gibi olmayacağım."

"Gülçehre?" İçine düştüğüm kuyuda daldığım uykudan, o kuyunun kapağının aralanıp güneş ışığının karanlık kuyunun içine doluşmasıyla uyandım. Gözlerim romanın bir türlü ileri gidemediğim üçüncü pasajından ayrıldı, Kıvılcım'ın elinde tuttuğu kahve kutusunu bana uzattığını gördüm. İmpala'nın ön koltuğunda oturuyordum, Evren direksiyon başındaydı ve gördüğümüz ilk kahvecinin önünde durmuştuk.

"Kahvecide inanılmaz sıra vardı ya," dedi Kıvılcım, elindeki kahve kutusunu alıp gülümsedim, bana göz kırptı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, güzelim." Geri çekilerek sırtını koltuğa yasladı, kutunun içindeki soğuk kahvenin kokusunu solurken birden kendimi iyi hissettiğimi fark ettim. Diğer günlerin aksine, ben bugün iyi hissediyordum. Yine İzmir'in topraklarındaydım, yine aynı bedenim içindeydim, yine aynı ruha sahiptim ama o evde geçirdiğim günlerde hissettiklerimin aksine, şu an hissettiklerim daha parlak, daha renkli şeylerdi.

Oysa ruhum, bir gemicinin attığı sıkı düğüm gibiydi, düğüm düğüm ve karman çormandı; bu düğümü ruhuma atan kişi babamdı, bu yüzden de bu düğümü yine onun çözebileceğini düşünürdüm ama öyle olmamıştı.

Gözümü kamaştıran güneşin, bulutların arkasına saklanarak yeryüzünden elini ayağını çekmesiyle, bir anda gökyüzü gri bir renge büründü. Kot şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımın üzerine

koyduğum romanın kapağını kapatıp aracın torpidosuna bıraktım, kahveden bir yudum alıp gözlerimi Evren'e dokundurdum.

Bir haftadır her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Evren ile dondurma yediğimiz günden sonra aramıza bir başkasının gölgesi girmiş gibiydi ama yine de her zaman olduğu gibi kibar davranıyordu. Dövmenin yapılışının üzerinden bir hafta geçtiğinden dövmedeki açık yara artık neredeyse iyileşmişti, dövmemi henüz Kıvılcım'a bile gösterememiştim ama Yavuz'un, Evren'deki dövmeyi gördüğü gece verdiği abartılı tepkiyi unutamıyordum. Ona göre Evren asla böyle bir dövme bedeninde taşımazdı, hatta Evren'in bedeninde dövme bile taşımayacağını savunmuştu.

Gittiğimiz kursa tamamen adapte olmuştum, son bir haftadır Talha'yı orada görmüyordum, Hazal ile de yalnızca iki kez karşılaşmıştık ve ilkinde ne kadar gergin görünüyorsa, diğer karşılaşmalarımızda o kadar sakindi; hatta bana gülümsemişti. Evren'in yüzündeki bıçak keskinliğindeki sakinliği izlerken zaman saatin tik takları arasından süzülerek geçmişe doğru düşmeye başlamıştı. Impala, büyük sanat binasının önüne gelene kadar hiç durmadı, sokakları bir bıçak gibi yarararak ilerledi.

Yavuz, "Yine geldik baş belası yere," diye homurdandı kapıyı sertçe açıp kendini dışarı atarken. Elinde tuttuğu kahve kutusunu buruşturana kadar sıkıp, içinde tek bir yudum kahve kalmayana kadar hepsini kafaya dikerek içti, ardından gözlerini binaya çevirdi. "Liseyi bitireli yıllar oldu, şimdi liseli gibi her gün düzenli olarak kursa geliyoruz. Bu nasıl iş? Ben Alaçatı'ya ratil yapmak için gelmiştim."

Kıvılcım, gülererek araçtan indi, kapıyı yavaşça kapatırken, "Hiç söylenme, içeride hoş vakit geçirdiğini hepimiz biliyoruz," dedi.

"Sen kimin tarafındasın?" Yavuz'un sorusu, Kıvılcım'ı daha da güldürdü. Aracın açık duran camından ikisini izlerken kahvemi yudumlamaya devam ediyordum. Söylene söylene binaya doğru yürümeye başladılar. Kıvılcım, Yavuz'u itiyor, Yavuz onu çekerek güldürüyordu. En sonunda Kıvılcım, Yavuz'un sırtına atladı ve gülüşe gülüşe ilerlemeye devam ettiler.

Gözlerim uzun süre onlardan ayrılmadı. Evren ile aracın içinde yalnız kalmak kendimi baskı altında hissetmeme neden olsa da artık bir şekilde kendimi bu baskının varlığına alıştırmıştım.

“Sabahtan beri elli birinci sayfasından ileri gidemediğin romanın yazarını sever misin?” Sorusu, aracın içine buz üflemiş gibi ortamın aniden soğumasına neden olduğunda, gözlerim omzumun üzerinden kayarak bir mermer kadar pürüzsüz duran suratını buldu.

“Sabahattin Ali’yi çok severim,” dedim kuru, onunla konuşurken nasıl bir tona sokmam gerektiğini bilemeyip sonunda özgür bıraktığım sesimle.

“Ben de severim.” Gözlerini yüzümde gezdirdi, zehirli sarmaşık yeşili gözleri bir kapan gibi beni içine kustırınca, parmaklarımı bacaklarıma bastırıp sakince yüzüne bakmaya başladım.

“Yeri ve zamanı mı bilmiyorum ama Barlas’a mesaj çekmem gerekiyor mu?” Evren’in zehir yeşili gözleri, gözlerime içindeki ölümcül zehri akutmaya başladı. Bakışlarımın sarsılarak ellerime düşmesiyle parmaklarımı birbirlerine sürttüm. “Neredeyse bir hafta oldu, sen söylemeden bir şey yapmıyorum ama kursa da gelmiyor bir haftadır. Sana yardım edebilmem için onunla arkadaş olmam gerekmiyor muydu? Onun kalbini kırdım ve...”

“Onun kalbini kırdığını mı düşünüyorsun?”

Sesi, fırtına boğan bulutlar gibiydi. Soğuğu sırtında taşıyarak şehrin başının üzerine geriliyor, şehir buz tutmaya başladığı anda kar taneleri, daha yoğun bir şekilde bulutların kalbinden bir kadının göğsündeki duygular gibi dökülerek şehri altında bırakıyordu.

Sustum, bilmesi gerekmiyordu.

Bir insanın, diğer insanın içinde taşıdığı her şeyi bilmesi gerekmiyordu.

“Hep sessizsin,” dediğinde allak bullak olmuş bir dikkatle gözlerimi gözlerine mühürledim. “Sana sessiz olmayı sen mi öğrettin yoksa bir başkası mı?”

“Aslında sessiz değilim,” diye mırıldandım, Evren’in gözleri gözlerimden süzülerek dudaklarıma aktı, dudaklarımda çok oyalanma-

dan apar topar gözlerime tırmandı ama bu apar toparlık bile normal bir insanın en sakin hâli gibiydi, öyle çok sakindi. "Sadece diğerleri kadar gürültü çıkarmıyorum."

Bir şey söylemesini bekledim ama kelimeler onun dilinde anlamı olmayan, bomboş oyuncaklardı sanki ve o oyuncaklarla oynamayı bırakmış, artık büyümüş bir erkek çocuğuydu.

"Bana yardım etmeyi bu kadar çok istiyor musun? Tekrar soramayacağım, sadece senden emin olmak istediğimden soruyorum." Yeşil gözleri, gözlerimden bir ağacın rüzgârın kuvvetiyle kökünden söküldüğü gibi sökülerek önümüzde uzanan yola çevrildi.

"Evet," dedim. "Yapacağım."

"Onun kalbini kırdığını düşünüyordun, ya bu işin sonunda onun kalbini gerçekten kırarsan?" Evren'in bana bakmadan sorduğu soru, dağın eteğine doğru karlarının arasında yuvarlanan bir kar tanesi gibiydi, büyüye büyüye ilerliyordu ve dağın eteğindeki evleri yediği her darbeye içinde büyüyen öfkeyle izliyordu. Büyüyecek, bir çığ olacak, çok can alacaktı.

"Onun kalbini kırmayacağım," dedim, sonra bunu doğrulamak istercesine onun profilinden bile görünen parlak yeşil gözlerine baktım. "Kırmayacağım, değil mi? Bana bunun garantisini vermiştin."

"Sana onun kalbini kırmayacağının garantisini vermedim."

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Kimsenin zarar görmeyeceğini söyledin."

"Kimse zarar görmeyecek," diye onayladı beni. Gözleri, ateşi harlandırın rüzgâr gibi gözlerime çevrildi. Gözlerimdeki ateşler, onun bakişlarından yağın külleri içine hapsetti, sonra küller harlandı. "Ama kalp, dilediğin gibi büküp şekle sokabileceğin bir şey değil. Ne zaman kırılacağını bilemezsin."

Gözlerim ellerime düşüp orada kaldı, bir insanın kalbini kırmak benim felaketim olurdu. Bir insanın kalbinde açacağım en ufak bir çatlak bile benim bir daha aynı insan olamamam demektir.

"Ben kimsenin kalbini kırmayacağım," diye fısıldadım.

"Bu kadar emin olma, Gülçehre." Adımı zikrederken sesinin hep çok güçlü olduğunu düşünüyordum, hatta öyle çok güçlü geliyordu

ki kulağıma, ona ait gücü sanki benimmiş gibi içimde hissediyordum. “Birinin kalbini kırmamak için çıktığın yolda, kırdığın bir başkasının kalbi olabilir.”

Kelimeler siyahsa, sayfanın beyaz olmasının bir anlamı yoktu.

Oysa ben, siyah bir sayfanın üzerine umut gibi ekilmiş beyaz kelimeler olmak isterdim.

“Hiç birinin kalbindeki kurgunluk olmadım.” Kelimelerim kendi sıruma saplanmış bıçaklar gibiydi, içimden mürekkep gibi o kelimeleri çizecek olan kan akıyordu.

“Olma zaten,” dedi. “Bir evin tüm camını çerçevesini kırarak indirsen bile o evi onarabilirsin, sana pahalıya patlar ama bunu yaparsın. O evi tamir edersin. İnsan kalbi bu yüzden bir eve benzemiyor.”

“Annem bir insanın kalbinin senin evin olabileceğini söylemişti,” dedim, sesim annemin anlattığı masallardan kaçan bir peri kızının gerçek dünyayla tanıştığı anda hissettiği çaresizliklerle sarılıydı; o peri kızının sırtındaki kanatları koparan dünya, bana neler yapmazdı ki?

“Camları kırık bir evde kara kuş geçirebilirken, kırdığın bir insanın kalbinde bir yaz gecesi bile donarak ölebilirsin.”

“Bir insanın kalbini kırmışsın gibi konuşuyorsun,” derken merak kafamın üzerinde kanat çırpın leşçi bir akbaba gibiydi.

Evren’in gözlerinin dikiz aynasına kaydığını gördüm, kan rengi dudaklarını yalayarak yansımaya baktı, çenesindeki dikiş izi henüz taze bir yaraymış gibi kızıl ve derin görünüyordu.

“Bir insanın kalbini kırsam, nasıl olduğunu bilmezdim. Ben bir insanın kalbinde kırılan kişiyim.”

Evreni bir şeyler söylememe fırsat vermedi, üzerine çökmüş ağırlığı ya da dilinin ucunda biriken öfkeyi benimle paylaşmak yerine Impala’nın kapısını sertçe açarak araçtan indi. Aracın kapısını önümüze bir duvar gibi örmeden saniyeler önce dudaklarından şu cümle döküldü: “Barlas Talha Kestiren şu an burada, bugün onunla konuşabilirsin.”

Dudaklarım aralandı ve kapı, dudaklarım geri kapanmadan önce yüzüme kapandı. Dilime bulananları söyleyememenin ağırlığı

ruhumun sırtına bindiğinde, okyanusun ortasında su alan bir kayak gibi olduğum yerde batmayı bekledim. Gözlerim aracın açık duran camından dışarı kaydıığında, Evren'in gitgide silinen bedeni, arkasında bıraktığı gölgede söylenmemiş sözlerimi uyutuyordu.

Gözlerim camın dışında kalan aynaya düşen yansımaya kaydı, bakışlarım donuklaştı. Üstü açık, mavi bir spor arabadan inen kişiyi gördüğümde, Evren'in cümlesi anlam kazanmıştı. Onun aracını görmüş olmalıydı. Üzeri açık spor arabadan inen kişi Barlas Talha Kestiren'di, hemen yanında sarışın bir kız da araçtan indi ve kolunu Barlas'ın beline sarıp gözlerini sanat binasına çevirdi. Kız minyon tipteydi, kısa boyuna rağmen bacakları uzun görünüyordu ama sanırım bunun sebebi ultra mini elbisesiydi, neredeyse tüm kalçalarını ortaya seren turuncu mini elbisesi, bedenini ikinci bir deri misali sararak kızın tüm hatlarını açığa çıkarmıştı.

Barlas kolunu kızın omzuna atarak kızı kendine doğru çekti. Güneş, saklandığı bulutların arkasından çıkarak yavaşça etrafı aydınlatınca, Barlas, güneş gözlüklerini kafasından aşağı çekerek gözlerine indirdi. Güneşin kolları gökyüzünden yeryüzüne sarkarak onları sarmıştı. Kızın yüzünde havadaki bunaltıcı sıcağa rağmen ağır bir makyaj vardı, bordo rujun ağır rengini araç ile aralarındaki dev mesafeye rağmen seçebilmiştim.

Aracın kapısını açıp, bir avucumda sıkıca tuttuğum soğuk kahve kutusunu dudaklarıma taşıyarak kahveden bir yudum aldım. Güneş, yeniden bulutların arkasına geçip gökyüzünden varlığını sildi ve bulutların gölgeleri, yeryüzüne devrilerek fanilerin üzerini karanlığı hissettirerek örttü. Araçtan indiğim an turuncu elbiseli sarışının gözleri bana çarptı, gözlerim kısaca kızın gözlerinden süzülerek Barlas'a kaydı ve Impala'nın kapısını usulca kapattım. Barlas sesin yayılmasıyla gözlerini bana doğru çevirdi, güneş gözlüğünün örttüğü sarımsı gözlerini göremedim ama bakışlarının bende olduğunu biliyordum.

Aracın kapısını kapatmamdan saniyeler sonra Impala'dan küçük bir tık sesi yükseldi ve aracın kilitlendiğini anlayıp şaşkınlıkla gözle-

rimi araca indirdim. O sırada Barlas ve yanındaki sarışın birbirlerinden ayrılmadan sanat binasına doğru ilerlemeye başladılar.

Arkalarında yürürken kendimi kötü hissediyordum. Barlas beni görüp, gözlüğün arkasına sakladığı gözlerini gözlerime dikmişti ama tek bir kelime bile etmemişti. Onun kalbini kırmış olduğum gerçeğiyle bir defa daha yüzleşmek zoruma gittiğinden gözlerimi yere indirip, bastığım adımlarla içini doldurduğum çizgilerle ayrılmış kuruları izlemeye başladım.

Sanat binasının içi bu saatlerde ağzına kadar öğrenciyle dolu olması gerekirken, içerideki boşluk beni şaşırtmıştı. Tarihi değeri yüksek olan eski binanın ortasına dikilmiş heykelin önünde elinde A4 büyüklüğünde bir tuvalle dikilen Hazal'ı gördüğümde, hemen önümde ilerleyen Barlas'ın varlığının gölgesi binaya bir karabasan gibi çökmüştü. Kalbimin atış sesleri kulaklarımı uğuldatarak kadar çok gürleştirdi ve Hazal, siyaha yakın koyuluktaki gözlerini kaldırıp ona doğru yaklaşan Barlas'a baktı. Dudaklarında alaycı bir kıvrım, yüzünü saran ifadenin bekçiliğini yapmaya başladığında, Barlas gözlerindeki gözlükleri yine başının üzerine sabitlemişti. Hazal, gözlerini tuvale indirdi ama dudaklarındaki o alay yüklü gülücük silinmedi.

"Vay vay, burada kimler varmış?" dedi Barlas daha önce onun dudaklarından dökülen sese hiç benzemeyen bir tonlama kullanarak. Heykelin tam karşısında durup, gözlerimi Barlas'ın sırtına diktim. Yanındaki sarışın, Barlas'ın göğsüne sokulup kıkırdadı.

"Bu kız da kim?" diye sordu sarışın işveli bir sesle, Barlas'ın göğsünde duran yüzünü bana doğru çevirdi ve gözleri gözlerime yeniden dokununca bana aşağılayıcı bir gülümsemeyle baktı.

"Önemsiz biri," dedi Barlas, Hazal gözlerini tuvalden ayırıp Barlas'ın yüzüne bakmıyordu bile. Barlas, bakışlarını kollarını bir ah-ıtapotun kolları gibi ona sarmış sarışına indirdi. "Tıpkı senin gibi."

Sarışın kızın gözleri gözlerimde donup kaldı, duyduğu şeyi hazmedememenin getirisi bir şaşkınlıkla dudakları aralandı. Gözlerimi kızın gözlerinden çekmek, onu düşürdüğü bu durumda daha da

utandırmamak için ona bakmayı kesmek istedim ama gözlerimiz birbirine öyle derin bir şekilde mühürlenmişti ki bu bakışmayı sonlandıramadım.

Kız, güçlkle gülümsedi ama dişleri ağzının içine saplanan cam kırıkları gibi görünüyordu. "Senin şu şakaların," diye mırıldandı.

Barlas gülerken kızın belini daha sıkı kavrayınca, bu defa kız arsızca ona sırnaşıp gerçekten gülümsemeye başladı. Böyle bir cümleyi, şaka amaçlı kurulmuş olsa bile nasıl kabul edebiliyor, ağırlığının altından nasıl kalkabiliyordu hiçbir fikrim yoktu.

Hazal, kafasını ağır ağır kaldırıp, gözlerine toprak gibi kazınmış acıma duygusuyla Barlas'a baktı. Sakin geçen bir haftanın sonunda kaosun yeniden yaklaştığını hissettiğim için içim huzursuzlukla dolmuştu.

"Benim için bu kadar önemli olan biri için, nasıl olur da önemsiz olurum? Şimdi gidip Winx Club baskılı yorganımın üzerine yüzüstü uzanarak anıra anıra ağlayacağım," dedi Hazal, sesi gerilen yaydan fırlayan bir ok gibi hızla Barlas'a saplandı.

"Onun böyle şakalar yapmasına alışmadın herhalde?" dedi sarışın, Hazal'a dönerek. "Sadece takılıyor."

"Seni buna nasıl inandırdı?" diye sordu Hazal, kızın gözlerinin içine baktığını fark ettim. "Yani bunun bir şaka olduğuna?"

"İnandırmasına gerek yok, Barlas her zaman şaka yapar."

Hazal güldü, gözlerini tuvale indirip dudaklarını birbirine basturarak başını salladı. "Anladım ben."

"Ne o, alındın mı sen?" diye sordu Barlas, sarışını susturarak.

"Çok küçük bir an için, o gün sana yaptığımı kadarını hak etmediğini düşünmüştüm," dedi Hazal gözlerini usulca tuvalden ayırıp, bakışlarını Barlas'a sabitleyerek. "Hatta çok küçük bir an için, sana yaptığımın ağır olduğunu düşünüp uyuyamayacağımı düşünmüştüm. Ama sana bakınca, şu hâlini gözlerimle görürken o düşünce bir toz bulutu gibi havaya kalktı ve dağılarak yok oldu."

"Neyden bahsediyor?" diye sordu sarışın, Barlas gözlerini sarışına indirince çene kemiklerinin ne kadar belirgin olduğunu gördüm, dişlerini sıkıyor olmalıydı.

“Fazla meraklı olmamalısın, Sude,” dediğinde, sarışın kızın kaşları çatıldı.

“Barlas, benim adım Şura.”

“Şura ya da Sude, ne fark eder bebeğim? İkisi de birbirine benziyor sonuçta,” dedi Barlas aşağılayıcı bir gülümsemeyle. Resmen karşımda bir canavara dönüştüğü âni izliyordum ve bu benim için çok büyük bir şaşkınlığa mâl olmuştu.

Hazal’ın gözlerinin bana çevrildiğini gördüm, bana gülümseyip yavaşça olduğu yerden ayrılarak bana doğru ilerlemeye başladı. Barlas’ın bakışları Hazal’ı takip etti, omzunun üzerinden bana doğru baktığında dev avizeden yayılan sarımtırak ışığın altında gözlerinin gerçekten sapsarı olduğunu gördüm.

“Bazı adamlar bizi hiç yanıltmazlar,” dedi Hazal gözlerini gözlerimden çekmeden. “Sınıfa gidelim mi? Havamda değilim, onu başka bir gün doğduğuna pişman edeceğim.”

“Ne o? Bugün benim için ayırabileceğin bir vaktin yok mu?” Barlas’a bakmadım ama sesi binaya yayılınca birkaç öğrencinin gözleri bize çevrildi. “Yoksa zamanını onun kafasını yıkamakla mı geçireceksin?”

“Onun kafasını yıkamama gerek yok,” dedi Hazal, omzunun üzerinden alayla Barlas’a baktı. “Sen asıl resmi ona bugün gösterdin zaten.”

“Tartışmayın,” diye fısıldadım. “Hagios bundan hoşlanmayabilir.”

“Ben onunla tartışmıyorum, o kendi kendine konuşuyor işte.” Hazal çenesiyle sınıfı işaret etti. “Gidelim mi? İçeride biraz tiner kokusu vardı ama havalandırdım, çıkmıştır sanırım.”

“Arkadaş oldunuz bile demek,” dedi Barlas, bu söylediği gözlerimin gözlerine gölge gibi düşmesine neden oldu. Bakışları yüzümün sınırlarına girdiğinde, gözlerinde parlayan duygunun onu ilk gördüğümde onda var olduğunu hissettiklerimden çok farklıydı.

Hazal ile arkadaş olduğumuz söylenemezdi, çizim yapmak için aynı sınıfa girmek dışında vakit geçirmiyorduk ama Barlas’ın tavırları o kadar can sıkıcıydı ki, ona cevap verme gereği bile duymadan

bakışlarımı ondan söküp kopardım. Hazal ile birlikte çizim yapacağımız dersliğe gittiğimizde, Barlas'ın da oraya geleceğini, yanında tıpkı kuyruğu gibi o sarışını da taşıyacağını biliyordum ve kendimi gerçekten gergin hissediyordum. Beni geren sarışının varlığı değildi, beni geren Barlas'ın sarışına olan yersiz tavırlarıydı ve kızın ona karşı olan tutumuydu. Gerçekten bunun şaka olduğunu düşünecek kadar saf mıydı yoksa sırf Barlas'ın yanında biraz daha kalabilmek adına böyle bir muameleye mi katlanıyordu anlayamamıştım.

Dersliğin duvarlarına hisler çizen post-rock melodisi, beni biraz olsun Barlas ve yanındaki sarışını düşünmekten uzaklaştırmıştı ama çok geçmeden dersliğin kapısı açıldı. Barlas yanındaki sarışın ile dersliğe girdi ve Hazal ile ben dışında sınıfta olan biri erkek diğeri kadın iki öğrencinin de bakışları o ikiliye çevrildi. Barlas, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle kızı kolunun altına çekti, içeride ölüm sessizliği olsa da herkesin gözlerine bulaşmış rahatsızlığı okuyabiliyordum ve okuyabilmek, kelimeleri bir sesin arasına sıkıştırmaktan çok öteydi.

Bazı kelimelerin içten okunduğunu bana, babamın gözlerinin içine baktığımda gördüğüm harfler yan yana durarak öğretmişlerdi.

Hazal büyük bir sakinlikle ahşap, masa şövalelerinden birini alıp masanın üzerine kurdu, sarışın kız meraklı meraklı etrafı incelerken kalemimin ucunu açıyordum. Son bir haftadır burada neredeyse hiçbir şey çizememiştım, bir haftadır önümde aynı kâğıt vardı ve bu kâğıdın üzerinde yalnızca birbirinden bağımsız şekilde duvara atılan çentikleri anımsatan çizgiler uzanıyordu.

Ne çizmem gerektiğini bilmiyordum.

"Barlas, cidden burada mı geçiriyorsun gününü? Çok sıkıcı," dedi sarışın. "Hem içerisi leş gibi tiner kokuyor."

Hazal kızın duyamayacağı bir fısıltıyla, "İki pahalı parfümü görmemişlik edip karıştırarak sıkmaktan ve insanları zehirlemekten iyidir," dediğinde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Senin uzmanlık alanın burası değil tabii," dedi Barlas imalı bir ses tonlamasıyla, kızın yüzünde ciğerci kedi gülümsemesi belirirken

yanaklarımın ısındığını hissettim. Hazal gözlerini devirip, bezi gergin tuvali şövalenin üzerine yerleştirdi.

"Sen benim uzmanlık alanımın neresi olduğunu iyi bilirsin," dedi kız bizim duymamız umurunda değilmiş gibi. Dudaklarım aralandı, gözlerim şaşkınlıkla Barlas'a çevrildi ve parmaklarımın arasında duran kalem, gevşeyen parmaklarımın arasından kayarak masaya düşüp yuvarlanmaya başladı.

Çok tuhaftı. Sanki insanlar benim olduğum dünyada değildi ya da ben bu insanların olduğu dünyaya çok yabancıydım.

Kalem duvarlara sinen müziğe ait bir kemikmiş ve kırılmış gibi bir ses çıkararak masadan sertçe düştü, gözlerim Barlas'tan ayrılıp yerde yuvarlanmaya başlayan kaleme takıldı.

Oturduğum yerden kızın söylediklerinin utancını sanki benim dudaklarımdan dökülmüş gibi içimin derinliklerinde hissederek kalktım. Barlas'ın gözleri şimdi üzerimdeydi ama ben utancımdan ona bakamıyordum. Hazal ise beni şaşırtmış, sessiz kalarak tuvalin üzerindeki bembeyaz bez ile uğraşmaya devam etmişti. Sanki onlar burada değillermiş, gölgeleri zemine düşmemiş gibi davranıyordu. Yuvarlanmaya devam eden kalemin peşine takıldım, parmaklarım bir başkasının hissetmesi gereken bir duyguyu hissetmenin baskısıyla uyuşmuşlardı.

Kalem tam Barlas'ın ayaklarının önünde durunca birden durdum, adımlarım havada asılı duran bir beden gibi oldukları yerde asılı kaldılar. Barlas'ın kehribardan daha sarı duran gözleri önce yüzüme, ardından da ayaklarının dibinde ölü bir beden gibi uzanan kaleme çevrildi. Eğildi, kalemi yerden alıp gözlerini kalemin tırtıklı bedeninde gezdirdi ve kalemi bana uzatırken gözlerini gözlerime bir namlu gibi doğrulttu.

Onun kalbini kırdığım için mi karanlık bir pelerini sırtına almıştı?

Belki de Evren haklıydı.

Bu yolda ilerlerken toplayacağım her çiçek, avuçlarıma tıpkı ruhumda taşıdığım dikenlerin aynısından saplayacaktı ve arkamda bıraktığım yolda, ezdiğim çiçeklerin cenazeleri sahipsiz kalacaktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sarışının yoğun bakan kah-verengi gözleri profilimde zehirli bir yılanın tenime sürtündüğü gibi sürtünerek dolaşıyordu. Barlas, başını aşağı yukarı salladı ama bana cevap vermedi.

Sarışın, "Öf," dedi birden, avucuma aldığım kalemi sıkıca tutarak gözlerimi kızın bana iğrenç bir şeymişim gibi bakan gözlerine çevirdim. "Barlas ne bu şimdi? Bu kız senin kalemin değil. Ümit verme şuna."

Barlas'ın gözlerinin Şura'ya çevrildiğini hissettim ama kızı dikkat kesildiğimden dönüp onun yüzünü saran ifadeyle karşılaşamadım. "Ne ümidinden söz ediyorsun?" diye sordum sertçe, normalde bir insana çat diye cevap verebilecek biri miydim bunu bile bilmiyordum ama bileğimdeki damarın sertçe çarptığını hissedebiliyordum.

"Şura," dedi Barlas, sesinde uyarı, sesinde tehlike vardı.

Sarışın, kollarını göğsünün üzerinde bağlayınca, elbisesinin derin göğüs dekoltesinden çıkan bronz göğüslerinin ortasındaki çizginin terlediğini gördüm, göğüslerinin bir tanesi neredeyse benim kafam kadar olan kadına düz düz baktım.

"Tatlım, Alaçatı'nın bütün güzel kadınları rakibinken, şu tipinle Barlas'ın sana bakabileceğini düşünüyorsan, daha çok hayallere kapılırsın söyleyeyim. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi görünüyorsun, kadınsı bile değilsin ve onun karşısında dururken ellerin titriyor. Bakire olduğuna öyle çok eminim ki."

Hazal aniden, "Ne diyorsun kızım sen?" diyerek Şura'ya doğru döndü. "O ağzın fazla ayrılmış senin, dikerim o ağzını."

"Sen benimle nasıl konuştuğunu sanıyorsun?" Üzerine basa basa sorduğum soru, sarışının dudaklarından bir kahkahanın dökülmesine neden oldu. İçerideki diğer iki öğrencinin hoşnutsuz bakışlarının Şura'da olduğunu hissettim. "Terbiyeni takın."

"Biriniz çok çocuksu, diğeriniz fazlasıyla kaba ve hırçın. Burada bir rakibim olmadığı için çok mutluyum." Uzun, muhtemelen takma olan tırnaklarını bana doğru uzatıp, işaret parmağını sallayarak, "Ve sen bakire, şu yabaninin bile bir şansı olabilir ama sen Barlas

için sadece kreşte kaydırdıktan kayan küçük bir kız çocuğusun. O yüzden o titreyen ellerini ben kırmadan hemen önce, Barlas'tan gidebildiğin kadar uzağa gitsen iyi edersin."

"Sana Şura dedim," dedi Barlas dişlerini sıkarak ama Barlas daha cümlesinin devamını getiremeden ve ben ne olduğunu kavrayamadan Hazal hırsla şövaleyi masaya vurarak parçalayıp, şövalenin kalın ahşap parçasını sallayarak kızın üzerine yürüdü. Kızın içine ormana dağılıp büyüyerek ormanı kül eden bir yangın gibi dağılan korkuyu, boyaların ardına gizlediği suratından bile görebilmek mümkündü.

"Barlas!" dedi Şura hızla geri çekilerek. "Seni kıvrırcık amazon, bana o tahtayla vurmaya mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Hazal kızın üzerine yürürken. "Ben seni bunun üzerine oturtmayı düşünüyorum, yangının anca söner diyeceğim ama ahşap parçası senin yangınını daha da harlandırabilir."

"Onun seviyesine düşme Hazal, lütfen," dediğinde avucumun içini Hazal'ın karnına bastırarak onun kıza saldırmasına engel olmaya çalışmıştım.

Barlas ise kızı hiçbir şekilde savunmadı, kızı bileğinden tutup sertçe çekerek, "Hemen buradan gidiyorsun," dedi tınısından lavlar akan sesiyle. "Hemen."

"Konuşmalara bak, benimle böyle konuşmasına nasıl izin verebilirsin?" diye bağırdı Şura yüksek sesle, sesimiz dersliğin dışına dökülerek binaya yayılıyor olmalıydı. İçimde bastıramadığım bir duygunun varlığını hissettim. Bu duygu daha önceleri de hissettiğim bir duyguysa ama şimdi çok daha güçlüydü. Onu arkasına saklayıp üzerine kilitlediğim kapıyı yumruklarıyla kırıp parçalayabilecek, parçaladığı kapının içinden geçerek tüm parmaklarını ruhuma basurup bana hükmedebilecek kadar güçlüydü.

"Çıkar plastik bebeğini buradan!" diye gürledi Hazal. "Yoksa yemin ederim bunun üzerine oturturum onu!"

"Varoşsunuz!" diye bağırdı Şura, şimdi Barlas'ın arkasına saklanmıştı ama Barlas kızın bileğini bırakmıyor, sertçe sıkmaya devam ediyordu. "Barlas, bırak! Canımı acıtıyorsun! Gece hangisi yatağını ısıtı da beni korumak yerine bana saldırmalarına göz yumuyorsun?"

"Sen çok oluyorsun ama!" diye bağırdığımda damarlarım derimi yırtarak tüm bedenimi bir ağacın kökleri gibi saracak sandım.

Hazal'a fırsat bırakmadan kıza doğru atıldığımda, Barlas duyduklarının etkisiyle kızı duvara yaslamış, "Sen onu kendinle bir tutamazsın!" diye bağırarak sınıfın duvarlarını âdeta ortadan ikiye yarmıştı. Duyduklarım beni yavaşlatır, gözlerim Barlas'a saplanıp öylece kalır sanmıştım ama öyle olmamıştı. İçimdeki duvarı yıkarak oradan dışarı zıplayan, yıllardır içeride uzattığı bıçak keskinliğindeki tırnaklarını, bir kedinin tehlike anında patilerinin içinden dışarı çıkardığı gibi çıkaran o yırtıcı, tırnaklarını önce Barlas'ın sırtına sapladı. Barlas'ı içimde bastıramadığım bir deli kuvvetiyle kızın önünden alarak kızı duvar ile arama hapsettiğimde, kızın dudaklarından pürüzlü bir çığlık döküldü ve alnımı kızın burun kemiğinin ortasından dökülen çıtırtıyı duyacak şekilde sertçe burnuna geçirdim.

Alnımdaki çizgilerin içini dolduran ağrı, tüm beynimi zonklatan bir yankıya dönüşünce, biri beni belimden kavradı, karşımdaki kızın iki elinin yüzüne gittiğini gördüm ve gözlerimi yumup öfkeyle tiz bir çığlık kopardım.

"Aptalsın!" diye bağırdım elimde olmadan, sinirden titriyordum, beni sıkıca kavramış güçlü kolların sahibine bakmadan bir kez daha bağırdım. "Bir kadına yaptığın yakıştırmaya bak! Sadece aptal da değilsin, sen kötüsün. Kötü birisin sen!"

Hazal, "Çıkar şu kadını şuradan!" diye bağırdı Barlas'a. Kız ellerini yüzünden ayıramıyordu, dizlerinin üzerine düşecek gibi olunca Barlas öfkeyle kızı kolundan tutarak kaldırıp, kıza acımasız gözlerle baktı. Beni belimden kavrayarak olay yerinden uzaklaştırmaya çalışan kolların sahibinin pürüzsüz derisine tırnaklarımı geçirip çırpındım.

"Gülçehre," dedi tok, erkeksi ses. "Tamam, sakın ol."

"Ben onun bana yaftaladığı tek bir cümleyi bile hak etmedim!" Gözlerim öfkeyle oldu, alnımdaki acı çoğalmaya başladı. Heykelin önünde duran birkaç öğrenci, gözlerinde şaşkınlıkla sınıfa doğru bakıyorlardı. "Ben onun ima ettiği şeyleri yapan birisi değilim!"

"Değilsin," dedi Evren, sesi zihnimin sınırlarının sonundaki mayın tarlası gibiydi. "Sakin ol, Gül Kuyusu."

Kıvılcım'ın ahşap merdivenleri koşarak indiğini görmüştüm, sonra bir kalabalık toparlandı ve Barlas, yüzünü kapatmaya devam eden kızı sınıftan çıkarıp kalabalığı yararak ilerlemeye başladı.

"Sakin," dedi kızı sıkıca tutup yürütürken. "Sakin ağzını açayım deme, bir daha ayak bastığın hiçbir mekândan içeri alınmazsın."

"Neler oluyor, Evren?" Kıvılcım koşar adımlarla yanıma geldi, ayaklarım yere değmiyordu, durmadan çırpınıyordum. Kıvılcım bana dokunmaya çalıştı ama onu bile püskürtecek kadar öfkeli olduğumdan ellerini üzerimden çekti. "Neler olduğunu söylesene!"

Evren, bir anda diğer elini çeneme koyup, çenemi avucunda sıkıca kavrayarak başımı omzuna yatırdı, yanağım yanağına sürtündü, gözlerimi tavandan sarkan avizeye çevirip bu yakınlığın içime cam kırıkları gibi dökerek sapladığı hissi kovmaya çalıştım.

"Kıvılcım, ben onu götürüyorum. Sen Yavuz ile arkamdan gelirsin, tamam mı?" Evren'in kurduğu cümlede paniği sezdim, normal birisi göz önünde bulundurulduğunda bu panik bile ifadesizce gelebilirdi ama o, o kadar ifadesizdi ki bu onun için oldukça yoğun bir duygu değişimiydi.

Öğrencilerin dudaklarından dökülen uğultulu cümleler, toz buluru gibi havaya kalkarak binanın eski duvarlarına sindi. Bağırma isteği içimde kalp gibi çarptığından dişlerimi sıkmaya başlamıştım. Evren beni yavaşça serbest bıraktı ama hareketi temkinliydi, ayağımı yere bastığı anda beni kolunun altına alarak insanların gözlerinin gözlerime temas etmesine izin vermeden beni hızlıca binadan çıkardı.

Beni Impala'nın ön koltuğuna bindirene kadar ikimiz de konuşmamıştık. Aracın içi, bir süredir sık sık gökyüzünde belirip kaybolan güneşin sıcaklığıyla cehenneme dönmüştü. Barlas'ın son model spor arabasının hızla yokuş aşağı inerek uzaklaştığını görmek öfkemi yeniden tetiklese de bu defa sesimi çıkarmadım. Kendimi saniyeler içinde birkaç yıl yaşlanmış hissediyordum. Eskimiş hissediyordum.

Araba güneşin silindiği gökyüzünün mavi ışığı altında ilerlemeye başlayınca, yaşlarla ıslanan uzun kirpiklerimin ağırlığı, gözlerimi kapatmama neden oldu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Evren, soğuk sesini saran o buz çatlamış gibiydi.

Başımı hafifçe iki yana salladıktan sonra arabanın camına yasladım, nefesimden dökülen buğu camın yüzeyinde bir tabaka oluştururken gözlerim aracın kenar aynasına kaydı, kendimle göz göze geldim.

"Seni bu kadar öfkeliendiren neydi?"

"Tek amacım Barlas'la yatmakmış gibi konuştu benimle," dedim utancı bir kenara itip, öfkemden aldığım kuvvetle açıkça. Gözlerine bakmadım ama zehirli sarmaşık yeşili gözlerinin beyazını, öfkeyle canlanan kızıl damarların sardığını bana dönen bakışlarının yoğunluğundan dolayı hayal edebilmiştim.

"Yanındaki o kız mı?"

"Evet," dedim. Kan çanağına dönen gözlerimi, başımı arabanın camından çekmeden Evren'e çevirdim. Yüzü bir buzla kaplanmış gibi dursa da o buz şeffaftı ve şimdi o buzun arkasında yaşamı süren öfkeli canavarı görebiliyordum. O canavar ile buzun ince duvarında karşı karşıya durduğumuz sırada göz göze gelmiştik.

"İnsanların dilleri kalpleriyle şekillenir," dedi, yeşil gözleri kirpiklerime bulanan yaşlarda takılı kaldı. "Olduğu insanı açıkça gösteren bir kadının söylediklerini neden bu kadar önemsiyorsun sen?"

"Çünkü dışarıdan öyle görüldüğümü düşünmek beni sinirlendirdi." Kanlanmış gözlerimi ellerime indirip boğazınıda bir ağırla yutkundum. "Ona zarar vermek niyetinde değildim ama söyledikleri kulak tıkayabileceğim cinsten şeyler değildi. Bir insanın onurunu kırabilecek şeylerdi."

"Onun gibi onurunu yok saymış bir insanın, senin güçlü onurunu kırabileceğini düşünmen çocukluk," dedi Evren beni yatıştırmak ister gibi ama sakın gibi yükselen sesinden aldığım his, onun da ne kadar öfkeli olduğunu içime oya gibi işliyordu.

"Bu sana göre çocukluk olabilir ama bana göre çocukluk falan değildi. Ben hayatım boyunca hiç kimseye fiziksel zarar vermedim, o an beni ne kadar küçük düşürdüğünü düşünebiliyor musun? Beni öyle çok küçük düşürdü ki hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve fiziksel temasa geçtim."

"Evet, ona kafa attın."

Düşünceler kafamın içinde ağlarını örerek yaşamına devam eden bir örümceğin ince, saplandığında bile olduğu yere zehir bırakan ölümcül bacakları gibiydi. O kadar fazlaydılar ki kafamın içinde kendi ölümümün altını imzalamıştım.

"Ben böyle bir şey yapmak istemedim," dedim. "Sadece elimde değildi." Vücudumu ele geçiren karıncalanma hissi öyle çok kuvvetliydi ki elimi uzatıp bir yere dokunsam, dokunduğum yer de tıpkı parmak uçlarım gibi uyuşarak karıncalanmaya başlayacaktı.

"Biliyorum ama istememen, yapmış olduğun gerçeğini değiştiriyor," dedi çivi gibi bir sesle. Direksiyonu kırdı, karanlığın dört koldan kuşattığı bir ara sokağa girdik, gözlerimi tekrar arabanın camından dışarıya bırakarak ruhumu saplanan öfkenin dinmesini beklemeye başladım.

Sonunda aracın gitgide olduğumuz yerden uzaklaşmaya başladığını fark ettiğimde, arkamızda kalan sokaklar, içlerinden geçerek onlardan uzaklaşmamızı izliyor gibiydiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum çatlayan sesimle, bir zamanlar stetoskobun ucunu kalbime bastırdığım gibi şimdi o stetoskopun ucunu Evren'in zihnine bastırmak ve oradaki gürültüyü duymak istiyordum.

"Bir çocuğun içindeki öfkeyi yatıştırabileceği bir yere."

"Bana çocuk denmesi daha iyi hissettiriyor. Keşke ömrümün sonuna kadar çocuk kalabilsem," diye fısıldadım, isteğim dışında düşüncelerimin büyütüp karşıma çıkardığı bana ait ama varlığından bihaber olduğum çocuğum gibiydi bu istek. Çocuk kalabilme isteği... İçinde olduğum dünyanın zehriyle ölebilecek sakat bir istekti belki ama ben sırtımda sakat bir çocuğu taşıyabilecek kadar fedakâr olabilirdim.

İçimde bir gölge misali büyüyen duygular, bir gün kalbimi sakat bıraksın istemiyordum.

Evren, bu söylediklerimi sessizlikle karşıladı. Ona ne hissettirmişti bilmiyordum ama beni paramparça etmişti.

Zaman, ters çevrilmiş bir kum saatinden dökülen taneler gibi gökyüzüne karanlığı dökerek gündüzü silmeye başladı. Araba dağlık bir alanda, koruluktaki asfalt yolda yavaşladı. Koruluğa girdik, korulukta bir süre ilerledik, ortam gitgide kararıyor, sokak lambalarının varlığının esamesinin bile okunmadığı bu yerde, karanlık, bir katil gibi koruluğu yararak ilerleyen arabayı takip ediyordu.

Araç karanlığının ortasında alevleri taze bir meşale gibi saplanarak durdu. Gece, koruluğun üzerine bir sessizlik gibi saplanmıştı. Evren arabanın kapısını açınca hiç beklemediğim bir soğuk hava dalgası aracın içine süzülerek beni dört koldan kavrayıp içine hapsetti. Bedenim ürperirken gözlerimi, aracın dışına çıkıp kafasını eğerek içine bakan Evren'e çevirdim.

"Ne oldu?" diye sordum merakla. "Neden durduk bu dağ başında?"

"İn bakalım," dedi, mermer gibi beyaz olan suratını inceledim, karanlığa rağmen teni nasıl oluyordu da ışık beyazı görünüyordu? Oysa bu karanlıkta, gökyüzünün bağrında bir bronz gibi duran dolunayın ışığı bile onun yeşil gözlerini aydınlatmaya yetmiyordu. Gözleri siyah iki çukur gibiydi, ikisinin de derinliği aynıydı ama her bir çukurda beni bekleyen farklı bir sonmuş gibi hissettiriyordu. Onun gözlerine ne zaman baksam, dibinden yükselen zehirli sarmaşıklar dışına kadar taşmış iki kuyu görüyordum.

"Neden?" diye ısrar ettim. Burada beni ktır ktır kesse kimsenin ruhu duymazdı. İçimdeki korku denizinin dalgaları kabardı ama inanç, o dalgaları kıran kayalıklar gibi ruhumun kıyılarında yükseldi.

"Yolun gerisini yürümemiz gerekiyor da ondan." Rengini kaybetmiş kuyu gibi gözlerini yüzüme dikti. "Hadi, Gülçehre. Birazdan yağmur bastıracak."

Burnuma çalınan toprak kokusundan yağmurun bir süre önce burada hüküm sürdüğünü anlamak güç değildi. Başımı salladım, üzerimdeki incecik kıyafetlerin beni muhafaza etmesinin imkânsız olduğunu bilsem de kendimi karanlığın ve soğğun kollarına bıraktım. Soğuk tenime çarparak beni titrettiği an, içimdeki öfke dolu yırtıcının uysallaştığını hissettim ama karanlık, o yırtıcının algılarını kör ederek onu korkuya sürüklüyordu.

Aracın kapılarını kapatıp, birbirimizden birkaç adım uzaklıkta koruluğun koynunda ilerlemeye başladık. Yerdeki yabancı otların içi balçıkla dolmuştu, attığım her bir adımda spor ayakkabılarım o balçığa saplanıyor ve yeri sarmış yosunlar ayaklarımı kaydırıyordu. Ayın ışığı bizim öncümüzdü, bize gideceğimiz yolu çizen bir haritaydı. Karanlığın gürültülü adımları, içimdeki basamakları tırmanırken korkunun varlığını ensemde hissettim. Bu, Evren'e biraz daha yaklaşıp yürümeye başlamama neden oldu.

"Neden buradayız?" diye sorduğumda sesim kısıktı, boğazım bugün attığım öfke çığlıkları yüzünden biraz ağrıyordu.

"Hep meraklı mısındır?"

"Bazen," dedim açıkça. Başını omzunun üzerinden kaydırarak bana doğru çevirince, aramızdaki boy farkına meydan okuyamadım ve kafamı kaldırıp ona baktım.

"Seni buraya kurbanlık kuzuyu kesmeye getirmişim gibi bakıyorsun," dedi karanlığı kendi içine hapsedip, soğğuyla donduran sesiyle. "Kavurma severim ama kuzu etinden sevmem. Öyle kuzu kuzu bakına, seni kesmeyeceğim."

"Öyle bir şey düşünmedim," diye homurdandım, gözlerimi önüme çevirdim ama o bana bakmaya devam etti. Dolunay, gri bulutların altında kalınca kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, bulutlar çölde ilerleyen bir kafiye gibi gökyüzünde ilerliyordu.

Evren'in cep telefonundan yükselen melodinin sesi, koruluğun sık ağaçlarına çarparak her yana dağıldı, yankı beni anlık korkuya sürükledi ama güçlü adımlarım kaygan zemine düşmeye devam etti.

Evren telefonu açtı, kulağına koydu. "Evet?" dedi, bekledi, karşıdan ses gelmeyince telefonu kulağından uzaklaştırıp telefon ekranına baktı. "Doğru ya, burada pek çekmiyordu."

"Arayan kimdi peki?"

"Yavuz," dedi. "Bizi merak etmişlerdir. Telefonun çektiği bir anda onlara mesaj atarım."

"Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye sordum.

İçimdeki karmaşayı dindirmek istediğini anlamam uzun sürmemişti. Beni buraya biraz olsun içimde aniden harlanarak yükselen öfke ateşinden uzaklaştırmak istediği için getirmiş olmalıydı. Muhtemelen az ileride karanlığın içinde dimdik duran, anıları omuzlarında bir kadının kalbinde taşıdığı hatıralar gibi taşıyan bir ev be-
lirecekti.

Çünkü genelde okuduğum romanlarda, izlediğim filmlerde böyle oluyordu.

Ya da beni gerçekten öldürüp, leşimi bu koruluğun derinliklerinde bulduğu ilk toprak parçasının altına gömüp yoluna devam edecekti.

Lütfen birincisi olsun.

"Burada bir eviniz falan mı var?" diye sordum sonunda çünkü yol yürü yürü bitmiyordu ve orlar artık boyuma ulaşmıştı. Zehirli bir böceğin beni ısırmasından, bir yılanın bacağıma dolanmasından veya bunlara benzer herhangi bir olayın yaşanmasından tırsımıyorum desem yalan olurdu.

Evren, bana uzaylıymışım gibi bir bakış attı.

"Okuduğun romanların çok mu fazla etkisinde kalıyorsun sen? Babam ileride oğlunun bir kızı götürüp orada garip anlar yaşaması için dağın ortasına ev yaptıracak kadar duygusal bir adam değil. Alaçatı'daki ve Karşıyaka'daki iki ev dışında başka evimiz yok."

"Ee biz nereye gidiyoruz o hâlde?"

"Az kaldı." Dümdüz kurduğu cümle karşısında kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten dümdüzdü. Netti, ne istediğini biliyordu ve kelime oyunları yapmıyordu, bazen o kadar net bir şekilde konuşuyordu

ki o nedğin içinde bir ima arıyordum ama bulamıyordum, yoktu. Yeni boyanmış bir duvar gibiydi.

“Burada tek bir sokak lambası bile yok. Birini getirip vahşice öldürseler, o kişinin cesedi kemiklerden ibaret kalana dek kimse onu bulamaz,” diye mırıldandım.

“Üsrü kapalı seni öldürüp öldürmeyeceğimi mi sormaya çalışıyorsun?” Burnundan verdiği nefes bana güldüğünü düşündürmüştü. “Eğer merak ettiğin buysa, hayır. Seni öldürmeyeceğim. Birini öldürecek olsaydım onu bir ormanda, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde öldürmezdim. Gizli gizli yapılan her şeyin sonu açığa çıkmaktır, bir şeyi açık açık yaparsan asla yakalanmazsın.”

“Ne yani?” diye sordum, Evren bana bilmiş bilmiş baktı. “Beni öldürecek olsaydın, herkesin ortasında mı öldürürdün?”

“Aptal mısın?” diye sordu açıkça, sonra düzeltti. “Affedersin, hakaret etmekten pek hoşlanmam ama sen bazen beni zorluyorsun. Söylediklerimi anlamıyor musun?”

“Sen açıkça söylüyorsun, farkındayım ama sanırım ben anlamak konusunda senin anlatmak konusunda olduğun kadar iyi değilim.”

Bakışlarım boşluğa düştüğünde, zihnimi yoran o düşünceler geri çekildi ve karanlık, içinde hiç oynayamadığım oyuncak bebeklerimi taşıyan bir mezara dönüştü. Bazen babamı düşünüyordum, babamın olduğu çocuğu, o çocuğun dokunduğu oyuncakları, o çocuğun ileride olacağı insandan habersiz gülümsediği anları... Bunu düşünmek, tam şu an içinde ilerlediğim karanlığı kendi içimde hissetmem neden oluyordu.

“Eğer böyle bir şey yapacak olsaydım, bunu gizlice değil, ortada yapardım. Planlanmış gibi gösterirdim ama spontane olurdu. Bu yüzden de kimse benden şüphelenmezdi. Çünkü hiçbir katil, öldüreceği insanı öldürdüğü yerde öldürmeyi planlamaz.” İfadesiz sesi, ıpku koruluğun ilerisini kaplayan sis bulutu gibiydi.

Sislerin arasında duran, bir bina kadar büyük olan ağacın silüeti gözlerimin önüne çizildiğinde, tenimden geçen ürperti öyle derinden yükselmışti ki içimin bile titrediğini hissetmiştim. Ağaç, bembeyaz sislerin arasında duvağını takmış esmer bir gelin gibi dikili-

yordu. Ağacın yüksek olan dallarından birinden aşağıya bir salıncak sarkmıştı, bu salıncak bana hem çok korkunç hem de çok hüznü gelmişti. Diğer dalındaysa aşağıya sarkan bir idam ipi vardı. Korkuyla olduğum yerde donup kaldım. İdam ipinin ortasındaki boşlukta sislerin diğer yüzü görünüyordu.

“Bu da ne?” diye sordum.

Evren ifadesiz bir sesle, “Burası mahzenin elleri,” dedi ve elini belime koyup, beni yavaşça ağaca doğru itip yürümemi sağladı. “Kendini bu mahzenin ellerine bırakırsan, kaybedersin, bu mahzenin elini tutup sıkarsan mahzenle tanışırsın ama bu mahzenin ellerini kırarsan, özgür kalırsın.”

Bir an söyledikleri öyle ağır geldi ki, içimde hangi noktaya dokunduyorsa o noktanın gözyaşlarına boğulacağını düşündüm.

“İlerle Gülçehre,” dedi Evren buz tutturan sesini ruhuma bir halat gibi bağlayarak. “Gidip mahzenin elini tut, sonra da o eli kır.”

“Ya kıramazsam?” diye sordum, benim sesim onun sesindeki güçlü buzların aksine sıcak ve yorgundu, güçsüz düşmüştü, öfkelerle doluydu, yalnızdı.

“Kaybedersin.”

İlerledim, ağacın kalın gövdesinin önünde durduğumda önce salıncığın bağlı olduğu yüksek dala baktım, sonra gözlerim uzun zamandır kafamın içinde leke gibi duran düşüncenin resminin asılı durduğu dala kaydı. İdam ipinin olduğu dala, sonra da ölümün dalda asılı duran portresine baktım.

Tam arkamda durdu, nefesi benim dudaklarımdan dökülen nefes gibi bana aitti ama onundu. Teni benim derimle sarılmış gibi bana yakındı ama onundu. Yanağını yanağıma sürtecek şekilde öne doğru uzanıp, kafasını omzumdan ileri iterek gözlerini ağaca dikti ve fısıldadı: “Gülçehre, sen hangisini istiyorsun?”

Sertçe yutkundum.

Bilmiyordum.

“Sen mahzenin ellerine teslim olup kaybetmek mi istiyorsun?” Sorusu bu defa bir bıçak gibi içime saplandı. Yanağının yanağıma uyguladığı baskı kalbimi zonklattı.

"Sen mahzenin elini sıkıp, onunla dost mu olmak istiyorsun?"
Yanağını yanağıma daha sert bastırınca yüzünün ne kadar kemikli olduğunu, kendi tenime gerilmiş gergin bir kumaş gibi olan derimde hissettim.

"Sen mahzenin ellerini kırıp, özgür mü kalmak istiyorsun?"

Cevap veremedim.

Bilmiyordum.

Hangi parçam ölümü istiyordu, hangi parçam yaşamak için ölümü sırtından bıçaklardı ya da hangi parçam ölümle dost olup yarım nefeslere mahkûm olurdu, hiç bilmiyordum.

"Kafanın içinde bir tilkinin kuyruğu gibi zihnine sürtünüp duran o intihar düşüncesini ya bu gece burada bırakıp gideceğiz..."

Nasıl biliyordu? Nasıl bilebilirdi? Bir insan bir insana kendini anlatmadan, kendini nasıl gösterebilirdi?

"Ya da?" diye sordum çünkü cümlemin devamını getirmemişti, belki de getirememişti. Belli bir noktaya diktiğim bakışlarımı oradan söküp ona çeviremedim, şimdi sadece idam ipini görüyordum ama intihar düşüncesi kafamın içinde tozu dumana katarak oradan oraya koşuyor, zihnimin tüm kapılarına omuzlarını çarparak yara bere içinde bırakıyordu.

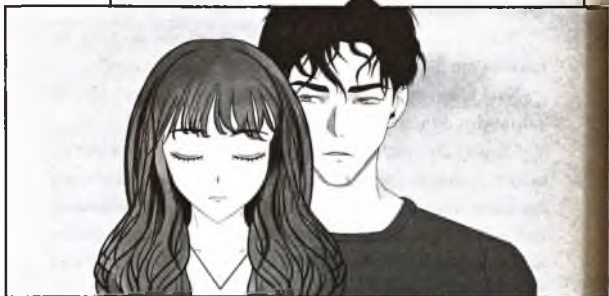
"Sen söyle."

"Ölüm benim için özgürlüktü," dediğimde, yanağı yanağımdayken gülümsediğini hissettim.

"O zaman izin ver," dedi, ne diyeceğini beklerken göğsüm daralıyordu. "Sana nefes alarak da özgür kalılabileceğini öğreteyim."

Öyle bir yerdeydim ki aklım karıştı, ruhum karıştı, kalbim karıştı. Ağacın hemen köklerinde bir su birikintisi varmış gibi duruyordu ama bu sis tabakasıydı. Yine de o su birikintisinin olduğunu, ağacın yansımasının tıpkı benim ruhumun daima yere serili olduğunu gibi yere serili olduğunu düşündüm.

Benim bu hayatın içinde attığım her adımım, ruhumun kırılan bir kemiğiymi.

Ninova

Başımı salladım, konuşmadım. Evren beni salıncağın önüne kadar getirdi. Ne yapacağımı bilmediğimden sadece onu izliyordum. Beni yüksek duran salıncağın üzerine belimden yakalayıp kaldırarak oturttu. Salıncak başta beni üzerinde istemiyormuş gibi yalpaladı ama sonra ağırlığımı onu altına hapsedti ve Evren, arkama geçip beni sallamaya başladı.

"Şu an mahzenin ellerindesin, Gülçehre," dedi Evren yüksek sesle. Bedenim salıncağın üzerinde tabutuna yerleştirilmiş bir ölü gibiydi ama salıncak beni göğe taşımaya başladıkça içimde yeni bir kalp atmaya başlamıştı. Sislerin arasından, soğuğu bedenimle yarak bir yel değirmeninin kollarından bir tanesiymişim gibi özgürce mahzenin ellerinde süzülüyordum.

"Mahzenin elini sık, onunla şimdi dost ol," dedi Evren, rüzgârın yüzüme attığı tokatları o, ruhumu yattığı ölüm uykusundan kaldırmak istiyormuş gibi ruhuma atıyordu. Gözlerim rüzgârın dokunuşlarıyla benim isteğim dışında dolmaya başladı. Şehrin, sokak lambaları olmadan da ışıklar altında kalabileceğini bana beni yıldızlara doğru iterek göstermişti.

"Şimdi mahzenin ellerini sık," dedi Evren, sesi rüzgâra karıştı, yağmur damlalarının yüzüme düşmeye başladığını hissettiğimde farkında olmadan gülümsedim. Salıncak beni gökyüzüne aitmişim, orada yanması gereken bir yıldızmışım gibi göğe taşırken, yağmur tenime dokunuyordu.

Yağmur damlaları daha sert düşmeye, yüzümü parçalayıp altında uyuttuğum gerçeği göstermemi istiyormuş gibi derimi acıtmaya başladı. Biraz daha yükseğe savrulduğumda, şimdi ağaçların yüksekteki dalları, yanlarından kayıp gidişimi izliyorlar, yıldızlar bana yağmur yağarken de yanmaya devam ettikleri sırrını fısıldıyorlardı.

"Şimdi mahzenin elini acıtmak istiyormuş gibi sık!"

"Sıkıyorum!" diye bağırdım. Gökyüzüne baktığımda, yağmur damlaları yüzüme daha sert düşmeye başladı ve yıldızların gözlerimden duygular koparmaya başladığını fark ettim.

"Şimdi mahzenin elini koparmak istiyormuş gibi sık!"

"Sıkıyorum!"

"Şimdi o eli kır, öyle bir kır ki bir daha kaynamasın!"

Karanlığın derin sessizliğinde bir zincir sesinin şangırtısı duyuldu.

Zincir koptu.

Kanatlarım sırtımın derisini yırttı, kemiklerimi kırarak dışarı çıktı.

Özgürdüm.

İdam ipi bomboşken, ayaklarım yerden ölüm için değil, yaşam için kesilirken, özgürdüm.

Ölüm, özgürlük değildi.

Özgürlük, bir sonraki alacağım nefeste gizliydi.

Salıncağın yavaşladığını hissettiğim saniyelerde bile kanatlarım vardı, yağmur damlaları hızlandı, gökyüzünün kalbi duygularla renkleniyormuş gibi şimşekler çaktı. Evren, halatı sertçe çekerek salıncağı durdurup önüme geçtiğinde, saçlarım yağın yağmurun şiddetiyle sırlıklam olmuş, yanaklarıma yapışmıştı.

Kuyunun dibinden başlayarak dışına fıskıran zehirli sarmaşıklara baktım.

Evren'e baktım.

"Şimdi mahzenin gözlerine bak," dedi Evren. Salıncağın üzerinde duruyordum, salıncağın halatlarını daha sıkı tuttu. "Senin için buradayım, Gül Kuyusu."

Mahzenin yeşil gözlerine baktım.

"Özgürüm," diye fısıldadım yağmur damlaları yüzümden göz yaşları gibi kayarken. Evren'in gözleri yüzümü soğuk bir bıçağın ölümünden geçirdi.

"Özgürsün," dedi. "Ben olsam da olmasam da."

"Ama varsın," diye mırıldandım. Gözleri güçlü halatlar gibi ruhumu onun ruhuna bağlıyordu. "Sen varsın. Buradasın. Yanımdasın."

Gözlerindeki boşlukları dolduran kelimeler, dudaklarında can bulmadılar.

"Evet," dedi yavaşça. "Ben buradayım. Yanındayım."

Başımı salladım, dudakları bana yağmurların sonunun güneşin açmasıyla geleceğini değil, fırtınanın kopuşundan sonra geleceğini söylemek ister gibi yukarı küvrıldı.

Onun gülüşü, fırtına koparan yağmurlar gibiydi.

“Öfken senin gücün, Gülçehre. Seni bir daha gücünden vurmalarına izin verme.”

“Öfkem benim gücüm,” diye fısıldadım.

Yağmur hızlandı, biz ıslandık, bir şeyi daha fark ettim.

Benim öfkem, Evren’in ikiz kardeşiydi.

Ve karanlık, kaybolmak için sokak lambalarına ihtiyaç duymazdı.

Yıldızlar daima oradaydı.

Gücümü, beni terk etmeyen duygularımdan alıyordum. Duygularım, benim sadık âşığım gibiydi, zihnim ne zaman bana ihanet edecek olsa, duygularımın elleri ellerime uzanır, duygularım beni uzandığım yerden kaldırıp zihnimin içindeki fırtınayı dindirirdi.

“Gece boyunca eve dönmediniz, meraktan deliye döndüm.” Kıvılcım, elektrikli su ısıtıcısının düğmesinin hareket edip küçük bir tık sesi çıkarmasıyla derin, tombul kupayı ağzına kadar kaynamış su ile doldurup, suyun içine bir kaşık kahve ilâve etti. Çay kaşığı suyun içinde bir hortum çıkarırken bardağa çarparken çıkardığı sesler mutfağın duvarlarına yayıldı. “Kaçta geldiniz? Ben sabah altıda uyudum, hâlâ yoktunuz.”

Geceyi hatırlamak, boğazıma sıcak demir ile bastırılmış ve demirin ucundaki şekil boynuma yanık izi olarak işlenmiş gibi hissettirmişti. Önümdeki neredeyse hiç dokunulmamış servis tabağına indirdiğim gözlerim uykusuzluktan ağrıyordu.

“Biz geldiğimizde gün çoktan doğmuştu,” diye mırıldandım.

“Neredeydiniz? Evren hiçbir şey söylemiyor.” Kahvenin kokusu dağılarak içime huzur depoladı. Kahve fincanını kulpundan tutarak karşımdaki boş masaya oturdu. Geceliğine ait kırmızı, saten şortu tenini gözler önüne seriyordu. Bacak bacak üzerine atıp gözlerini yüzüme sabırlıdı. “Daha da önemlisi, dün neler oldu öyle, Gül Surat? Neye bu kadar öfkelenildiğini anlamadım. Yoksa hepsi o şeref-sizin suçu mu? Sana duymak istemeyeceğin bir şeyler mi söyledi?”

"Kimden bahsediyorsun?"

"Kestiren," dedi Kıvılcım sertçe.

Kıvılcım'ın, Barlas'a olan öfkесinin nedeni Evren ile ilgiliydi, bunu pek tabii anlayabiliyordum ama sorunun kaynağını bilmediğimden daha fazla fikir üretemiyor, sorunu kafamda biraz olsun şekillendiremiyordum. Kıvılcım'ın öfkeden kopkoyu bakan gözleri uzun süre gözlerimde takılı kalsa da aradığını topraklarını kazdığı gözlerimde bulamadığı için gözlerini kahve fincanına indirip, fincandan taşan buharı izlemeye başladı.

"Evren ile birbirinize benziyorsunuz. İkınız de sadece susuyorsunuz," dedi, kahveden bir yudum alıp gözlerini tekrar gözlerime mıhladı. "Tek fark, sen anlamadığın için susuyorsun, o bildiği için."

"Söyleseniz anlardım, hiçbir şey söylemediğiniz birinden anlamasını nasıl beklersiniz?" diye sordum zayıf bir sesle, çatalımı sivri bibere saplayıp biberle oynamaya başladım. "Barlas ile ilgili bir sorun var, bunu görebiliyorum, anlayabildiğim yalnızca bu."

Kıvılcım, fincanı masanın kenarına bırakıp, gözlerini masanın üzerinde ters duran telefonuna indirdi. "Bazen bir şeyi anlamamak, o şeyi bilmekten daha kolay oluyor, Gülçehre," dedi, sesi şefkatliydi ama gözleri soğuk bakıyordu. "Bunu deneyimlemiş biri olarak söylüyorum, gerçekten öyle."

Ne zaman karşımda bir duyguyu, bir olayı, herhangi bir şeyi deneyimlemiş biri olsa, ağzımı açmıyordum çünkü o kişinin benden daha fazla bildiğini, benden daha iyi görebildiğini biliyordum. Yaşamayan herkes için konuşmak kolaydı, bilmediğin her duyguyu istediğin pencereden bakarak yargılayabilir, herhangi bir sınır koymadan yorumlayabilirdin ama insan, çektiği acının kamburu olmadığı sürece sadece konuşurdu. Asıl bilgi, ağrının olduğu yerde gizliydi.

"Barlas'a çok öfkeliyim," dedim kendimi tutamadan. Kıvılcım'ın gözlerine is gibi dolan şaşkınlığa aldırış etmedim. "Yanında bir kız vardı, kızın ismi Şura'ydı. Sarışın, alımlı birisiydi. O kadar dışı görünüyordu ki insan onun yanında kendisinin bir kadın olup olmadığını sorgular. Öyle güzeldi." Kıvılcım'ın kavisli kaşlarının havaya

dikildiğini gördüm. "Ama kalbi, kendisi kadar güzel değildi. Bir kadının kalbi her zaman sevgiyle, iyilikle doludur bana kalırsa ama o kötü birisiydi. Bana çok kötü laflar etti, dahası asla yapmaması gereken bir şey yapıp, muhraçlık duymaması gereken bir adamın onu ezmesine, küçük düşürmesine izin verdi. Bu adam Barlas'tı. Kızın hâli öyle içler acısıydı ki, bunu kendine neden yaptığını bir türlü anlayamadım. Biz kadınlar hiçbir zaman bir erkeğin varlığına muhtaç değiliz ki."

"Elbette öyle. Olayı daha ayrıntılı anlatır mısın? O adama neden öfkelenedin? Kızın söyledikleri yüzünden mi?"

"Hayır. Bence o kız ruhunu kaybetmiş, buna sebep olan da Barlas gibi adamlar. Bir kadına kendini değersiz hissettiren adamlar... Kız tüm zehrini bana kustu ama sanki o zehir kıza değil de onu bu hâle getiren adamlara aitti. Barlas'a... Ben de yapmamam gereken bir şey yapım, hayatımda ilk kez bir insana fiziksel olarak müdahale ettim ve bundan dolayı çok büyük bir pişmanlık duyuyorum. O an öfkeme dur diyemedim, ilk kez başıma gelen bir şeydi. Bana böyle bir öfkeyi tattırdığı ve o kıza öyle bir insana dönüştürdüğü için Barlas'a kızgıyım. Belki onu böyle yapan ilk adam o değildi ama kesinlikle payı var, onu çok aşağılıyordu ve kız buna katlanıyordu. İçten içe neler yaşıyor kim bilir?"

"Çok iyi kalplisin," demesini beklemediğimden gözlerimi kırpışarak ona baktım, bana bir abla gibi gülümseyip kahvesinden bir yudum aldı. "Kıza vurduğunu bile açıkça söyleyemeyip, ona fiziksel müdahale ettiğini söylüyorsun. Sen çok nahif bir insansın, kibarsın."

"Bence bunu yapmamam gerekiyordu. Günümüzde kadına şiddetin oranı bu denli çok artmışken, benim o kıza vurmam belki de kadınlığa indirdiğim bir tokattı ve bundan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum." Gözlerimi ellerime indirdim. "Bana ağır laflar etmiş olabilir, beni çok öfkelen-dirmiş olabilir ama sabır her zaman erdemdir. Ben erdemli davranmadım."

"Bir kadın hiçbir zaman bir erkeğe mecbur değildir, öncelikle o kadının bunu anlaması gerek." Başını yavaşça salladı. "Belki de his-

setriği sevgi, onu bir erkeğe mecburmuş gibi hissetmeye hapsediyor ama bu çok saçma. Sevgi hapis değildir, sevginin amacı özgürlüktür. Sevgi, özgürlüğün olduğu yerde olur. Sevgiyi kötü bir duygu hâline getiren insanlar olduğunu düşünebilirsin ama emin ol, o insanların kötülüklerine alet ettiği şey sevgi değil. O sadece kötülük. Saf kötülük. Tedavi edilmesi imkânsız, iyileştirilmesi mümkün olmayan çok büyük bir kötülük.”

“O kız kendi kendisini hapsetmiş gibiydi. Barlas onu umursamıyordu.”

“Şu açıdan düşün, Kestiren o kadını yanında zorla tutuyor, ona zorla sahip oluyor, o istemediği hâlde ona fiziksel ve duygusal şiddet uyguluyor da olabilirdi. O adamı hiç sevmem ama bana tek suçlu oymuş gibi de gelmedi. Suçu biraz da o kadında araman gerek. Dışarıda özgürlüğü için savaşan, bu savaşı kaybedip öldürülen o kadar çok kadın var ki... Bir kadın neden tüm özgürlüğünü bilinçli bir şekilde bir adamın ellerine teslim eder? Bu sevgi değil.”

“Yine de kızgınam ben. Bir kadına öyle davranacağına, onu kovup yanından uzaklaştırsın daha iyi.”

Gülümsedi. “O kuzdan özür dilemek mi istiyorsun sen?”

“Evet,” diye fısıldadım. “İçimde taş gibi bir ağırlık var. İki insan tartışabilir, birbirlerine çok ağır laflar edebilir ama şiddet? Bu olmalı. Bir insan tabii ki bir insana çiçek vermek zorunda değil ama vurmamalı da.”

“O sana ne söyledi? Yani neden bu kadar öfkelenedin?”

“Bakire olduğum için beni küçümsedi,” dedim utana sıkıla. “Sanki Barlas’la yatmışım gibi imalarda bulundu.”

“Hadsiz.” Kivılcımın gözleri öfkeyle irileşti. “Evet, sen ona fiziksel şiddet göstermişsin ama onun bu yaptığı da resmen bir nevi hemcinsini taciz etmek. O da sana sözlü şiddet uygulamış, şiddetin her türlüüne karşıyım. Psikolojik bir şiddet var burada. Sadece fiziksel değil.”

“Olsun, ben yine de özür dilemek istiyorum. Fiziksel olarak birine kötü niyetle dokunmuş olmak bile beni mahvediyor.” Kaşlarımı çattım. “Keşke Barlas’ın suratına bir yumruk patlatsaydım.”

"Yahu ona vurunca bu şiddet olmuyor mu?" Güldü. "İlahi Gülçe'ye, çok şirinsin."

"Onun yaptığı da bir kadına duygusal ve psikolojik olarak şiddet uygulamak ama," diye mırıldandım.

"Ama kadının rızası var?"

"Devlet küçükleri gibi konuşma Allah aşkına," dedim birden öfkeyle.

"Ne güzel söyledin öyle." Derin bir nefes aldı. "Peki, o zaman şu kızıdan özür dile de için rahatlasın."

"Kızı nerede bulacağımı bilmiyorum ki ben."

"Barlas'ın kızlarını nerede bulacağını hâlâ öğrenemedin mi? Müziğin en gürültülü geldiği yerde olurlar."

"Barlas'ın kızları demesene," diye fısıldadım. "Çok garip geliyor bana böyle şeyler. Birilerini böyle sınıflandırmayalım, gerek yok." Kıvılcım'ın son söylediği şeyi anımsayıp durdum. "Yani barlarda falan mı buluruz?"

"Evet. Muhtemelen geçen sefer gittiğimiz gece kulübünde partileyen tayfadandır. Bugün cumartesi, partiden yükselen ses tüm Alaçatı'yı saracağına göre kızı da kesin orada buluruz."

"O da orada olur mu?"

"O Allah'ın emri, Gülçe'ye. Henüz o çocukla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun ama zamanla anlarsın, eğlence neredeyse Barlas Talha Kestiren oradadır."

Kesin konuşmuştu. Saatin zamanı günlere işlediği gibi zihnime Barlas ile ilgili bu ayrıntıyı işlemişti. Akşam güneşi yağmur bulutlarının arasından görünerek tenini yeryüzüne kutsal bir ışığın içinde sunduğunda, salondaki büyük LCD ekran televizyonun karşısında duran büyük kanepede oturan Evren ve Yavuz, dışarıdan sipariş ettikleri yemekleri yiyorlar, bir yandan da televizyon ekranında bir yarışma bir sönen ışığın sebebi olan maçın ısınma turlarını izliyorlardı.

Canım bir şey istemiyordu, karnım toktu ama sabah yarım yamalak ettiğim kahvaltı dışında aslında bugün ağzıma tek bir lokma bile koymamıştım. Evren'in yeşil gözlerine cam kaplı duvardan sı-

zan ışık vuruyor, yeşil gözlerin içinde ateşe ait gibi duran parçalanmış cama benzeyen kızıl kırıklar görünüyordu.

Gözlerinin içinde cam parçaları varmış da cam parçaları yanıyormuş gibiydi.

Kıvılcım, koltuğun kenarına oturup kolunu Yavuz'un omzuna atarak, "Bu gece dışarı çıkalım mı, lütfen?" diye sordu, o sırada Evren'in gözlerine sabitlenmiş gözlerim etrafındaki hareketleri algıliyordu ama tamamen o gözlere saplandığımdan tepki veremiyordum.

"Güzelim, akşam büyük maç var, ben kendimi bu koltuğa zincirlemeyi ve maç bitene ya da siz koltuğu kaldırıana kadar buradan kıpırdamamayı düşünüyorum." Yavuz göz kırpıp, Kıvılcım'ın yanagını okşadı. Kıvılcım yüzünde hoşnutsuzluğu resmeden bir ifadeyle Yavuz'a bakıp geri çekildi. "Trip is loading..."

"Komik değilsin," diye mırıldandı. "Geldiğimizden beri bir kurs bir ev, başka bir yere gittiğimiz bile yok. Maçın tekrarını internette de izleyebilirsiniz."

"Canlı izlemekle bir olmaz ki yavrum," dedi Yavuz, Kıvılcım'ı ikna etmek istiyormuş gibi alttan alttan ona bakarak.

"Gören de stadyumdasınız, maç önünüzde oynanıyor sanacak," diye mırıldandı. "Lütfen, ne olur yani dışarı çıksak?"

Yavuz, uzanıp masanın üzerinde açık duran pizza kutusunun içinden bir pizza dilimi aldı, pizza dilimini Kıvılcım'a uzattı, Kıvılcım gözlerini devirerek pizzadan bir parça ısırdıktan sonra gözlerini Yavuz'a dikerek lokmasını çiğnemeye başladı.

"Biliyorum, şu an sadece zaman kazanmaya çalışıyorsun, susayım diye ağzıma yiyecek tikiyorsun," diye mırıldandı Kıvılcım.

"Aşkım günahımı alıyorsun..."

"Valla Yavuz, şimdi kalkıp hazırlanmazsan hayatın boyunca yanıma yaklaşamazsın." Kıvılcım, pis pis sırıttı. "Biliyorsun, değil mi kovboy?"

"Ben şu an hayatımla tehdit ediliyorum..." Yavuz, Kıvılcım'dan merhamet dilenen gözlerle ona baktı. "Şu an beni can evimden vuruyorsun."

“Ee? Vurmama engel mi olacaksın yoksa karşımda durup kurşunlara kafa mı tutacaksın?” diye sordu Kıvılcım, Yavuz ona düz düz bakıyordu. “Bu gece yatağını kaleci değil, ben ısıtacağım haberin olsun. Gol atmaya hasret bırakırım seni.”

Yanaklarının içini daha şiddetli bir biçimde dişleyip, yutkundum. Böyle konuşmalara bir türlü alışamayacakmışım gibi hissediyordum. Hep derin bir utanç duyacakmışım gibi... Kendimi birisiyle, bir adamla bu şekilde şakalaşırken hiç hayal edemiyordum. Sanırım bana böyle bir ima yapılsa, utançtan ağzımı bile açamazdım ama onlar birbirlerini bu tarz şakalarla kabullenmiş, sevmişlerdi.

Yavuz, “Maç bitince çıksak?” diye sorunca, Kıvılcım başını aşağı yukarı sallayarak koltuğun kenarından kalktı.

“Anlaşıldı, Yavuz Bey. Deplasman yasağı istiyorsun, ben buna varım.” Kıvılcım’ın gözleri bana doğru çevrildi. “Hadi Gülçehre, yukarı çıkalım. Kim bilir? Belki de bu gece senin odanda yatarım.”

“Nasıl ya?” diye sordu Yavuz doğrulup gözlerini Kıvılcım’a dikerek. “Ne demek çitlembiğin odasında yatmak? Ne demek deplasman yasağı? Ben sırf bir maç izlemek için tüm bunlardan mahrum mu bırakılıyorum şu an?”

“Galatasaray maçı mı ben mi dedim, sen de Galatasaray maçını seçtin. Üstelik Galatasaraylı bile değilsin, sırf Evren sana arabasını sürdürsün diye bu maçı onunla izlemeyi kabul ettin. Yalakasın. Dönersin.”

“Araba değil,” dedi Yavuz üstüne basarak. “İmpala.”

“Buyur git bin bakalım arabaya. Evren seni o arabaya bok bindirir.”

“Araba değil diyorum sana ya İmpala!” diye homurdandı Yavuz.

Evren, Yavuz ile aralarında duran lacivert yastığı alıp, Yavuz’a sertçe fırlatarak, “Kes artık şunu,” dedi sakın bir sesle. “Kızın yanında saçma salak konuşuyorsunuz, yüzü yine eflatuna döndü.”

“Aaa, bana ne vuruyorsun sen? Şiddet uyguluyorsun. Senin takımının maçı için ben özel hayatımı tehlikeye atmışım, sen bana vuruyor musun?”

"Yavuz, hiç yemediğin hâlde dayacağımın tadını çok iyi biliyorsun," dedi Evren gözlerini televizyona çevirerek. "Deneyimlemek istemezsin."

"İstemem," dedi Yavuz başını sallayarak. "Sen benim canımsın."

"Maçı izle."

"Sen benim canımsın..."

"Yavuz," dedi Evren yeşil gözlerini televizyondan çekmeden. "İzle."

"Sen var ya, öyle bir canımsın ki, canım alınır, yerinden çıkar gider, seni kıskanır..."

Evren'in yüzünü saran o sakın duygu yerini korudu, yeşil gözler televizyondan ayrılmadı. "Boşuna," dedi sadece.

"Niye ya niye?"

"Südürmeyeceğim sana."

"Ama..."

"Ama ve keşke ile başlayan cümleleri duymazdan geliyorum."

"Ama sen hain köpeksin, doğru," dedi Yavuz, Evren hiçbir şekilde yüzünde mimik oynatmadan dirseğini sertçe Yavuz'un boşluğuna vurdu. "Hani duymazdan geliyordun ya, hani duymazdan geliyordun yalancı?"

"İzle."

"İzlemiyorum ya." Yavuz, Kıvılcım'a doğru döndü. "Tamam, çıkaracağım seni dışarıya canım sevgilim benim, sadece sen..."

"Çok geç." Kıvılcım, gülümseyerek koluna girdi. Yavuz bana potansiyel düşmanına, en büyük rakibine bakıyormuş gibi baktı. "Ben vazgeçtim. Bu gece Gülçehre'nin odasında, onunla kalıyorum."

"Gülçehre, gözüme çok batıyorsun, seni buralarda yaşatmam aslan parçası," dedi Yavuz, bana bakışı beni güldürünce aniden yumuşayarak bana göz kırptı. "Oğlum buna uzun süre kızamıyorsun da ha... Çok tatlı."

Evren, Yavuz'un kurduğu cümleden sonra gözlerini bana doğru çevirerek gözlerimin içine baktı. Akşam güneşinin bir çizgi çekerek üzerine serildiği yeşil gözlerinde gördüğüm duygular, boş bir sokak-

ta. üzerimde toz pembe bir elbiseyle karanlığın ortasında koşuyormuşum, sokak lambalarının hiç yanmadığı sokaklarda kayboluyormuşum gibi hissettiriyordu.

Evren bir an yanımdaki insanların varlığını umursamıyormuş gibi yalnızca bana odaklanarak, "Sen yemek yemeyecek misin?" diye sordu, kan kırmızı dudaklarından dökülen soru cümlesi, dikkatimi gözlerimin dudaklarına dökülmesiyle eş zamanlı olarak dağıtmayı başarmıştı.

"Canım bir şey istemiyor," dedim kısaca. Kıvılcım'ın beni izlediğini hissettim. Evren bir müddet boyunca konuşmadı, gözleri benden ayrılmadı ve kelimeler kül gibi evin tavanından saçlarıma yağmaya başladı.

"Canın en son ne zaman bir şey istedi de yedin?"

Sorusu birdenbire evin ortasında dolaşan bir akşam rüzgârına dönüştü. Herkesin saçlarına, herkesin tenine, herkesin yüreğine dokunmuş gibiydi.

Gözlerim gözlerinde, boş sokaklarda ilerleyen kimsesiz ruhumun kucağında taşıdığı diken dolu kırmızı güllerin yaprakları saçlarıma takılıyor, bir masalın gömülü durduğu romanın sayfaları bizim için aralanıyor gibi asılı kalmıştı.

"Sabah kahvaltı yaptım," diye fısıldadım, gözlerimi gözlerinden babamın benden koparmaya çalıştığı çocukluğum gibi koparmaya çalıştım ama tıpkı babam gibi başarısız olmuştum. Gözlerimi ondan koparıp alamamıştım.

Evren'in yeşil gözleri mahşere ait bir ateşmiş gibi yüzünün ortasında alev alev yanıyordu. Duygularımı tetikleyen yeşil gözlerinden kurtulamamaktan öyle çok korkuyordum ki sanki o gözler bir gün felaketim olacaktı gibi hissediyorum. Bu hisler öyle büyüktü ki, beni derin bir korkuyla baş başa bırakıyor ama bir yandan da özgürlüğümün sırtıma astığı kanatları güçlendirerek ayaklarımı yerden kesiyordu.

Siyah, yüzündeki mermer beyazlığına zıt duran dağınık saçları, zehirli sarmaşıklarının bedenime sarıldığını ve beni içine yuttuğunu

hissettiğim yeşil gözleri, düzgün ve keskin duran burnu, kan rengi dudakları ve çenesindeki dikiş izi...

O, baştan aşağı bir mahzen gibiydi.

İçinde şarapları yıllandıran değil, duyguları şekillendiren bir mahzen gibiydi yeşil gözleri.

“Öğünlerini atlama,” dedi gözleri gözlerimden usulca kopup ekrana dönerken. “Zaten çok zayıfsın, daha da zayıf düşersin.”

İlgisi beni heyecanlandırdı ama bunun nedenini anlayamadım. Geçmişimden bugünüme uzanan zaman diliminde bir erkeğe duyduğum ilgi roman sayfalarında, dizilerin bölümlerinde, çevirdiğim çizgi romanlara gömülmüş resimlerle sınırlı kalmıştı. Ama ona baktığımda roman sayfalarını çevirirken kalbimi dolduran heyecanı, o bana dokunduğunda gözlerime kazıdığım sahnelerin ruhunu hissediyordum. İnsanların ruhlarını kazıyarak oradan çıkardığım duygular, benim aradığım, sevdiğim, benimsediğim duygulara hiç benzemiyordu. İnsanlara kendi kafamda kurgulayıp var ettiğim ruhları yerleştirerek onları seveddiğim için tüm yıllarımı sadece roman sayfalarının arasında eskitmişim.

Şimdi onun gözlerine baktığımda, roman sayfalarına gömülmüş duygular sanki kaburga kemiklerime kazınmış gibi hissediyordum.

Kıvılcım, beni anın içinden çekip almak istiyormuş gibi omzuma dokunarak gözlerimdeki bakışların zihnime doğru geriye devrilmesini sağladı.

“Hadi, yukarı çıkalım biz,” diye mırıldandı zarif sesiyle. Ne planladığını bilmediğimden başımı salladım, birlikte üst kara çıktığımız anda duvara gömülü dolaba tek tek yerleştirdiğim kıyafetleri yerlerinden çıkararak yatağa fırlatmaya başlamıştı. Ben ise gözlerime gömülmüş hayretle onu izlerken ağzımdan tek kelime çıkmadan onun ne yapmaya çalıştığını kavramaya çalışmışım.

“Madem onlar bize katılmıyor, biz de gecenin kötü kızları olup olaya onlarsız dâhil oluruz,” dedi kırmızı puantiye desenli bir elbiseye garip garip bakarken. Gözleri bana doğru çevrildi. “Hep böyle şeyler mi giyiyorsun? Bir ara deri etek giymiştin, bak mesela o çok güzeldi. Öyle şeylerin yok mu başka?”

"Annem bazen öyle parçalar satın alıyor ama buraya gelirken onları yanımda getirmedi." "

"Annen zevkli kadınmış," dedi Kıvılcım sırtarak, ona tuhaf tuhaf baktım. "O deri etek nerede?"

"Yıkanması için kirli sepetine koymuştum," dedim, gözlerini devirdi.

"O küçük hanıma senin ne kadar güzel olduğunu, istediğin zaman kadınsı görünebildiğini de göstermek istiyorum. Yoksa normalde senin içinde nasıl rahatsan öyle giyinmeni istiyorum, hatta böyle giyinmeni de seviyorum. Şirin." Gözlerini dolabın açık duran kapaklarından içeriye doğru çevirdi. "Ama çok hanım hanım bir şekilde onun karşısına geçersen, muhtemelen seni yeniden öfkelendirecek şeyler söyleyecektir."

"Ona kendim gibiyken de meydan okuyabilirim," dediğimde Kıvılcım kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Ona meydan okumaya değil, ondan özür dilemeye gidiyordun, öyle değil mi?"

"Ever," diye fısıldadım. "Ama ben ondan özür dileyene kadar o beni eziklemeye devam edecek, bunu da biliyorum."

"Bunu görmek istemediğim için bu geceyi ele alıyorum ve kendimi gecenin yöneticisi ilan ediyorum, karşı koymazsan sevinirim." Kıvılcım, odasının kapısına doğru ilerledi, yatağın ucuna oturmuş sakince onu izliyordum. "Ben gelene kadar sen saçına maşa yapmaya başla. Senin için birkaç parça getireceğim, en uygun olanını seçip makyajını yapacağız."

"Buna gerek yok," desem de bir an gerçekten heyecanlanmıştım. Kendimi okuduğum kitaplardaki, çizgi romanlardaki, izlediğim filmlerdeki başrol kadın karakter gibi hissetmeme neden olmuştu. Tıpkı o kızın en yakın arkadaşının kızı geceye hazırladığı gibi Kıvılcım da beni geceye hazırlamak istiyordu. Bu benim için çok farklı bir heyecandı ama geri adım atma isteği her zaman galip geldiğinden bu isteği bastırmaya çalışmıştım.

"Buna gerek olup olmadığına da gecenin yöneticisi olarak ben karar veriyorum, Gül Surat," dedi Kıvılcım, ardından kapıyı açıp dışarı çıkarken ekledi: "Saçlarına maşa yapmaya başlasan iyi edersin."

Başımı salladım. Kıvılcım odadan ayrıldıktan sonra bir süre yatağın üzerinde oturmuş, gecenin akıbetini düşünmüştüm. Dün gece yaşadığım güzel anların aksine, bugün yaşayacaklarım daha karanlık, beni bir adım geri atmaya zorlayacak şeyler olabilirdi ama içimde kırılmasından korktuğum o heyecanın büyüklüğü beni gece için heveslendirip duruyordu. Sonunda yataktan kalkıp sabah geldiğimde duşun altında bir güzel yıkadığım remiz saçlarımı taramaya başladım. Maşa ısınırken ortasında yarık olan aynanın önünde durmuş kendimi izliyor, saçlarımı taramaya devam ediyordum. Bugün annem beni hiç aramamıştı, babamdan bir haftadır haber yoktu ama annemin aramaması benim için büyük bir sorunken, babamın sessizliği beni rahatlatıyordu.

Onu özlemiyor değildim, özlüyordum ama babamı özlüyordum, olduğu kişiyi değil.

Maşanın kuzgın demirine doladığım saçlarımdan dumanlar çıkana kadar bekletiyor, yarattığım kalın bukleler omuzlarıma düşerken aynaya düşen yansımama renklenmiş gözlerle bakıyordum. Odamın kapısı aniden telaşa açılınca kalbim panikle çarpmaya başladı, irkilerek kapıya doğru baktım. Kıvılcım kollarının arasına aldığı bir sürü kıyafetle içeri girip kıyafetleri yatağımın üzerine atarak bana doğru döndü. Benim aksime o çoktan hazırlanmıştı, üzerinde boyundan bağlamalı, kırmızı, mini bir elbise, ayaklarında bantlı, önü açık, siyah topuklu ayakkabılar vardı. Şimdi gerçekten başrolün en yakın, güzel kız arkadaşı gibi görünüyordu.

"Tenine her renk yakışıyor, ne renk kullansak karar veremedim," dedi, bana doğru yaklaşıp arkamda dikildi. "Kalın bukleler yapman iyi olmuş, maşa seni çekici bir kadına da dönüştürebilir, gelinin kız kardeşine de..."

"Ben genelde böyle kullanıyorum," diye fısıldadım. Ben tüm saçlarımı maşalayana kadar Kıvılcım beni sakince beklemiş, o esnada üzerimde görmeyi istediği parçaları bir kenara ayırmıştı.

Saçlarımı tamamladığımda Kıvılcım, siyah, dar, sırtında su damlası şeklinde dekolte olan mini bir elbiseyi uzatıp, "Önce bunu dene," diye mırıldandı. "Birkaç parça daha var ama şimdi bunu üzerinde görmek istiyorum."

"Siyah mı?" Gözlerim elbiseye çevrildi. "Peki, tamam, olur."

"Aynı cümlelerin içinde üç onay kelimesi kullanmana gerek yoktu," dedi Kıvılcım gülererek. "İnsanlar senin bu kadar heyecanlı birisi olduğunu bilmek zorunda değil."

"Öyle mi görünüyorum? Yani çok heyecanlı biri gibi?"

"Biraz," dedi. "Hadi, giy şunu da üzerinde göreyim."

Hiç vakit kaybetmeden elbiseyi giyip aynanın karşısına geçerek bana son derece yabancı olan görüntüme baktım. Elbiseyi giyerken Kıvılcım'ın dövmemi görmemesi için ekstra bir çaba sarf etmiştim. Görse ne olurdu bilmiyordum ama görmemesi gerektiğini düşünüyordum, bunu neden düşündüğümü de kesinlikle bilmiyordum. Bir hissi.

Elbise bedenimi öyle güzel sarmıştı ki, Kıvılcım'ın benden daha güzel olduğunu düşündüğüm hatlarına benzer hatlarımı gördüğümde şaşırıp kalmıştım. Karşımda ruhunu benden alan ama görüntüsü benden çok uzak olan bir kadın duruyordu. Dalgalı saçlarımı ortadan yarılarak neredeyse karnıma kadar inen göğüs dekoltesini örtmek ister gibi öne aldım. Göğüslerim kapalıydı ama bu dekolte bana aşırı fazla gelmişti.

"Çok iddialı oldu bu," dedim. "Buna gerek yok ki."

"Çok seksi görünüyorsun," dedi Kıvılcım. "Kesinlikle. Baş döndürücü..."

"Seksi olmak bana göre değil," diye mırıldandım. "Yani hayatımda hiç seksi olmadım. Öyle görünmedim." Gözlerimi aynada ikiye yarılan yansımamda gezdirdim. "Öyle bir derdim de olmadı zaten."

"Bir kadın aynı anda birçok şey olabilir. Seksi, masum, kararlı, iddialı, utangaç ve cesur..." Kıvılcım, omzuma dokunup aynadaki yansımamın gözlerinin içine baktı. "Sen hepsisin."

“Sanmıyorum...” Gözlerimde beliren bir güvensizlikle kendimi izledim. “Yani ben hepsi olamam. Nasıl olunur bilmiyorum.”

“Ben sana baktığımda tümünü görüyorum. Masumsun ve bunu kasıtlı yapmıyorsun, kasıtlı yapmadığın için masumsun. Utangaçsın ama bazen çok cesur olabiliyorsun, bunu dün de gösterdin bana kalırsa. Seksisin, şu an seksi ve iddialı görünüyorsun. Şu an tek eksigün kararlılık. Kararsızsın, bunu nasıl aşacağını bilmiyorsun ama zaman öyle bir ilaştır ki, fazlası seni zehirler, yeteri kadarı seni büyütüp koca bir kadına dönüştürür.”

“Kararsız bir insanım, bu doğru.” Başımı salladım. “Ama artık ne olduğumu biliyorum, biliyor musun?”

“Nesin?”

“Özgürüm,” dedim gülümseyerek. Gözlerim abartılı duran kıyafetimde dolaştı, yutkundum. “Özgür ve kararsız genç bir kadınıam.”

“Eğer özgürsen, ne istediğini bulman daha kolay olacak bence.” Gülümsedi. “Bence bu elbise oldu. Diğerlerini at çöpe gitsin. Ben bu Gülçehre’yi bayağı sevdim. Hadi gel, makyajını yapalım.”

Beni önüne oturtup, getirdiği makyaj çantasını açmış, gözlerimi çıkarmasından korktuğum için onun kolunu tutup durmama rağmen gözlerimin içlerine simsiyah kalem çekmişti. Gözlerim anında doldukları için gözlerime üflerken bir yandan da, “Akacak şimdi göz kalemi, mızımız,” diye söylenip durmuştu. Yüzümün fondötene ihtiyacı olmadığını söyleyip, yanaklarımı hafifçe çok belirgin olmayan bir renge sahip olan allık ile renklendirmiş, dudaklarıma da ıslak bir görüntü kazandırmak için gloss sürmüştü. Kirpiklerimi kaldırarak sürdüğüm rimel, simsiyah göz kalemi ile birleştiğinde gözlerimde oluşan yoğunluk, aynada gördüğüm yüzün bana değil de bir başkasına ait olduğunu düşünmememe neden olmuştu çünkü fındık kabuğu rengi gözlerim, siyah kalemin etkisiyle daha açık renk görünüyordu ve yüzüm kesinlikle olduğum kişinin yüzünden epey farklı duruyordu.

Kıvılcım, benim aksime daha koyu, onu benim yanımda daha kadınsı gösterecek bir makyaj tercih etmişti. Normalde de koyu

makyajdan hoşlanıyordu. hem gözlerine hem dudaklarına aynı anda ağırlık verebiliyordu ve bu onda sırtıtmıyordu, aksine makyajı çok güzel taşıyan bir yüzü olduğunu düşünüyordum.

El ve ayak tırnaklarına sürdüğüm siyah ojeler kuruyana kadar Kıvılcım'ın benim için seçtiği siyah bantlı, tıpkı onunkisi gibi önü açık olan topuklu ayakkabıları giymemiştım. Topuklu ayakkabı üzerinde durmak benim için eziyetti ama görüntüsü o kadar güzeldi ki kısa süreliğine bu eziyete katlanılabiliirdi bence.

Odadan çıkmadan önce paramı, kimliğimi ve telefonu içine koyabilmem için yuvarlak, minik, gümüş rengi zincirli bir çantayı koluma takmışım. Evren ve Yavuz'a ne söyleyerek evden çıkacaktık bilmiyordum ama odadan çıktığımız anda kalbim saniyede binlerce kez göğsüme yumruk atıyor gibi hissetmeye başlamıştım. Kıvılcım, beni kolumdan tutup yöneldiğim merdivenlerden uzaklaştırarak çekiştirmeye başladığında, gözlerimdeki şaşkınlığı gizleyemeden, "Nereye?" diye sordum.

"Arka kapıdan çıkacağız," dedi, gecenin rengi üst katın koridoruna serilerek gökyüzünün siyaha boyandığını haber vermişti.

"Neden ki?"

"Çünkü onların bu gece kaybolduğumuzdan haberleri bile olmayacak."

"Saçmalama," dedim.

"Neden? Yürüsene..."

Elimi onun elinden kurtarmaya çalışarak, "Çıldırıldın mı? Meraktan ölürler," diye fısıldadım, aşağıda izlenen maçın gürültüsü üst kata kadar geliyordu.

"Nereden bilecekler? Hem Yavuz bunu hak etti."

"Ama Evren hak etmedi," deyince bana duraksayarak baktı.

"Hani gecenin yöneticisi bendim?"

"Sensin ama onları bu durumdan haberdar etmemiz gerekiyor, çok merak edebilirler. Hem ya orada başımıza bir şey gelirse? Kimsenin orada olduğumuzu bilmemesi büyük bir sorun. Bizi bambaşka yerlerde arayabilirler."

“Sen çok erken yaşta olgunlaşmışsın, bu kadar olgunluk benim babaannemde bile yok,” dedi Kıvılcım gözlerini devirerek. “Gittiğimizde onları ararız. Şimdi maça odaklanmış durumdalar, yanlarına bu şekilde inerse boş yere tatsızlık çıkarabilirler. Gittiğimiz yerde aradığımız zaman tatsızlıktan çok da etkilenmeyiz...”

“Yine de bu doğru değil...”

“Her zaman doğru olanı yaparsan, gençliğini yaşayamadan ölürsün.” Bana gülümsedi. “Güven bana, ben yanında olduğum sürece sana kimse bir şey yapamayacak.”

“Güveniyorum ama...”

“Hadi, Gülçehre...”

“Peki,” diye fısıldadım başımı sallayarak. “Ama gittiğimizde onları arayacağız.”

“Ararız,” dedi ama bunu daha çok beni geçiştirmek istiyormuş gibi söylemişti. İçimden bir ses Kıvılcım’ın asla onları aramayacağını söylese de ona uydum ve evin arka kapısından çıktık. Evin arka kapısı ikinci kattaydı, kapının hemen önünde dolanarak aşağıya uzanan merdivenler duruyordu, merdivenleri topuklarımızın sesleri her yana dağılmasın diye yavaşça indik. Bahçenin arka kapısından çıkıp, Kıvılcım’ın çağırdığı taksiye atlayarak oradan uzaklaşmaya başladığımızda huzursuzluk bir çınar ağacı gibi içimde tüm heybetiyle köklerine ayrılmış, gölgelerini içime sererek duruyordu.

Partinin izlerinin sokaklara kadar insanların bedenlerine hapso-larak yayıldığı mekânın önünde taksiden indiğimizde, sokağa yayılan bir diğer iz, mekânın duvarlarını aşarak sokağı çınlatan müziğin sesiydi. İkinci kez böyle bir ortama girecektim ve bu defa yanımda Evren yoktu, yanımda onun olduğu evde bıraktığım güvenimi de yoktu, sadece heyecanım vardı ve heyecanın fazlası kesinlikle korkuya gebeydi.

Mini elbiselerin içindeki ruhlar, yüzlerine çizdikleri boylarla içlerine gömülmüş hisleri örtebileceklerine inanıyorlarmış gibi görünüyordu. Tenlerine ölüm gibi serilmiş parfümlerinin kokusu sokağa yayılan güzel kadınların, mekânın demir kapısından girerek müzi-

ğin özünün yayıldığı karanlığın inine gidişlerini seyrettim. Kıvılcım koluma girmişti, insanlar girdikleri uzun bir kuyruğu anımsatan sırada uğultulu konuşmalar gerçekleştiriyordu.

“İşte geldik, onları arayacak mısın?” diye sordum girdiğimiz sırada önümde duran kısa, kızıl saçlı kızın sevgilisini öpüşünü yanaklarımı yangın yerine çeviren bir utançla seyrederken.

Kıvılcım, “Gülçehre, dur bir içeri girelim,” dedi gözlerini devirerek.

“Belki de yokluğumuzu fark etmişlerdir?” Bakışlarımı ona çevirdim. “Hem içerisi çok gürültülü, seni duymazlar bile.”

“Yokluğumuzu fark etseler zaten ararlardı hayatım...”

“Doğru diyorsun,” diye fısıldadım. Omzuma takılı çantanın içinde duran telefonumun önce titrediğini hissettim, ardından telefonumdan dökülen melodinin sesi, kalabalığın anlık başlarını bana doğru çevirmesine neden oldu. Panikleyerek çantanın fermuarını açtığım sırada Kıvılcım’ın da yüzü hayalet görmüş gibi bembeyaz olmuştu.

“İti an, çomağı hazırla,” diye mırıldandı.

Telefonun ekranına düşen ismi görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissettim. Arayan kişi Mustafa Kemal Kuran’dı. Gözlerim panikle iri iri açılırken, Kıvılcım, “Ne oldu? Kim?” diye sordu merakla.

“Mustafa Kemal amca,” dedim korkuyla.

“Ha, iyi o zaman...” Kıvılcım, durdu, bakışlarını hızla yüzüme çevirdi. “Ne?”

Tedirgin gözlerle Kıvılcım’a baktım. “Bir şey mi oldu acaba?”

“Açma boş ver,” dedi Kıvılcım, sonra duraksadı. “Ya da aç. Sen açmazsan Evren’i arar, Evren de yokluğumuzu fark eder.”

Başımı hızlıca sallayıp, ne diyeceğimin mahkemesini kafamda tek bir an olsun kurmadan telefonu açarak kulağıma götürdüm. “Efendim?”

“İyi geceler,” dedi Mustafa Kemal amca o duru sesiyle. Yutkundum.

“İyi geceler, efendim.”

“Nasılсын güzel kızım?” Sesi bir renk gibiydi, içimin paletine düşerek tuvalimi renklendirmemi istiyordu. Tam cevap vereceğim, “O gürültü de nesi? Aa, eğlenmeye mi çıkmıştınız? Tüh, rahatsız ettim,” dedi.

“Yok, yani evet, aman yani hayır, rahatsız etmediniz,” dedim heyecanla, Kıvılcım bana garip garip bakıyordu. “Yani evet derken, eğlenmeye çıktığımız konusunda bir evetti o.”

Mustafa Kemal amcanın neşeli gülüş sesi kulaklarıma dağılarak içimdeki huzursuzluğu tehdit edercesine kovdu. “İyi yapmışsınız, ne güzel... İyisin, değil mi?”

“Evet,” dedim gülümseyerek. “İyiyim, çok teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

“Biraz yorgunum, bugün dört ameliyata girdim, dördü de saatler süren ameliyatlardı. Çok şükür, bir kaybımız olmadı, güzel geçti hepsi.” Boğazını temizledi, onu çalışma masasının önünde otururken hayal edebiliyordum. “Ben bir sesini duymak için aradım, nasıl olduğunu merak ettim. Orada rahatın yerinde midir diye...” Gülmüşediğini göremesem de hissettim. “Eğlenmeye çıktığınıza göre keyifler tıkırında, mutlu oldum.”

“Teşekkür ederim. Her şey yolunda, evet.”

“Buna çok sevindim. Eh, ben sizi çok tutmayayım. Eğlenmenize bakın,” dedi Mustafa Kemal amca. “Seni sonra tekrar ararım. Kendine ve oğluma iyi bak, hoşça kal.”

Benim buzla kaplı duvarlarım yoktu, arkasında saklandığım maskelerim ya da insanları derinliğine hapseden karanlık bir ruh... Beni var eden renklerimi büyürken bana yoldaşlık eden roman sayfalarında, müziğin içime doluşan sesinde, izlediğim sahnelerin içime doluşturduğu sıcacık duygularda bulmuştum. Şimdi tanımadığım insanların dünyasında bir yabancıydım. Bu dünyada hiçbir şey roman sayfalarında olduğu gibi değildi, bu dünyada her şey gerçektir ve dokunduğumda parmak uçlarımda izleri kalıyordu. Bir roman sayfasının zihnime bıraktığı izlerden öte, bu dünyada

vanında olduğum insanların gözlerinde bulduklarım kalbimi izlerle dolduruyordu.

Mustafa Kemal Kuran, kapalı kaldığım cam kavanozun kapağını açmış, beni önce ciğerlerime doluşan temiz hava ile tanıştırmıştı. Sonra o kavanozun içine, yanıma oğlunu koymuş, beni yalnızlığımdan kurtarmıştı. Kavanozun içine dolan hava, içinde nefessiz ve kapalı kaldığım zamanlar hissettiklerimin aksine bana yaşadığımı değil, yeniden var olduğumu düşündürmüştü. Sanki sıfırdan başlamıştım her şeye. Bu hayata... İnsanlara... Büyümeye...

Telefonu kapatıp çantaya koydum. Mekânın kapısından akan kalabalık dinmeye başladığında sıra bize geldi ve kapının önünde uzun boylu, önünde bir evin balkonu gibi görünen göbeğine rağmen ince bacaklara ve kollara sahip bir koruma vardı. Siyah güneş gözlükleri, seyrekleşmiş saçlarının arasında duruyordu, gözleri gözlerime dokunmak için bana çevrildiğinde aramızdaki santimetrelerce boy farkından dolayı kafasını hafifçe aşağıya eğmişti.

"İyi eğlenceler, hanımlar," dedi, koyu kahverengi gözleri gözlerimden ayrılıp arkamda uzanan kalabalığa çevrildi.

Mekânın kapılarının bize açılmasıyla, renkler ve seslerin birbirine tutunarak oluşturduğu karmaşık uyum üzerimize kar taneleri gibi yağmaya başladı ve tıpkı yeryüzüne düşen ilk kar tanesinin soğğunun insan bedenini zayıf düşürüp titrettiği gibi tenimi titretti, kaburgalarımda derin bir baskıya neden oldu. Mekândan içeri kol kola girdik, tavandan aşağı sarkan büyük topların üzerindeki ayna parçaları ışığı yansıtarak dönüyor, ışık saniyede bir yanıp sönerrek karanlığa sakladığı bedenlerin içindeki ruhlara eğlencenin tohumlarını ekiyordu.

Bir kızın yuvarlak, yüksek bacaklı masanın üzerinde, saks mavisi elbisesiyle çılgınlar gibi dans ettiğini gördüm, kumral saçları âdeta havada uçuşuyor, kırbaç gibi şakıyarak terli tenine çarpıp tenine yapışıyordu. Kızın elindeki küçük tekila bardağı yere düştü, kız durmayıp dans etti, bardak kırıldı ve cam kırıkları etrafa dağılmaya başladı. O esnada uzun boylu, zayıf bir adam üzerindeki tişörtü çıkarıp

sallayarak havaya fırlattı, vücudundaki dövmelemler bir ruhun sırtına çizilmiş yaşananlara ait çentik izleri gibiydi. Adam kollarını kaldırıp genç kıza uyararak dans etmeye başladığında mekân yıkılıyordu.

Kıvılcım'ın bir şeyler söylediğini fark ettim ama sesini net duymadığımdan ne söylediğini anlayamadım. Ona biraz sokulup, etraftaki gürültüden uzaklaşmak ister gibi, "Bir şey mi söyledin?" diye bağırdım çünkü başka türlü beni duymasının imkânı yokmuş gibi geliyordu.

"Bir şey içler misin diye sormuştum!" dedi tıpkı ben gibi bağıarak.

"Yok, sağ ol. Şu kızı nerede bulabiliriz?"

"Henüz saat epey erken, bunlar erkenden patlamaya başlamışlar ama o kız daha havaya girmemiştir. Belki mekâna daha gelmemiş bile olabilir, bekleyelim."

Her geçen gün kaybetmenin eşiğine geldiğim renklerim, kafamın içinde yanıp sönen araba farları gibiydi. Bilincimin diğer tüm zihinlerin aksine açık olması, gürültüden en çok payını alan tarafın ben olmama neden oluyordu. Kıvılcım muhtemelen böyle ortamlara, bu tür gürültülü eğlencelere alışkındı ama ben değildim, bu yüzden parmaklarımı kulaklarımın içine sokup tüm sesi kesemesini de azaltana kadar bastırmak istiyordum.

Bir çift, dans pistindeki kalabalığın arasında o kadar tutkulu bir öpüşmenin ortasındaydılar ki, damarlarımı kasıp kavuran utanç hissiyle kafamı farklı bir yöne çevirdim ve orada, kalabalığın damarlara ayrıldığı o noktada, tüm kanı içine toplamış gibi şişkin duran bir kız grubunun ortasında dikilen adamı gördüm. Barlas orada, onun etrafını sarmış akbaba sürüsü gibi duran bir ordu kızın ortasında duruyor, elinde tuttuğu viski kadehiyle yüzüne çizilmiş serseri gülümsemesi bir an olsun solmadan kızların ona anlattığı şeyleri dinliyordu. Üzerindeki gömleğin düğmeleri açıktı, küllü sarı renge duran saçları dağılmış ve uçları nemli görünüyordu.

Ona bakarken nasıl görünüyordum bilmiyordum ama öfkenin yine içimde bir tüy yumağı gibi büyümeye başladığını hissettim.

Bir hışımla kalabalığı yararak onun yanına varmak, onun gözlerinin içine bakarak şu an hissettiklerimi bağıra bağıra ona söylemek istiyordum ama buna cesaretim pek yoktu. Sonuçta adam ile aramızda bizi bağlayan kıl inceliğinde bir ip bile yoktu, onu yargılama hakkına sahip olabilecek kadar yakınında değildim, onun dostu hiç değildim. Ama yanında getirdiği kızın bana söylediklerini, o kıza davranış biçimini unutmamın imkânı yoktu. Hazal'ın söylediği her şeyde haklı görünmesine neden olan bir imaj çizmişti ve bunu gerçekten öyle birisi olduğu için mi yoksa sadece öyle görünmek istediği için mi yapmıştı anlayabilmiş değildim.

"Herif orada," dedi Kıvılcım kulağıma yaklaşarak. "Ben kızın yüzünü göremedim, herif onu oradan çıkartırken kız yüzünü saklıyordu. Bak bakalım, oralarda mı yavru ceylan?"

Gözlerimi Barlas'tan ayırıp hemen yanında duran kırmızı elbiseli sarışına çevirdim, bu o değildi ama en az o kız kadar güzel birisiydi. Alımlı görünüyordu, dudaklarındaki bordo rengi ruj, kalın dudakları için biçilmiş kaftan gibiydi. Bakışlarım bir diğer kıza kaydı, hâki yeşili renginde derin dekolte elbisesinin içindeki kumral kızın da Şura olmasının imkânı yoktu, yüzü biraz olsun onu anımsatıyordu ama saçları tamamen farklıydı. Barlas'ın yanındaki çoğu kadının yüz hatlarının birbirine benzediği detayı o kadar belirgindi ki birisinin bunu anlamaması için aptal olması gerekiyordu.

Bir diğer kızın saçları kızıldı, yüzü diğerleri gibi çok güzeldi ama bu kız daha etine dolgundu, özellikle göğüsleri onun bedenini saran bembeyaz, bolca transparan detaya sahip elbiseden taşacak gibi duruyordu. Kız, sık sık Barlas'ın koluna yaklaşıyor, kocaman göğüslerini Barlas'ın koluna sürterek kahkaha üzerine kahkaha atıyordu.

"Şura burada değil," dedim Kıvılcım'a. "Sanırım boşuna geldik. Yanındaki kızları daha önce hiç görmedim."

"Her zaman farklı kadınları topluyor etrafına bence," dedi Kıvılcım iğrenir gibi bir sesle. "Dışarıdan nasıl görüldüğünün farkında değil sanırım."

"Eğer nasıl göründüğünü bilseydi belki böyle yapmazdı," dedim. sonra Kıvılcım'ın duyamayacağı bir şekilde fısıldadım: "Ya da yalnızca onu böyle görmelerini istediği için rol yapıyordur."

"Bunun gibiler genelde nasıl göründüklerini önemsemazler, yalnızca kadınları ve eğlenceyi önemserler, bebeğim," dedi Kıvılcım. "Şöyle bir etrafa bakın, belki Şura'yı görürsün. Ben içecek bir şeyler alacağım, buradan ayrılmam. Gözlerini kullanman yeterli, bacakların burada dursun, olur mu?"

Başımı salladım, Kıvılcım gülümseyerek kalabalığı yarıp bar bölümüne doğru ilerlemeye başladı. Önünde dikildiğim masanın üzerindeki örgü sepetin içine doldurulmuş patlamış mısırlardan bir tane alıp ağzıma attım, patlamış mısırı ağır ağır çiğnerken damaklarıma yayılan bayat tat yüzümü buruşturmamam neden olmuştu. Elime aldığım diğer patlamış mısır tanesini sertçe mısır dolu sepete fırlatıp, "Dolandırıcılar," diye mırıldandım.

Gözlerim kalabalığın önüne gerilerek görüş alanımdan sildiği Barlas'ı bulma ümidiyle tekrar aynı yöne çevrildi, zaten dans eden kalabalığın içinde de Şura yoktu. Kalabalık saniyeler içinde gözlerime onu sunmak istiyor gibi ikiye ayrılarak önümü açtığı anda, Şura'nın koyu mavi, bedenine yapışan bir tulumla hemen Barlas'ın önünde dikiliyor olduğunu gördüm, gözlerim iri iri açılırken, kızın çehresini sarmış acı dolu ifade, yaşadığım şokun köklerinin daha da güçlenmesine neden olmuştu.

Kız, sarı saçlarını ensesinden sıkı bir topuz yaparak toplamıştı. bu yüzden de düşük olan omuzları daha net seçiliyordu, gözleri neredeyse doldu dolacak gibi görünüyordu ama Barlas kıza öyle bomboş gözlerle bakıyordu ki, o gözlerde bir buz fırtınası kopuyormuş da bu buz fırtınası kıızı iliklerine kadar üşütüp, donduruyormuş gibi görünüyordu.

Diğer kızlar, Şura'ya acıyan gözlerle bakıyorlardı ama bu acıma şefkatin doğurduğu bir acıma duygusu değildi, bu tamamen alaycı ve kötülüklerle donatılmış bir acımaydı. Şura'nın Barlas'a doğru bir adım atmasıyla, Barlas gözlerinde beliren sert ifadeyi ondan saklama

gereği duymadı. "Uzak dur," dediğini duymasam da dudaklarının aldığı şekilden ve gözlerine yansıyan öfkeden anlayabilmiştim.

Merak, içime bir ağ ördü ama ağlarını kullandığı o örümceğin bacakları sakattı.

Barlas'ın yanında duran kızıl saçlı kız bir şeyler söyledi, her ne söylediyse Şura'nın omuzları tamamen düşmüş, ne diyeceğini bilemiyor gibi etrafını izlemeye başlamıştı. Kızıl saçlı kız, gözlerini devirip başını iki yana sallayarak Şura'yı sertçe itti ve diğer kızların atmaya başladı kahkahaların sesi müziğin sesini delip geçemese de sanki diplerinde duruyormuşum gibi kulaklarımın içinde çınladı.

"Bu çok aptalca," dedim. "Onlara hiçbir şey yapmadı."

Kıvılcım, masaya süslü iki bardak koyup, "Ne oldu?" diye sorarak gözlerini izlediğim yöne çevirdi. "Olay var gibi görünüyor."

"Bu kız Şura," dedim yüksek sesle. "Kızı itip kakıyorlar, Kıvılcım. Bu çok saçma."

"Onlara da sana dediği gibi şeyler mi dedi ki acaba?"

"Hayır, saniyelerdir orada başı önüne eğilmiş şekilde duruyor, hiçbir şey yapmıyor ve onunla eğleniyorlar," dedim dehşet içinde. "Buna gerek yok, bu çok aşırı."

"Nesi aşırı? Bu onlara göre çok normal şeyler."

"Daha dün sarmaş dolaş gezdiği kızı, başka kızlara hırpalatması mı? Bu mu normal?" Gözlerimi kırıştıtarak Kıvılcım'a baktım, Kıvılcım ne diyeceğini bilemez gibi omuz silktti. Gözlerim yeniden o kalabalığa çevrildi. Kızıl saçlı kız, Barlas'ın önüne geçerek kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak, Şura'ya alaycı bakışlar atmaya ve akabinde bir şeyler söylemeye başladı. Birden Şura'yı savunma ihtiyacı hissetmiştim.

"Ben buna daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum," dedim. Kıvılcım bana kulaklarına inanamıyormuş gibi bakarak eline aldığı içki bardağını masaya geri koydu. Mavi lenslerin arkasındaki gözler gözlerime kilitlenmişti, birdenbire başını hışımla iki yana salladı.

"Bu kadar iyi kalpli olmanın zararını görmedin mi sen hiç?" diye sordu, gözleri bana bir başka bakıyordu şimdi. "İyi bir insan olmak çok güzel bir şey ama yersiz iyilik, başına kötülükler doğurur."

"Kötülüğe sessiz kalmak seni yeterince kötü bir insan yapar zaten," dedim, Kıvılcım'ın bir şey söylemesini beklemeden hızla masadan ayrılıp kalabalığa doğru ilerlemeye başladım. Sokağı saran gece gibi içimi saran karanlık, şimdi aydınlanmak için kelime yıldızlarının yanmasını bekliyordu. Kızıl saçlı kız tam Şura'yı itecekti ki, Şura'yı kolundan çekerek arkama alıp, benden bir kafa boyu kadar uzun olan kıza gözlerimi kaldırarak meydan okuyan bir ifadeyle baktım.

Barlas'ın elinde tuttuğu bardağı sıkıca kavrayarak bana yoğun gözlerle bakmaya başladığını hissettim, buna aldırış etmeden gözlerimi kızıdan çekmeyip kaşlarımı çattım. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum, Şura arkamda dururken muhtemelen kim olduğumu kestiremiyordu şu an.

"Sana ne?" diye sordu kızıl saçlı kız. "Barlas, bu kim?"

"Neden ona soruyorsun kim olduğumu? O herkesi tanıyor mu?" diye sordum bu kez sertçe.

Kızıl saçlı kız, kaşlarını havaya kaldırdı. "Bu kadar güzel olup, gece onun yatağını ısıtmamış olmana inanmamı bekleme," dedi alayla. "Ne o, Barlas'ın tüm eskileri birleşerek birbirlerini savunmaya mı başladı yoksa?"

"Ağzını topla, Arzu," dedi Barlas gergin bir sesle. "O, öyle birisi değil."

"İnsanları sınıflandırma," dedim sertçe Barlas'a bakarak. "Yaptığın kadına şiddetin bir başka rengi. Hepsini kullanıyorsun. Duygularıyla oynuyorsun."

"Burada duyguya yer yok, Gülçehre," dedi Barlas sakın gözlerle yüzümü izlerken. "Burada senin gibi duygularıyla hareket eden insanlar yok. Burası eğlence dünyası, burada yalnızca geceyi kimle geçireceğini düşünmenin heyecanı var."

Duyduklarım, benim dünyamın boşluklarına ait olmayan parçalardı.

Gözlerim onun güneşi anımsatan gözlerinden tek bir an olsun ayrılmadı. "Hazal'ı haklı çıkarıyorsun. O gün yaşanan her şeyi onaylar gibi davranıyorsun. Oysa sana yaptığımızın haksızlık olduğunu düşünmüştük."

Barlas bir şey diyecek gibi oldu ama cümleler boğazına dizilmişti sanki. Sustu. Sadece gözlerini gözlerime dikip, saniyeler akıp gitmeye devam ederken derin bir anlamı bakışlarında barındırıyormuş gibi beni izledi.

"Ne yani? Yatağını ısıtmadı mı bu?" Arzu'nun sesi, bakışmamızı bel kemiğinden kırmıştı. Kıza bastıramadığım bir iğrenti duygusuyla baktım, bir yabancıyla nasıl konuşması gerektiğini bile bilmeyen bir saygısızın tekiydi.

"Benim kimsenin yatağını ısıttığım yok," dedim, kızın gözlerine bu gerçeği kazımak istiyormuş gibi baktım. "Bir adam için, bir kadını, bir hemcinsini itip kakarken hiç mi vicdanın sızlamıyor? Neden onu itiyorsun?"

"Onu istemediğimiz hâlde burada durmak, yanımızda olmak isteyen o." Arzu, gözlerimin içine ismini anımsatan gözlerle bakıyordu. "Barlas onu istemediğini, gitmesi gerektiğini söyledi ama o upku pis kanı emen bir sülük gibi yapışmaya çalışıyor. Burada pis kan yok, başka yere yapışsa iyi eder."

"Nasıl böyle konuşabilirsin?" Gözlerime inanamıyor gibi baktım kadına. "Sırf bir adamın yanında biraz daha fazla durabilmek, o adamın biraz daha gözüne girebilmek için bir kadının gururunu, onurunu nasıl ayaklar altına alabilirsin?"

"Kendi gururunu da kendi onurunu da kendisi ayaklar altına aldırıyor, ben değil. Çok sesin çıkıyor, senden hoşlanmadım. Onu alıp buradan hemen uzaklaşsan iyi edersin."

"Gitmezsem ne yaparsın?" Gözlerimi kahverengi gözlerine diktim. "Beni de mi itersin?"

"Gerekirse," dedi Arzu üzerime yürüyerek. Bakışlarının koyulaştığını, gözlerinde beni parçalama isteğinin belirmediğini görmek beni âdeta şoka sokmuş durumdaydı.

"Arzu, onu değilirmek, ona parmağının ucuyla dokunacak olursan, bana Şura'nın durduğu yerde duracak kadar bile yakın olamazsın," dedi Barlas, sesi koyu bir roman gibiydi, karanlık bir şiir. Gözlerim ona çevrildi, Arzu'nun donup kalışını biraz daha izlemek istiyordum ama yapmamıştım, Barlas'ın ışıklar altında kehribar rengi duran gözlerinin içine baktım.

"Sorun değil," diye fısıldadı Şura, kolumu tutup yavaşça çekti. "Gerçekten. Hiç bulaşma."

Yavaşça Şura'ya doğru döndüm, beni görünce vereceği repkiyi kestiremiyordum. Gözleri gözlerime dokunduğu an önce beni tanıyamamış gibi dikkatlice baktı, ardından gözleri iri iri aralanırken, "Sen..." dedi, şaşkınlık sesinde bir bacayı tıkayan is gibiydi.

"Kavga etmeye gelmedim," diye araya girdim. Onu bileğinden tutup kalabalığa doğru çekmeye başladım, Barlas'ın gözlerinin ağırlığı her noktadaymış gibi hissediyordum ama buna aldırmadım.

"Nereye götürüyorsun beni? Dur. Bırak."

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum." Kızın bileğini bırakıp, kıza doğru döndüm, gözleri gözlerime sabitlendi ama uzun süre konuşamadı.

"Bak, çok ağır konuşmuştun, tamam mı? Sana bir şey yapmadığım hâlde onurumu hiçe sayacak kelimeler ettin, bu beni çok öfkeliendirdi," dedim hızlıca. Gözlerime garip bir ifadeyle bakıyordu, sanki ne yaptığımı çözemiyormuş gibi... "Ama yine de... Yine de sana dokunmamam, seni incitmemem gerekiyordu." Gözlerimi yüzünde, özellikle darbeyi indirdiğim noktalarda dolaştırdım. Makyajın altına gömülen teninde herhangi bir iz olup olmadığını göremediğimden içime bir sıkıntı düşmüştü. "Sana fiziksel zarar vermemeliydim, çok özür dilerim."

Şura, şimdi bir karmaşanın, bir kaosun orta yerinde kalmış gibi bakıyordu. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydi ama susmaktan öreye de gidemiyordu. Gözlerini beyaza boyanmış uzun, büyük ihtimalle takma olan tırnaklarına indirip dolgun dudaklarını birbirine bastırırdı. Sıkıntılı bir nefes verip, "Sorun değil ama..." dedi, sustu, bir süre

bekledi, o esnada DJ kabininden kopan kahkaha sesi, devamında daha hareketli bir şarkıya gebe kalarak ortamı inletmeye başladı. Şura gözlerimin içine baktı. "Şu âna kadar kimse bana verdiği zarardan dolayı benden özür dilememiştii."

Kurduğu cümlelerin altında gizlenen bir geçmiş vardı. Yara izleri, kurulamayan kırgınlık cümleleri, sessizlik...

"Yapmamam gerekirdi," diye fısıldadım.

"Asıl ben özür dilerim," dedi çat diye, bu atağı ondan beklemediğimden ona bakakaldım. "Senin nasıl bir kadın olduğunu fark edemeyip, seni incittiğim için ben özür dilerim. Seni onlar gibi sandım." Durdu, gözleri yere devrildi. "Benim gibi..."

"Senin gibi ne? Kendini bir kalıbın altına yerleştirme," dediğimde gözlerini kaldırıp, gözlerime içinde taşıdığı şaşkınlığı bana göstererek baktı.

"Burada senin gibi kadınlar yok, benim gibi kadınlar var," dedi, bir an onu sarsıp kendisine gelmesini söylemek istedim ama uyuşan parmaklarımı avuçlarıma bastırıp ona bakmak dışında herhangi bir kelimem ya da hareketim olmadı. "Biz eğlence için yaşıyoruz, kabuğumuz yok, giyindiğimiz bir deri var. Sabaha kadar alkol, dans, sonra da çıkar uğruna yapılan birliktelikler. Ama Barlas farklı, özel hissettiriyor insana. Onunlayken insanın başı dönüyor, dünya ayaklarının altından kayıp gidiyor. O yüzden onu istiyorsun, çok istiyorsun. Etrafında başkalarının olması, onu başkalarıyla paylaşmak umurunda olmuyor. Bunlar önemli olmuyor. Şu zamana kadar çıkarımın olmadığı kimseyle yatağa girmedim ben. Ondan da çıkarlarım oldu, daha da yükseldim, daha prestijli yerlere onun adı altında girebildim. O beni bir adım öne taşıdı ve kalbimde de büyük bir yere sahip oldu. Ama o benim gibi değil, senin gibi kadınlara layık. Belki de bunu görmek o an beni böyle gaddarlaştırdı sana karşı. Yok olmanı diledim. Bunu yalnızca benim gibi kadınlar diler. Birinin yok olmasını..."

"Ama o gün..." Onu kırmamak için kendimi sıkıp soruyu hafiflettim. "O gün sana kurduğu cümle şaka gibi değildi, ben mi yanlış anladım?"

"Hayır, yanlış anlamadın. O ne kadar iyi kalpli bir adam olsa da karanlık bir yanı var, o yanı insanın gerçekte ne olduğunu yüzüne vuruyor." Şura gülümsedi, gözlerimin içine baktı. "Ben şimdi beni çıkardığı o yüksek yerin en tepesinden düştüm. Seninle öyle konuştuğum için beni hayatından temelli çıkardı, tüm bu prestiji kaybettim ama haklıymış. İyi bir kadınsın, çocuk gibi bir yüreğe sahipsin, öyle olmasan gelip benim gibi bir kadından özür dilemezdin. Ne diyebilirim ki? Yüreğindeki çocuk ölmesin."

"Sen sandığın gibi bir kadın değilsin," dedim üstüne basa basa. "Bunu bir kadının değil, bir çocuğun yüreğiyle söylüyorum sana. Sen iyi bir kadınsın. Ona mecbur değilsin, başka bir adama da mecbur değilsin." Elimini onun koluna koydum, dokunuşum onu irkiltti ama geri çekilmedi, gözleri gözlerimde kaldı. "Hiçbir kadın bir adama mecbur değildir, hiçbir kadının ne ruhu, ne bedeni ne de kalbi hiçbir erkeğin elinde oyuncak olmaya mahkûm değildir. Bir adama beslediğin duyguların seni mahvetmesine izin verme."

Gözlerimin içine beni anlamak istiyor gibi ama ruhu emildiği kötülükten arınmaktan korkuyor gibi baktı. "Hiç iyi biri olduğumu düşünmedim."

"İyi biri olduğunu düşünen hiç kimse aslında iyi biri değildir de ondan."

"Teşekkür ederim, bu iyi geldi."

Başımı yavaşça salladım. "Beni affettin mi?" diye sordum yüreğimde çırpınan pişmanlık hissiyle.

"Duyduklarının yanında, yaptığın şey çok küçüktü emin ol," dedi beklenmedik bir sakinlikle. "Asıl sen affet beni. Kötü bir insan olduğumu söyleyişin aklımdan hiç çıkmadı, emin ol yüzümden çok kalbimi acıttı bu. Düşündüm, karşımda duran küçük kızın ne kadar haklı olduğuyla yüzleştirdim dün gece. Ama keşke küçük kız, senin kadar cesur olabilsem. Görüyorsun ya, ben olduğum kişi olabilmek için masumiyetimi verdim."

"Hâlâ masumsun aslında."

Gülümsedi. "Şimdi sadece gidip uyumak istiyorum."

"Dinlenmek iyi gelecektir," diye mırıldandım, başını yavaşça salladı.

"Kötü bir başlangıçtı," dedi, elini elime uzatınca gözlerim bakımlı ellerine kaydı. "Şura ben. Bu gecedен sonra kendine çekidüzen verecek olan kadınıdır."

Gülümseyip elini tuttum ve hafifçe sıktım. "Gülçehre," dedim.

"Memnun oldum." Gözleri omzunun üzerinden kayarak Barlas'ın olduğu kalabalığa kaydı. "Sadece, onlardan uzak dur. Onlar senin gibi bir kız için çok tehlikeli insanlar."

"Barlas da mı?"

"Hayır ama..." Gülümseyerek bana baktı. "Sen yine de dikkatli ol."

Tezahür edebilecek her ihtimali düşünmem gerektiğini biliyordum. "Olurum," diye mırıldandım. Şura'nın bakışları omzunun üzerinden bizi izleyen o topluluğa çevrildi. "Hiç bulaşma. Başta her şey normal gelir, kendin gibi görüldüğünü, kendin gibi olduğunu sanırsın ama zehir insanı öldürene kadar ilaç gibi hissettirebilir."

Sandığımın aksine, karşımdaki kadın aslında derin bir kadındı ama belki de bu derinlik onu öyle çok karanlıkta bırakmıştı ki artık sığ olabilmek için derinliğini kimsenin bulamayacağı yerlerde yalnız bırakmıştı.

Bir insan ruhunu bir diğer insandan saklayabilmek için olmadığı birisi gibi de davranabilirdi.

Şura'nın benden uzaklaştığı an, ruhumun zihnimin kıyılarına ölmeye yakın bir insan gibi can çekişerek vurduğu andı. Nefes nefese dans eden bedenlerden kıvılcım gibi yükselen duyguları izledim. Kıvılcım'ın yanıma gelip elindeki bardağı bana uzattığı ânı hatırlıyordum ama algılarım zamanı kaybetmiş durumdaydı.

Şura'nın o şikeste' hâli aklımdan çıkmıyordu. Belki beni ilgilendiren bir şey değildi ama yine de üzüliyordum, büyüyordu bu kafamda, bir boşluk gibi büyüyordu ama içi boş değildi, doluyor ve taşmak için zihnimi zorluyordu. Fazla düşünceli bir insan olmanın ağrısıyla yaşama rutunan her insan bilirdi, bizi bu hayatta kimse değil, kendi zihnimiz yenerdi.

* Kırılmış, gücenmiş, kederli.

"Uzaktan gördüğüm kadarıyla durumu hallettiniz," dedi Kıvılcım. "Nasıl geçti?"

"Barlas'ı kafasında öyle bir yere koymuş ki, ona göre o kötü bir kadın evet ama ona böyle davranmasına rağmen Barlas iyi bir adam. Çok tuhaf, değil mi?" Kıvılcım'a cevap bekleyen gözlerle baktım. "Bu sevgi değil, başka bir şey. İnsan birini hem böyle çok koruyup hem de bir sürü kadınla paylaşabilir mi?"

"Onun hissettiği sevgi değil, mecburiyet." Kıvılcım, kokteylin-den bir yudum aldı. "Özrünü dilediysen artık eğlenmene baksana. Yokluğumuz fark edilmeden eğlendiğimiz her dakika lehimize."

Ahşabı çürümüş merdivenlerin basamaklarını koşarak çıkıyor-muşum gibi hissettiğim olurdu. Düşeceğimi hissederdim, canımın acıyacağını içten içe bilirdim ama içimdeki hızı dindiremezdim, içimdeki kaçma isteği hep benimle beraberdi.

"Onları arasak iyi olacak." Gözlerim beni izlediğini bildiğim sarı gözlerin sahibine çevrildi, yanılmamıştım, bana bakıyordu. "Ama önce halletmem gereken bir şey var."

Kalp atışlarım, kaburgalarımın basamaklarını tırmanan bir adamın avucunda duran bıçak gibi keskindi, içimin karanlığında tehlikeli bir ışık saçarak parlıyordu. Beni bekleyen gelecek hakkında öngörülerim yoktu, bir bilinmezliğin karanlık bir orman misali önüme serildiği dar patika yolda, içimi yoklayan bir korku hissiyle ilerliyordum.

"O adamın yanına mı gideceksin?" diye sordu ama sorusu bende bir cevap doğurmadı.

"Hayır," diye fısıldadım. Gözlerim aramızdaki mesafeye rağmen bana namlu gibi doğrulmuş, şarjörün içi anlamlarla doldurulmuştu. "O benim yanıma gelecek."

Bir tarladaydım. Tarlanın içi zamanın büyüttüğü çiçeklerle doluydu, nereye ayak bassam ayağımın altında ezilen bir çiçek olurdu. Ölümün kokusunu çiçeklerin kokusuna benzeriyordum; o tarla-da ilerlerken ayaklarımın altında ezilen çiçeklerin kokusu, tarlada capcanlı duran çiçeklerin kokusundan daha farklı olurdu. Ölümün

kokusunun bu denli güzel olması beni ürkütürdü. Göğsüme bastırduğım romanın arasından düşen sayfalar, tarlanın çeşitli yerlerine rüzgârın sırtına binerek uçuşur, attığım her adımın öncesinde, bir çiçek kafasını kaldırıp, ölümün ona gelip gelmediğini hesaba katmaya çalışırdı. Ben o tarlada masum bir kız çocuğu olarak değil, çiçeklerin katili olarak yürürdüm. Çiçeklerin bir kalbi olsaydı, onlara uzanan parmaklarımı gördükleri anda yerlerinden çıkacak gibi çarpar, çiçeklerin parmak uçlarıma yayılan kokusu onların döktüğü kanlar olurdu.

Bir çiçeği parmak uçlarında öldürdüğümde kendimi bir adamın sevdiği kadın olarak düşlerdim, o adamın kollarında öldüğümü düşünürdüm ve parmak uçlarıma doluşan kokuyu soluduğumda kalbimin atışları asileşirdi.

Bir çiçeği bir diğer çiçeği koparmak için ayaklarımın altında ezdiğimde, kendimi bir adamın hiç sevmediği o kadın olarak düşlerdim, o adamın diğer kadının kollarında benden uzaklaştığı anı izler, acımdan öldüğümü düşünürdüm ve parmak uçlarıma doluşan kokuyu soluduğumda kalbimin atışları ağırlaşırdı.

Yanılmak, ayak bileklerine geçirilmiş paslı zincirlerden kurtulup benden uzaklaşmaya başladı, Barlas, kalabalığı aştı, adımları bana yöneldi ve Kıvılcım'ın gözlerine bulaşan şaşkınlık, yüzüme gökyüzünü saran koyu renk bulutların içine gömülmüş yağmur damlaları gibi dökülmeye başladı.

Kalp atışlarım onun attığı her adımda hızlandı, o bana yaklaştıkça göğsümde gürleyen duygular birbirlerinin boğazlarına sarıldılar. Karşısında her zaman olduğumdan daha dik, daha kendinden emin, daha cesur dikildim. Kıvılcım'ın kalabalığa karışarak benden uzaklaşan bedeni, normal şartlarda güvenimi sarsarak cesaretimi kırabilecek bir ayrıntıyken bu defa bunu umursamadım.

"Bana ayırabileceğin birkaç dakikan var mı, Gülçehre?" diye sordu, müzik sesini yutmamıştı, gözlerim gözlerinden ayrılmadı. Başımı salladım. O da başını aşağı yukarı sallayıp, "Seni çok kırdım, öyle değil mi?" diye yeni bir soruyu gündemimizin konuşulduğu masaya yatırdı.

"Evet," dedim açıkça. "Bir gün öncesine kadar seni kırdığını düşünen kişi benken, şimdi karşımda duruyorsun ve sana kırılıp kırılmadığımı soruyorsun. Evet, sana kırıldım."

Gözleri yüzümün her zerresinde yüzümü hafızasına mıhlamak istiyormuş gibi dolaştı. Kirpikleri ışıkların altında kızılımsı bir sarı renginde görünüyordu, oysa bu kirpiklerin daha koyu, siyaha yakın görüldüğü zamanlar olmuştu. Sıkıntılı nefesi dudaklarından dökülerek geleceği çizen zamanın içine yayıldığında, bakışlarımız birbirinden ayrılmadı ama Barlas'ın dudaklarında geleceğe kaynayacak kemikler olan kelimeler dökülmedi.

"Hazal'ın sana haddinden fazla yüklendiğini düşünmüştüm, çok küçük bir an için o da böyle düşünmüştü. Aranızda ne geçti bilmiyorum, belki de birbirinizi tanıyordunuz ama insanların karşısında iki yabancı gibi davranıyordunuz. Her ne olursa olsun, onun söylediği şeylerin altında ezilen ben oldum. Sana karşı kendimi suçlu hissettim. Suçluluğu ruhumda hissettim." Barlas, sadece beni izliyordu, yanımdan gelip geçen bedenlerin bakışları bize kısaca uğruyor, çok geçmeden o bakışlar bizden sökülüyordu. "Ama bana öyle bir Barlas gösterdin ki, o gece zor durumda olduğumda kibarlığını hissettiğim adamın yere düşen gölgesiyle şu an karşımda duran adamın yere düşen gölgesinin aynı renge sahip olduğuna inanmıyorum."

"Çok dolmuşsun," dedi sadece.

"Nedenini hiç sorguladın mı peki?" diye sordum açıkça. "Ben hayatım boyunca kendimden başka kimseyi kırmadığım için içimde hiç vicdan mahkemesi kurulmamıştı. Sen geldin, senin yüzünden ilk kez o mahkemede kendimi yargıladım ben. Sonra kendime yaptığımın ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu yüzüme öyle sert çarptın ki..." Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum, neden böyle birisi olmadığını hissediyorum ama karşımda duran kişi tam olarak böyle birisi?"

"Seni bu kadar incittiğimi bilmiyordum," dedi. "Ama seni incitecek hiçbir şey yapmadım. Sana karşı ağzımı bile açmadım."

"Yaptıklarını anlamam için sesini duymaya ihtiyacım yoktu, gözlerim bana yetti." Gözlerinin içine baktım. "Kursa yanında ge-

tirdiğin kadına gösterdiğin o davranış biçimi zaten çok yıpratıcıydı, çok kötüydü. Onun hür iradesiyle olan bir şey olduğunu savunabilirsin ama bu konuda en az onun kadar sen de suçlusun. Karşındakinin nasıl bir karakteri olursa olsun bir insan olduğunu, kötü bir kalbin bile kırılabileceğini hiç mi düşünmüyorsun?”

“Sen bir kadına böyle davrandığım için mi kırıldın bana?” diye sordu, sesindeki şaşkınlık hissedilirdi. Başımı salladım.

“Ya başka ne için olacaktı?”

“Şura'nın sana söyledikleri değil miydi seni kıran? Öyle bir kadınla seni muhatap etmiş olmama kırılmadın mı?”

“Öyle bir kadın deyip durma,” dedim sertçe. “Ona fiziksel müdahalede bulunduğum için zaten derin pişmanlık içindeyim, bir de onu küçümseyerek daha kötü hissetmeme neden olma lütfen.”

Barlas, ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. Bir okyanusun ortasındaydı sanki, içinde durduğu sandal her yerinden su alıyordu, yüzmeyi biliyordu ama sandala olan sevgisi yüzünden sandalı terk edemiyordu. Sandal batarsa yüzerek kıyıya taşıyabileceği bedenini kurtarmasının imkânı olmazdı ama şimdi sandalı terk etse, yaşam ona yeşil ışığını yakabilirdi. Kararsızlık, kalbi ve mantığı arasında kurduğu köprünün altında yükselen alevlere itmekle tehdit ediyordu onu.

“Sen çok mu iyi bir oyuncusun yoksa gerçekten böyle bir kız mısın anlayamıyorum,” dedi karman çorman bir sesle. Gözlerinin içinde asılı duran gözlerime bulaşan soru işaretleri onu burnundan sert bir nefes vererek gülmeye teşvik etti. “Özür dilerim,” dedi. “O gün yaptığım şey, benim savunma mekanizmamdı.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Şu kıvrıkcık kız ve sen bana öyle bir tavır sergilediğiniz için kendimi kanıtlamak istedim,” dedi ve güldü. “İyi yönde değil, kötü yönde. Çünkü aslında o kız beni kendimle yüzleştirdi o gün. Tuhaf ama sanki benimle ilgili her şeyi biliyormuş, hatta benim bile bilmediğim şeyleri biliyormuş gibi kendinden emin konuşuyordu. Duymaya alıştığım şeylerin dışında bir şey duymak benim için kabul edilemezdi.”

Dürüst itirafı anlık kelimeleri boğazıma dizse de gözlerinin içine kendimden emin gözlerle bakmaya devam ediyordum. “Ne olursa olsun böyle bir insan olduğuna inanmak istemiyorum,” diye tekrarlardım. “Belki öyle bir adam gibi görünmek sana iyi hissettiriyor olabilir ama emin ol, karşındaki hiçbir insana iyi hissettirmiyor. Senin için deliye dönen, yanından ayrılmayan o kadınların tümünün kalbinde derin yaralar açıyor.”

Sertçe yutkunup indirdiği kolunu kaldırdı, parmaklarını soğuk renine bastırıldığı viski kadehini dudaklarıyla buluşturup, içkiden aldığı yudumun içine söylediklerimi katar gibi viskiyi içti. Sarı gözler gözlerimden ayrılıp arkamda uzanan kalabalığa çevrildi, mekânın tavanında yanıp sönen ışıkların parıltıları gözlerinin içini bir şehrin gece yarısı sergilediği manzarayı anımsatıyordu.

“Şura’nın söyledikleri konusunda...”

“Konuşup anlaştık,” dedim. “Aramızda bir sorun yok.”

“Yine de hak etmediğin şeylerdi.”

“Sorun değil. İnsanlar her zaman hak ettiği şeyleri yaşamazlar.”

“Üzgünüm,” dedi. “Artık beni görmezden gelsen bile haklısın.”

O an düşüncelerimin arasında bir fikir doğdu. Her ne kadar onu yok sayıp hayatıma devam etmek istesem de Evren’e verdiğim sözü tutmam gerektiğini düşünüyordum. Benim için sadece bir roman sayfasında yazılı kalacak, bir filmin eskiyen bir sahnesinde yaşayacak o şeyi yapmak, kendimi bir kâbusun içine hapsetmişim gibi hissettirecekti ama parmaklarım buzlarından çözölen bir kar çiçeği gibi çözölerek bileklerime o gücü itti. Elimi kaldırıp Barlas’ın koluna dokundum.

“Sorun değil,” dediğimde gözleri paramparça olmuş elmaslardan fışkıran ışıkları içine doldurmuş ama o ışıklar durmamış, gözlerini yırtıp taşmış gibi parlıyordu. Bu yakınlığa mecburdum, bu yakınlık beni ya ondan daha uzağa fırlatacaktı ya da tam dibinde, karşısında, gözlerinin içine baktığım yere bağlayacaktı. Şura’nın kırgın gözlerini hatırladım, Hazal’ın öfkeli bakışlarını, Arzu’nun ifadesine sinen hırısı... Hepsinin asıl sebebinin gözlerinde benim yansımam vardı.

Utanç birkaç saat sonra saklandığı yerden çıkarak beni sobeleyecekti ama sorun değildi.

“Beni...” dedi, dişlerini sıkıldığını gerilen çenesinde sayesinde fark etmiştim. “Beni affettin mi?”

“Bana bir şey yapmadın,” dedim kuru bir sesle. *Ama diğer tüm kadınlara bir şeyler yapmıştı.* Belki hem Evren’in istediğini yapıp hem de diğer kadınları ondan uzaklaştırarak kırılacak diğer kalplerin içini biraz soğutabilirdim. Yeterince kalp kurmuş bir adamın kalbinin kırılması beni üzmemeliydi. Yine de içimde damar gibi atan bir merhamet duygusu vardı ki, onun tenine dokunduğum an avucumdan içeri alev gibi akarak içimi dolduran bu his, merhamet duygusunu ateşe vererek harlandırılmıştı.

Elimi yavaşça geri çektiğimde Barlas birden bileğimi kavradı, gözlerim onun gözlerinde gökyüzünden kayarak intihar eden bir yıldızın söndüğü gibi sönerek karanlığa boğuldu.

Bizi dışarıdan izleyen bir çift gözün zehrinin nefesini ensemde, düşüncelerimde, tenimde, ruhumun derinliklerinde hissettim. Barlas bileğimi tutarken gözlerim omzumun üzerinden dans eden kalabalığa çevrildi. Birbirine yakın duran bedenlerin oluşturduğu aralıktan gördüğüm bedenın sahibini tanıyordum. O bedenın sahibinin buz gibi bakan gözlerinin rengini, o gözlele rengini paletimden fırçanın ucuylla aldığım bir rengi tuvale sürdüğüm gibi ben sürmüştüm sanki. O gözlelele rengini öyle iyi biliyordum ki, o gözlelele rengi benim parmaklarımda, benim paletimde, benim fırçanın ucunda var olmuş gibiydi.

Yüzü, beyaza esir olmuş, rengini almamış bir heykelin yüzü gibiydi. Gözlelele, o heykelin oyularak açılmamış, şekillenmemiş, var edilmemiş gözlelele gibi ifadesizdi. Tıpkı o heykel gibi cansızdı, o heykel gibi soğuk, o heykel gibi beyaz ve sertti. Barlas'ın bakışları baktığım yöne çevrildiğinde, bileğimde çarpan nabzın hareketlelelele parmak uçlarına is lekelerlelele gibi siniyor olmalıydı.

“Evren,” diye mırıldandım, Barlas'ın bileğimi kavrayan parmaklarının gevşediğini hissettim.

"Arkadaşın mı?" diye sordu, sonra, "Evet, o sanırım," diye ekledi.

Bileğimi onun gevşeyen parmaklarından çekip kopardım, gözlerim Evren'in buz gibi bakan gözlerinden ayrılmadı ama o bakışlar çoktan benim kıyımından ayrılmıştı.

"Gitmeliyim," dedim hızlıca.

"Sorun ne?"

Gözlerim kısaca Barlas'a çevrildi. "Dışarı çıktığımızı bilmiyorlardı, endişelenmiş olmalılar," diye saçmaladım, gözlerim yeniden oraya döndüğünde, Evren orada yoktu.

"Arkadaşlarına hesap mı verirsin hep?" diye sorunca, içimde volkan gibi patlama seviyesine yükselen gerginliği gözlerime çizerek ona baktım. Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ona emanetsin sanırım."

"Ben kimseye emanet değilim," dedim sertçe. Ardından derin bir nefes aldım. "Şimdi gitmem gerekiyor."

"Peki," dedi Barlas, şaşırmış gibi duruyordu. "Bu arada çok farklı görünüyorsun." Ona anlam veremeyen gözlerle bakınca gülümsedi. "Yani giyim tarzın ve makyajın, her zamankinden farklı. Güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim," dedim hızlıca. "Şimdi gidiyorum, sonra görüşürüz."

Ağzını açmasına bile izin vermeden hızlı adımlarla ondan uzaklaşmaya başladım. Ruhumda bir sessizlik vardı, düşüncelerim ne kadar gürültücü olsalar da ruhum hep sakindi ama şimdiki sakinliği her zamankinden farklıydı.

Gözlerime yerleşen ilk görüntünün sahibi Yavuz oldu, bakışlarını onun yüzüne dikerek hızlıca önünde durduğu masaya doğru ilerlemeye başladım. Yavuz'un karşısında yüzünde huysuz bir ifadeyle dikilen Kıvılcım'ı gördüm, Evren'i arayan gözlerim onun arkasında bir toz bulutu gibi dağılan yokluğuna bile rasılamadı. İçimdeki huzursuzluğun genişleyerek, yaşlı bir ağacın dallarının yere düşürdüğü gölgeleri içime serdiğini hissettim.

"Bu hareket çok yersizdi, saçmaydı," dedi Yavuz sertçe, tam arkasında durup gözlerimi Kıvılcım'a sabitledim. Gözlerini devirip kok-

teylinden bir yudum aldı, mezarlardan toplanan kurumuş çiçekleri anımsatan ifadesi, içine işlenmeye başlayan öfkenin tenine ait bir renk gibi duruyordu. "Beni duyuyor musun, Kıvılcım? En azından dışarı çıkıyoruz diyebilirdiniz, anlayışsız herifler değiliz, size karışmazdık. Ama öylece çekip gitmek, hem de hiçbir şey söylemeden toz olmak da neyin nesi? Ne kadar endişelendiğimi düşünebiliyor musun?"

"Bana bağırman bitti mi?" diye sordu Kıvılcım. "Hem Evren'e ne oldu öyle? Bir anda çıkıp gitti."

Kalbimi beni yaşama mühürlemek için saran damarlar, kalbimi durdurmak isteyen zehirli sarmaşıklara dönüşerek kalbimi boğmaya başladı.

"Sakin adamın bile sinirlerini tepesine topladınız. Mustafa Kemal amca aramasaydı burada olduğunuza ihtimal bile vermezdik. Hadi sen bana inat yapıyorsun, ramam ama çitlembiği neden buna alet ediyorsun?"

"Ben kimseyi bir şeye alet etmedim, Yavuz," dedi Kıvılcım sertçe. "Sıkıldık ve çıktık, sana da öfkelenmişim."

"Çocuk musun sen? Öfkelen-diysen gelirsin kavga ederiz, evden kaçmak ne oluyor? Sana bir yere gitme diyen yok, giderken haber versen yeterli."

Kıvılcım'ın gözleri bana doğru kaydı, bakışlarını yeniden Yavuz'a çevirdi. "Bunu evde tartışalım. Şimdi sırası değil."

Yavuz, omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı. "Hadi benim sevgilim deli, peki sana ne oluyor? Ben seni aklı başında bir kız zannederdim."

Utanarak, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Hiç şirinlik yapma bana," diye homurdandı Yavuz. "Gerçi suç sende değil, ben benimkini biliyorum, benimkinin başından her türlü cinlik çıkar."

"Ya sen neden bana giydirip duruyorsun?"

"Oğuz Atay Katlanamayanlar romanını kesinlikle bana yazdı, artık katlanamıyorum senin şu asiliklerine," deyince bir an ben de

Kıvılcım da Yavuz'a bakakaldık. "Ne? Bilmiyor musunuz? Yine cahilliğe maruz kaldım..."

"Çünkü o romanın adı..." diye fısıldadığımda, Yavuz bana kötü kötü bakrı.

"Bak yine yanlış bir isim falan söyleyip sinirlerimi zıplatmayın benim. Açın da iki sayfa kitap okuyun evden kaçacağınıza. Sherlock'un yazdığı Hamlet'i bile okumadığınıza o kadar eminim ki... Cahil bir nesil yetişiyor. Sonra da böyle evden kaçıyorlar işte."

"Kimin kimin?" diye sordu Kıvılcım.

"Sus, seninle muhatap olan yok. Ceza olarak bu gece..."

"Ee?"

"Ceza olarak ama tamamen ceza yani, yoksa hiçbir şekilde kendimi düşünmüyorum ben. Kendimi bu uğurda feda ediyorum, efor harcayarak..."

"Şu Hamlet'in konusu nedir? Onu söyle, söz istediğin cezaya karlanacağım senin için," dedi Kıvılcım. "Söyle hadi."

"Şimdi Hamlet'in..." Yavuz durup kollarını göğsünde bağladı, bir parmağını kaldırıp çenesine koyarak düşünmeye başladı. "Hamlet'in konusu tam olarak şey..."

"Ne?"

"Şimdi bu Hamlet çok yalnız bir adam, tamam mı?"

"Ee?"

"Hamlet bir gün çıkıyor bahçeye volta atmaya, kafalar kıyak, canı da sıkın, yıldızlar falan yanıyor böyle gökyüzünde... Ortam tam şiir yazmalık. Hamlet bir de ne görsün, Viktorya sarkmış balkondan Hamlet'e bakıyor. Hamlet, Viktorya'yı başta gökteki dolunay sanıyor, kadın öyle bir güzel..."

"Viktorya kim?" diye sordum hayretle.

"Bizim Hamlet'inki."

"Peki Hamlet'in bundan haberi var mı?" diye sordu Kıvılcım, müziğin sesi her ne kadar kaburgalarımı zonklatıyor olsa da onları net bir şekilde duyabiliyordum.

"Kızım sen salak mısın? Bir insan sevgilisinden nasıl haberdar olmasın? Gerçi doğru, benim senin nerede olduğundan haberim bile yoktu. Neyse, işte Hamlet diyor, 'Aya baktım seni gördüm, sana baktım ayı gördüm', bak iyi dinle, bu laf burada patladı. Viktorya'nın kalbi nasıl ama biliyor musun? Yokuşu alamayan Tofaş gibi atıyor," derken ağzından motor sesi çıkaran Yavuz'a bakakaldım.

Kıvılcım gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz daha anlat, tam bir özet olmadı bu."

"Sonra Hamlet diyor ki Viktorya'ya, bak dinle, burası kilitletim. At bakayım diyor o saçlarını aşağıya, Viktorya bir atıyor saçlarını, Hamlet ne görsün, kadın Rapunzel... Hamlet tutuyor saçlarını, tırmanıyor balkona. Balkondan sonra yaşananları sen düşün, ben anlatırsam çitlenbik tarla domatesine döner..."

İma ettiği şey yanaklarını kızartırken, "Şu kası, dövmele görününün altında gizlenen kişiliğe nasıl oluyor da âşık olabilmişim ben anlam veremiyorum artık, adam klasikleri bile okumamış," dedi Kıvılcım gözlerini devirerek.

"Asıl sen yanlış klasığı okumuşsun, benim izlediğim ilk yetişkin filminin türü bile klasikti."

"Aynen, klasikleri seversin sen. Özellikle Evren'in arabasını..."

"O bir araba değil, Impala. Yetti artık, bir daha ona araba dersin bu ilişki konusunda oturup düşünmem gerekecek."

İkisi tartışmalarına son hız devam ederlerken mekânın açılan demir kapısının yarattığı küçük boşluktan sokağın derinleşen karanlığına baktım. Evren burada değildi, belki çıkıp gitmişti, belki gördükleri beni ona yanlış aksettirmişti, belki sadece burada olduğumuzu görüp emin olduğu için ortadan kaybolmuştu.

Geceye açılan kapıdan dışarı çıktım. Ruhumun apse yapmış gibi ağrıdığı bu zaman diliminde, bundan sonraki tüm yaşayacaklarımı içine aldı. Beni kirpiklerini bir tabut kapağı gibi kullanarak üzerime kapayan mahzen yeşil gözleriyle gecenin kollarında karşıladı.

Adımlarım, sokak lambasına yaslanmış beni izleyen adama doğru düşürmeye başladı. Attığım her adım, kendimi geride bırakıp bir yabancıya dönüşmesine izin vermeme neden oluyordu.

Yeşil gözlerin sahibinin önünde durduğumda, o gözler üzerime atılan mezar toprakları gibi üzerime dökülerek gözlerime bir mezar taşı misali saplandı.

Dünyanın en güzel çiçeklerini yetiştirdiği o uçurum, onun yeşil gözlerinin kıyısında başlıyor, uçurumun dibi kan rengindeki dudaklarında son buluyordu. Bir eli usulca yanağıma kayınca, şaşkınlık nabzımın sarsılmasına neden oldu.

Zaman, içinde çocukluğumu ağırlayan bir beşik gibi sallanmaya başladı.

“Bir daha,” dedi, sesi kıyılarımlı altüst eden deprem ile kabarmış bir dalga gibiydi. “Bir daha sakın ona dokunma.”

Her kadının kaburgasında bir çiçek büyür,

Bir adam ölür.

Kaburgalarımda ilerleyen ölümün gözlerinde olduğunu, tarlasında var olmuş kalbini zehirleyen bir çiçek olduğumu düşündüm.

Gözlerimiz birbirlerinden hiç ayrılmadı.

“Ben sadece...”

“Bir daha,” dedi rüzgârı ortadan ikiye bölen erkeksi sesiyle. Gözlerine sokak lambalarından sim gibi dökülen ışıklar düşüyor, o ışıklar gözlerinin harabesini taşıyan şehre yeniden güneş gibi doğuyordu. “Sakın ona dokunma.”

“Habersizce bura-”

“Bana dokunabilirsin.” Sesi, suratıma babamın çarptığı bir kapı gibiydi. Gözlerim gözlerinde, babamın suratıma geçirdiği ilk tokadın izi gibi asılıp kaldı.

Hafifçe eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırırken, o buz gibi bakan yemyeşil gözlerinden ilk kez lavların aktığını görüyordum. Buzlar kırılmış, çatlaklardan alevler sızmaya başlamıştı.

“İlla kaburgalarında birini öldürecekse, bu o adam olmamalı,” diye fısıldadı.

Elimdeki stetoskop ile gizlice babamın çalışma masasına girdiğim o geceyi hatırladım. Babam, kolu yere sarkmış, geniş çalışma koltuğuna yayılmış, derin bir uyku hâlindeyken, korka korka ona

yaklaşıp stetoskopun ucundaki aparatı kalbine bastırdığım, korka korka uyanmaması için dua ederek kalbinin atış seslerini dinlediğim o geceyi...

O geceye kadar babamın göğsünde bir kalp taşıdığına inanmıyordum.

O gece, kalbinin atış sesleri zihnime doluşup, ruhuma yakmaya çalıştığı çocukluğumdan tutuşturmayı başardığı parçalar kül gibi yağarken, gözlerimden akan yaşlarla onun uyuyan güzel yüzünü izlemiştim.

Babamın bir kalbi vardı.

Babamın içinde beni taşıсын ya da taşımasın, çarpan bir kalbi vardı.

Elimi kaldırıp avucumu Evren'in göğsüne bastırdım. Evren'in yeşil gözleri gözlerime benim göz çukurlarımdaymış, bana aitmiş gibi yakındı. Gözlerinde mahzenin karanlık duvarlarını kaplamış yosunlar, kalbinde bir deprem vardı.

Kalbinde avucumu yakan bir yangın vardı.

"Söylesene," dediğimde kaşları çatıldı. "Ben mahzenin gözlerine bakarak mahzenin kalbine dokunursam, mahzen o gece kıldığım eline rağmen beni yakalayıp, ona ait yapmaz mı?"

Güvenin Kuyuları

Bakışları, uzun zamandır görmediğim denize çıkacağını bildiğim o sokakta yere düşen her bir sabırsız adımım gibiydi.

Sorumu taşıyan tüm harfler boyunlarını büktüğünde, gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. İçimde kırgınlıklarımı biriktirerek var ettiğim bir okyanus taşıyordum, ona o okyanusu hiç göstermemiştim ama sanki ucunda durduğu uçurumdan aşağı sarkıttığı bakışları okyanusumdaydı ve ben ona hiç göstermesem bile o, içimdeki okyanusun farkındaydı.

Kalbinin üzerinde duran avucumu yakan yangının ateşleri kolumdan kalbime doğru tırmanmaya başladığında, Evren'in yeşil gözlerinde bir orman vardı ve o orman, kalbinde büyüyen alevlerle cayır cayır yanıyordu. Avucunu elimin üzerine bastırınca, ona dokunmak bir mezar oldu ve toprak usul usul üzerimi örtmeye başladı.

Sorduğum sorunun cevabı onda değilmiş gibi sadece yüzüme bakarken, gözlerindeki yangın tüm düşüncelerime uzanıp onları kül edebilecek kadar kuvvetlenmişti. Parmakları, elimi olduğu yerde sabit tutmak istiyor gibi tüm gücüyle elimin üzerinde duruyordu; bir an bana dokunurken parmak uçlarının sızladığını hissettim. Birinin hissettiği bir şeyi nasıl olurdu da içime davet edebilirdim? Belki de böyle hissetmiyordu. Düşüncelerimi ondan uzak tutmaya çalışıyordum ama o zihnimi allak etmek için kabaran bir dalga

gibiymi ve sonunda kıyıma çarptığında beni alabora edecekti, bunu biliyordum.

"Benim sana verecek bir cevabım yok," dediğinde buz buğusu gibi soğuk olan sesi, yüzümün kıyılarına yayıldı ve beni üşüttü ama gözlerindeki yangın hâlâ sıcaktı, beni yakmak istiyordu. "Benim kendime de verecek bir cevabım yok."

Ona neden diye sormak istesem de sadece gözlerinin içine baktım. Evren'in düşüncelerimi dağıtmasına, beni olduğumuz andan çıkarmasına ihtiyacım vardı ama uzayan dakikalar, gözlerimizin aynı çukurun içinde yan yanalarmış gibi birbirine bağlı durmasına neden oluyordu.

"O zaman bir daha soru sormam," diye fısıldadım, sesime yerleştirdiğim duyguyu ben bilmesem de o, o duygunun ne olduğunu biliyormuş gibi siyah, biçimli kaşlarını sertçe çattı. Ölüden beyaz olan tenindeki mavi damarlarının kabardığı saniyeleri sakinlikle izledim.

"Ben sana soru sorma mı dedim? Sen çocuk musun?"

"Sorumu cevaplayamazmıydın, öyle demedin mi?"

"Cevabım olmadığından cevaplayamam, cevaplamak istemediğimden değil," dedi yavaşça.

"O zaman bir dahaki soruma da cevabının olmayacağı ne belli?"

"Sormadan bilemezsin," dedi, elini yavaşça geri çekerken yeşil gözleri hâlâ gözlerimdeydi. "Yol yakınken bu oyundan vazgeçelim, eğer Kestiren seni rahatsız ediyorsa?"

"Beni rahatsız etmiyor," diye mırıldanıp elimi çektiğimde, Evren'in duraksadığını görür gibi oldum. "Kendini suçlu hissetmenin gereği yok. Onunla arkadaş olabilirim. Sadece, bu işin sonunda kalbini kırmak istemem."

"Senin birinin kalbini kırabileceğini sanmıyorum, daha çok insanlar senin kalbini kırıyor gibi," deyince, bakışlarımı yavaşça kaldırdım ve yeşil gözlerine daha büyük bir dikkatle baktım. Bu ona işkence çektiriyormuş gibi kaşlarını çatarak, bakışlarını ondan ayırdığım elime indirdi. "Tamam, onunla arkadaş ol," dedi sakin bir sesle. "Ama ona dokunmana gerek yok."

"Ona dokunmadım," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi tekrar. "Sadece dokunmamaya devam et işte."

Bakışlarım yavaşça yüzünde dolandı, bana karşılık vermemesi beni cesaretlendirdi ve o bana bakmazken, "Sana dokunmam seni rahatsız mı etti?" diye sordum açıkça, ardından yanaklarımın içini dişledim.

Kaşları tamamen çatılırken, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu sertçe. "Söylediklerimi hep böyle anlamaman gerektiği şekilde mi anlayacaksın sen?"

"Dokunmamam gerektiğini söyledin."

"Bana dokunma demedim," dediğinde sarmaşık yeşili gözleri gözlerime tutunmuştu. Yutkundum. "Ona dokunma dedim." Başını omzuna doğru eğince, yüzünde tanrının betimlemesi gibi duran güzellikler açığa çıktı. "Hem sana az önce demiştim ki... Bana dokunabilirsin, demiştim."

Kelimelerini zihnimden önce ruhumda hissettiğimde, bakışlarım zehirli sarmaşık yeşili gözlerden koparak onun boynuna indi ve bir süre bekledikten sonra, "Anlaması güç bir insansın," dedim, oysa içimde onu anladığına yemin eden biri vardı, o kişi bana ne kadar benzese de onu hiç dinlemezdim.

"Ne yaptım ki?" diye sordu yavaşça.

"Hiç."

"İçeri girip eğlenmeye devam etmek istiyor musun?" Bu soruyu garip bir merakla sormuştu, başımı kaldırdım ve gözlerinin içine tekrar bakıp asıl isteğimin ne olduğunu önüme koyup düşünmeden başımı iki yana salladım.

"Eve gitmek istiyorum."

"Benim de karnım acıktı," dedi, durup sadece yüzüne baktım, bu hep olan bir şeydi, yadırgamamıştım. "Benimle ıslak hamburger yemek ister misin? Aşağı sokakta küçük bir bar var, ıslak hamburgeri mükemmeldir ve daha önce hiç denedin mi bilmiyorum ama ıslak hamburger ve alkol oranı düşük, ucuz bira her zaman müthiş birer ikilidir."

"Hiç denemedim," dedim gülümseyerek. Bir an bakışları gülümsememe kaydı, donuk bakan gözlerinde bir şeyler görmeyi beklemediğimden bakışlarına yayılan o kısa duygu akımını kaçırdım ve kaşları çatılınca, gözlerindeki ifade hızla tuz buz oldu.

"İyi," dedi bana arkasını dönerken. "Dene o zaman."

Arkasından yürürken, "Olur," diye mırıldandım ama bana bakmıyordu. Arabaya atlamaktansa alt sokağa kadar o önde, ben onun arkasında yürüdük ve insanların köşelerine çekildiği saatlerde, eğlence sadece gece kulüplerinin dört duvarı arasındaymış gibi sokakta koca bir ıssızlık varken yalnızdık.

Yokuşu inerken diline diktiği sessizlik, baktığı yerde görmek istediği şeyi bulmuş gibi ikiye bölünerek, "Geldik," demesiyle son buldu. Omzunun üzerinden bana bakarak, "Islak hamburger sevmiyorsan başka şeyler de yiyebilirsin," diye mırıldandı. "Yanındaki insanlara ayak uydurmak zorunda değilsin, bazen insanlar sana ayak uydurmalı. Ya da kimse kimseye ayak uydurmaz ve herkes istediğini yapar. Kural basit, farklı olmaktan korkma." Ona anlayamayan gözlerle baktığımı görünce derin bir nefes aldı. "Demek istediğim, Gülçehre. Islak hamburger yemek istemiyorsan, başka bir şey yersin. Bu seni mızıkçı yapmaz."

"Ama sonuçta denemediğim bir şey. Ya çok seversem?"

"Herkes bir kez bile olsa ıslak hamburger yemiştir," dedi kaşlarının ortasında koca bir yarıkla bana aval aval bakarken. "Gerçekten yemedin mi?"

"Babam sağlıklı beslenmemden hoşlanmaz," dediğim anda kaşlarını kaldırıp sinir bozucu bir şekilde güldü, bu onun zehirli gülüşüyle ilk karşılaşmam değildi ama yine de yadırgamıştım. Bakışları yağ gibi kayarak kaldırırma indi ve derin bir nefes aldı.

"Babana hiç sordun mu, senin yerine nefes de alıyor muymuş? Kararları bir kenara bıraktım, artık sadece kalbinin atışlarını ve aldığı nefesleri sorguluyorum. Onlar da mı babana ait?"

"Ona kalırsa evet," dedim yamuk bir gülümseme dudaklarıma çizilirken. "Öyleymiş."

"Affedersin ama sıçarım öyle babaya," deyince bir an gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bana bakıp, "Kusura bakma," dedi sakince. "Ama sıçarım."

"Kızmiyorum sana. Genelde insanların üzerine sıçmak isteyeceği bir baba, doğru," dedim, bu onu şaşkına uğrattırken yavaşça gülümseyip omuz silktim. "Ama sorun değil, buna alıştım."

"Babanın üzerine sıçmak istememize mi?"

"Onun kızı olmaya."

Duraksadı, bir an ben de duraksadım. Bakışlarımı yol kenarında duran sokak lambasına çevirdim, sokak lambasının boyu kusaydı, başı öne doğru eğilmiş gibi duruyordu ve rengi de kırık sarıydı. Etrafı aydınlatan ışığın limon kabuğu renginde olması içime belirsiz bir huzur doldurmuş olsa da içinde olduğumuz konu şu an huzurlu hissetmemem gerektiği kadar rahatsız ediciydi.

"Böyle cümleler kurma," dedi, sesinde anlam veremediğim bir durgunluk vardı. Yokuşun sonuna kadar indi ve ellerini ceplerine sokup, "Biliyorum, sen bu cümleleri sırf afili görünsünler diye kuruyorsun ya da birilerinin sana acımasını beklediğinden de kurduğun cümleler değil. Senin içinden kopuyor bu cümleler. Bu yüzden kurma zaten."

"Neden?"

"Hayatımda hiç, birine sarılmak istemedim," dedi sert bir tonlamayla. "Ama sen böyle cümleler kurduğunda, seni kollarımın arasına almak istiyorum. Bunun nedenini ben de bilmiyorum ama bana çok yardıma muhtaç geliyorsun. Böyle gelmemeli. Yani sen bir insansın, bir insan bir diğer insan için böyle yaralayıcı şeyler düşünmemeli. Ben senin için düşünüyorum ve elimde değil, bunu durduramıyorum."

"Bana acıdığını düşünüp, bana acıdığın için üzülüyor musun?" Kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Yoksa başka bir şey mi?"

"Sana acımıyorum, seni yardıma muhtaç buluyorum. Sana yardım etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Belki bu bile sana kendini kötü hissettirir ama kötü hissettirmesin. Yani sana acıdığımı

faian yok. Garip bir duygu, sadece sana yardım etmen gerekiyormuş gibi. Anladın mı?"

"Hayır," dedim açıkça. "Birilerinin bana yardım etmek istemesine alışkın değilim."

Derin bir nefes alarak, "Boş versene, Gülçehre," dedi. "Yemek yiyelim."

Aklım karışmış gibi parmaklarımı alınma götürüp yavaşça alınımı kaşırken, "Kollarının arasına almayacak mısın?" diye sordum çat diye.

Evren bir an bana değil, alınma taşınan parmağıma baktı. Bakışlarının yoğunlaştığını fark ettiğimde, gözleri mahşer yerinde kopan çığlıklar gibi gözlerime indi. "Çok mu masumsun yoksa benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordu yavaşça. Bana doğru döndü, yokuşu yavaşça tırmandığı esnada sadece onu izliyordum. Yüzünün bir kısmına çarpan sokak lambasının ışığı, gözlerinin dibine oturmuş yeşilin daha da zehirli bir parıltı saçmasına neden oluyordu. Beni bileğimden tutmasıyla, göğsümün yukarı kabardığını hissettim ve çok geçmeden uzun, güçlü kollarını bedenime sararak beni kendisine yasladı. "Senin sınavın benim," diye fısıldadı bana sarılırken. Gözlerim belli bir noktaya daldı. Bu ânı kafamda netleştiremiyordum. Sanki o hariç her şey bulanıktı. Baktığım her yer pusluydu ama o bana sarılırken, yüzünü görmesem de turunduğum bedeni çok net görünüyordu. "Beni imtihana sokma."

"Yapmadım," diye fısıldadım ama güvenin kalbime kan gibi dolup, kalbimin o güveni içime pompalar gibi emdiğini hissediyordum. Parmaklarımı güçlü kollarına bastırdım ve o bana sarılırken ben, ona sadece güçsüzce dokundum.

"Yalan atma," dedi sadece.

"Atmadım." Kaşlarımı çattım. Bana böyle güvenli hissettirmesi ne kadar doğruydı? Onu anlamak çok zordu. Ama kalbimde hissettiklerimi de anlamıyordum. Evren'in parmakları yavaşça saçlarıma kayınca, bu dokunuş beni yaralı bir avmışım gibi geri çekilme dürtüsüyle, hayatta kalma arzusuyla doldurdu ama onun kollarında

zaten hayattaydım. Parmaklarının saçlarıma daldığını hissettiğimde, gözlerim usulca kapandı ve güvenin damarlarımda ilerleyen kan gibi içimde benden bir parça hâline gelmeye başladığını fark ettim.

“Sana kendin gibi olmayı öğreteceğim. Başkasının sana koşulladığı her şeyi bir kenara bırakmayı, kendin olabilmeyi, senin bir ruhun olduğunu, kalbinin sadece kan pompalamak için atmadığını, keşfetmen gereken bir Gülçehre olduğunu, senin eşsiz olduğunu ve bir daha hiç kimsenin bir sen daha olamayacağını öğreteceğim.” Cümleleri, bir masalı içine alan en büyülü kelimeler gibiydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evren’in düzenli nefesi sanki kalbimin içindeymiş gibi hissettiğim saniyelerde parmaklarının baskısı arttı. Saçlarımda parmaklarının değil, güvenin gezindiğini hissettim. “Sana her şeyi istedikleri gibi öğretmişler. Öğretmeleri gerektiği gibi değil. Yeniden bir çocuğu yetiştirir gibi yetiştirmek istiyorum seni. Çok yardıma muhtaçsın, bunu görmezden gelip yoluma devam edebilecek biriyim ama yapamıyorum.”

Şaşkınlık, zihnimin her yerindeydi. Bana sarılması, cennet ve cehennemnin buluşması gibiydi. Ona sokuluyordum, cennetin cehenneme sokulduğu gibi ve o bana sarılıyordu, cehennem sanki cenneti içine alıyor, alevler her yanı sarıyordu. Parmağımı yavaşça koluna bastırduğымda, derin bir nefes aldığını fark ettim ve nefesinin sıcaklığı usulca saç diplerime yağmaya başladı.

“Nasıl kendim gibi olunur, bilmiyorum,” diye itiraf ettiğimde, boğazım acıyordu. Bekledi, hiçbir şey söylemedi ve sadece beni kollarının arasında sıkıca tuttu.

“Biliyorum,” dediğinde çok uzun zamandan beri onun kollarının arasındaydım. Saniyeler, kangren olmuş bir koldan çekilen hisler gibi çekilerek tüm bedene dağılmışlardı. “Sana bunu öğreteceğim.”

Ona güveniyordum. Bu ne kadar doğruydı, sorgulamıyordum bile. Ona olan güvenim ansızın başlamamıştı aslında. Zehirli sarımaşık yeşili gözlerine baktığımda, gözlerinin yeşilinde zemheri soğuşunu hissettiğimde bile bu güven içimde hep vardı. Bu güven,

damarlarımın içinde ilerleyen kan gibiydi ve yine bu güven, kemiğimin içine birikmiş iligim gibiydi.

“Biliyorum,” diye mırıldandım bir çocuk edasıyla. “Öğreteceğini.”

“Bunu sana en başında göstermiştim,” dedi, bunu algılayamadım ama o bunu umursamadan tekrar konuştu: “Bu en başından beri ortadaydı.”

Bir müddet konuşmadım, o da sessizliğiyle bana eşlik etti ve güven, vurduğu kıyıları alabora ederek şehrimе yayılmaya başladı. Tsunami gibiydi, yükselmiş, vurmuş, şehrimi altına almış ve her köşeyi güveniyle doldurmuştu. Bir süre sonra Evren’in nefesinin yavaşladığını hissettim. İnsanlar yoktu, şehrin sesi yoktu, sadece bizi altına alan bir ışık ve başımızın üzerine gerilmiş gökyüzü vardı. Bakışlarım boşluktan kayarak karşıdaki cam duvarlardan oluşan bara kaydığında, iki genç kızın omuzlarını cama yaslamış gülümseyerek bizi izlediğini fark ettim. Farkında olmadan Evren’in kıyafetinin kumaşını avucumun arasına alarak sıkıduğımda, köşeyi elinde gazeteye sarılmış içki şişesi tutan yaşlı bir adam döndü ve adam bize bakmadan ilerlerken onu takip eden büyük, kahverengi bir sokak köpeğiydi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, kumaşı daha sıkı tuttum ve yutkundum.

Anlamış gibi, “Rica ederim,” dediğinde, içimdeki bütünlüğü sağlayan huzurdu.

Öylece durup onun nefes seslerini dinledim. Barın canı kapısı açılınca, rüzgâr çanlarının şangırtısı sokağa yayıldı ve bizi izleyen genç kızlar barın içine doğru kaçışırken, yaşlı, zayıf bir adam ılık çaldı. “Bu sokağın hasret kaldığı bir görüntü.”

Evren, yavaşça, kıyıma vurup kıyımı dağıtan bir dalga gibi geri çekilerek omzunun üzerinden yaşlı adama baktığında, avuçlarımın arasına kıstırdığım kumaş buruşmuştu. Kafenin girişlerine bağlı eski bir görüntüye sahip hoparlörün yavaşça titrediğini gördüm ve sokağa yayılmaya başlayan müziğin sesiyle eş zamanlı olarak, yaşlı

adamı genişçe gülümseyip elini salladı. "Güzel bir dansın ödülü iki ıslak hamburger, iki büyük bira."

"Anlamadım?" diye soracaktım ki melodinin tanıdıklığı beni duraksattı.

Evren, beni yokuşun kenarındaki kaldırıma çekerek, "Bedava ıslak hamburger yemek istiyor musun?" diye sordu ciddi bir sesle. Başımı salladığımda, "O zaman, dans et benimle," diyerek elimi yakaladı ve beni kendi etrafımda yavaşça döndürdü.

Bulutların üstünden, bıraktım ben kendimi.

Sonunu düşünmeden, duygular sarınca beni...

Dudaklarım benim bilincim dışında yukarı bükülürken, kan rengi dudaklarında gördüğüm de hafif bir tebessümdü. Elimini bırakmadan beni yavaşça kendine çekti ve bedenimi geriye doğru yurmasıyla sırtımı onun göğsüne yasladım. Genç kızlar, şimdi camın önünde durmuş gülümseyerek bizi izliyorlardı. Burnunu yanağımda hissedince, kalbimin atışları kulaklarımı patlatıp zihnime dolacak sandım. Gözleri gözlerime son derece yakın bir noktada yakalandı, yeşil gözlerine uzun uzun bakacaktım ki birden beni geriye itti ve ellerimiz, aramızda bir halat gibi gerilirken tam karşısında durup nefes nefese ona baktım.

Gizlice tuttum elini, yüzüne baktım usulca.

Gözlerin fısıldadı, ah, mutluluğu yavaşça...

Dişlerimi göstererek gülümsediğimi, Evren'in de ilk kez beyaz bir porseleni anımsatan yüzündeki çizgilerin derinleşmesiyle oluşan gülümsemesine bakarken fark ettim. Bir eli yavaşça belime kayınca, aramızdaki mesafe sifıra indi ve diğer elim avucunun içinde küçücük kaldı. Yavaşça dans etmeye başladık, bir süre sonra aynı pozisyonu koruduğumuz dansımız yavaşça hızlandı ve saçlarım onun yüzüne çarpacak şekilde beni döndürmesiyle, dudaklarımdan şen bir kahkaha döküldü.

Çiçeklerin kokusu, dalgaların şarkısı, rüzgârın fısıltısı...

Bir sana bir de bana...

Sessizce zihnimi terk ederek beni kollarının arasında tutan adama baktım. Yeşil gözleri, gözlerime her seferinde sırtıma saplanan keskin bıçaklar gibi düşüyordu. Beni belimden kavrayıp tekrar kendine çekince, bu yakınlığımızı tuhaf bulmadığımı fark etmek beni duraksatsa da elimde tuttuğum yalnızlık meşalesine nefesindeki sogağı bırakarak söndürmeye başladığını anlamıştım.

Bahçede hanımeli, gökyüzünde yıldızlar, yağmurun narin sesi...

Şimdi bir anlamı var.

Aşk nasıl da kırılgan, sus dedim ama olmadı.

Kalbimden ismin geçti, ah, kimseler duymadı.

“Yağmur başladı, Halil abi!” diye bağırdı kuzlardan biri. Şarkı hâlâ sokağa yayılıyor, yağmur damlaları sessizce dökrüğüm gözyaşları gibi seyrek damlalar hâlinde yeryüzüne düşüyorlardı ama gökyüzünde hâlâ yanan yıldızlar vardı. Evren, beni kendi etrafımda çevirince, yağmur damlalarının yüzüme düşüklerini hissettim ve dudaklarımdaki gülümseme genişledi.

Çiçeklerin kokusu, dalgaların şarkısı, rüzgârın fısıltısı...

Bir sana bir de bana...

Evren durdu, ben de durduğumda, artık yağmur yeryüzüne daha şiddetli düşüyor, bahar yağmuru bizi sıırıslıdam ederken elimde olmayan sebeplerden dudaklarımda kanser gibi bir gülümsemeye büyütüyordum.

“İçeri gelin!” diye bağırdı adam ama onu duymazdan geldik. Evren, ellerini yüzüme yerleştirip, büyük, beyaz avuçlarının arasına yüzümü alarak kaşları çatık bir şekilde gülümsekti. Saçları ıslandıkça ağırlaşıyor, siyah bukleleri alına yapışıyordu. “Hasta olacaksınız yahu!” Adamın güldüğünü duydum, ardından şarkı yavaşça son buldu ve camı kapı kapandı.

"Bedava ıslak hamburger kazandık," diye fısıldadı, dudaklarından akan yağmur damlaları dikkatimi dağıtsa da gözlerim yeniden yağan yağmurun etkisiyle kısık bakan yeşil gözlerini buldu.

"Sadece hamburger mi? Bira da kazandık."

"Evet," dedi avuçları hâlâ yanaklarımdayken. "Eğlendin mi?"

"Çok eğlendim," dedim dürüstçe.

Avucunu yanağıma daha sert bastırıp, gözlerimin içine bakan, "Ben de," dedi. "Bu şarkıyı çok severim."

"Ben de," dedim avuçlarının arasında olan yanaklarıma rağmen başımı hızlıca sallayarak. Yağmurun sesi öyle şiddetliydi ki, birbirimizi güçlkle duyuyorduk.

"Artık sadece sevmiyorum," deyince yutkundum. "Şimdi bir anlamı var."

Bazı şeylerin artık anlamı vardı. Biliyordum. Birlikte nefes almışsak, nefesin bir anlamı vardı. Birlikte susmuşsak, sessizliğin bir anlamı vardı. Gözlerime bakmışsa ve aynı anda ben de onun gözlerinin içinde kaybolmuşsam, gözlerimizin de bir anlamı vardı. Bana iyi geldiğini yok sayamazdım. Beni cehennem olarak gördüğüm bir yerden almış, cennete getirmişti. Düşünceleri terk ederek onun yeşil gözlerine bakmaya devam ettiğimde, bana bakışında anlamlar gizliydi. Evren gözlerimin içine bakarken bir mermer kadar pürüzsüz, soğuk ve beyaz görünüyordu.

Bardan içeri girdiğimizde, genç kızların gözleri üzerimizdeydi, gülümseyerek bizi izlerlerken aralarında dönen fısıldaşmanın konusunu az çok tahmin edebiliyordum. Böyle konularda tecrübeli değildim. Hiçbir zaman bir kız arkadaşımın yanına sokulup, gülümseyerek gördüklerimi yorumlayamamıştım. Babam beni bir kafesin içine koymuş, kafesin ortasındaki kızgın demire oturduğumda kestiği kanatlarım kafesin dibine yığılmıştı. Gözlerimin önüne saç telleri gibi düşen birkaç tutam anıyı kenara itip, babamın beni kapattığı kafeste olmadığımı kendime kanıtlamak ister gibi etrafıma bakındım. Bu bar, kahverengi ve krem renginin ağırlıklı olduğu, eskiz görüntüye sahip bir yerdi. Duvarlar krem rengindeydi, krem

rengindeki duvarların üzerine asılmış her tabloda, her posterde kah-verengi rengi bolca kullanılmıştı ve meşeden yapılma masa ve sandalyeleri de tıpkı tabloları gibi kahverengiydi.

İçerisi bomboştı. Dışarıdaki eski hoparlörlerin aynıları içeride de vardı. Kirişlerin üzerlerine bağlanmış, mekânın dört farklı noktasındaki yerlerini almışlardı. Çalan şarkı artık hafif, caz bir parçaydı. Üzerim ıslaktı, küçük adımlarla Evren'i takip edip cam kenarındaki masaya oturduğumuzda, yaşlı adam elini kaldırıp, "Islak hamburgeri hak ertiniz," dedi gülerek. "Bira içmediğinizi söylemeyin bana."

"Bira içeceğiz," dedi Evren sandalyeyi çekip otururken.

"Yirmi birinci yüzyılın genç şeytanları," dedi adam yeniden gülerek. "Genç ve âşıkсанız, bira içmek zorundasınız elbette."

Bir şey söylemedim, Evren de söylemedi ama adamın cümlesi uzun süre, uykularımdan hemen önce zihnime uğrayacak ve kelimeleri içime çöreklenecekmiş gibi hissediyordum. Yaşlı adam, ıslak hamburgerleri hazırlamak için tezgâhın kapağını kaldırdı ve içinden geçip ahşap kapağı indirerek sınırları belirledi. Genç kızlardan biri omzuyla diğerine vurduktan sonra gülümseyerek, "Sanırım sipariş vermenize gerek kalmadı," dedi sevimli bir sesle.

"Bir taneyle doyarsam, evet," dedi Evren kıza bakmadan. Islak saçları, beyaz alınının ortasında hâlâ ıslak olmasına rağmen bukle şeklinde duruyordu. Uzanıp siyah saçlarına dokunmak istediğimi fark ettiğimde, zihnimde kara bir çukur oluştu ve kaşlarımı çatarak bakışlarımı masaya indirdim. Onun saçlarına neden dokunacaktım ki?

Islak saçım yanağıma düştüğünde, güçsüz bir şekilde saç tutam-larını parmağıma doladım ve kulağımın arkasına sıkıştırıp Evren'e baktım. Dalgın gözlerle dışarıda yağın bahar yağmurunu izliyordu. Ona baktığımı hissetmişçesine birden bana çevirdiği gözleriyle burun buruna gelince, panikle gözlerimi tekrar masaya indirdim ama artık çok geçti, ona yakalanmıştım.

"Uzun uzun bana bakmaktan korkuyor musun?" diye sormasını beklemediğimden, şaşkınlık bir mürekkep olup içimdeki boşluğu

onun kelimeleriyle doldurdu. Dalgın bakışlarımı masadan çekmeden birkaç saniye kadar bekledim. Ne söylenirdi bilmiyordum.

"Bunun cevabını bilmiyorum," dedim. Ve sonra dürüst olmaya karar verip, "Açıkçası, seni ilk gördüğümde senin doğaüstü bir yaratık olabileceğini düşünmüştüm." Şaşkınlığını hissetsem de saçma düşüncelerimi bilmesi gerektiğini hissettim. Bana güven duyması gerektiğini düşünüyordum. Bana güvenmesi için, içimdeki saçma karmaşayı ona açmam gerekirdi, ki ben de şu an tam olarak bunu yapıyordum. "Seninle bu yola çıkmadan önce, benim için hayat okuduğum romanlardan, sayfalarını çevirdiğim mangalardan, izlediğim filmlerden ibaretti," dedim açıkça.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, bakışlarının yüzüme yoğun bir dalga gibi kabarak yaklaştığını gördüm. Yavaşça omuz silktim. "Sen de benim için okuduğum kitaptaki, sayfalarını çevirdiğim mangadaki, izlediğim filmdeki karakterler gibiydin. Sorun şu ki, ben o kitaplardaki başrol kızlar gibi değildim. Yani bazıları garip bir şekilde bana benzese de zamanla ben olmaktan çıkıp, kabuklarını kırarak özgürleşiyorlardı. Bense hep esaret altındaydım. Bir kafesim vardı ve o kafeste oturmuş, yere yığılmış hâlde duran kesik kanatlarımı izliyordum. Hiçbir zaman özgür olabileceğime inanmadım. Ruhum hep özgürdü, o kadar özgürdü ki, ruhumu koyduğum yerde hiç bulamadım ve onunla hiç, bir bütün olamadım. Ruhum kayıptı. Sen geldin ve kafesin kapısını açtın, kanatlarım orada kaldı ama yeni kanatlarım olabileceğine beni inandırdın. İyileşirsem kanatlarım uzayabilirdi, beni kanatlarımın yeniden var olabileceğine inandırdın. Çok erken belki bunları söylemek için ama ben o evin kapısından çıktığım an, kanatlarımın köklerinden sızlayarak tekrar uç verdiklerine inandım."

Yeşil gözleri şimdi ruhum gibiydi; kayıp olduğuna inandığını, koyduğum yerde bulamadığını, özgür olan ruhumı gibi. "İnsan karşısında senin gibi birini bulunca, onun gözlerine uzun uzun bakamıyormuş, bunu anladım." Bakışlarımı gözlerinden koptuğunda yanaklarım yanıyordu. Islak dudaklarımı yalayıp doğru kelimeleri

aradığımda bile beni izlediğini biliyordum. "Bazen çıkarıcının teki olduğunu düşündüğüm doğru ama seni yeni yeni ranıyorum. Çıkarların uğruna kullanmıyorsun beni. Değil mi?" Gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine baktığım an, sorum kaşlarını kaldırıp indirmesine neden oldu. "Bence kullanmıyorsun." Başımı iki yana salladım. "Yardıma muhtaç olduğumu söyledin, bana yardım etmek istediğini de söyledin..." Derin bir nefes aldım. "Kolay eğitilebilen bir çocuk hiç olmadım, olsaydım babamın istediği gibi, onun kızı olabilirdim. Belki sıkılıp yarıda bırakacaksın ama benim için attığın adımı, babam benim için hiç atmamıştı. Şimdi senin gözlerine uzun uzun nasıl bakarım? Gözlerine bakınca gelen ağlama hissini bilmiyorsun."

Söylediklerim onu yüzüme daldırmış gibiydi. Konuşmadan öylece gözlerime, yüzümün her zerresine bakarken ne hissettiğini, zihninin içinden geçen kelime öbeklerini, düşüncelerini merak ediyordum. Bilmek istiyordum. Belki bu çok bencilce bir istekti ama eğer mümkün olsaydı, zihnine parmaklarımı daldırıp ellerime kelimelelerin bulaşmasını sağlardım. Sonra da uzun uzun ellerime bakardım. Düşüncelerini parmak uçlarımda hissettiğim düşüncesi bile parmak uçlarımdan sızlamasına neden oluyordu.

"Gözlerime bakınca ağlamak mı istiyorsun?" diye sordu, söylediğim her şeyi zihnine mühürlemiş gibi sadece ağlama isteğime odaklanarak. Başımı yavaşça salladım ama gözlerinde uzun süre takılı kalamayıp yeniden masaya indirdim bakışlarımı. Ellerim masanın üzerinde duruyordu, parmaklarımı birbirine sürterek gözlerimi parmaklarımda gezdirirken, o da ellerini masanın üzerine koydu ve bakışlarım usulca kendi ellerimden ayrılarak onun ellerine kaydı. Uzun, kemikli beyaz parmakları, düzgün kesilmiş temiz tırnakları, bembeyaz derisini yaracak gibi görünen masmavi damarları vardı. "Çocuk gibi başını sallama, bir şey söyle bana."

"Söyledim ya," diye mırıldandım.

"Ellerime bakınca ne hissediyorsun?"

Ellerine uzanıp dokunmak istediğimi fark edince yutkundum.

"Hiç."

"Yalan söylüyorsun şu an."

"Hayır," dedim başımı iki yana hızla sallayarak. "Yalan değil."

"Gözlerini ellerimden çekmeden yalan söylüyorsun hem de."

"Saçlarımın maşası söndü," diye saçmaladım ellerine bakarken. "Yağmur yağdı üzerine."

"Üzerindeki siyah elbiseye de yağmur yağdı, bir daha giymezsın," deyince, üzerimde bana hiç uymayan, mini siyah elbiseyi anımsayıp bakışlarımı kucağıma indirdim. Elbise tamamen yukarı sıyrılmıştı. Mahcup bir hisle eteği aşağı çekiştirip gözlerimi tekrar ellerine çevirdiğimde, ellerini masanın ortasına doğru uzattı. "Yakından bak, eğer merak ettiysen."

Saçımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Niçin merak ediyim ki?" diye sordum kısık sesle.

"Bakışların merak ediyormuşsun gibi. Gözlerini ellerimden ayıramıyorsun."

Yutkunup, "İlgisi yok," diye fısıldadım, oysa elleri bir ressamın parmaklarından dökülmüş bir tablo gibiydi. Kesinlikle özenle çizilmiş gibi duruyordu.

Kusursuz ellerine baktığım esnada, ellerini masanın üzerinde biraz daha kaydırıp önüme kadar getirdi ve "Çocuğuna yeni bir oyuncak veren baba gibi hissediyorum kendimi. Bu evrede senin bu oyuncağı incelemen, seviyorsan hep oynaman, sevmeydiysen de köşede eskimeye bırakman gerekir."

Onun ellerine bakarken düşüncelerim bir nehrin içine düşmüş, yüzerek belirsizliğe giden bir dal parçası gibiydi.

Benzetmesi içimde garip bir hissi de beraberinde büyüttü. Elleri uzanıp büyük ellerini avuçlarıma içine alınca, Evren'in buz gibi teninin soğukluğu avuçlarıma yayıldı ve içimi bile üşüten tenine rağmen, göğsüme ateş düşmüş gibi hissettim. Gözlerimi ellerinden ayıramıyordum çünkü şu an bana baktığını biliyordum; bana öyle bir bakıyor olmalıydı ki gözlerimi kaldıramayacak kadar korkuyordum. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirince irkilsem de bunu ona yansıtmamaya çalışarak sabit kalmaya özen gösterdim.

Burnundan sert bir nefes verdiğini duydum. Ellerine dokunmak, uçuşumun ucunda durmak ve uçuşumun yüksek kayalıklarına vuran dalgaları izlemek gibiydi.

“Ellerin soğuk,” diye mırıldandım elimde olmadan. Parmakları parmaklarıma kanca gibi geçti ve parmaklarını bükerek elimin üst kısmına kapattığında, ellerimizin birleşerek bir yumruk olduğunu, bu yumruğun bir kalbe benzediğini düşündüm. Yutkundum.

“Senin ellerin sıcakmış,” dedi ifadesiz bir sesle, ifadesiz kısık gözleri de bende olmalıydı ama ona bakamıyordum.

“Ellerin büyük,” dediğimde başını salladığını hissettim.

“Senin ellerin görüldüğünden bile küçükmüş.”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim ama ellerimizin bir bütün olarak birbirine yaslı duran hâli, kalbimi ağrıtmıştı. İki büyük şişe bira yanıma konduğunda, sıçrayarak geri çekildim ama elim hâlâ parmaklarının mahzenindeydi. Kızıl saçlara sahip çilli kız gülümseyerek, “Hamburgerlerinizi getiriyorum ve ne olursunuz beni görmezden gelin,” dediğinde, yanaklarımdaki ısının arttığını hissettim. Diğer kız, birkaç masa ileride iri gözlerle ve koca bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

Evren bir şey söylemedi, onun sessizliği beni besledi ve kelimeler geri çekilerek bakışlarımdaki minnere yayıldı. Kız gülümseyerek yanımdan ayrıldığında, kızın kaybolduğu boşluğu izlemeyi sürdürüyordum ama profilimde yanan gözlerin de farkındaydım. Gözlerimi ona değdirmeden yavaşça ellerimize çevirdiğimde, “Sevdim mi?” diye sordu açıkça, sesindeki buz kütlesine rağmen sorusu sıcak sular olup başımdan aşağı dökülmüştü. “Oyuncağı.”

“Sevdim,” dedim ve birden elimi geri çekerek bira şişesini önüme aldım. “Teşekkür ederim. Oyuncak için.”

Gülümseyecek gibi olduğunu hissettim, alt dudaklarını yaladığını gördüm ve o da birasına uzanıp önüne doğru çekti. “Biranın tadı şiş gibidir,” dediğinde duraksadım, konuyu dağıtmak istediğini anladım. Bu kadarını anlayabilecek kadar zekâm vardı en azından...

"Ama ıslak hamburgerle birlikteyken onu seveceksin. Dünyanın en kirli içeceği ve en kirli yiyeceği bir aradayken muazzam oluyor."

"Kirli içecek mi?" Bir an biranın gerçekten sidik olup olmadığını sorgulayan gözlerle ona baktığımı görünce, başını geriye doğru atarak dudaklarını birbirine bastırıp gülmek için kendini sıktı.

"Çiş değil, merak etme."

"Ödümü koparttın," dedim iri gözlerle.

"Neden sana çiş içireyim?"

"Bilmem biliyor musun ama kokoreç de hayvanın bağırsağından yapılıyor, yani kaka yiyebiliyorsak neden çiş içmeyelim?"

"Bağırsağı temizliyorlar," dedi.

"Belki çışı de artırıyorlardır?"

"Bir an ikna olacak gibi oldum," dedi keyifle. Kızlardan biri önümüne ıslak hamburgerlerimizin olduğu servis tabaklarını bırakıp bir şey demeden uzaklaşırken, biranın nasıl açılacağını bilmediğim için gergin bir şekilde biranın kafasını izlemeye başladım. Evren anlamış gibi öne doğru uzanıp biramı önümden aldı, dişiyle tek seferde biranın kapağını açtı ve ağzından dumanlar yükselen birayı önüme bıraktı.

Hamburgerden bir ısırık alıp biradan koca bir yudum içtiğimde, bir an midem bunu kabul etmeyecek sandım ve ağzımdaki lokmayı güçlükle çiğnerken yüzümden dehşet içeren bir ifadeyle Evren'e baktım. Gülerek birasından uzun iki yudum aldı ve tek seferde ıslak hamburgerin yarısını ısırıp çiğnemeye başladı.

"Oha," dedim yanağım aldığım küçücük lokmayla kocaman şişerken. "Ayı mısın?"

"Ayıya ayıp ediyorsun," dedi keyifli bir şekilde o koca lokmayı iki yanağına pay ederek. Şiş yanaklarını izlerken lokmamı yutmayı unutmuştum.

"Vay canına, ağzını kocaman açıyorsun. Bir timsah gibi," dedim iri gözlerle, ardından biradan bir yudum daha alıp o çirkin tadın damağıma yayılmasını bekledim. Hamburgerimden büyük bir ısırık

alırken Evren çoktan diğer ısırtığı koparıp hamburgerini neredeyse bitirmişti bile.

“Timsah gibi mi?” Gülerek lokmasını çiğnerken bira şişesini işaret ve başparmağı arasına alarak kafaya dikti, ıslanan dudaklarını elinin tersiyle silip, “Üç tepsi midyeyi dinlenmeden yiyebilirim, iki kilo limonu yanında vermen yeterli olacaktır,” dedi keyifle.

“Çok sağlıksız,” dedim yüzümü buruşturarak. “Mide fesadı geçirirsin.”

“Hiç geçirmedim, midesiz olabilirim,” dedi ve birasından iki büyük yudum daha içti. “Üzerin hâlâ ıslak, hasta olursan sana bakıcılık yapmayacağım, bil bunu.”

“Beni eğiteceğini söylemiştin.”

“Evet, öyle demiştim. Sana bakıcılık yapacağımı söylememiştim. Hasta olursan kendine kendin bakarsın.” Burnunu çekip dudaklarını yalayarak hamburgerine baktı. “Benim bununla doymam imkânsızdı zaten.”

Hamburgerimden büyük bir lokma ısırarakken, gözlerini hamburgerime çevirdiğini görünce duraksadım. Hamburger ağzıma yakın bir yerdeyken yavaşça uzaklaştırıp, “Önündeki bitmedi bile, neden öyle bakıyorsun?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Kuş kadar miden olduğu için bana onu verirsin diye düşünmüşüm,” dedi gözlerini kısarak.

“Hayır, ben de açım.”

“Evden kaçtığın için bence onu bana borçlusun.”

“Değilim.”

“Sidik konusunda yalan söyledim, biradaki eşek sidiği, arıtılmadığı için de hafif kafa yapar. Gidip kus şimdi, ben de hamburgerini mideye indireyim.”

“İnanmadım.”

“İçine bir şüphe düştü sonuçta.”

“Düşmedi,” dedim kekeleyerek. “İçmiyorum ben bira, sen iç. Ben de afiyetle hamburgerimi yiyeceğim.” Hamburgerimi ağzıma yaklaştırdığım an, kaşlarını kaldırarak sırtıttı.

"İstersem seni kustururum."

"Yapma ama..."

"Çocuk gibi yapma ama dersin daha çok kustururum."

"Ama... Yapacak mısın?"

"Bilmem, hamburgerini verirsen yapmam."

Dudaklarımı bükerek, "Ama ben de açım," diye mırıldandığımda, bir an duraksadı, bakışları iki yana düşen dudaklarıma kaydı ve hızla oradan uzaklaşarak büyük bir donuklukla gözlerime tırmandı.

"Tamam, ağlama çocuk gibi. Ye hadi," dedi düz bir sesle.

Hamburgerimi ısırma, başımı iki yana sallayarak homurdanarak çiğnemeye başlamam bir oldu. Evren bana eğleniyormuş gibi bakıyordu ama gözlerindeki donukluk da hâlâ bıraktığım yerdeydi. Kafa karıştırıcı biriydi. Birden masaya abanınca, duraksayıp ona baktım ve uzun, güçlü parmağını dudağım boyunca kaydırıp, "Çocuk," diye homurdandı. "Döküp saçmadan yiyemiyor musun?" Parmağını geri çekerken, yakınlığı ve dokunuşu beni şoka sokmuş bir şekilde donmuş hâlde ona bakıyordum. Parmağına bulaşan ketçabı ağzına götürdü, parmağını yavaşça emip sırtını sandalyeye yaslayarak bana bakmaya başladı.

Göğsüme dikenleri bıçak gibi keskin güller yağıyormuş gibi hissederken, bakışlarımı hızla hamburgere indirip sertçe yutkundum ve çiğnemediğim yuttuğum hamburger boğazıma oturdu, derin bir nefes alarak biraya uzandım. Biradan uzun yudumlar alırken beni izlediğini bilmek beni daha da çıkmaza sürüklemişti. Biranın dudağımın kenarından firar ederek çeneme döküldüğünü hissettiğimde, tekrar parmaklarını tenimde hissedeceğim âni hayal edip panikle çenemi elimin tersiyle sildim, bira şişesini masaya koyarak yutkundum.

Dudaklarını birbirine bastırıp, "Eve gidelim," deyince, bakışlarımı dudaklarından ayırarak mahzen yeşili gözlerine çevirdim. "Kurulanır, ısınırın."

"Üşümüyorum."

"Bu, eve gitmek istemiyorum, demek mi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "İstiyorum."

"Yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Söylemiyorum," dediğimde hâlâ beni izliyordu. "Babamın bana öğrettiği tek iyi şey bu. Yalan söylememek."

Buna bir cevap vermedi. Bunun yerine bize ıslak hamburger hediye eden adama teşekkür etti, kızlara bahşiş bıraktı ve birlikte bardan ayrıldık. Biz bardan çıkarken yağmur hafiflemiş, neredeyse durmuştu ama gökyüzü son yaşlarını da akıtıyormuş gibi irili ufaklı birkaç damlayı dökmeye devam ediyordu. Yağan yağmurun yeryüzüne sinmesiyle yükselen huzur verici toprak kokusunu ciğerlerime çekerken, birlikte ara sokaklardan birine girdik ve her sokakta karşımuza çıkan yokuşlardan birini tırmanmaya başladık.

Yol kenarındaki saçakların altında çiçek satan esmer bir kadın sigara içiyor, etrafı izliyordu ve dükkânlardan çoğu kepenklerini indiriyordu. İlerideki gece kulüplerinden birinden bir grup genç şakaşarak çıkıp bizim ters istikametimizde yürümeye başladılar ve çok geçmeden yol kenarına koyulmuş iki büyük oyuncak kapma makinesini görünce, gözlerim iri iri açıldı. İçlerinde bir sürü oyuncak olan makinelerin camları arkasında yanıp sönen ışıkları izlediğimi fark eden Evren, bakışlarını makinelere çevirdi.

"Her gördüğün şeye kedi gibi gözlerini büyüterek bakmak zorunda mısın?" diye sordu. "Basit bir oyuncak kapma makinesi işte."

Derin bir nefes alıp, "Eskiden birkaç defa deneyip, birinde bile oyuncak kapamamıştım," diye homurdandım. "Yalan bu. Hileli."

"Beceriksizliğine kulif uydurma."

"Gerçekten hileliydi. Şu âna dek bunlardan oyuncak kazanan olmamıştır." Durup omzumun üzerinden ona baktım. "Olmuş mudur?"

"Herkes beceriksiz değil," dedi omuz silkerek.

"Sen kazanabilir misin?"

"İşim bile olmaz," dedi sadece. "Saçma sapan, çocuk çocuk işler."

"İşte, kazanamayacağını bildiğinden..."

Evren derin bir nefes alıp, "Kazanırsam ne olacak?" diye sordu birdenbire. "Velev ki şu zimbirtının içine bir gofret parası attım, karşılığında bana saçma sapan bir uzaylı oyuncağı verdi, oyuncağı mı yiyeceğim?"

"Bana verirdin," diye bir fikir sundum. "Filmlerde hep öyle olur."

"Karşılığında bana gofret mi alacaksın?" Gözlerini yüzümde gezdirdi, beni anlayamıyormuş gibi bakıyordu bazen.

"Oyuncak karşılığında gofret mi istiyorsun?"

"Belki ben de oyuncak karşılığında bir oyuncak istiyordum," dediğinde, anlayamadığım için ona soru işaretleriyle baktım. "Sen de bana bir oyuncak hediye eder miydin?"

"Ama ben kazanamıyorum ki."

"Eder miydin, etmez miydin?"

"Ederdim," diye mırıldandım.

Ellerini ceplerine koyup oyuncak kapma makinelerine doğru ilerlemeye başlayınca, ben de koşar adımlarla onu takip ettim ve Evren cebinden cüzdanını çıkarıp bir bozukluğu makineden içeri attı. Korkunç bir çatalı anımsatan kolların aşağı doğru indiğini gördüğümde, neredeyse cama yapışmış hâlde onu izliyordum. Evren, bütün dikkatini kollara vererek elini konsoldan çekmeden, "Hangisini istiyorsun?" diye sordu.

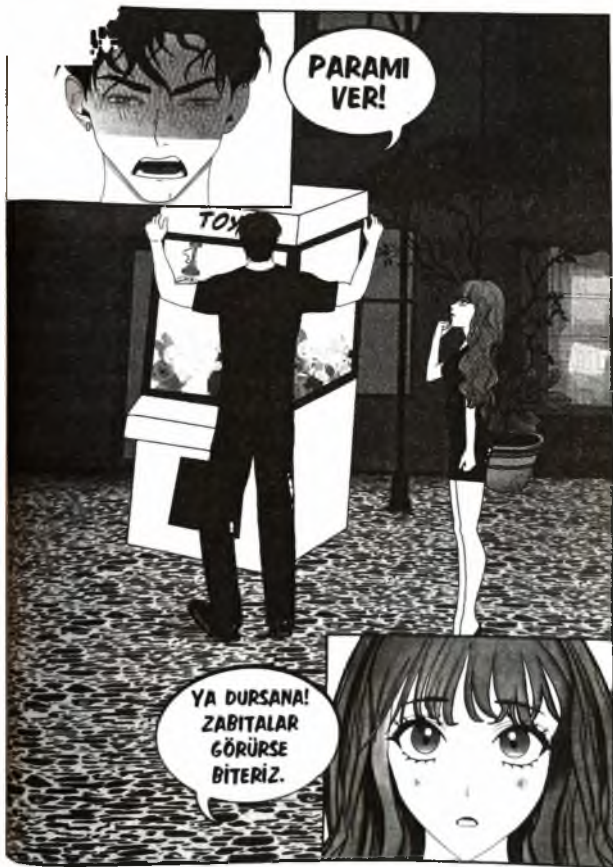
"Hangisi olursa, bence beceremeyeceksin, o yüzden en kolay hangisiyse onu al," dedim heyecanlı gözlerle.

"Seç işte," dedi sertçe.

"Şu," dedim parmağımı pembe bir oyuncağa doğru uzatıp. "Bu olsun."

Başını salladı. Konsolu yavaşça çevirdi ve saniyeler geriye doğru nüksederken, pembe oyuncağı büyük kolların arasına kısırdı. Gözlerim iri iri açıldı. Tam kollar yukarı çıkıyorken, oyuncak birden kolların arasından düşerek diğer oyuncakların arasına karıştı ve dev bir kahkaha dudaklarımdan dışarı dökülüyordu.

"Hadi lan oradan, hile var!" diye öfkелendi bir anda. "Gofret paramı çaldı bu makine." Kahkaha atarak cama vurduğumu görünce,

"Gülme," diye homurdandı. Makinenin etrafına birkaç kez vurduktan sonra, "Hırsızlık bu," dedi öfkeyle. "Geri versin."

"Beceriksiz," dediğimde bana öfke dolu gözlerle baktığını görünce, dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum ama hâlâ kahkaha atmak istiyordum şu an.

"Saniyeler bitti, ondan," diye homurdandı. "Tuttun beni konuşmaya. Saniye bitti orada. Bana iki gofret borçlusun." Bir bozukluk daha atıp konsolu kıracaktı gibi sıkıca kavradı. "Seçtirmiyorum sana oyuncak falan."

"Gofret borçlu değilim, sen beceriksizsin," diye söylendim ama bana bakmadan tekrar o korkunç kolları oyuncaklara doğru indirdi. Boyu uzun olduğu için çömelmiş, kafasını iyice cama yaklaştırıp dik dik oyuncaklara bakmaya başlamıştı.

"Sus," dedi. "Konsantrasyonumu bozma benim, cüçük kafalı çocuk."

"Yapamayacaksın."

"Git kötü enerjini başka yere yay, yaparım ben."

"Yoo, yapamazsın."

"Kızım sus," diye homurdanmasıyla, oyuncak tekrar kolların arasından kayıp düştü ve saniyelerin akmaya devam ettiğini görüp tekrar kahkahayı bastım. "Gülçehre!"

"Efendim, Evren?"

Evren'in birden kollarını açıp makineyi kucaklamaya çalıştığını görünce, korkuyla kollarını tutup, "Dur, tamam," dedim korkuyla. "Ayy, sökeceksin onu!"

"Paramı ver!"

"Ya dursana," dedim korkuyla. "Zabıtalara görürse biteriz."

"Paramı çalan bu şey, ben neden bitiyormuşum? Hırsız var!"

"Evren," dedim onu geri çekmeye çalışarak. "Beceremiyorsun işte, kabullen de gidelim, istemiyorum ben, tamam..."

"Beceririm," diyerek geri çekilip bana cins cins baktı, deri cüzdanından bir bozukluk daha çıkarıp makineye yerleştirdi. "Yine

alamazsam, makineyi söküp götürüyoruz ve içindeki bütün bozukluklarımı geri alıyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım dudaklarımı kemirip, gülmek için kendimi dizginlerken.

Evren, son derece dikkatli bir şekilde eğilerek konsolu sıkıca tuttu ve gözlerini kısıp, avına saldırmaya hazırlanan bir kaplan edasıyla makinenin kollarını izlemeye başladı. Kollar yavaşça indi, ağzını korkunç bir şekilde açtı ve saniyeler geriye doğru düşmeye başlarken, Evren pembe oyuncacı tek seferde yakalayıp dilini dışarı çıkarak ısırdı. Yavaşça oyuncacı yukarı çekmesiyle birlikte kaşlarını çokbilmiş bir şekilde kaldırdı. “Bebeğim, işte bu kadar,” dedi hırslı bir sesle. “Ver onu bana.”

Oyuncağı kaparak elime alırken, “Piglet!” diye bağırdım heyecanla, köşedeki çiçekçi kadının bize baktığını gördüm ama umursamadan yavaşça zıpladım. “İyi ki onu seçmişim!”

“Winnie The Pooh’ izler miydin?” Sorusu üzerine başımı hızlıca salladım ve hiç düşünmeden kollarımı onun boynuna sararken resmen onun üzerine zıpladım. Bir an ne yapacağını bilemiyor gibi öylece beklese de sonunda ellerini belime sardı.

“Piglet en sevdiğim!” dedim heyecanla. “Tam görememiştim bile, o olduğunu anlamamıştım!”

“Çocuk,” diye fısıldadı.

Çocuk gibi mutlu olduğum doğrudu. Kollarında bir çocuğun hissetmesi gereken güveni iliklerimde hissediyordum. Öyle bir güvendi ki bu, anlam verilemezdi, önüne konulup düşünülse bile sebebi net bir şekilde budur denilemezdi. Sadece güveniyordum. Güven kıyılarımdaydı. Güven kıyılarıma vuran dalgaydı ama alabora ettikten sonra geri çekilip kaybolmamıştı. Piglet elimdeyken Evren’in boynuna sarılmaya devam ettim ve o da beni sıkı sıkı tutarak ona sarılmamı sağladı. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettiğim an, bedenimin onun tarafından yukarı kaldırıldığı andı. Piglet’i daha

* Alan Alexander Milne’nin kurguladığı bir karakter ve bu karakterin hikâyesidir. Piglet, bu çizgi filmde yer alan karakterlerden biridir.

sıkı tuttum, bunu yadırgamadım, yani onun kollarında olmak, o an için yadırgadığım bir şey değildi. Sanki bu, tam da olması gereken şeydi ve ben onun kollarındaydım.

Tam da olmam gereken yerdeydim.

Beni, kollarının arasındayken özgürlüğün içine almıştı sanki. Özgürlüğün, olunabilecek bir yer olduğuna inanmazdım. Onun kollarının arasında olana dek, bu hep böyleydi. Şimdi onun kollarındaydım ve özgürlük buradaydı. Güven buradaydı. Ulaşmam gereken kıyı buradaydı. Boğulmam gereken okyanus buradaydı.

Beni yavaşça indirince, kollarımı sardığım boynundaki koku yavaşça ciğerlerime yayıldı. Ayaklarım yere bastı ama bedenim ondan bir süre ayrılmadı. Kokusu ferahtı, hem soğuğu hissettiriyordu hem de temiz ve baş döndürücüydü. Parmaklarımı boynuna bastırdığım an Piglet'in pembe kolu onun saçlarına sürtündü. Parmakları hâlâ belimin köşelerinde asılı duruyordu. Kısa elbisem tamamen yukarı sıyrılmıştı ama bir an bu hiç umurumda olmadı çünkü ruhum çok özgür hissediyordu.

"Ben de oyuncacı kazandım," dediğinde bir an algılayamadım. Sesi bir fırtına olup saçlarımın arasından geçerek zihnimdeki kelimeleri oradan oraya savurdu. "Bana bir oyuncak borçlusun."

"Biliyorum," diyebildim sadece.

"Çocukken bazı geceler oyuncacı olmamdan uyumazdım," deyince bir an bakışlarım kaldırım taşlarına takıldı ama ona sarılmaya devam ettim. Buna hiç son vermedim. "Şimdi birden çocuk olasım geldi. Senin gibi."

"Çocuk olasın geldi," diye fısıldadım.

"Ve oyuncacıma sarılıp uyuyasım geldi."

Sessizce, "Hım," diye mırıldandığımda, parmakları belimde asılı duruyordu.

"Öyle."

Piglet'e baktım, sanki beni izliyordu. Evren beni yavaşça serbest bırakınca, ellerimi geri çektim ve o an gözlerinin içine baktığımda

yeşil gözlerinin beyazına yayılmış kızıl damarları gördüm. "Uykun mu geldi?"

"Çocuklar oyuncaklarına sarılınca uykuları gelir," dediğinde, buna hazırlıksız yakalandığım için dudaklarımı birbirine bastırarak öylece yüzüne bakakaldım.

Yüzüme daha dikkatli baktı.

Ruhumu görüyormuş gibi.

Ruhumdan ilerisini biliyormuş, ruhumda benim bile keşfermediğim birçok şeyin farkundaymış gibi.

"Daha açık nasıl söylenir bilmiyorum," dedi yavaşça. "Anladın mı?"

Yavaşça başımı salladım ama kelimeler dudaklarımdan fırrar edemedi.

"Yanlış anlamaktan çekindim," dedim açıkça, sonra anın verdiği cesaretle, "Oyuncağın ben miyim?" diye sordum.

"Ellerim senin oyuncağın olsun, sen de benim."

Sakin gözlerimin arkasındaki düşüncelerde depremler oluyordu.

"Hemen cevap verme buna," demesi dudaklarıma kelimeleri gömdüğünde, yutkundum. Oysa cevabım belliydi. "Bazen oyuncaklar yerlerini yadırgarlar. Oyuncağa sarılıp uyuyacaksam, oyuncak istediğinde. Kaybolsun istemiyorum."

Yavaşça yutkunup, "Keşke ne söyleyeceğimi bilseydim, en azından biri benim için bir replik yazıyor olsaydı ve ben onun yazdığı repliği okuyor olsaydım," dediğinde, gözlerinde şefkati gördüğüme yemin edebilirdim. Büyük avucunu kafamın üzerine koyunca, beklenmedik bu hareketi bende bir çok etkisi yarattı. Avucunu kafamın üzerine bastırarak, tıpkı okuduğum mangalardaki gibi kafamın üzerine yavaşça okşadı.

"Hiç sorun değil," dedi. "Senin için replik yazarız."

Başımı yavaşça sallayıp, kollarımı Piglet'e sarıp onu göğsüme bastırdım. "Bana bir replik yaz," dedim yavaşça. "Ve eve gidelim, Piglet üşüdü."

"Gidelim," dediğinde bana yazacağı repliği merak ediyordum.

Ve merak ediyordum, bir gün onun oyuncağı olup, kollarının arasında uykuya dalmasını bekleyecek miydim?

Bakışlarım beyaz kâğıttan ayrılır ayrılmaz, Hazal'ın iri, koyu renk gözleriyle buluştu ve bir an irkilsem de sakince, "Günaydın," diye fısıldadım. Barlas sınıfta değildi, bu ikisi adına şimdilik daha iyi olacak gibiydi.

"Günaydın çitlembik," dedi, ayağını önündeki masaya uzatınca, bakışlarım ince, uzun kulakları olan botlarının tabanına indi. "Nasılsın?"

"Yorgun," diye homurdanıp, kalemi masanın üzerine bırakarak Hazal'a baktım. "Senin keyfin yerinde gibi."

"Sabahın köründe burada olduğum için mutsuzum." Kıvrıcık saçlarını elleriyle karıştırdıktan sonra elini aşağı atıp, kâğıt bir torbayı parmaklarının ucuyla yakalayıp masanın üzerine bıraktı. "Boya falan aldım. Yeni çizim kalemleri. Beğendiklerin olursa alabilirsin."

"Yok," dedim mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Teşekkür ederim." Bana karşı arkadaş canlısı tavrı beni şaşırtmamıştı, her nedense onun özünde şefkatli biri olduğunu zaten görebildiğimi düşünüyordum. Omuz silkerek çizim defterini kucağına aldı ve bacaklarını indirmeden kalemin darbelerini kâğıda indirmeye başladı. O bunu yaparken, hemen çaprazında oturan sarışın kızın gözleri ara sıra ona kayıyor, onun oturuşundan rahatsız oluyormuş gibi kaşlarını çatarak bakışlarını tekrar kendi kâğıdına indiriyordu.

Coldplay'in Yellow parçası sınıfın içine dağılarak boya kokusuna karışırken, kâğıda indirdiğim gözlerimin önünde bariz bir şekilde asılı duran tek görüntü, yeşil gözlerdi. Kaşlarımı çatarak kâğıda bir çizik attım ve hafif çizimin üzerinden yavaşça geçerek bu çiziyi belirgin hâle getirdim. Bu süreçte bile bakışlarımı indirdiğim kâğıdın üzerinde beni izleyen yeşil gözler vardı.

Bakışlarım çok kısa bir süre için kâğıdın üzerinde beni izleyen yeşil gözlere takılıp kaldı. Yeşil, içi iri, çekik olmasına rağmen yana

doğru oldukça geniş olan hülyalı bakışlar hemen kâğıdın üzerinde beni izliyordu sanki. Dudaklarımı birbirine bastırıp, sanki gözlerinin üzerinden gidiyormuş gibi yavaşça gözlerinden birinin üzerine kalemi değdirdiğimde, suya dokunmuşum da su dalgalanmış gibi yeşil gözleri dalgalandı ama görüntü dağılmadı. Kalemi bastırdığım an görüntü geri geldi. Şimdi yeşil gözleri daha derin bir edayla beni izliyordu.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldığında, kalemin darbeleri yeşil gözlerinin üzerinden geçiyor, yeşil gözleri her seferinde dalgalanarak bulanıp, ardından yeniden kâğıdın ortasına toplanıyor ve beni izlemeye başlıyordu. Gözünün bebeğini oluşturduktan sonra gözlerinin etrafındaki damarlar gibi görünen koyu yeşil çizgileri çizmeye başladım. Bu süre zarfında şarkı sona ermiş, biri homurdanarak şarkıyı başa almış, aynı parça yeniden çalmaya başlamıştı.

Gülümseyerek kalemin başını ağızma getirdim, yavaşça dişlerken başımı sallayarak şarkıya ritim tutuyordum. Kalemi yeniden indirip gözüne dokundurduğum an, yeşil gözleri dağıldı ve bir süre sonra kâğıdın ortasında tekrar alev alev yanmaya başladı. Dudaklarımdaki gülümseme silinmedi, gözünün bebeğindeki siyahlığı bir kuyu gibi derinleştirip, yeşil yarıkların üzerinden geçtim ve hafif gölgeler ekledim. Bir süre sonra gözünün şeklinin taslağını çıkarmış, taslağın üzerinden sanki onun gözlerinin üzerinden geçiyormuşum gibi kolayca geçmeye başlamıştım.

Benim kalemin iyi değil, onun gözleri çok güzel, diye iç geçir-diğimde, gözünün pınarındaki parıltının üzerinden geçiyordum. Ardından gözünün altındaki boşluğu, güldüğünde oluşan çizgileri oluşturmaya başladım ve bir müddet sonunda, karşımda duran onun gözlerinden bir tanesiydi.

Gözlerinin üzerine ifadelerini belirleyen kaşlarını bir mahkûmun duvara attığı çizikler gibi düzensiz, beklentiyle ve büyük bir istekle atmaya başladığımda, şarkının dördüncü kez tekrardan başladığını fark etmiştim ama hepimiz kendimizi öyle çok kâğıtlara

gömmüştük ki, kimse şarkının devamlı tekrar ediyor olmasından rahatsız değildi.

Elimi kâğıttan uzaklaştırdığım an, karşımda duran onun gözlerinden bir tanesiydi ve sanki o kadar onun gözleriydi ki, kâğıdın üzerinde beni izleyen oydu. Saçlarımı kalemi tuttuğum elimin içine alarak omzumun üzerine serip, gözünü görmenin etkisiyle garip bir nefesi ciğerlerime çektim ve çizim defterinin boş sayfasını gözünün üzerine indirerek onun bakışlarından uzaklaştım. Diğer gözünü çizme isteği içime yerleşmiş bir arzu olsa da bir an onun gözlerini sayfada dahi olsa bu kadar yakından inceleyecek olmak beni ürkütmüştü.

Geceyi, bana hediye ettiği Piglet'i, bana yardım etmek istemesini, beni kollarının arasına almasını, yine bir hediye olarak ellerini avuçlarımın arasına bırakmasını unutamıyordum.

"Elleri," diye fısıldadığımda, Hazal kafasını kâğıttan kaldırıp, "Hı?" diye sordu.

"Şey..." Gözlerimi kaçırıp dudaklarımı bükerken kalemin başıyla saçlarımın arasını yavaşça karıştırıp, "Hiç, yani el çiziceğim sanırım," diye mırıldandım.

Hazal dudak büküp, omuz silkerek gözlerini kâğıdına indirecekti ki birden durup kaşlarını çatarak, "Coldplay mükemmel bir seçim ama son yetmiş iki saattir Yellow dinliyoruz, renk skalamız tek bir renkle mi sınırlı yoksa aranızda sevgilisiyle favori şarkısı Yellow olan umutsuz bir romantik mi var?" diye bağırды yüksek sesle. "Kusacağım artık."

"Clocks," dedim yavaşça. "Eğer Coldplay'den öneri istiyorsanız yani." Gözlerimi boş kâğıda indirdim. Bir süre kısa bir uğultu yavaşansa da çok geçmeden şarkı değişti ve zihnimde ellerini oluşturmaya çalıştım. Gece masanın üzerine serdiği beyaz elleri... Mümkün olmayacak bir şekilde çok tanıdıktı, her an zihnimde kalabilecek kadar hafızamdaydı ama kâğıda izini bırakamayacağım kadar da yabancıydım ellerine.

Ellerini bir türlü zihnimde var edemiyordum, oysa ellerimi göğsüme koysam, dokunduğum kalbim değil elleri olurmuş gibi hissediyordum.

Birden oturduğum sandalyeyi geri iterek oturduğum yerden kalktım. Bakışların bir karınca sürüsü gibi üzerime yığılmasıyla, kaşlarımdaki çatıklığın farkına varıp duraksadım. Hazal gözlerini kaldırmış bana garip garip bakıyordu. "Bir şeyimi unutmuşum," dedim bir aptal gibi. "Geliyorum."

"Bize neden haber veriyorsun kızım?" Hazal içten bir şekilde sınıtı. "Git hadi."

"Gidiyorum şu an," diyerek sınıfın çıkışına yöneldim.

Ayağımdaki beyaz vansları izleyerek geçtiğim eski koridorun sonuna gelince, kafamı kaldırıp binanın içindeki heykele baktım. Errafta kimse yoktu. Üst kattan aşağı sarkan dev avizenin kristallerine düşen yansımam dikkatimi çektiğinde, kafamı kaldırmış sakın bir şekilde en az yirmiyeye ayrılmış yansımalarımı izlemeye başlamıştım. Altımdaki sert kumaştan olmasına rağmen bir abajurun şapkası gibi görünen eteğin, kafamı kaldırıp yansıma baktığımda etrafımda beni koruyan bir çembere benzediğini gördüm. Bakışlarımı yansımaımdan çektim ve yan yana dizilmiş eski kapıların üzerlerine yerleştirilmiş levhaları okumaya başladım. Yaylı çalgıların kullanıldığı sınıf, binanın en dip köşesindeydi, hemen yanında herkese açık bir piyano sınıfı vardı ve onun yanında da şan derslerinin verildiği, içini sadece uzaktan bir defa gördüğüm elit bir sınıf vardı. Heykellerin harçlarının karıldığı, kurutulduğu, zımparalandığı tüm sınıflar farklıydı, bu yüzden Evren'in nerede olduğunu bilmiyordum.

Boş binanın içinde sakın bir şekilde heykel atölyelerinden birinin önüne geldim ve nefesimi tutup yavaşça kapıyı tıklattım. Eğer içeride bir ders görülüyor olsaydı, yüksek ihtimalle birinin beni içeri davet etmesi gerekirdi ama derin bir sessizlik dışında duyabildiğim hiçbir şey yoktu. Yine de kapıyı yavaşça ataladım ve kafamı içeri uzattım. Verniğin sert kokusu yüzüme acı bir tokat gibi çarptığında, gözlerimin yandığını hissettim ve kısık gözlerle bembeyaz odaya

bakmaya çalıştım. Odanın çeşitli yerlerinde kolları, bazı uzuvları yarım ya da kırık, üzerleri beyaz çarşaflarla örtülmüş heykeller vardı. Kapıyı biraz daha araladığımda, iskemlede oturmuş önündeki masada dimdik duran heykelin üzerinde avuç içi büyüklüğünde yuvarlak bir törpü gezdiren bedeni gördüğümde bir an duraksadım. Siyah bir sporcu tişörtü giydiğinden omuzlarının, pazularının beyazlığı ve mavi damarları daha net seçiliyordu. Altındaki siyah kotun üzeri beyaz tozlarla dolmuştu. Avucunu her heykele bastırıp törpüyü heykelin teninde gezdirdiğinde kollarındaki kaslar kasılarak hareketleniyor, damarlarının atışı belirginleşerek derisini yukarı doğru kabartıyordu. Yüzünde eşitsiz bir soğukluk, gözlerini hapsine almış dikkatli bakışları vardı.

Yalnızdı.

Bembeyaz bir sınıfta, beyaz çarşafların ve yarım kalmış heykellerin arasında, simsiyah bir ayrıntıyken bile oraya öyle aitti ki... Farklıydı.

Törpüyü her heykele bastırışında, bembeyaz tozlar, bir perinin avuçlarından dökülüyormuş gibi üzerine dökülerek üzerine yayılıyordu. Dişlerini sıkıştığını fark edince, bakışlarım yüzüne tırmandı ve ağzının içinde diliyle çevirdiği bir şey olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alarak kapıyı tamamen araladım ve beni hissettiğini bilme-me rağmen sanki benim farkımda değilmiş gibi işine devam edişini hayretle izlemeye başladım.

Bana çok uzak duruyordu, anlaması zor bir insan kadar uzak duruyordu. Oysa insanlar bana baktıklarında anlaması zor bir insan görürlerdi. Şimdi ben ona bakıyordum ve gördüğüm, bende gördüklerinden daha da bulanıktı. Bir misafir çocuğu çekimserliğiyle içeri doğru bir adım attığımda, bakışlarını taşıyan kemikli yüzünü omzunun üzerinden bana doğru çevirdi ve yeşil gözlerinin arazisine girdiğim an, bir adım daha atarsam mayın ayağımın altında patlayacakmış gibi irkilerek ona baktım.

Dişlerinin arasında ezdiği şeyi diliyle çevirip, başıyla gelmemi işaret ettikten sonra avucundaki törpüyü sertçe heykele bastırdı ve

sürtünme sesi etrafa yayılırken, beyaz tozlar havaya kalkıp uçtu. İçeri girip kapıyı yavaşça kapattıktan sonra ona doğru düşürdüğüm her yavaş adımda, kalbimin atışlarının adımlarıma ters bir istikamette hızlandığını hissettim.

Tam törpüyü sertçe heykele sürtecekti ki, birden elini havada yakalamamla eş zamanlı olarak zaman dondu. Gözleri cehennemin kapıları gibi aralanıp üzerinden geçmemi bekleyen, altında alevler yanan köprü gibi bana uzandığında, elini avucumun içinden bir an olsun bırakmadan gözlerinin içine baktım. Bakışlarında soru işaretleri vardı. Aldırış etmeden elindeki törpüyü alarak, gözlerimi bembeyaz avuçlarına indirdim ve derin, sanki avuçlarına haritalar gömülmüş gibi görünen çizgileri büyük bir dikkatle izlemeye başladım. Ben onun avucunun içindeki çizgileri izlerken, o benim yüzümü izliyordu ve muhtemelen şu an olanlardan hiçbir sonuç çıkaramıyordu.

"Zımpara yaptığın için mi avucundaki çizgiler bu kadar derinleşti?" diye sordum dalgın bir sesle, bakışlarım o çukurlardan birinde asılıydı ama ruhum sanki her çizgide bir süreliğine de olsa mahkûm hayatı sürmüştü. "Yoksa hep yumruklarını sıkıp, tırnaklarını avuç içlerine mi gömersin?"

Elini geri çekmeden, "Ellerime öyle bir bakıyorsun ki, sanki ellerime baktığında, ellerim sana tutunacak yer aratıyor," dedi boğuk bir sesle. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Zımparayı tuttuğum elimi kaldırıp, parmağımı kendi dudağıma bastırarak, "Şşş," diye fısıldadım ve avucumu iyice açıp, büyük elini oraya sığdırmaya çalıştım. Parmaklarımı büktüm ve bir türlü ulaşamadığım derin çizgilerden birine dokunmaya çalışırken büyük bir dikkatle avucunun içini izledim. "İkinci çizgi engebeli, üçüncü çizgi ortadan ikiye bölünmüş, yarılmış gibi ama sonra devam ediyor." Başımı salladım. "Başparmağın da diğer parmakların gibi uzun, eklemlerinin ortasındaki kemikler geniş olduğu için parmaklarının orta kısımlarında boğumlar keskin görünüyor. Anladım." Başımı tekrar sallayıp elini birden ters çevirdim ve bu defa avucum

avucuna yaslanarak elinin altında kalırken, elinin üzerini izlemeye başladım. “Avuçların sıcak, bu çok gölge gerektirir, hissettirir gölge sıcaklığı. Evet.” Başımı salladım. “Elinin üzerinde, eklemlerinde çizgi sayısı normal ama tenin beyaz olduğundan sanırım, daha fazla görünüyor. Orta parmağının üst kısmında çok küçük bir eğrilik var, çok fazla çizim yapmanla alakalı olabilir.” Törpüyü tuttuğum elimi indirdim ve parmaklarımı uzatıp damarlarında gezdirdim. “Yaşam iplerin kalın ve mavi, dokununca kemik gibi hissettiriyor sert, evet, tamam.”

Birden avucunu yanağıma koyup, büyük avucuyla yanağıma kavrayıp kafamı yukarı kaldırdı. Gözlerim gözlerine tutununca, ikimizi bağlayan zincirlerin sesi zihnimde yankılar uyandırdı ve zincirlerin sıklaştığını hissettim. Yeşil gözlerinin alfabesinin altında kalıp, kurmadığı cümlelerin ağırlığıyla ezilirken, başparmağını yavaşça elmacık kemiğim ile gözümün altı arasında gezdirip usulca orayı okşadı.

“Özür dilerim,” dediğinde algılayamadım ama dokunuşu sıcaktı. “Çok salaksın ama buna değer.”

“Hım?” diye fısıldadım yavaşça.

“Sana dokunduğumda ne hissediyorsun?” diye sordu buzdan gözleri gözlerimdeyken. Nasıl oluyordu da gözlerinde buzlar varken, içimde böyle bir yangın büyütüyordu?

“Bilmem,” dedim yavaşça. “Ama dokunuşun... Şefkatli.” Gözlerini kıstığını gördüm. “Tüm çocuklar tanır senin dokunuşunu.”

Dudakları yukarı kıvrılacak gibi oldu ama sonra sadece durdu ve “Çok salaksın,” diye fısıldadı. “Ama buna değer.”

“Özür de dilemen gerekmez mi?” diye fısıldadım güçlkle.

“Evet,” dedi yavaşça. “Özür dilerim, Gül Kuyusu.”

Elimi kaldırıp, yanağıma ateş gibi bastırıldığı elinin üzerine koydum ve gözlerinin içine bakarken, “Benim oyuncağım değil mi?” diye sordum. “O zaman istediğim zaman oynarım.”

Tam dudakları aralanacaktı ki, kapı yavaşça aralandı ve genç bir adam, “Evren, Gülçehre senin yanındaki kız mıydı?” diye sordu. “Müdür Hagios onu odasına çağırıyor da.”

Birden kendi adımı duyunca, irkilerek genç adama bakmak için yavaşça Evren'den uzaklaştım. Orta boylarda, kumral bir adamdı. Ona baktığımı görünce, "Sanırım Veronika ve Barlas ile ilgiliymiş," dedi.

"Veronika?" Duraksadım. "Hazel..." Başımı salladım. "Neden ben?"

"Tek görgü tanıyıymışsın sanırım, bilmiyorum. Seni odasında bekliyor. Veronika ve Barlas da oradalar."

"Görgü tanığı ne alaka?" Evren'in genç adama sorduğu soru, buzdan bir rüzgâr gibi saçlarımın arasından süzülerek zihnime çörekledi. "Gülçehre'nin onların kavgasıyla bir alakası yok."

"Hagios çağırıyor, benim bir bilgim yok," dedi genç adam.

"Hemen gidiyorum," diyerek başımı salladığımda Evren'in boğazından hafif bir hırıltı yükseldi.

Beni bileğimden yavaşça tuttu ve "Ben konuşurum," dedi. "Senin gitmene gerek yok."

"Gitsem daha iyi. Hagios haklı, o an yanlarında olan bendim." Derin bir nefes alarak, genç adama doğru bakıp başımı salladım. "Hemen gidiyorum."

"Tamamdır."

Adam kapıyı kapatırken, Evren'in parmaklarına vuran nabzımı hissediyordum ve onun da hissettiğini biliyordum. Evren'in dokunuşlarının beni bu denli sakinleştirmesi normal miydi, bunu pek anlamıyordum ama dokunduğunda, iyi duyguların içime yığılarak bir dağa dönüştüklerini hissediyordum. Beni yavaşça kendine doğru çevirince, bir zamanlar içinde olduğumuz geçmiş geri çekilerek nehrin ortasında iki farklı renkteki kuğunun birbirine yüzdüğü gibi birbirine sokulan bakışlarımızdan uzaklaştı. Yüzünde var ettiği duygulara baktım, sakladığı duyguları sorguladım ve ördüğü duvarın arkasındaki geçmişi merak ettim.

Sanki siyah bir kuğuydu, gür kanatlarını açıp nehrin ortasında dönerken bir ölüm meleğine benziyordu ve ben, beyaz kanatlarımı açmayı bilmemenin eksikliğiyle yavaşça ona doğru yüzüp, onun siyah kanatlarının arasına gizleniyordum.

"Bu meseleye karışma," dediğinde gözlerim kısaca kan oturmuş gibi görünen dudaklarına indi, dudaklarındaki yarıklar daha koyu renkti, sanki bordoydu, kurumuş kan lekeleri gibi de duruyordu. Dudaklarını yalayınca renkler parıldadı ve kanın kokusu ciğerlerime dolmuş gibi irkilerek ona baktım. "İçinde olmana gerek yok."

"Talha ile arkadaş olmamı isteyen sen değil miydin?"

"İkinci ismiyle seslenmenin gereği yok," dedi. "Birincisiyle de öyle."

"İyi de ona ismiyle seslenmeden onun arkadaşı olamam."

"Kafamı ve konuyu dağıtıyorsun, bunu yapma," dedi uyarıcı bir sesle. "Bu meseleye karışınca onun arkadaşı olmayacaksın sonuçta."

"Hazal'ın hakkı olduğu noktalar vardı, Hagios sırf torunu olduğu için ona daha sert davranacaktır," dediğimde Evren bir an duraksadı.

"Gülçehre, seni buna inandıran ne? Asıl torunu olduğu için ondan taraf olacaktır."

Duraksayıp kırılgan gözlerle Evren'e baktım ama bu kırılganlığın su yüzeyine çıkma nedeni Evren'in basitçe kurduğu cümle değildi. Bu kırılganlığın su yüzüne bir ceset gibi yükselerek çıkmasının nedeni babamdı. Babamdan gördüklerimdi. Hayatı nasıl da babamın bana açtığı pencereyle sınırlı sanmıştım? Derin bir nefesin ardından, "Gideyim," dedim yavaşça.

Kırılganlığım gözlerimden okunuyormuş ve bunu görmek onu hazırlıksız yakalamış gibi, "Tamam," diye kabullendi. "Gir öyleyse."

Başımı sallayarak bileğimi yavaşça avucunun içinden çekip kurtardığımda bile dokunuşunun izi hemen orada, bileğimi saran deride, o derinin altındaki dokuda, o dokunun altında bir yerlerde saklandığına inandığımı ruhumdaydı. Çıkış kapısına yönelirken zihnimde takılı kalan ellerinden kopmak istesem de elleri zihnimde serilen parçalanmış bir anı gibiydi ve her parçasından güven dökülüyordu.

Ahşap merdivenlere yöneldiğimde, atölyenin ahşap kapısının açıldığını duydum ve ses boşlukta yankılar uyandırdı. Omzumun

üzerinden sesin geldiği yöne baktım, arkamdan geldiğini görmek beni şaşırtmamıştı çünkü bunun böyle olacağını söyleyen tarafım, sandığımdan çok daha güçlüydü. Sanki güçlü kanarları her zaman benim için açılırdı, öyle hissettiriyordu. Neden ona bu kadar çok güvendiğimi anlamıyordum ama o arkamdayken, önde yürümek benim için daha kolaydı.

Ellerimi merdivenlerin ahşap korkuluklarına sürterek basamakları çıkıp, Hagios'ın odasına yöneldim. Odanın çift kanatlı kapısının önünde durduğumda içime yayılan duygunun bir ismi yoktu ama ona bir renk verebilseydim, bu duyguya verdiğim renk bordo olurdu. Birden onun dudaklarındaki bordo yarıkları hatırladım ve nefesim boğazımı yakan bir kum fırtınası gibi içime akarak ciğerlerimi sızlattı.

Parmaklarımın arasına aldığım demiri yavaşça bıraktım ve demir, kapıya çarptı. Ardından Hagios, "Gel lütfen," dedi aksanlı sesiyle.

Bluzumun kollarını ellerime kadar çekistirip kumaşı avucumun içine tıktırdım. Kapıyı yavaşça iterek içeri girerken beni bekleyen manzarayı az çok tahmin edebiliyordum ve yanılmamıştım da. Hagios'ın masasının önündeki karşılıklı koltuklardan birinde Hazal, diğerinde Barlas oturuyordu. Barlas'ın gözleri direkt kapıya doğru kaydı, Hazal ise arkası kapıya dönük bir şekilde oturduğundan omzunun üzerinden bana doğru dönmüştü. Barlas, parmaklarını alnına sürterek alnını kaşıyıp gözlerini Hagios'a çevirdiğinde artık odanın içindeydim ve Hagios'ın gözleri de tam olarak üzerimde asılı duruyordu. Hemen arkamdan Evren de odaya girdi ve kapı kapanırken yağlanması gerektiğini hatırlatan kulak tırmalayıcı gıcirtısını zihinlere bir pürüz gibi serdi.

"Evren, seni çağırdığımı hatırlamıyorum," dedi Hagios şakacı bir gülümsemeyle.

"Gülçehre'yi çağırmışsın, bu gelmem için yeterli."

Hagios, sırıttı.

Hazal gözlerini devirerek kaşını kaşıyıp dudaklarını birbirine bastırdı. Ortamdan alev gibi yükselen gerginliği görmemem için kör olmam gerekiyordu. Bulunduğum ortamda çakan şimşekleri görmezden gelmeye çalışarak, "Tek başıma olmak beni çekimser kılar," diye mırıldandım. "Evren'den başka kimseyi tanımıyorum."

Hagios başını anlayışla sallayarak, "Sana oturmanı söyledim fakat görüyorsun ki ortamda son derece kaba iki öğrenci var," dedi gönderme dolu bir ifadeyle. "Veronika, toparlan. Barlas, ortamda bir hanımefendi var. Lütfen sen de toparlan."

"Sorun değil," dedim. "Ben bu olayın beni ilgilendiren tarafını merak ediyorum efendim."

"Şöyle ki, okulumda anlaşmazlıklar, ikiye ayrılmış gruplar istemiyorum," dedi Hagios aksanlı sesiyle. "Beni anlıyorsunuz, değil mi?" Başını sallayarak gözlerini masasının üzerinde yumruk şeklini verdiği ellerine indirdi. "Şöyle ki Gülçehre, sen güvenilir ve anlayışlı bir kızsın. Gözlemlediğim kadarıyla öylesin." Gözlerini kaldırıp bana bakınca, yine taşıyabileceğimden ağır bir yükün arsız gözlerini omuzlarıma diktğini fark ettim. "Bu ikisini barıştırmamı istiyorum. Olaylara objektif bakabilecek tek insanın sen olduğunu düşünüyorum ve bence bir arada geçireceğiniz kaliteli vakitler, aradaki buzların erimesine yardımcı olacaktır."

Evren burnundan sert bir nefes verirken bu ses, alay yüklü bir gülücüğe ait gibiydi. "Ne alaka ya?" diye sordu birden, sırtım ona dönük olduğundan yüzünü saran ifadeyi görememiştim.

"Gülçehre ile konuşuyorum," dedi Hagios gülümseyerek. "Bir organizasyon, kaliteli vakit geçirip arkadaş olabilecekleri bir ortam ve başlarında da onları dizginleyecek bir sana ihtiyaçları var."

"Ben ne yapabilirim ki?" diye sordum çünkü gerçekten o an için onlar için yapabileceğim hiçbir şey olduğuna inanmıyordum.

"Lütfen ya," diyerek araya girdi Hazal, Barlas onun aksine sessizdi. "Başıma benimle aynı yaşta bir veli dikmeyi düşünüyor olamazsın, değil mi? Buradaki herkes müthiş anlayacak diye bir şey

yok. Hem benim bu herifle kaliteli vakit geçirebileceğime inanıyor musun sen? Ciddi misin?"

"Veronika," dedi Hagios dehşet içinde. "Sakinleş ve lütfen üslubunu korusun."

Hazal, gözlerini devirerek bir ayağını koltuğun üzerine koyup, botuyla koltuğa basarak kollarını tek bacağının etrafına sardı. "Çatıktık," diye homurdandı ağzının içinden.

Barlas'ın sessizliği beni şaşırtmıştı ama özellikle ona bakmadım ve gözlerimi Hagios'tan çekmeden bekledim. "Sana inanıyorum, Gülçehre," dedi birdenbire Hagios. Bu cümle benim kırılma noktamdı. Birinin bana inanması... Hagios'a bakarken, bir an etrafındaki her şey bulanıklaştı ve tek gördüğüm, en net gördüğüm kişi o oldu. Birinin bana inanması mümkün müydü? "O yüzden bir arada olabilecekleri, onların kavga etmesine engel olabileceğin bir etkinlik düzenlemeni ve onlarla olmanı istiyorum."

"Hayır abi ya," diye söylendi Hazal.

"Veronika," dedi Hagios sertçe.

"Tamam." Gözlerini devirdi. "O hâlde etkinliği ben seçeyim? Korku evi." Kollarını açarak bana baktı. "Gülçehre, bu herifle yan yana olmakla aynı şeyleri hissettirecek bir yer. O yüzden daha kolay olur. Korku evine gidelim, bu olay kapansın."

"Havuz partisi," dedi Barlas, uzunca geçen süreden sonra sesini ilk kez duymuştum. "Bunu organize etme konusunda harikayımdır."

"Yok romantik bir akşam yemeği ve ağzında gül tutmalı tango," dedi Evren birden abartılı bir sesle. "Saçmalık."

Barlas omuz silkerek, "Havuz partisi gençler içindir," dedi.

"Beyler," dedi Hagios derin bir nefes alarak. "O hâlde iki organizasyon. Korku evine gidiyorsunuz ve ardından da havuz partisi yapıyorsunuz." Hagios başını salladı. "Evet, bu daha yararlı olacaktır."

"Ben korku evinden..." Derin bir nefes alıp cümlemi yarıda kestim. "Şey, Evren gelirse olur," diye mırıldandım. "O zaman korkmam."

"Aksini kimse düşünemez." Evren avucunu omzuma koyunca yavaşça yutkundum ama ona bakmadım. "Tabii ki seninle geleceğim."

Kelimeleri kan tarlası renginde yangınlar gibi içime doldu. Bana verdiği güveni bir daha hiçbir adamda bulamayacağımı, bulsam bile ondakini kabullendiğim gibi kabullenemeyeceğimi biliyordum ve her nedense, onun da bunu bildiğini biliyordum.

O bana dokunurken kendimi daha cesur ve özgür hissettiğimi fark etmiştim. Onun başkasına bu şekilde dokunup, avuçlarından çıkan güveni başkasına hissettirdiğini düşündüğümdeyse, birden göğsüm bir sobanın kapağı gibi açılmış, alev alev yanan kalbimin içine kupkuru odunlar koyulmuştu sanki. İçimde birdenbire harlanan duyguya anlam veremesem de bu duygu öyle can yakıcıydı ki, bir an bunu değil onun bilmesini, kendimin bile bilmesini istemedim. Keşke bu duyguyu içimden yok edebilseydim.

"Anlaşıktık öyleyse," dedi Hagios, olumlu gülümsemesi yaşlı yüzüne yayıldığında bile Evren'in avucunu omzumda hissediyordum. Avucunu oradan çekmemesini isteyen tarafımla, kalbimi kuru odunlarla dolduran tarafım birbirine silahlarını çekmişlerdi de ben ikisinin ortasında ellerimde bir sepet çiçekle beni vuracakları ânı bekliyordum sanki.

"Havuz partilerinden nefret ederim," dedi Hazal, ardından başını geriye atarak tavana baktı. "Her neyse, tamam."

Barlas, "Benim için hava hoş," dedi ama gözlerinin bende olduğunu ona bakmıyor olmama rağmen hissediyordum. Yutkunuşum boğazımdan yavaşça kayarken, bıçağın sivri ucu kelimeleri dilimin altından deşerek çıkarmış ve kan leş içinde bırakmış gibiydi. Sessizlik üzerime serildi, yalnızca başımı sallarken bile üzerime serili duran sessizliğin altına gizlediğim kanayan kelimelerim vardı.

"Bu civarlarda bildiğim bir korku evi var," dedi Hagios. Buna şaşırdığım için kaşlarım çatılmıştı. "Havuz partisini de madem bu iş için yaratılmışsın, sen organize ediyorsun, Barlas."

"Benim evim bunun için biçilmiş kaftan," dedi Barlas. Gerginlik belki de daima sürecekti ama en azından şimdilik Hagios'ın bana olan güvenini boşa çıkarmamak istiyordum. Birlikte geçireceğimiz iki gün vardı ve bugünü kavgasız bitirmelerini sağlarsam, işte o za-

man Hagios'ın bana güvendiği gibi, ben de kendime güvenmeye başladım.

"İzninle," dedi Evren, ardından beni yavaşça kendine doğru çevirdi ve o an, onun güven yeşili gözlerini gördüğüm andı. Başıyla kapıyı işaret ederek, "Hadi," dedi, güven yeşili gözlerinden gözlerimi alamadım ama başımı olumlu anlamda sallamıştım.

Evren elini üzerimden çekip odadan çıkınca, ben de arkasından çıktım ve iki kanatlı ahşap kapının kapanmasıyla, Evren'in eli avucumun içine kaydı. Dudaklarım, nefes almaya muhtaçmışım gibi aralandığında, parmaklarım parmaklarının arasına geçti ve Evren yavaşça fısıldadı. "Ne zaman bana güvensen, sana verdiğim oyuncacı tut." Omzunun üzerinden bana çevirdiği gözlerine yansımam düşünce, kendi yüzüme çizilmiş şaşkınlıkla karşılaştım. "Ve hiç unutma. Ben yanındayım ve benim kıyılarımda daima güvendesin."

Dikenler ve Dokunuslar

Güven...

Sanki ben bir sahil kasabasıydım ve güven, dağlarıma dokunsa bile zeminime hiç düşmeyen kar taneleriydi.

Ve şimdi oradaydım. Kar tanelerinin arasında. Karlarla kaplı bir arazide, saçlarım yüzüme yapışmışken ve yüzüm kızılına boyanmışken soğuşun, avuçlarımı beyaz bir ölümü anımsatan kar tanelerine bastırıyordum. Her bastırışında, canımı yakanın soğuk olduğunu düşünüyordum. Her dokunuşumda, avucuma yayılan acıyı ve avucumdan karlara yayılan sıcaklığı hissediyordum. Ellerimi kaldırıyor, yüzüme bir ayna gibi çeviriyor ve avuç içlerime bakıyordum. Avucuma batan dikenleri görüyor, kar yığınının içindeki kan nehrini izliyordum.

Evren'e dokunmak, kar tanelerine avuç içlerimi bastırmak gibiydi ve yine Evren'e dokunmak, dikenleri avuçlarımı yırtarken bile onu hayranlıkla izlemek demekti.

Öyle çok vardı ki, hiç yok olmazdı sanki ama bir gün yok olacağını bilmek, varlığından korkmama sebepti.

Saçlarım yastığa yorulmuş bir yılanın arkasında bıraktığı binlerce deri kalıntısı gibi yayıldığında, bakışlarım komodinin üzerinde zayıf bir şekilde yanan abajurun lambadaydı. Dışarıda gece böceklerle

rinin uğultusu vardı, rüzgâr camın arkasındaki kapiya benzer tahta pencerelerin birbirine çarpmasına neden oluyordu.

Yüreğimde ürkek bir yorgunluk uzanıyordu.

Uyku tavandan aşağı sarkan bir canavar gibiydi, bana dokunsa ölüm gibi zihnime çökerdi ama ilk kez bir canavar benden korkuyordu.

Uykunun benden korktuğunu hissettiğim gecelerden birinin içinde öyle ıssızdım ki, tenimi örten çarşaf, tenime dokunduğu için üşüyordu.

Nefesim belirli aralıklarla yüzümü parmaklıklar şeklinde örtmüş kahverengi saçlarıma çarparak saçlarımı bir yukarı, bir aşağı taşıyordu ve bu görüntü bana her aldığım nefesten pay biçerek yukarı aşağı kalkıp inen göğsümü hatırlatıyordu. Kırpıklarımın diplerine yayılan ağrıya eş zamanlı olarak yavaşça yatakta yan döndüm ve bedenim çarmıha gerilmiş gibi yatağa gerildiği an gözlerimi tavana sabitledim. Dışarıdaki ıslıklı rüzgâr artık daha gürültücüydü, ıslık çalmıyor da feryat ediyor gibiydi ve sıcak üfürüğünü penceredeki eski aralıklardan sızarak odaya yayılışından hissedebiliyordum.

Gözlerimi tavanda ürkek gözlerle beni izleyen canavardan çekmeden elimi yavaşça yatağın diğer ucuna uzattım ve Piglet'i alıp göğsümün üzerine yatırdım. Piglet, nefes alıp verişlerimle şişen göğsümün üzerinde beşikteki bir bebek gibi sallanırken, parmaklarımı Piglet'in bezden teninin üzerinde gezdirerek gözlerimi kısıtım.

Evren'in ellerini düşündüm.

Elleri ruhuma dokunuyordu ama tenimden uzaklardı.

Evren'in gözlerini düşündüm.

Kalem darbelerini vurduğum kâğıdın üzerinde beni izliyorlardı ama belki de şu an çoktan uykuya kapanmış, içinde başrolleri farklı rüyalar görüyordu. Yataktan bir ölünün bir zamanlar içinde olduğu bedenden kalkan ruhu gibi kalkarak doğrulup enseme ovduğumda, Piglet yatağın bensiz köşesine devrilmişti. Altımda kısa, sevdiğim bir çizgi film karakterinin deseniyle süslü bir şort vardı, üzerimdeyse yine o şortun takımı olan askılı tişört. Kumaş satendendi, bedenim

sıcak üfürüğün yangınına düştüğünden hâlihazırda üzerimde olanları bile sökerek bedenimi soyarak istiyordum ama bunu yapmadım.

Elimi yavaşça pijamanın içine sokarak, belimin yan kısmındaki dövme dokunduğumda, dövmenin üzerini kaplayan kabuğu hissedip yutkundum. Bir iğneyle oraya çizilen şekli parmak uçlarımda hissetsem de o an hissettiğim aksine, şu an hiç sızı duymuyordum. Parmaklarım dövmenin etrafında su gibi aktı, ardından elimi geri çekip oturduğum yerden kalktım ve odadan çıkıp karanlık koridor da ilerlemeye başladım.

İnsanlar yüzüme bakınca öyle renkli bir çiçek demeti görüyordu ki, kimse kurumuş tek bir kırmızı gül olduğuma, kurduğum için rengimin artık kırmızı bile olmadığına, dokunsalar parçalanacak hâlde olduğuma ve rengimin siyaha döndüğüne inanmazlardı.

Dağınık saçlarımı ve birbirine girmiş kâküllemlerimi karıştırarak merdivenlere doğru baktım. Aşağıda çalışan televizyonun ışığı, merdivenlerin sapağını aydınlığa boğmuştu. Ahşap korkuluklara tutunup karanlık merdivenlerden inmeye başladım ve sapağa geldiğim anda televizyonun mavi ışığı yüzümü ve bedenimi aydınlattı. Ağır adımlarla merdivenleri tekrar inmeye başladım. Televizyonun sesi yoktu, gün içinde birkaç defa denk geldiğim kanallardan biri açıktı ve eski dizilerden birinin tekrarı veriliyordu. Televizyonun önündeki koltukta birinin uzandığını, etrafa yayılan hafif nefesin sesini zihnime kabul edene dek fark etmemiştim bile.

Merak duygusu içimde büyüyen siyah bir leke gibiydi. Yavaşça koltuğun önüne doğru dolanıp, bakışlarımı koltuğun üzerine indirdiğim an duraksadım. Kolunu başının altına aldığı için şişen pazu-sunda mavi, kalın bir damar tıplı kesilmezse etrafı ateşe verecek bir bombanın kablosu gibi görünüyordu. Başını altına aldığı pazusuna doğru çevirmiş, yanağını pazusuna yaslamıştı. Bir bacağı dizinden kırılmış şekilde koltuğa bastırılmıştı, diğer bacağı yere koymuştu, bedeninin koltuğa sığmasının imkânı olmadığını biliyordum zaten ama onu böyle görmek, beni tebessüm etmeye itmişti. Uzun, siyah kirpikleri öyle kavrımlı ve öyle gürdü ki, kirpiklerinin gölgesi pazu-

sunun üzerinde bir gölge şöleni yaratmıştı. Kan rengi dudaklarının belirgin dokusu, dokunsam parmaklarıma kan bulaşacakmış gibi verdiği his, yüzüne vurarak güçlenip zayıflayan mavi televizyon ışığında bile ner bir şekilde belli oluyordu.

Düz bir şekilde inerek tam ucuna geldiğinde başını yukarı kaldırmış gibi görünen burnundan içeri çektiği nefesler ona yetmiyormuş gibi dudaklarını aralayınca, dudaklarında var olan o küçük boşluk, bakaşlarımın oltanın ucuna gelen apral bir balık gibi oraya gitmesine ve zihnimin bocalamasına neden oldu. Üzerinde hâlâ bugün üzerinde gördüğüm sporcu tişörtü vardı, altındaki kot pantolonu da çıkarmamıştı ve kot pantolonunun üzerine katman oluşturmuş beyaz tozları görebiliyordum. Duş almamış olmalıydı, oysa günde en az iki defa duş aldığını biliyordum. Yorgun muydu? Başımı omzumun üzerine devirip yüzünü izlemeye başladım. Uykusu derin miydi? Yoksa gölgem üzerine devrilse, gölgemi dokunmuş sanıp bir anda gözlerini açacak kadar tetikte miydi?

Onun nasıl uyuduğunu merak ediyordum. Yavaşça ona yaklaştığımda, sırtıma vuran ışık gölgemi büyüterek onun üzerine serdi ve keskin siyah kaşlar birden tetikreymiş gibi sertçe çatıldı. Yine de gözlerini açmadı.

Yavaşça ona yaklaştığımda gölgem tamamen üzerinde duruyordu. Kaşlarının titrediğini gördüm, dudakları kurumuş gibi dudaklarını usulca yalayınca, bakaşlarım kan nehrine aktı ve sesler birden yeryüzünden silinerek zihnimi sonsuz bir boşluğa bıraktı. Saatin yelkovanının dönerken çıkardığı sesi ve onun nefesinin hafif, esintiye benzeyen ezgisini duyabiliyordum. Hepsı buydu.

Ellerine dokunmak istedim.

Ellerine dokunmak istedim ve bu yangınım oldu.

Bakaşlarım, karnının üzerine koyduğu büyük, beyaz ve güçlü parmaklarına kaydığında, hafif bir yutkunmuş boğazımdan acı bir kelime gibi dik bir şekilde kaydı; geçerken boğazımı parçalamıştı sanki. Parmaklarımı yavaşça belirgin eklem kemiklerine dokundurduğumda, neredeyse kalbim duracaktı.

Ellerine dokundum.

Ellerine dokundum ve bu yangınım oldu.

Parmağımı hafifçe belirgin eklem kemiğinde kaydırduğım da, dudaklarından dışarı dökülen nefesin sıcak esintisini, o baş döndürücü meltemini saçlarımdan arasında hissettim. Midemden kalbime doğru tırmanan o güçlü depremi hissettim. Kalbimi esareti altına alan deprem birdenbire tüm duygularımı altüst etmişti. Elinin üzerinde dolaşan parmağımın üzerine düşen gölgeyle, nefesim ciğerimden geri çekildi ve gözlerim irice açılırken, Evren'in parmaklarından birini elimin üzerine örtülmesiyle dudaklarım aralandı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, yeşil gözler hiç olmadığı kadar canlıydı ve içlerinde su birikintileri varmış gibi parlıyordu.

Bakışları ölümü içmek gibiydi. Bakışları yaşamdan sıyrılmak gibiydi ve yine bakışları ölümü unutmak, yaşamaya başlamak gibiydi. Dudaklarım esaret gibi yuttuğu kelimeleri çağırırsa da bakışları her bir kelimeyi ateşe verecek kadar yangın yeriydi. Gözlerinin içine bakarken söyleyeceğim her şey su oldu ve sonra o su kuruyup yerini çölleri bıraktı.

"Oyuncağıyla oynamaya gelen küçük bir çocuk gibisin," dediğinde, sesine dolanmış uykunun çatallı dilinden zehir değil, kalbime aksa bir ömür huzurlu hissettirecek bir ilaç akıyordu. Parmağını elimin üzerinde gezdirdi. "Oyuncağıyla oynamaya gelen, küçük ve meraklı bir çocuk gibi..."

Dudaklarımı kurutan duyguları ona göstermekten korksam da gizleyemedim. Bakışlarım gözlerinden ayrılmak istese de ayrılmadı.

"Dokunmak istiyorsan dokun, Gülçehre. İzlemek istiyorsan izle. Saçmalamak istiyorsan saçmala, Gülçehre." Yavaşça doğrulunca, birden irkildim ama kaçacak yerim olmasına rağmen kaçmadan onu bekledim. "Çocuk gibi sorular sor, bana karşımda bir apral olduğuna inandır ve her ne kadar istemesem de beni güldür, Gülçehre." Yüzünün yüzüme yakınlığı çatımı uçuracak kuvvette bir fırtına gibiydi. Dışarıda esen rüzgârın sesi sanki kalbimin vuruşlarına aitti. "Ama susma."

"Ne söylenir bilmiyorum ki," dediğimde, bakışlarında esen rüzgâr saçlarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Bu hissin ismi neydi, ne zamandan beri içimdeydi, nasıl yok edilirdi ya da görmezden gelmek mümkün müydü, bilmiyordum. "Sadece ellerini izlemek istiyorum," diye mırıldandım ve bakışlarım gözlelerinden kopup ellerine dokundu. "Çünkü gözlerini çizebiliyorsam, ellerini de çizebilmeliyim ve eğer gözlerini çizibilip ellerini çizemiyorsam, bu ellerini gözlerin kadar izlemediğim anlamına gelir. Arayı kapatmam için izin ver de ellerini izleyeyim."

"Gözlerimi mi çizdin?" diye sordu, sesine mürekkep lekesi gibi bulaşmış şaşkınlık, içimdeki hissin harlanarak göğsümü eritir gibi dağılmasına neden oldu. Bakışlarım ellerindeyken, gözlerinde var olan her ifadeden mahrumdum ve aslında bunu seçen bendim; gözlerine bakarsam, karahindiba gibi tek bir nefeste dağılacak hâle gelirdim ve o kadar çok dağılmıştım ki, artık beni parçalamaya fırınalar bile yetmemeliydi.

"Sadece bir tanesini." Durdum, saçmalamaktan korksam da yaptığım bu değil miydi yani? Gözlerimi ellerinden çekmedim, gözlelerinden korktum, gözlerinde göreceklemden korktum, gözlerinde göremeyip kafamda kuracaklarımdan korktum, merak ettikçe içimde büyüyen öğrenme isteğinden korktum ve gözlerimi ellerinden çekip gözlerine değdirmedim. "İkisini çizemedim," dedim. "İkisini de çizmek imkânsızdı." Durdum ve derin bir nefes aldım. "İkisini çizmek, tanrıyı görmek kadar imkânsızdı."

"Baktığın yerde tanrıyı görmekten bile gözlerimi görmekten korktuğun kadar korkmazsın," dedi birden. Gözlerim birden ellerinden kopup gözlerine tırmandı ve şimdi su yeşili olan gözlerinde, kendi yansımanın nasıl alevler içinde olduğunu gördüm. Şu an belki fiziksel olarak yanmıyordum ama gözlerindeki aynada gördüğüm ben, alevlerin ortasındaydı, yangın yerindeydi ve belki de yangını başlatan kişiydi.

"Gözlerine bakıyorum," diye fısıldadım, sesime dikenli teller gibi dolanmış çaresizliği duyabiliyordu; ben o çaresizliği kalbimin

derinliklerinde en saf, en yalın, çırlıçıplak ve alevler içindeki hâliyle hissediyordum. “Gözlerine bakıyorum ve gözlerine bakarken bile gözlerini görmekten korkuyorum.”

Sertçe yutkununca, beyaz boynunu süsleyen âdem elmasının sert bir kıvrım çizerek boynu boyunca kayıp sonra da olduğu yere geri tırmandığını gördüm.

“Ellerimi çizeceksen,” dediğinde konuyu başka bir yere taşıyanın ben değil de o olması dikkatimden kaçmamıştı. “Öyle çok dokunman gerek ki, her bir kıvrımını, her detayını, sıcaklığına ve kemiklerine, damarlarına ve tırnak diplerime kadar ezberlemen gerek.”

Sesinde öngörülemez fırtınalar vardı ve bu fırtınalar gitgide yaklaşıp şehrimi dümdüz edecek gibiydi. Onu anlamak, anlayabilmek istedim. Bir insanı anlamak, o insanı hissetmekten daha zordu. Onu bu kadar hissederken, bu kadar anlayamamak benim sınavım mıydı?

“Ezberlemeliyim,” diye mırıldandım başım bilincim dışında aşağı yukarı sallanırken. “Evet.”

“Yani artık hep dokunacaksın demek mi oluyor bu? Doğru mu anladım?”

Sorusu yanaklarımda patlamayı bekleyen yanardağlar, akınak isteyen lavlar gibiydi. Gözlerimi ellerine çevirip, “İzlesem de yeterli,” diye fısıldadım ama fısıltım öyle zayıftı ki, sanki beni duyması imkânsızdı.

“Bir şeyi izlersen, sadece ezberlersin,” dedi, sonra, “Ama dokunursan, bilirsin,” diyerek cümlesini tamamladı.

Yavaşça geri çekildim ve gözlerimi yüzüne indirdim. Bir kasırga gibi bakan gözlerinde, asla durulmayacak gibi duran duygular vardı ama bunları görmezden gelmeyi seçen bendim. Gözlerine baktığımda bir şeyler hissediyordum.

Acı.

Acı, babamın gözlerine baktığımda gördüğüm, hissettiğim, hatırladığım acının aynısıydı ama yine de onun gözlerinde bir şeyler daha başkaydı.

“Hiç başka bir kadına oyuncak aldın mı?” diye sordum birden, bu soru, içinde olduğumuz anın çok dışında olan bir soruydu ama

Evren'in su yeşili gözlerinde bir bulanıklık yaratmadı. Evren'in bir oyuncak kapma makinesinin önünde başka bir kıza sarıldığını, o kıza oyuncak aldığını, o kızın gözlerine bakarken bana baktığı gibi bir ifade takındığını düşünmek, ruhumu kor ateşlere vermekten farksızdı.

"Sana bir oyuncak almadım, senin için bir oyuncak kazandım," dedi, sesi şefkatli bir avucun başıma yerleşmesi ve saçlarımı karıştırması gibiydi ama gözlerinden yüzüme hâlâ o buzların soğuk suları damlıyordu. "Ama eğer bilmek istediğin buysa, daha önce birine ne oyuncak aldım ne de biri için oyuncak kazandım."

Bakışlarım, saatin kadrından aşağı sarkan bir kadının boş bakan gözleri gibi gözlerinden savrularak çenesindeki dikiş izine dokundu ve yutkundum. Onu bir başkasının yanında düşününce, nefesim göğsümü yakan bir körüğe dönüşüyordu. Kaşlarımın ortasında oluşan yarığın gerginliğini cildimde hissettiğimde usulca yutkundum ama yutkunmak ilk defa bu kadar garip bir hissi de beraberinde içime akıtmıştı

"Başka birine oyuncak aldığını düşününce ellerini çizmekten vazgeçtim," dedim birden bir adım geri çekilip, arkama aldığım televizyon ışığının yüzümü karanlığa bulamasını sağlayarak. Gözlerimi görmesini istemedim, oysa gözlerimdeki ifadeden kendim bile bihaberdim. "Başka biri için oyuncak kazandığını düşününce, çizdiğim gözlerini silmek istedim."

"Ama ben bunları yapmadım," dedi yavaşça. "Başka biri için bunları yapmadım. Senin için yaptım."

"Evet," diye fısıldadım. "O yüzden şimdi gidip gözlerinin tamamını çizmek ve sonra her gün ellerine dokunmak istiyorum."

Yüzünü, en önemlisi de zehirli sarmaşık yeşili gözlerinin ardındaki malizeni görebiliyordum ama şu an onun göremediğini bildiğim benim yüzümdü. Kaşlarımın ortasına bir su oyuğu gibi derince kazılan yarık silinmedi ve o yarıktan kana bulanmış kelimeler, kendi kanlarını önüne katarak yüzmeye başladı. Sorular sormadım ama ilk kez bir çocuk gibi binlerce soruyu önüme alıp, hepsini bir

bir ona sormak ve istediğim cevapları ne zaman duyamasam küsüp önünden kalkarak ondan kaçmak istiyordum.

"Hem bu kadar açık olup hem nasıl bu kadar kapalı kutu olabiliyorsun," dediğinde dişlerini sıkıldığını fark etmiştim. Zayıf yanakları içeri doğru göçtü ve yüzündeki kemikler derisini yırtmak istiyormuş gibi kabarak yüzünde tepcikler oluşturdu. "Gülçehre, çok karmaşıksın. Eğitilmesi gereken bir çocuk gibisin. Doğru yetiştirilmezsen kendine zarar vereceksin."

"Seni tanımadan önce karmaşık olduğumu hiç düşünmedim," dediğimde beni dikkatle izliyordu ama artık uzanmıyordu, yavaşça doğrulup sırtını koltuğun koluna yaslamış, kafasını ve özellikle de yeşil gözlerini kaldırmış beni izliyordu. "Aksine, çok düzenli olduğumu düşünüyordum. Ertuğrul Karaisaoğlu'nun kızı olarak tanıtıldığım insanlar hiçbir zaman ismimi sormadı çünkü onlar için Ertuğrul Karaisaoğlu'nun kızı olmam yeterliydi. Ama sen böyle söyleyince... Beni tanımak istiyor ve dahası kendimle beni tanıştırmak istiyor gibi konuşunca, kendimi önemli hissediyorum. Karmaşık ve çözümlmesi gereken, önemli ve değerli."

"Çünkü öylesin, Gül Kuyusu."

Yutkundum ve kendimi değerli hissettiğim bu anın sonsuz bir zaman diliminde daima benimle var olmasını diledim. Bu dileğimi o bilmiyordu ama karanlık yüzümü yutmuşken ve gözlerim onun göremeyeceği kadar ışıksız bir yerde onu izlerken, yine de bunu dilediğimi görebiliyormuş gibi bakıyordu.

"Karmaşık ve önemlisin." Avucunu kafasının altına alıp, sırtını koltuğa bastırıp bana alttan alttan baktı. "Çözülmeye değer ve tanınması gereken, kendini tanıması gereken birisin."

Aklımda dolaşan tutarsız düşüncelerinin tamamının farkındaydım, bunu bilmem için bana söylemiş olmasına gerek yoktu; bunu yeşil gözlerinde görebiliyordum. Yavaşça eğildiğimde, gölgem üzerine devrildi ve onun beyaz bedenini altına alarak genişleyip her yanına mürekkep misali dağıldı. Sanki o beyaz bir sayfaydı, ben üzerine yayılan siyah mürekkeptim. Gözlerine düşen gölgem bakışlarını koyu-

laştırdığında, saçlarım yüzüne doğru sarktı ve yanaklarını okşayarak suretinin kemikleri boyunca salındı.

"Piglet için teşekkür ederim, Evren," diye fısıldadım ve sonra tekrar fısıldayarak konuştum. "Tatlı rüyalar."

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını yüzüne sinen gölgemden dolayı seçemesem de burnundan sert bir nefes verdiğinden güldüğünü anlamıştım.

"Rüyama geleceksin desene," dedi usulca. "Sana da Gül Kuyusu, sana da..."

Yavaşça ondan uzaklaşmamla, kemikli yüzü tekrar televizyonun ışığıyla aydınlandı. Bir şey söylemeden merdivenlere yöneldim ve arkamda rüzgârlı, sıcak bir geceyi, bir de onu bıraktım.

"Bizim için de değişiklik olacak bu," diyen Kıvılcım'ın, bileğindeki lastik tokayı gri saçlarına dolmasıyla oluşturduğu sıkı atkuyruğun güneşteki salınışını ve gri tellerin arasından geçen altın rengi ışığı izledim. Siyah gözlerinin ortasına yerleştirdiği mavi lensler sanki ona aitmiş, gözlerinin öz rengi de böyleymiş gibi görünüyordu. Gözündeki o lensin gözünü kaşındırıp kaşındırmadığını düşünürken Impala'nın açık kapısından dışarı sarkıttığım ayaklarımı kaldırıma vuruyordum.

Güneş çok yakıcıydı, bunun yanında esen rüzgâr da çöl sıcaklığını beraberinde şehre taşıyarak bedenimi kavurmaya başlamıştı. Altımda beyaz, kot bir şort, ayağımda beyaz vanslarım, üzerimde de ince askılı, pembe ve dar bir bluz vardı, tişört göbük deliğimi göstermeyecek kadar uzun olsa da göbük deliğimin altını açıkta bırakıyordu. Elimde tuttuğum su şişesinin içinde yarısı içilmiş su vardı ve bu suyun sıcaktan dolayı haşlak bir hâle geldiğini biliyordum. Korku evinin olduğu binanın önünde durmuş Hazal ve Barlas'ın gelmesini bekliyorduk.

Uzun, kahverengi saçlarım güneşin hafifçe çarpmasıyla daha da açık bir renge bürünmüştü, sanki içlerinde bebek sarısı teller de var

gibi parıldıyordu. Impala'nın kenar aynasına bakınca, burnumun üzerinin ve elmacık kemiklerimin sıcak yüzünden kıpkırmızı kesildiklerini gördüm, alnımdaki ter damlalarını avucumla silerek gözlerimi kaldırımda dikilip etrafı gözleyen Kıvılcım'a çevirdim.

Bana yavaşça göz kırptıktan sonra, "Günün kurtarıcı meleği senmişsin, gül surat," dedi keyifle. "İki ergeni barıştırma görevini üstlenmişsin. Gülümse biraz. Tam senlik, bir iyilik meleği gibi göründüğün yetmezmiş gibi şimdi o küçük kanatlarını aç ve insanlara iyilikler dağıt..."

Alaycı gülüşü beni de gülümsetti, avucumu kafamın üzerine bir saçak gibi uzatıp, parmaklarımla oluşturduğum gölgenin altından tebessümle Kıvılcım'a baktım. "Burada olmak istemediğime emimim," diye mırıldandım. "Benimki de zorunluluk."

"Korku evlerini severim, eskiden arkadaş grubumuzla birkaç kez gitmiştik. O yüzden ben bugün eğleneceğimi düşünüyorum," dedi Kıvılcım. "Sen korkar mısın?"

Yavuz birden Impala'nın arka koltuğundan üzerime doğru eğilip, "Böh!" diye bağırınca, kısık bir çığlık atarak geri çekilip, ön konsola yaslanmış bir şekilde Yavuz'a tuhaf tuhaf baktım. "Evet," dedi Yavuz, gözlerini sevgilisine çevirerek. "Korkarmış."

"Bak, andaval gibi hareketler yapacaksan, şimdiden geri dönelim, seni eve bırakayım," dedi Evren sertçe, omzumun üzerinden direksiyon başındaki Evren'e baktım. Elleri direksiyonun üzerindeydi, dişlerinin arasında yine bir şey eziyordu. Bunu heykel ile ilgilenirken de yaptığını fark etmiştim.

"Ben neden eve bırakılıyorum ya?" Yavuz kafasını Evren ile aramızdan çıkarıp, Evren'e tamamen sokularak, "Ya da siz girin, ben Impala'ya sahip çıkarım..." dedi sırtarak.

"Impala'yla baş başa kalabileceğin tek yer, rüyaların," dedi Evren sakince. "Bir daha kızın boşluğundan yararlanıp onu korkutma. Seni kötü tartaklarım."

Yavuz bana kötü kötü bakıp, "Görüyor musun?" diye sordu. "Senin yüzünden nasıl tehditler ediliyorum, nasıl can evimden vu-

ruluyorum? O melek yüzünle beni bir daha kandıramazsın, hiç öyle şirin şirin bakma bana ya bakma..." Gözlerini kapattı. "Bakma dedim sana şirin çocuk!"

Derin bir nefes alarak, "Ben sana herkese baktığım gibi bakıyorum, şirin bakmıyorum," diye söylendim.

"Yalancı seni, herkesi bu masumiyetle kandıracağını sanıyorsan, doğru sanıyorsun." Bana dik dik baktı. "Beni bile kandırıyorsun, dahası kandırdığını bile bile kanıyorum sana... Bu nasıl bir şiirsellikti, Yavuz Bülbül?" Durup dudaklarını öne uzatarak kendi kendine şaşırır gibi kaşlarını kaldırdı. "Neyim ben Vilyam Sekspir mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Vilya ne ya," dedi Kıvılcım. "Doğrusunu unuttum. Villa mıydı vilya mıydı?"

"Vilyam Sekspir'den bahsediyorum Kıvılcım, nasıl olur da senin gibi bilgisiz bir kadınla sevgili olabilirim? Koskoca bilirkişi Vilyam Sekspir'i beş artı bir tripleks daire yap bir de istersen."

"Shakespeare mezarında ters döndü," dedi Kıvılcım abartılı bir göz devirmeyle.

Yavuz, elini kalbine koyup, şaşkınlıkla dolu bir suratla, "Öldürdü bir de adamı. Ağzından yel alsın," dedi abartıyla. "Adamın yeni kitabı daha geçenlerde çok satanlara girdi."

"Yeni kitabı mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Eski kitaplarından biri olmasın o, Yavuz?"

"Ne bilirsiniz ki siz cahiller," dedi Yavuz başını iki yana sallayarak. "Adam yazıyor abi ya... Biraz saygı. Hep böylesiniz siz. Koskoca Demet Akalın gibi bir sanatçıyı bile metroda görüp, tanımayan gençler yetişiyor."

"Ben Demet Akalın'ı tanımamalarından çok, yürüten baskı hatalı imla kılavuzunun metroya binmesine takıldım şu an," dedi Kıvılcım.

"Ya Yavuz," dedi Evren. "Demet Akalın fanı da olma artık kardeşim. Abarttın."

"Nasıl ya?" diye sordu Yavuz abartılı bir mimikle. "Yazdığım kanlı bıçaklı, kalbim hep alacaklı gibi bir cümleyi güzel sesinden dışarı bırakmış bir kadının fanı da olmayacaksam artık..."

"Çok affedersiniz, bölüyorum ama o yazdığım kanlı bıçaklı değil, yazgımla kanlı bıçaklı olacaktı, Yavuz," diye fısıldadığımda, Evren ile Yavuz aynı anda bana doğru döndüler.

Ve şunu söylediler: "E abart."

"Kulak aşinalığı," diyerek gözlerimi kaçırdım. "Dinlediğimden değil."

"Yalan atıyor bu ziyan," dedi Yavuz. "Evde yüksek sesle Demet Akalın, Giderli Şarkılar dinliyor eminim ki. Arkasına bakmadan çekip giden o kişinin gidişinin u dönüşünün hesabını yapan birine benziyorsun sen, Gülçehre." Başını salladı. "Kesin çat diye kaldırıp atıyorsundur sen resimleri duvardan."

"Yapmadım," dedim ona dik dik bakarak.

"Şimdi şarkıya başlarsam bana eşlik etmeyecek misin yani, gül kafalı?"

"Yo."

"Yalancı."

"Yo."

"Arkasına bakmadan!.." diye bağırdı birden.

"Çekip giden birisi var!" diye bağırdım birden heyecanlanarak.

"İnsenize arabamdan," dedi Evren sakince.

"Araba değil," diye düzeltti Yavuz. "İmpala." Ardından torpido-yu yavaşça okşadı. "Bakma onun kusuruna."

"Kıvırcık kız geliyor," dedi Kıvılcım. "Taksiden indi."

Yavaşça arabadan çıkıp, kaldırımın diğer ucunda park hâlinde duran taksiye baktım, Hazal taksinin önünde duruyordu. Siyah saçlarını geriye doğru atarak etrafına bakındı ve bizi gördüğü an kafasıyla hafifçe selam verip bize doğru yürümeye başladı. Kıvılcım, yavaşça kulağıma doğru eğilip, "Kavgacı bir tipe benziyor, bugün Kestiren'le kavgaya etmeyeceklerine emin miyiz?" diye sordu. "Ne o

mendeburun suratını görmek istiyorum ne de kavga gürültü dinlemek istiyorum.”

“Kavga etmeyecekler,” diye güvence verdim Kıvılcım’a. Barlas ile aralarında var olan sıkıntının nedenini merak ediyordum. Barlas, onlara karşı çok normal davranıyor olsa da Kıvılcım ondan kesinlikle tiksiniyordu ve çok sakın görünen Yavuz’un bile onu gördüğü anda gözlerine koyu gölgeler çöküyordu.

Hazal, “Selam,” dedi, sıcaktan bunalmış gibi yüzünü buruşturarak güneşin rahatsız ettiği gözüne elleriyle perde çekti. “Kalabalık olacağız sanırım? Bu iyi. Korku evleri kalabalık olunca güzel oluyor. Bakalım bu haftanın konusu neymiş?”

Gergin bir şekilde, “Ne konusu?” diye sordum merakla.

“Korku evlerinde her hafta bir konu belirlenir. Yani oyunu sık sık değiştirirler,” diye açıkladı Hazal. “O andaval hâlâ gelmemiş sanırım.”

“Kavga etmeyeceksiniz, değil mi?” diye sordum birden atlayarak. “Deden sizi bana emanet etti, kavga etmeyin lütfen.”

Hazal sırtarak, “Hadi ama... Onun kafasını kırsam bu hoşuna giderdi,” dedi. “Görebiliyorum, sen de onu sevmedin.”

“Onu tanımadığım için ona karşı herhangi bir duygu da beslemiyorum,” diye mırıldandım isteksiz bir sesle. Bir frenin amansız ısıltığı, beraberinde tekerleklerin uğursuz çılgınlığını caddeye taşıdı ve yüreğim göğsümden yukarı kaykılarak boğazıma dek tırmandığında, korku dolu gözlerle sesin yayıldığı öze yöneldim.

Kırmızı, üzeri açık bir spor araba, kendi etrafında iki kez dönüp, boş sayılabilecek kadar seyrek olan trafiği yardı ve aynalı gözlüklerin parıltısını izledim. Barlas’ın güneşin altında altın sarısına dönen saçlarının uçları yukarı bakıyordu ve gömleğinin açık düğmelerinden ortaya dökülen tenine çarpan güneş, tenini elmas gibi parlatıyordu. Ona garip garip bakarken gördüğüm, popüler ve zengin çocuğun dizilerde yarattığı gereksiz aksiyondu. Belki ilk bakışta görüntüsü onu ilgi çekici biri hâline getiriyor olabilirdi ama her nedense benim için bu çok normaldi. İzlediğim her filmde, okuduğum her kitapta

rastladığım değişmez bir sahne olduğundan böyleydi belki de. Bilmiyordum.

Rengi aynı olan her çiçek aynı kokmazdı ki.

Bakışlarım, Barlas'ın gösterişinden uzaklaştı ve Impala'nın direksiyonundan parmaklarını çekmeden caddeyi izleyen Evren'e kaydı. Gösterişli, pahalı güneş gözlükleri yoktu, güneş yüzünden kısılp beyazına kızıl çatlaklar yayılan yeşil gözleri vardı. Düğmelerini göğsünün ortasına kadar açtığı havalı bir gömleği yoktu, kısa, geniş kolları olan siyah bir tişörtü vardı ve tişörtünün üzerine az evvel içtiği şefralili soğuk çayı dökmüştü.

Birinin güneş kadar parlak ve sarı saçları vardı, diğerrinin saçları gece kadar siyahtı.

Birinin teni kavrulmuş, belki de pahalı kremlerle ovulmuştu, diğerrinin teni ayın gümüş ışığı kadar beyazdı.

Gözlerim Evren'den usulca uzaklaşırken, Barlas arabasının kapısını açmadan kapının üzerinden kaldırıma doğru atlayıp, güneş gözlüğünü başının üzerine çekti. Yüzünde ince beyazı dişlerini ortaya seren alaycı bir gülümsemeyle bize doğru yürürken, zihnime ektiğim düşüncelerin beni öfkeliendirdiğini hissettim ve kaşlarımı çatıp gözlerimi yere indirdim.

"Sizi beklettim mi?" diye sorduğunda, sesindeki enerji beni şaşırtmıştı. Birkaç gün önce konuştuğum adamın tekrar uzağındaymış gibiydi. Sanki gözlerine bakarsam göreceğim tek şey bencillik olurmuş gibi geliyordu bana. Ona karşı neden ön yargılıydım bilmiyordum ama tam onun içinde kimsenin görmediği bir iyilik olabileceğini düşünüyorken, birden bu düşüncem çok daha karanlık duygularla yer değiştiriyordu.

"Sadece ağaç ettin, bekletmiş sayılmazsın," dedi Hazal, sanki biraz evvel gelen o değilmiş gibi.

"Soruyu sana sormamıştım aslında," dedi Barlas, gözlerinin bana çevrildiğini fark edince otomatikman ben de kafamı kaldırıp ona baktım. Güneşte çok daha açık bir renge dönen sarı gözlerine yayılan ifadeyi büyük bir sakinlikle izledim. "Seni çok beklettim mi?"

"Hayır," diye yalan söyleyip binaya doğru döndüm. Kıvılcım'ın düşmanca bakışlarının merkezindeki Barlas'ın açık renk gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Artık gidelim mi? Geç kalırsak yerimize başkasını alabilirler."

"Hagios bizim için burayla konuşmuştur," dedi Hazal, dedesine ismiyle hitap etmesini garipsesem de üzerinde durmadım.

Bina Alaçatı'nın genel mimarisine uymayacak şekilde yeni ve üzerinde uğraşılmış gibi duruyordu; lüksü. İlk katının tüm duvarları camdandı, vitrine koyulmuş birçok korku ögesi vardı ve hepsi pahalı dekorasyon ürünleri gibi duruyordu. Giriş kapısı iki kanatlıydı, camdandı, kanatlar birleştiğinde bir markanın ismi ve logosu oluşuyordu. Evren'in hemen arkamda geldiğini cama düşen yansımasından görebilmek mümkündü. Barlas ise sanki Evren'i hiç tanıymıyormuş gibiydi, birkaç kez gördüğü bir yabancıya nasıl olması gerekiyorsa, Evren'e karşı da öyleydi. Durum böyle olunca, aralarındaki asıl konunun ne olduğunu anlamak daha da imkânsız hâle geliyordu. Nasıl oluyordu da Evren ve arkadaşları söz konusu Barlas olunca karanlık ifadelere bürünüyor, Barlas onlara hayatının hiçbir köşesinde karşı karşıya kalmadığı yabancılara bakıyormuş gibi bakıyordu? Belki de Barlas gerçekten onları tanıymıyordu.

Zihnime bir yığın soru gübresi bıraktıktan sonra Hazal'a baktım. "Bugün kavga etmeyin, olur mu?" diye sordum yavaşça sokulup, kulağına doğru. "Dedene karşı mahcup olmak istemiyorum."

"Rahatla," dedi. "Buraya eğlenmek için geldim. Onu umursamayacağım bile."

Başımı yavaşça salladım. Binadan içeri girerken yukarıdan akın eden klima rüzgârı, saçlarımı yavaşça uçusturdu ve yüzüme düşen asi telleri kulağımın arkasına sıkıştırıp bizi girişte karşılayan genç adama baktım. Yazlık bir yerde yaşadığını belli edecek türden bir kapri, çiçekli tişört giymişti ve yüzü ile saçları tıpkı bir askeri andıracak şekilde tıraşlıydı.

"Hoş geldiniz, ben Arda," dedi yüzünde muhtemelen herkese karşı takındığı, yapay ve sanki hiç silinmemesi için mürekkepli ka-

lemle çizilmiş gibi duran gülümsemeyle. "Bugünün çılgınlıklarının sahipleri sizsiniz, öyle mi?"

Adama irkilerek baksam da içimde patlamak için hazırda bombayı anımsatan korkuyu çaktırmamak için bir şey söylemedim. "İçeride Uğur Bey bekliyor sizi," dedi bize temiz, teknolojik maketlerin yan yana dizildiği uzun koridoru işaret ederek. "Size oyunun kurallarını anlatacak."

Hazal, "Bu ayın konusunu merak ediyorum," dedi gözlerini kısararak, adamdan bir cevap bekliyor gibi bir hâli vardı.

"Uğur Bey size konudan bahsedecektir," dedi adam. "Keyifli vakit geçirirsiniz umarım. Hoş, keyifli vakitten çok korku dolu anlar geçireceğinizi düşünüyorum ama... Bu ayın konsepti epey farklı çünkü." Adam bizden uzaklaşırken, koridorda ilerlemeye başlamıştık.

"Merak yarattı dangalak," diye söylendi Yavuz kendi kendine. "Sanırsın cehennemden özel zebani getirtti bana."

Kıvılcım, "En çok korkan Gülçehre değil de sen olacaksın, her iddiasına varım," diye takıldı kolunu Yavuz'un omzuna atarken. "Korkma, kadının burada..."

"Haha, nasıl komik ya," diye söylendi Yavuz. "Ben mi korkacaktım? Hayatımda hiç korkmadım..."

"Sen mi hiç korkmadın?" Kıvılcım, güldü. "Dabbe'nin ilk filminden bile korktun sen. İlk filmi ya... Tüplü bilgisayarlardan gelen bir virüstü konu, bundan korktun..."

"Korkmadım, ayıp olmasın diye korkmuş gibi yaptım ben. İkisi aynı şey değil. Sen sanata ve sanatçıya verilen değerden ne anlarsın, ahmak kadın."

"Evet, sırf bu yüzden tüplü bilgisayarını balkondan aşağı atman da kesinlikle benim hayal ürünümdür," dedi Evren sonunda aramıza dahil olmuş gibi. Omzumun üzerinden ona baktım, yüzünde kemik kadar sert bir ifadeyle sadece koridorun sonunu izliyordu.

"Ben bilgisayarı korkumdan mı attım? Ondan atmadım," dedi Yavuz kendini savunarak. "Öfkelendim, haşın bir erkek olduğum

için sinirlenince bir şeyleri kırar ve dökerim, haşin erkekler böyle yapar.”

“Tamam, haşin erkek,” dedi Kıvılcım. “Tek bir çığlık bile atmadan çık, akşama bak neler yapacağım sana...”

“Kıvılcım, bağırırsam şerefsizim,” dedi Yavuz heyecanlı heyecanlı. “En adi yavşağım bağırırsam...”

“İnanmak istiyorum sana...”

“İnan bana Kıvılcım, ben sana hiç yalan söylemedim.” Durdu. “Yani maç günlerini saymazsak söylemedim ve sana uyuyorum deyip telefonda oyuna girdiğim günler dışında hiç yalan söylemedim.”

Kıvılcım, duraksadı. “Ne?”

“Unut bunları, yok bir şey, seni kandırdım, gördün mü?” Kıvılcım’ın yanağından öptü. “Aşkımızı test ediyorum sadece...”

“Bir şeyler oldu az önce,” dedi Kıvılcım. “Tufaya düşürme beni.”

“Kim düşürmüş kimi? Yok öyle bir şey. Eee, ne yapacaksın akşam bana? Biraz anlatsana ucundan. Yani şöyle ki öyle bir şey söyle ki bana, cin gelip burnumun önünde kabilesine ait garip bir dille bana bağırsa bile korkmayayım ve Nas suresini okuyabileyim. O kadar sakın kalabileceğim bir şey olsun. Hadi.”

“Yavuz, sen bir şeyler mi karıştırıyorsun? Sadece soruyorum bak, kızmayacağım. Bana uyuyorum dedikten sonra oyuna mı giriyordun sen?”

“Ne oyunu kızım, koskoca adamım ben, haşin erkeklerin oyun oynadığını mı gördün? Benim kadar haşini kalkacak bir de oyun oynayacak? O kadar haşinim ki, mağarama çekilip duvarlara senin resmini çiziyorum ben, haşin bir şekilde tekerleği icat edip sana gelmenin yollarını arıyorum.”

Kıvılcım, “Yavuz,” dedi sakince. “İlk insan mısın?”

“Oga buga,” dedi Yavuz sakince.

“Ne?”

“Senden önce konuşmayı bilmiyordum, tek bildiğim oga buga demekti, dilim buydu, ateş falan yoktu, çiğ yiyordum eti. Sonra

seni gördüm, mağaraya resim çizmeyi öğrendim ve ateşi bulup önce kendimi yaktım... Senin için..."

Hazal yavaşça kulağına yaklaşıp, "İleride böyle olmamak için hayatıma hiç erkek almıyorum. Bir süre sonra bütün ilişkiler tam olarak buna evriliyor," diye fısıldadı.

Yavuz, "Bu arada bu koridor neden hâlâ bitmedi, Sultan Süleyman'ın haremine girdik de yürü yürü bitmiyor sanki," dedi gözlerini koridora çevirerek. "Sallayabileceğim yalanların sonuna geldik, koridorun sonuna gelemedik."

"Bu konu burada kapanmadı, Yavuz," dedi Kıvılcım, gözlerini önüne çevirdi. "Oyun konusunun hesabını vereceksin yani."

"Benim vereceğim tek hesap Allah'a. Nasıl olur da ondan çok seni severim, bunun hesabını soracak bana..."

"Ay ben kusacağım ama artık ya," diyerek Yavuz'a doğru döndü Hazal, kaşları çatık, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Gökyüzünden dev bir çıplak Kıvılcım düşmesini mi bekliyorsun sen kardeşim ya? Bu hareketlerin çok abartılı."

"Haklı," dedi Kıvılcım. "Yapışma bana."

"Bundan sonra sadece oga buga," dedi Yavuz. "Siz şiiirden ne anlarsınız?"

"Ya he oga buga, yürü hadi," dedi Evren birden Yavuz'u ensesinden öne doğru iterek.

"El kol yapma." Yavuz elini tehditkâr bir şekilde kaldırıp sallayarak Evren'e baktı. "Ben yapmıyorum bak, el kol yapma."

"Yaparsam ne olur?"

"Yapma."

"Velev ki yaptım? Ne yaparsın?"

"Bir şey yapacağımdan değil." Yavuz parmaklarını birleştirerek kalp yapıp, kalbin içinden Evren'e baktı. "Ellerin yorulur diye korkarım..."

"Gençler," diyen adamın sesi, tüm kafaların sesin geldiği yöne dönmesine neden oldu ve ortada asılı duran konu, bir toz buluru gibi dağılarak yok oldu. "Hoş geldiniz. Ben Uğur. Öncelikle tele-

fonlarınızı ve değerli eşyalarınızı size özel şifreyle kilitlenen dolaplara bırakın isterseniz. Şöyle buyurun.”

“Geçelim Uğurcuğum,” dedi Yavuz, Uğur’un eliyle gösterdiği araya girerek. “Şöyle mi geçiyoruz?”

“Evet,” dedi Uğur gülererek.

Barlas, “Konudan bahsedecek misiniz?” diye sordu gözlüğünü başından alıp, gözlüğünü uzun, parlak çubuklarını içe doğru yatırarak.

“Gözlüğünüzü de eşyalarınızla birlikte kilitli dolaplara bıraktığınızda, evet,” dedi Uğur aynı gülümsemeyle.

Hazal, “İyi oldu söylediniz. Gözlüğüyle girip sivrisinek gibi dolaşabileceğini sanıyordu içeride,” deyince, Uğur eliyle ağzını saklamaya çalışıp yavaşça güldü. Bir an ben de gülmek istedim ama kabalık yapmak istemediğimden sakince gözlerimi kaçırmakla yetindim.

Uğur’un gösterdiği, bizim için özel olarak şifrelenen dolaplara eşyalarımızı bıraktıktan sonra oradan çıktık ve loş ışıklı dar bir koridora girdik. Koridorun kavlamış duvarlarında eskimiş, kenarları sökülmüş ya da yapışkanı etkisini kaybettiği için yüzüstü aşağı doğru sarkmış posterler vardı.

Uğur, “Öncelikle, bu kez kaçmanız gereken canavarlar yok, kaçmanız gereken bir katil var,” dediğinde, bir an rüylerim dikildi ve endişeyle Uğur’un profiline baktım. Herkes büyük bir dikkatle onu dinliyordu. “Bu katil, aranızdan biri olacak. Şöyle ki, kura çekilecek ve kurban kartlarının içinde bir de katil kartı olacak. Bu kartları çekeceksiniz, katil kime gelirse, o kendini asla belli etmeyecek ve sonra hepinizi özel odalara alacağız. Bu odalarda çözmeniz gereken şifreler ve ankesörlü bir telefon sizi bekliyor olacak. Bu telefon sayesinde bizimle iletişimde olacaksınız. Birbirinizi bulmaya çalışmak için odalardan çıkmak zorunda kalacaksınız... Koridorda ise sizin için gezinen acımasız bir katil dolanıyor olacak.”

“Katil ben olursam, istediğim kişiyi öldürebiliyorum ve bir ceza yaptırımı uygulanmıyor, değil mi?” diye sordu birden Yavuz, ciddi

bir sesle. Ona baktığımızı görünce de "Ne?" diye sordu. "Siz hiç şiir yazan katiller görmediniz mi? Ben onlardanım."

"İsmin nedir?"

"Yavuz."

"Yavuz, eline bir bıçak vereceğiz ve bu bıçağı birine sokma konusunda da serbestsin. Zaten bıçak tene temas ettiği an içeri kaçan şaka bıçaklarından. Bir kaza yaşanmayacak, endişelenme."

"Ee ne anladım ben o işten?"

"Neyin peşindesin tam olarak?" diye sordu Evren sakince.

"Ne bileyim, belki cinnet geçirip hepinizi öldürmek isteyeceğim o an, bana oyuncak bıçakla adam mı öldüreceksiniz?"

Uğur gülererek, "Ayrıca, her ne kadar karanlık olsa da fiziksel özelliklerinizden tanınmamanız için bir cübbe giyecek, epey ünlü bir filmin maskesi olan çığlık maskesini takacaksınız. Şöyle düşünün, katil çığlık filmindeki katilin ta kendisi olacak. Yine fiziksel özelliklerden katili ayırt edememeniz için katilin bir bisikletin üzerinde olması gerekiyor. Bisiklet kullanmayı bilmiyorsanız sorun değil, üç tekerlekli küçük bir oyuncak motor olacak bu. Herkes rahatça sürebilir," dedi.

Bir an hepimiz donup kaldık.

"Uğur," dedi Evren sakince. "Sen tam olarak ne yaşansın istiyorsun?"

Uğur, gülümsedi. "Eğlenceli olsun istiyoruz sadece."

Barlas, "Katil dışındaki herkes eğlenecek bence," dediğinde, Hazal gözlerini devirdi.

"Senin bir fikrin de olmasın ya."

"Geldiğimden beri sadece iki kez konuştum," dedi Barlas sakince.

"İstersen hiç konuşmamış ol, nefes alsan da batıyor bana."

Barlas gözlerini devirip, bakışlarını Uğur'a çevirerek, "Katilin kim olduğunu bulmamız gerekiyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Katil koridorlarda dolaşıyor olacak, birbirinizden şüphelenmemeniz için katil sık sık cübbesini ve maskesini çıkarıp sizinle

kendi olarak iletişim kuracak,” deyince, irkilmiş gözlerimi Uğur’dan çekmeden sertçe yutkunup kaşlarımı çattım.

“Bu çok ürkütücü olmaz mı? Kime güveneceğiz?”

“Kimseye,” dedi Uğur, koridordan yayılmaya başlayan uğursuz melodi, bir piyanonun üzerinde uzanan cesedin yere damlayan kanının dökülürken çıkardığı ürpertici seslere benziyordu. Uğur, gülererek koridorda baktı. “Bu oyunda size kendinize bile güvenmemeniz gerektiğini öğreteceğiz aslında. Hem eğlenip hem gerilimi tadacaksınız. Korkmana gerek yok, genelde komik sahnelere tanık oluruz burada.”

“Peki bu katil hiç konuşmayacak mı?” diye sordu Hazal. “Sesi onu ele verir.”

“Koridorda ilerlerken yan yana olmadığınız sürece birbirinizin seslerini duyamazsınız, koridorlarımız buna uygun şekilde tasarlandı. Bu yüzden katil konuştuğunda, maskesine yerleştirilen mikrofon onun sesini farklı bir titreşimle birleştirip değiştirecek. Yani konuşan bir kadın mı erkek mi asla bilmeyeceksiniz.”

Kıvılcım, “Yavuz olursa ben anlarım,” dedi dudaklarını bükerek. “Kimse benim sevgilim kadar şiirsel bir şekilde saçmalayamaz.”

“Kadına bak ya, beni köpek mi ermek istiyorsun kendine? Ulu-yayım mı şimdi ya ben? Pati mi vereyim sana, kuyruğumu mu sallayayım ya?” Yavuz, Kıvılcım’ı ince belinden tutup kendine çekince gülümsedim. Bir anda kurt gibi uludu. “Nasıl tanıyor beni ya...”

“Yılışma, içeride çığlığını duyduğum an, her şeyi unut...”

“Boğazıma bıçağı dayayıp beni oyuncak bıçakla öldürseler sesim çıkar mı sence...”

“O hâlde sizi kura için odaya götürüyorum, ardından da maceraya başlıyoruz gençler,” dedi Uğur, gülümsediğinde yüzündeki arazide geniş çukurlar büyüyordu. Gök mavisi gözleri, ucu yukarı bakan düzgün bir burnu, kurumuş başak renginde kumral saçları vardı. Yüzünde var olan gülümseme, biraz önce girişte bizi karşılayan adamın, yani Arda’nın herkese gösterdiğine emin olduğum çizilmiş, yapay gülümsemesinin aksine içtendi.

İnsanları incelemeyi sevdiğimi yeni yeni fark ediyordum. Oysa, elimde bir manganın herhangi bir cildiyle, saçlarım rüzgârın dokunuşlarıyla uçuşurken bir bankta oturmuş, denizin iyotlu kokusunu ciğerlerime doldurup insanları izlerdim. İnsanların yüzlerine çizilmiş çizgilerin, gözlerine oturmuş ifadelerin ardında koskocaman hikâyeleri olduğunu bilir, çoğu zaman onlara kendi kafamda hikâyeler yazardım. Hiçbir zaman kendi hikâyemin ana karakteri olmamıştım, her zaman bir sonrakiydim, diğer kişiydim, yan karakterdim ve başkalarını hikâyemin ortasında oyuncaklarımmış gibi oynatırdım. Kurgulamayı seviyordum, çoğu zaman boş bir sayfada bile hareket eden hikâyeler görürdüm ve her sabah bir başkasının gözleriyle dünyayı izliyormuşum gibi hissederdim. Kendi gözlerim olduğunu, bir hikâyem olduğunu, benim de yaşamaya hakkım olduğunu bana Evren Kuran öğretmişti.

Bir kürenin içinde küçük mektup zarflarını anımsatan eskiz görüntüdeki zarflardan birine uzanıp onu parmaklarımin arasına aldığımda, içimde bir korku vardı çünkü katil ben olmak istemiyordum. Uğur, herkes bir zarf çektikten sonra küreyi yüksek, metal masanın üzerine bıraktı ve kalçasını masaya yasladıktan sonra kollarını göğsünün üzerinde düğümleyerek bizi izlemeye başladı.

“Kimse birbirine zarflarını göstermesin ve okuduğu kelime her ne olursa olsun, birbirine hiçbir şey söylemesin. Herkes zarflarının içinde yazanları okuduktan sonra zarflarını yeniden kapatıp bana versin.”

Zarfı yavaşça açtım, kulağını yukarı kaldırdım ve birilerinin içindeki kâğıtta yazanı okumamasını sağlayacak ortamı yaratıp sert bir kartı anımsatan kâğıdı yavaşça yukarı çektim. Kâğıtta yazan ‘kurban’ yazısını gördüğüm an, sırtımdan koca bir yükün çekilip alındığı andı ama bir şeyleri belli etmeden kartı zarfın içine geri yerleştirip kapattım ve Uğur’a uzattım.

“Şimdi hepiniz gördüğünüz bu kapıdan girerek, soldaki ilk oda-ya girsin ve sonra bir arada durup sizle iletişim kurmamızı bekle-

yin." Uğur, tüm zarfları yavaşça topladı ve gözlerini bize çevirdi. "Bol şans."

Uğur'un bizi soğuk hava deposunun kapısına benzer kalınlıktaki çelik bir kapıya yönlendirip, o kapıdan geçirmesiyle macera başladı. Hepimiz tedirgindik çünkü çelik kapının arkasında bizi karşılayan karanlık koridor soğuk ve ıssızdı. Bir baykuş sesi duyulunca yutkunup kollarımı bedenime sardım, çıplak koluma bastırduğım parmağım korkumu biraz olsun kafeste tutabilmemi sağlıyordu ama yine de tedirgin hissediyordum.

"Duydun mu kız?" diye sordu Yavuz, yavaşça bana yaklaşıp, nefesini kulağıma vererek. "Baykuş öttü, bugün biri ölecek."

"Git ya," diyerek ondan uzaklaştım. "Ne alakası var?"

"Bilmiyor musun? Baykuş öterse, biri ölür." Yavuz gözlerini kıstı, karanlığın etkisiyle yüzünün belli kısımları silinmişti ama parlayan gözlerini görebiliyordum. Evren, Yavuz'un ensesine sertçe vurdu.

"Uğraşma," dedi sert bir sesle. "Katilin elindeki şaka bıçağını alır, şakasız bir şekilde seni öldürürüm."

Barlas, "Hep böyle korkutur musunuz arkadaşınızı?" diye sorunca, Evren'in de Yavuz'un da karanlığa rağmen görünen gözlerine çöken karanlığı izledim. Ona herhangi bir cevap vermeseler de ortamdaki gerginliği net bir şekilde hissedebiliyordum. "Evren sana karşı hep koruyucu, bu yüzden şanslısın, Gülçehre."

Barlas'ın duygulardan arınmış sesine rağmen içime dolmuş panikle, "Evet," dedim. "Beni daima kollar."

Evren konuşmuyordu, Yavuz'da da belli bir sessizlik çok ani bir şekilde hâkim olmuştu. Bu beni şaşırtsa da üzerinde durmadım. Kolum hafifçe soğuk bir yüzeye sürtününce, irkilerek geri çekilip gözlerimi karanlık duvar dibine çevirdim ve parıldayan metali gördüm. Bir şövalye zırhı tam karşımda duruyordu, şövalye zırhının gözlerindeki karanlık boşluktan birdenbire kızıl bir ışık yayılınca, dudaklarımdan kısık bir çığlık döküldü ve Evren'in arkasına saklanıp, tişörtünün kumaşını avuçlarımdan arasına alarak korku dolu gözlerle şövalyeye baktım.

"Gözlerini gördün mü?" diye sordum korkudan titreyen sesimle. "Çok gerçekçi yapmışlar, onu hiç sevmedim. Çok korkunçtu."

Evren'in birden belime kayan eli, zihnimde parlayan bir yıldırımdan farksızdı; çok geçmeden o yıldırım düşüncelerime düştü, düşüncelerim alevlerin esiri oldu, kelimeler alevlere tutundu ve ateşi büyüttü, sonra da dev bir yangın seli oldu. Dokunuşunu tenimde bariz bir şekilde hissederken, parmak uçlarında keşfedilmeyi bekleyen okyanus dipleri vardı; okyanusun diplerinde el değmemiş, yosun bağlamış eşsiz hazineler saklanıyordu. O bana dokunduğu an, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği o hazineler önüme serilmiş gibi hissetmiştim. Bu elimde değildi.

"Korkma," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir tınıyla. "O yalnızca bir aksesuar, hepsi bu."

"Ama gözlerinden kırmızı ışınlar çıkıyordu!"

Barlas'ın yavaşça güldüğünü duydum, Evren parmaklarını belime gömerek beni önüne çekti ve şövalyenin demir miğferine vurarak, "Aksesuar, içine ışık koymuşlar, senin gibi çocuklar korksun diye," dedi donuk bir sesle.

Ona güvendiğimi, o boş bir tenekeye vurur gibi beni korkudan öldüren şövalye zırhına vurduğu an daha net anlamıştım. Bir an korku, kıyıyı dövüp kıyıdan koparmak istediği her şeyi kopardıktan sonra geri çekilen dalga gibi içimde bir yere çekilerek beni özgür bıraktı. Gözlerimi kaldırıp karanlığın yuttuğu mermeri anımsatan suratına baktığımda, onun yeşil gözleri şövalyedeydi.

Şu an şövalyeye benzeyen oydu.

Bizi içine doldurdukları odada göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. İçeride yükselen bıçak kesigi sesleri ve baykuş sesleri zihnimde dolarken yavaşça duvar kenarına geçip, kimseyi ner bir şekilde görememenin rahatsızlığıyla yutkundum.

"Beni duyuyor musunuz?" diye yükselerek etrafa dağılan o korkunç ses, irkölüp duvara yaslanmama sebep olunca, sesin nereden geldiğini anlamak istiyormuş gibi kafamı kaldırıp karanlığı inceledim. "Siz beni göremezsiniz cici olan, boşuna bakınma." Ürkmüş

bir şekilde yutkundum, beni görebiliyordu. Bu durumu daha korkutucu kılmıştı. Benim göremediğim bir şey, karanlığa rağmen beni görüyor ve benimle konuşuyordu. Bu her ne kadar bir insan da olsa, insanda çok garip duyguları harekete geçiriyordu. Sırtımı duvara bastırarak etrafıma bakmaya devam ettim, bunu gördüğünü biliyordum.

"Sen, gevşek olan," dedi birden korkutucu ses. "Evet evet, parmağıyla kendini işaret eden, senden bahsediyorum."

"Ha, efendim?" diye sordu Yavuz. "Ne oldu?"

"Ellemeye çalıştığın kişi sevgilin değil, dikkat et, kumral olan sırtığı elliyorsun. Sivrisinek gözlüğü takan."

Yavuz irkilerek, "Lan neden sesini çıkarmıyorsun? Hoşuna mı gitti?" diye sorunca, Barlas sadece güldü.

"Ne kadar ileri gidebilirsin diye merak ettim..."

"Homofobik değilim ama ahlâksızlığın gereği yok," dedi korkutucu olan. "Kıvırcık, biraz gülümse. Dram filmine gelmedin."

"Bana mı dedi o?" diye yükseldi Hazal.

"Ever, atarlı, sana dedim."

"Uğur, bak sensen bozuşuruz kanka," dedi Yavuz, onu göremesem de el kol hareketi yaptığını hayal edebiliyordum. "Sesini nasıl değiştirdin lan öyle? Kıvırcım, böyle korkutucu sesler çıkarsam çok iyi değişiklik olmaz mı?"

"Şeytan filmindeki turuncu kızın mavi gözlerine benzeyen korkutucu lensleri takan kız," dedi birden korkutucu ses. "Sevgilini sustur."

"Öncelikle, lenslerime kurban ol, bunlar olmasa önümü göremezdim şu an," dedi Kıvırcım sertçe. "Sonralıkla, Yavuz susar susmaz sana ne tam olarak?"

"Önce seni öldürteceğim."

Kıvırcım'ın duraksadığını hissettim. "Ne?"

"Elimi bıçak şeklinde boğazımın üzerinde kaydırıyorum, senin için. The end."

"Ben bunu zor buldum, onu öldürme, kumral sırtığı öldür, kendini ellretti bana," dedi Yavuz.

"Bunu derken, Yavuz?" diye sordu Kıvılcım iğneleyici bir sesle.

"Yavuz, kardeşim öncelikle Allah sabır versin, umarım ilk ölen sen olursun ki zaten sona kalmazsın bu kız yanıdayken," dedi korkutucu ses.

"Ben susma hakkımı kullanıyorum, yoksa akşam yalnız yatan ben olurum, siz değil canavar adam," dedi Yavuz sakince. "Görevimiz nedir?"

"Görevi ben canım isterse söylerim," dedi birden korkutucu ses. "Seni harcarım, Yavuz."

"Uğur, bak sensin biliyorum." Birinin hızlı hızlı yürüdüğünü hissettirmiş ama gölgelerden başka bir şey göremiyordum. "Bak beni oraya getirme."

"Gel hadi lan," dedi korkutucu ses. "Çekil önümden, ne el kol yapıyorsun havaya doğru hıyar?"

"Katil kim biliyor musun lan? Belki benim katil?" diye sordu Yavuz. "Rejiyi basar, oyuncak bıçağımla keserim lan sesini senin."

"Katilin kim olduğunu biliyorum geri zekâlı, sen daha etrafını göremiyorsun, ben seni izliyorum."

"Doğru dedin." Yavuz durup çenesini kaşıdı. "Ben değilim katil."

"İnsanları neden kandırıyorsun, Yavuz? Neden gerçeği söylemiyorsun?"

"Nasıl yani?"

"Katilin kim olduğunu."

"Ben miyim?"

"Bilmem," dedi korkutucu ses ardından alayla güldü. "Sen misin?"

"Ben miyim?"

"Şu salakla değil daha yetkili biriyle görüşebilir miyim?" diye sordu korkutucu ses.

"Salak mı? Bende de kalp kardeşim. Kırılıyorum artık."

"Sus," dedi korkutucu ses, araya bir duvar örerek. "Sen. Sinsi olan. Gece görüşü mü var senin gözlerinde, nasıl oluyor da küçük tırtılı görüyor gibi dikkarle izleyebiliyorsun?"

"Küçük tırtıl umuyorum ki ben değilimdir," dedi Yavuz. "Biri arkada görümü mü kesiyor ve bu kişi Evren mi? Tek sinsi o."

"Küçük tırtıl kendini biliyor, karanlıkta bile yanakları kızardı. Hey, sinsi olan, bir adım öne çık." Yanaklarımın içini dişleyerek etrafıma bakındım ve hemen yanımdan birinin bir adım öne çıktığını hissettim. "Donuk sırık, sen yetkili birine benziyorsun."

"Evet," dedi Evren donuk bir sesle. "Görevleri söylemeni bekliyorum."

"Nesin sen bir milyonluk soruyu sorduktan sonra parmağını çenesine bastıran Kenan Işık mı?" diye sordu korkutucu ses. "Daha eğlenmedim ben."

"Görevler?"

"Kardeşim, eğlenmedim ben daha."

"Eğlenmesi gereken biziz, söyleyecek misin?"

"Ne öyle artist artist intikama gelen donuk Ezel bakışları atıyorsun, az önce kumar masasında caka satarken Eyşan'ı gören Ezel gibi bakıyordun tırtıla, gördüm seni. Karşında Cengiz yok senin, Eyşan'a bakıyor gibi bakmazsan görevleri söylemem."

"Ezel'i izlemedim," dedi Evren sabit bir sesle.

"Yalan atma, sende tam Ömer tipi var. Dikkat et, etrafta çok fazla Cengiz ve Kerpeten Ali görüyorum."

"Söyleyecek misin artık?"

"Ne bu pozlar, sen kendini Best Model of Turkey'de falan mı sanıyorsun?"

"Tamam," dedi Evren ama sesine yayılmış tehdidi solumuştum. Sırtımı duvara yaslayıp beklemeye başladım.

"Sence katil kim, Evrenciğim?" Bir çakmak sesi duydum, biri sigarasından derin bir nefes aldı ve üzerimize üflüyormuş gibi nefesini dışarı bıraktı. "Sen olabilir misin?"

"Kurban ya da katil olduğumuzu söylemek yasak," dedi Evren. "Belki de katil bile yoktur, bizi sazanlıyorsundur."

"Şahsen ben inandım," dedi korkutucu ses, ardından güldü. "Peki ya katil tırtılın çıkarsa? Her insan öldürür mü sevdiğini sence?"

"Ben katil değilim," dediğimde, korkutucu ses sigarasından bir nefes daha çekip nefesi usulca üfledi.

"Chucky de oyuncak bir bebekti başta, tırtıl," diye alay etti. "Eline bıçağı alınca neler yaptığını gördük..."

"Gül çocuğuma mı yanıyor lan bu?" diye sordu Yavuz birden. "Hop, bir dur bakalım koçum, abisi burada. Tırtılmış, oyuncak bebekmiş falanmış. Bak buranın çıkışı da var. Buradan çıkarım ama hayatından çıkmam."

"Sen git Barlas'ın götünü elle, sevimsiz," dedi korkutucu ses. "Tipe bak, yürüyen nargile."

"Oğlum sen bizim isimlerimizi nereden biliyorsun lan? Bir şey diyeceğim, Uğur diyorsunuz da orada oturan Hagios olmasın," dedi Barlas, kaşlarını çatıldığını hissedebilmişim.

"Fikir belirtti bal kabağı," diye alay etti korkutucu ses.

"Fikir belirtmedim, olasılıkları sundum. Kimsin sen?"

"Eben."

"Oğlum bak bel altı vuruyorsun," dedi Barlas ters bir sesle.

"Az önce Yavuz seni ellerken sesin çıkmıyordu."

"Konuya beni katma birader, ben elleyip squatlı bir alanı tutunca Barlas'ın squat yapabileceğini hiç aklıma getirmeden girişimde bulundum."

"Ne birader diyorsun lan andaval? Belki kadınım ben," dedi korkutucu ses ve o an Yavuz'un cevabı kahkaha atmama neden oldu.

"Lan eğer bu ses bir kadına aitse, Barlas'ın götüne kafamı koymazsam ben de adam değilim."

"Adam mısın lan sen?"

"Değil miyim?"

"Değilsin."

"Hiçbir şey diyemiyorum şu an, Yavuz," dedi Kıvılcım. "Buranın bir de çıkışı var."

"Benle ne ilgisi var konunun, Kıvılcım? Göremiyorum da seni zaten. Bilmiyor musun gül yüzünü görmeyince bende bazı şeyler hiç yolunda gitmiyor. Keşke yüzünü görsem, güneş doğsa bu karanlık odaya..."

Korkutucu ses kusuyor gibi bir öğürtü sesi çıkardı.

"Bir aile faciası yaşatacak bu bize," diye söylendi Yavuz.

"Yavuzcuğum, seni dışarı alalım artık istersen," diye alay etti korkutucu ses. "Nasılsa şu an olduğundan daha ölü olamayacaksın artık..."

"Alay ediyor bir de benimle pezevenk."

"Şş, edep yahu," dedi korkutucu ses. "Neyse, sıkıldım sizden. Sen, ırtıl, ilk odadasın. Birinci oda. Kıvırcık, ikinci oda. Dabbe lensli kadın üçüncü oda, üç harfililere benziyorsun diye gönderme yaptım, bence bu iyiydi, kabul et. Dördüncü oda donuk olan sırık, beşinci oda kumral, altıncı ve son oda karpuzcu Yavuz'un."

"Ne yapacağız o odalarda?" diye sordu Hazal. "Yani bir şifre falan mı arayacağız?"

"Sen öfkelenip kumralı koridorda bir yerde katilden önce öldürme diye seni izole ediyoruz sadece," dedi korkutucu ses.

"İsimlerimizi net olarak nereden biliyorsun bilmesem de bence sen net Uğur'sun," dedi Hazal, sesindeki kuşkuya kulak verdim.

"Aa ne ilgisi var be, hiç de değilim ben Uğur falan. Senin saçların kafana ağırlık yapmış."

"Sensin."

"Yoo." Bir çayın höpürdetme sesi yükseldi, ardından korkutucu ses derin bir oh çekti. "Hadi, katil aranızda, unutmayın ve arkadaşınız sanarak yaklaştığınızda sizi öldürebilir. Bol şans demiyorum, eğlendirin beni."

Korkutucu sesin çayını höpürdetme sesleri, baykuşların uğursuz uğultularına karışarak etrafa yayılırken ürkererek kapıya yöneldim. Birine çarpınca, sert ve pahalı bir erkek parfümü kokusu ciğerleri-

me dolarak içimi sıkıştırdı; kafamı kaldırıp karanlığın örttüğü bedene baktığımda, bedenim sahibinin elleri omuzlarımda duruyordu. Tanıdık bir kokuydu ama yine de çok aşına olmadığımdan kafam karışmıştı.

Biri çayı püskürtüyormuş gibi ses çıkarıp, "Donuk!" diye seslendi. "Tırtıla sahip çık. Göremiyor önünü."

Bakışlarımı karanlık yüze çevirdim ama yüzün sahibi sanki benim kim olduğumu biliyormuş da ben onun kim olduğunu bilmeyeyim istiyormuş gibi sessizdi. Bir el yavaşça belime dokununca, omzumda duran ellerin ağırlığının, belime dolanan ellerin yanında aslında kuş tüyü kadar hafif olduğunu fark ettim. Biri beni sertçe kendine doğru çekti, tanıdık koku ciğerlerime yerleşti ve karanlığa rağmen yeşil gözlerini yüzümde, saçlarımda, ruhumda hissettirdim.

"Gülçehre," diye mırıldandı Barlas, belimde duran ellerin sahibinin de bakışlarının tıpkı benim gibi sesin geldiği yöne çevrildiğini hissettirdi. "Korkmana gerek yok, hepimiz buradayız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sadece ama az önce omuzlarımda duran ellerin sahibinin kim olduğunu artık daha iyi biliyordum.

Evren, bir an parmaklarını belimin boşluğuna öyle sert bastırdı ki, dudaklarımdan firar edecek her kelimenin acı yüklü olacağını düşündüm. Sessizlik üzerimize tıpkı bizi arkasına alarak gizleyen karanlık gibi serildiğinde, kapı açıldı ve koridorda korkunç kahkaha sesleri büyüdü. İlk olarak kapıya yöneldim, kapının üzerindeki bir rakamının rengi kırmızıydı ve içinde küçük, parlak yansımalar olduğu için karanlığa rağmen görünüyordu. Yalnız başıma o odada olacak olmak beni ürkütse de kapının önüne geldiğim an omzumun üzerinden koridorun diğer ucuna baktım. Karanlık gökyüzünde uçan yarasa gibi gölgeleri koridorun zeminine düşüyor, kanat sesleri zihnime dolarak gerginliği hat safhaya taşıyordu.

"Bir şey olursa beni ara," dedi Evren sabit bir sesle.

"He canım arar arar," dedi korkutucu ses arkadan. "Hepinize görevler vereceğim ve katile yakalanmadan koridora çıkıp bu görevleri de tamamlayacaksınız, anlaştık mı? Tırtıl, odana gir lütfen."

Başımı salladım, beni gördüğünü biliyordum. “Seni ararım,” diye mırıldandıktan sonra odanın kapısını araladım. Yağlanmayan kapının gıcirtısı sinir bozucu bir ahenkle koridora ışık gibi uzandı, dişlerimi kamaştıran ses karşısında burnumdan sert bir nefes bıraktım ve beni bekleyen karanlık odaya ilk adımımı attım.

İçinde olduğum odanın ahşap sürgüleri birden çekilince, olduğum yerde zıplayarak kapıya doğru döndüm. Kalbimin atışları boğazıma tırmanıp, soluğuma zehirli bir yılan gibi dolanmıştı. Birden havadan önüme sarkan örümcek ağı yüzünden dudaklarımdan bir çığlık koptu, çok geçmeden ağın ucundaki zarfı fark edip tavana baktıktan sonra, gördüğüm karanlıktan bir çıkarım yapamayarak zarfı ağdan çıkarıp açtım.

Düzgün bir el yazısıyla, ‘Herkes öldüğünde evde, bebeğin beşiğinden duyulacak acı ağlama sesleri. Annenin sütü duvarlardan kan renginde akarken, katil seni aramaya başlayacak,’ yazıyordu. Kâğıda kan renginde mürekkeple kazınmış yazıyı güçlkle okuduktan sonra kâğıdı katlayıp zarfa koydum ve ankesörlü telefon iç titretici bir şekilde çalmaya başladı.

Kendimi bir korku filminin ilk sahnesinde ölmek zorunda olan yardımcı karakter gibi hissediyordum. Ürkek adımlarla telefona yaklaşıp telefonun ahizesini kaldırdım ve kulağıma yasladım.

“Kız bana bak,” dedi birden algılayamadığım bir ses, hattın diğer ucundan. “Alo alo, santral?” Bu Yavuz’du. “Kız, tek tek herkesi arayacağım, kim telefona çıkmazsa katil odur, sen değilsin, kapat şimdi.”

“Sadece bir arama hakkın kaldı, on dakikada bir, iki arama yapabilirsin geri zekâlı,” dedi korkutucu ses, etrafa cınlama gibi yayılan sesle birlikte dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tek zeki sensin, karpuzcu Yavuz.”

“Yanlış ata oynayan çaycı Hüseyin gibiyim. Kapat ya.”

Telefonu kapattım ama sonra telefon birden yeniden çalınca, hâlâ ahizede duran elim titredi. Telefonu kaldırıp kulağıma yasla-

dığımda, şimdi korkutucu sesin sahibi sadece benim duyabileceğim şekilde telefonun diğer ucundan benimle konuşuyordu.

"Tırtıl," dedi sakince. "İlk görev senin. Sana gönderdiğim zarfı aldın mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Spiderman ile öpüşmeye hazırlanan Mary Jane gibi bakıyordun tavana, gördüm."

Yanaklarım ısınsa da "Görevim nedir, Uğur?" diye sordum sakince.

"Ne Uğur'u ya, Uğur falan değilim ben."

"Tamam..."

"Uğur falan ne demek şimdi ya..."

"Görev?"

"Ha, evet." Kıkırdadı. "Salak olduğun için kâğıdı iyice incelemeden zarfa geri soktun, tebrikler, böyle bir olay olursa ölecek ilk kişi seçildiniz." Kendi kendine gülme krizine girdikten sonra tekrar ciddileşerek korkutucu sesiyle konuştu. "Zarfı tekrar aç, sağına soluna iyi bak kâğıdın, bir şifre var. O şifreyi ezberle ve koridorun sonundaki sandığa git, sandığa yaklaştığını yarasalar sana saldırınca anlayacaksın."

"Yarasa mı?"

"Oyuncak yarasa, salak."

"Ha, ee?"

"Ne diyordum ben ya?"

"Yarasa diyordun."

"Çin'in Wuhan kentiyle ilgili bir öngörüm var, kellepaça içmeye başlamazlarsa sonları gelecek."

"Ne?"

"Yok bir şey, öngörüydü sadece, daha çok var," diye söylendi kendi kendine. "Şifre diyordum ulan, kafamı dağıttın. Yarasalar kafana üşüşünce bil ki sandığa yaklaştın. Sandığı bu şifreyle açıp içinden ölü bebeği çıkaracaksın. Ölü bebek çıkmazsa bebeğin annesinin ruhu da musallat olacak size. Katile de yakalanmamaya bak.

Gerçi yakalansan bile hence sana bir şey yapmaz. Popülersin katiller arasında."

"Gidiyorum ben," dedikten sonra telefonu sertçe kapattım ve zarfa yönelip, kâğıdı zarfın içinden çıkararak rakamları aramaya başladım. "3," diye mırıldandım. "7..." Başımı salladım. "9." Başımı tekrar salladım. "6, tamam."

"Yüzüme telefon mu kapatıldı az önce, Gülçehre?"

"Uğur, bir saniye," dediğimde, "Uğur ne alakaya ya? Uğur falan, saçma sapan," diye söylendi.

"Çıkmam için kapının sürgüsünü açmam gerek, açayım mı?" diye sordum ve birden panikledim. "Sürgü nasıl kendi kendine kapandı, onu da anlamadım."

"Buradaki her şey normal, sürgünün kendi kendine kapanması anormal. Sağlık konusunda Aşk-ı Memnu Peyker görüyorum."

Derin bir nefes alarak ürke ürke kapıya yönelip, sürgüyü yavaşça çektiğim anda kapıda kutu şeklinde bir aralık olduğunu gördüm. Dışarı görünüyordu. Tıpkı mahkûmları içlerinde tuttukları bir hücredeymişim gibi hissederken, koridordaki hareketlilik bir an dikkatimi çekti ve parmaklarım kapının üzerinde asılı kaldı. Bir ses duyuluyordu, bir tekerleğin hareket sesi... Yavaşı ve her an küçük bir çocuk oyuncak motosikletiyle önümde belirecekmiş gibi hissettiren bir sestti.

Sonra onu gördüm. Çılgık maskeli, siyah cübbeli katili. Dört yaşındayken kullandığım oyuncak motor görünümlü üç tekerlekli bisikletin pedallarını güçlkle çevirip, büyük bir ağırlıkla önümden geçerek koridorun diğer ucuna doğru gitmeye başladı.

Bacaklarını öyle bir bükmişti ki, uzun boylu biri olduğu kesindi. Bir ara oyuncak motor yan devrildi ve katilin homurtusunu duydum. Sesi komik bir şekilde ince yankılanmıştı. Bir kadın da olabilirdi, sesini değiştirmesine neden olan cihazdan da kaynaklı olabilirdi. Kara zorla motoru dik konuma getirdi ve durup dinlendikten sonra tekrar sürmeye başladı. Güçlkle çevirdiği pedallarla kaplumbağadan daha ağır bir şekilde gözden kayboluşunu izledim.

Beni görmemişti.

Korkmam gerekirken kendimi gülmemek için sıkarken ve dudaklarım şaşkınlıktan aralanmış bir şekilde öylece gidişini izlerken bulmuştum.

“Görevli olan kişi,” dedi ismimi katilin duymasını istemiyormuş gibi. “Görevini tamamlaman gerek.”

“Dur be,” diye çemkirdim kendi kendime. “O motorla zor döner geri, süremiyor zaten. Çıkıp hemen alırım bebeği.” Kapıyı yavaşça aralayıp kendimi dışarı attığımda, yarasarlar kafamın üzerinde uçuşuyor, baykuşların sesleri koridorda çağlıyordu.

Ağır adımlarla koridorun diğer ucuna doğru ilerlemeye başladım. Bazen arkama bakıyor, muhtemelen bin ışık yılı sonra koridorun diğer ucuna varabilecek olan katilin gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Şövalyelerden birinin kolu birden öne doğru uzanınca, olduğum yerde sıçrayarak gür bir çığlık attım ama çığlığım katil tarafından duyulamazdı. Uğur’un anlattığına göre sesimizi sadece yan yanayken duyabilirdik. Kollarımı bedenime sardım ve tam o sırada motorun tekerlek seslerini duydum. O sesi duyabildiğime göre, oyuncak motorlu katil bana son derece yakındı...

“Ay bu da nereden çıktı şimdi be?” diye çemkirerek beni korkutan şövalyenin arkasına sindim. Korkuyla ağzımı kapattığımda, işte şimdi yine ufukta belirmişti. Uzun dizlerini kırdığı için bacakları motorun iki yanından açılmış kara kanatlar gibi görünüyordu. Kafasını tamamen örten cübbe ayaklarını açıkta bıraksa da karanlıktan altında ne olduğunu çözmek imkânsızdı. Yine de motosikletini ve parlayan beyaz maskesini gayet net görüyordum. Bir an motorunu tam koridorun ortasında durdurdu ve kafasını omzuna doğru yatırıp etrafına garip garip baktı.

“Kimsin?” diye sorunca ince, yapay bir ses etrafa yayıldı. Bu korkunçtu. Elini beline atıp, cübbesinin içinde bir şeyi aramaya başladığında, savaşa girmiş gibi komik görünüyordu. Güçlkle cebinden bıçağını çıkardı ve avucunun içine aldığı bıçak sapını sıkıca kavrayarak bıçağı omzuna doğru kaldırdı.

Ninova

"Katil," dedi korkutucu ses. "Burada bir yerde kurbanın var."

Katil kafasını diğer omzuna doğru eğip etrafa garip bakışlar atarken hâlâ oyuncak motorun üzerinde oturuyordu ve hâlâ elinde ile-riye doğrultulmuş, tutuşu komik görünen bir bıçak vardı.

Kapılardan bir diğeri açıldı, biri koridora bir şey fırlattı ve fırlattığı şey her neyse, katilin kafasına sertçe vurunca, bıçak yere savruldu ve Yavuz bağırmaya başladı. "Kıvılcım, kaç küçük bebem, gelirim seni kurtarmaya!"

"Ben Kıvılcım değilim!" diye bağırıldığında, bu kez Yavuz tam tersi yönde çığlık atarak kolları havada kaçırmaya başladı.

"Nereye gidiyor bu Ziya? Katil, kaçan salağı yakala," diye söylen-di korkutucu ses.

"Bu motorla mı?" diye sordu incelen yapay ses.

"Sana F16 mı koyacaktık buraya, 4x4 cip mi bekliyordun?"

Katil başını sallayarak motorunu yavaşça çevirmeye çalıştı, pedalı ve direksiyonu çevirse de motor dönmeyince bir an ayağa kalktı, motoru bacak arasında havaya kaldırıp döndürdü ve tekrar üzerine binip güçlükle pedal çevirmeye başladı.

"Şey," diyerek katilin arkasından koşmaya başladığımda, aslında koşmadığımı, sadece yürüyerek katilin dibinde bittiğimi fark edince, katil bir an durdu ve sonra pedalı hızlı hızlı çevirerek benden kaçmaya başladı. Yerde duran bıçaktan sadece iki adım uzaklaşabildiğinden, bıçağı alıp havaya kaldırdım. "Bıçağınız?"

Katil durup omzunun önünden bana baktı. Başını yan yatırıncı, maskesinden dolayı mıdır bilinmez korkmaktan ziyade gülme isteğiyle dolsam da bıçağı yavaşça yere koyup ona doğru ittim. "Kaçabilir miyim?"

"Kaç," dedi erkeksi ama duyulması güç bir ses. Ardından, "Ulan yanlış ses," diye düzeltti ve elini maskeye bastırınca ses inceldi. "Kaç, seni öldürmek için geleceğim."

Bıçağını aldı, arkamı dönüp koridorun diğer ucuna koşmaya başladım ama sonra birden durdum ve omzumun üzerinden ona

doğru baktım. Hızlı hızlı pedal çevirse bile, ne kadar efor sarf ederse etsin. az önceki yerde durmaya devam ediyordu.

Koşarak sandığı bulmak için koridoru aşmaya başladığımda, olayın ciddiyetini fark etmiştim. Katil her ne kadar yavaş biri olsa da yakalarsa bizi öldürürdü ve oyun dışı kalırdık. Oyun dışı kalmak istemiyordum. Koştüğüm dar koridorda bir patlama sesi duyulunca, çığlık atarak geri çekildim ve kafama dökülen örümcek ağları beni yavaşlatırken, duvarın içinden önüme düşen tabutu gördüm. Tabutun etrafından tozlar kabarak havaya kalktı, korku, göğsümü birden çok büyük bir deprem gibi sararak titretmeye başladı.

Korkuyla tabutun önünde tutulmuş gibi durduğumda, yere düşen adım seslerini duyuyordum. Soluk soluğa arkamı dönmemele, güçlü kollar beni omuzlarımdan yakaladı. Kafamı kaldırdığım an, yeşil gözleri gördüm ve onun benim için burada olduğunu anladım. "Katil, Yavuz'u kovalıyordu," dedim korkuyla, sonra birden omzumun üzerinden arkamda duran tabuta baktım. "Bu şey birden önüme düştü!"

"Korkma, düzenek işte," dedi beni sakinleştirmek istiyormuş gibi. "Bir yerine bir şey oldu mu?" Beni kollarımdan tutup yavaşça kendine çekerek bedenimi inceledi. "Üzerine düşmedi değil mi?"

"Hayır," dedim korkuyla. "Bebegi almam gerek."

"Katil seni yakalamadan gidip al, ben burayı tutarım," dediğinde, "Babaannem bile katilden daha hızlı koşar," dedim çat diye. "O gelene kadar ben hallederim."

"Altındaki motorun suçu," dedi birden.

"Onu gördün mü?"

"Evet." Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Gidip bebeği al ve odaya dön."

Başımı hızlıca salladım. "Sen de odana dön, görevini söyledi mi, Uğur?"

"Uğur değil benim adım!" diye bağırdı korkutucu ses.

"Tamam, Uğur, bir saniye," dedi Evren elini kaldırıp tavana bakarak. Gözleri yeniden beni buldu. "Aynen, bana da görev verdi. Gidip görevimi yapacağım."

"Tamam. Bence katil Barlas," diye fısıldadım Evren'e sokularak. "Uzun bacakları vardı."

"Kestiren'in bacaklarına mı baktın?" Gözlerimin içine bakınca, yüzlerimizin yakınlığı beni afallatsa da bozuntuya vermedim.

"Yok, uzun boylu diye."

"Boyuna postuna da baktın yani," dedikten sonra başını salladı. "Sen sadece ellerimi incele, Gülçehre."

"Ha?"

"Hadi git bebeğini bul," diyerek arkasını döndü. "Korkarsan seni bulurum."

Evren'in gidişiyle, şimdi yine yalnızdım ama içime garip bir hissi de bırakıp gitmişti. Bir süre olduğum yerde dikildim, sonra da sandığı bulmak için koridorun sonundaki arayı saptım, bir koridor daha önüme döküldüğünde, buranın Uğur'un bahsettiği yer olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüp ıssız, korkunç uğultularla dolu koridorda ilerlemeye başladım.

Bir odanın kapısı aralık duruyor, biri belli aralıklarla odanın kapısından dışarı elindeki kırbaçla vuruyordu. Oradan nasıl geçeceğimi bilmiyordum çünkü bir yanım yere çöküp hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Bu ortamda bu kadar sakin kalabilmem bile mucize gibiydi ama katilin o komik anlarını hatırlayınca gevşiyordum doğrusu.

İçim endişeyle dolarken yavaşça yürüdüm, kırbaç darbesi önüme düştü ve çığlığı basmamak için kendimi sıkarak diğer tarafa doğru koşmaya başladım. Odanın içindeki kişinin korkunç çığlıkları zihnime yayıldı, arka arkaya yere düşerek şakıyan kırbacın sesi içime bir korku kuyusu kazarken, "Bırak peşimi!" diye bağıırıyordum ama adamın arkamdan gelmediğini, kapı aralığından tehditkâr bir şekilde kırbaç sallamaya devam ettiğini biliyordum.

Birden bedenim bir diğer bedene çarpınca, çığlığım boğazımdan öksürük gibi döküldü. Karşımdaki kişi de çığlık atarak geriye doğru sendeledi ve sesin sahibini anında tanıdım. Bu kişi Kıvılcım'dı. O hâlde katil, Kıvılcım da değildi. "Ya burası labirent gibi," dedi Kıvılcım. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz sanki... Yavuz'u kaybettim ve bir ayna bulmam gerek, görevim buymuş. Bir de ortada oyuncak motorla gezen testere benzeri, çığlık maskeli katil var."

"Katili gördün mü?" diye sordum Kıvılcım'a, başını salladı.

"Kapıdaki sürgü deliğinden gördüm," dedi, onu net bir şekilde göremesem de yüzünü buruşturduğunu fark etmiştim. Bir gürültü yükseldi, bir kadının uğursuz çığlığı etrafa kıyıyı alabora etmek isteyen bir dalga gibi yayıldı. Kıvılcım'la etrafımıza ürkek bakışlar atıyor, bir yandan da katilin kim olabileceği üzerine düşünüyorduk.

"Bence Kestiren," dedi Kıvılcım sonunda, düşüncelerinden arınmış sesindeki soğukluğu fark etmemek mümkün değildi. Barlas'a karşı tutumlarının asıl sebebine olan merakım yeniden göğsümü yangın yerine çevirse de sadece başımı aşağı yukarı salladım.

"Bence de. Onu hiç görmedim, Evren olamaz çünkü az önce benimleydi. Hazal olamaz çünkü katil uzun boylu biri, Barlas diye düşünüyorum."

"Yavuz'u yakaladı sanırım," dedi Kıvılcım dudak bükerek. "Evren ve Yavuz olmadığına eminiz öyleyse, burada böyle andaval gibi dikildiğimize ve birbirimizi kesmeye çalışmadığımıza göre, biz de değiliz. O hâlde katil ya Kestiren ya da kıvırcık," diye mırıldanıp, alnını kaşırken homurdandı. "O oyuncak bıçağı onun squatlı şeftalisine saplama zamanım geldi. Erkeğime yapılan yanlış, bana yapılan yanlıştır."

"Ya Hazal'sa? Yani o kadar uzun olabilir mi bilmiyorum ama..."

"Bacaklarını oyuncak motora sığdırabilmek için resmen çamaşır gibi katlamıştı, sanmam," dedi Kıvılcım. "Gidip aynayı bulmam gerek, ortada dolandıkça yakalanma ihtimalimizi güçlendiriyoruz."

"Geveze kurbanlar, hadi kardeşim bakın işinize," dedi korkutucu ses, sıkılmış gibi derin bir iç çekişin hemen arkasından. "Bana biraz

aksiyon verin. Son beş dakikadır sadece çığlık atıp topuklarınızı kalça kemiğinize vura vura koşuyorsunuz.”

“Uğur,” dedi Kıvılcım kafasını kaldırıp etrafa bakınarak. “Sevgiliim yaşıyor mu yoksa oyuncak motorlu onu öldürdü mü?”

“Öncelikle Uğur senin babandır,” dedi korkurucu ses. “Uğur falan, ne alaka, ne salak salak saçma düşünceler bunlar. Sonralıkla, evet, karpuzcu Yavuz yakalandı. Herkes seçimlerinin kurbanı olmuş be Kıvılcım, sen şimdi katilden kurtulsan bile baştan yanmışsın bu adamlarla...”

“Peki katil Barlas mı? Bak, eğer bulduysak oyunu direkt olarak biz kazanmışız demektir.”

“Maskeyi indirmediğiniz sürece bir kazanan yok,” dedi korkutucu sesin sahibi. “Katilin maskesini indirip onu etkisiz hâle getiren oyunu kazanır.”

Kıvılcım ile ayrılırken kafamda katil artık net olarak Barlas’tı. Kısık gözlerle yarasaların sıklaştığı alana ilerledim, yarasaların hızla süzülen gölgeleri, yerde büyük kara oyuklar gibi görünüyordu. Hareket eden oyuklar... Sandığın karartısını gördüğüm an yarasalar sanki saçlarımın hemen üzerinde uçuyormuş gibi hissettim ve kendimi koruma içgüdüleriyle ellerimi başımın üzerine bir şemsiye gibi açtım. Yarasaların gölgeleri artık yere daha yakındı, onlarca karartı gözlerimin önünden geçip giderken sanki göğsümden sarkan bir halatı tutup çekerek bir makine gibi çalışmaya başlayan kalbimin atışlarını hızlandırıyorlardı. Korku, bir süre bana hiç adım attırmadı ama sonunda ayaklarım çözülde, yavaşça titreyerek sandığın önüne geldim, dizlerimin önüne çöktüm ve sandığın tozlu yüzeyine dokunup tozun avucumun içine yerleşmesine izin verdim. Ellerimi sandıktan çektiğimde her ne kadar yüzeyi göremesem de toz kaplı yere kuru gibi kazılmış el izlerim olduğuna emindim.

Şifreyi nereye gireceğimi bilmiyordum. Bir gölgenin hemen arkamda belirip başımın üzerinden geçerek sandığın yastığı olduğu duruma devrildiğini fark ettiğim an, duyularımın bir karnı vardı da o karnın tam ortasından bir bıçak geçmişti sanki. Kalp atışlarımın ya-

vaşladığını hissettim. Dizlerimin üzerinde öylece durmuş, infazımın gerçekleşeceği ânı bekliyordum. Gözlerim duvarda uzayan karanlık gölgeye kaydı, cübbesinin duvara düşürdüğü koyuluk, duvardaki karanlığı bile boğacak kadar zifır renginde görünüyordu. Kalbimdeki duygular şimdi dipsiz bir kuyudaydılar; kuyunun duvarlarından içine kan damlıyordu ve duygularımın bileklerinden yukarı usul usul bir kan nehri büyüyordu.

“Çok yavaşsın.” Sesi maskesinin altında değişerek yayıldığı için kimliği belirsizdi ama ben onun Barlas olduğuna neredeyse emin olduğumdan cevap vermeden yutkundum. “Sen bebeği almaya gelene kadar ben hepsini avladım.”

“Oyuncak motorun üzerindeyken sen de öyleydin,” diye fısıldadım cılız bir sesle. Yüzüne bakmasam da sırtımdaki varlığı öyle ağırdı ki sanki renginden tam emin olamadığım gözlerini yüzüme dikmiş, korkuyu gözlerinin kadehine doldurarak zihnine içiriyordu. “Hepsini yakaladın mı?”

“Evet,” dedi sadece, gölgesini izledim, elinde tuttuğu bıçağın gölgesi çok net olmasa da belli belirsiz görünüyordu. Kaçmak yerine dönebilir, ona saldırıp maskesini çıkarabilirdim ama Barlas’ın yanında hiç şansım yoktu. En azından onun kim olduğunu bildiğim için tamamen kaybetmiş saymıyordum kendimi. Sanki elinde tuttuğu bıçağı gerçekten bana saplayıp, nefesini kulağıma bırakırken kendi sesiyle bana bazı gerçekleri fısıldayacak ve sırtımda açtığı delikten sıcak mürekkepler boşalmaya başlayacaktı.

“Evren’i yakalayamazdın,” dediğimde duraksadığını hissettim, yavaşça omuz silktim. “Sıkıldığı için kendi yakalanmayı seçmiştir. Sen onu yakalayabilecek biri değilsin. Hatta sen koşuyor olsan, o sırada senin o dangalak motorunun pedalını o çeviriyor olsa, sen o yerinde duruyorken bile ona yetişemezsin.”

“Neden? Evren yenilmesi imkânsız biri mi?” diye sorunca, bu soruyu bana bir maskenin arkasındaki katilin değil de bu sorunun cevabını merak eden, avucunda bıçağın sapını değil, kalbini tutan bir adamın sorduğunu düşündüm.

Sonra saçmaladığımı düşündüm ama geçti.

Katilin sorduğu soru, bir karahindibaya çarpan nefes misali kalbime çarptı, kalbimin içindeki duygular, tıpkı o karahindiba gibi dağılarak göğsüme saçılmaya başladı.

“Evet,” diye fısıldadığımda sesimde pervasız bir ağrı vardı. “Onu babam bile yenemez.”

Bana bir adım daha yaklaştığını hissedince bu kez hissettiğim korku değildi; ne hissettiğimi ben de bilmiyordum.

“Evren ile aranızda ne var, Gülçehre?” diye sordu. Gölgesine baktım, baktım, baktım... Bu sorusunu duymak, gözlerimin baktığı yere bir kırpış mesafesindeyken donakalmasına neden olmuştu. Daima içinde beni bekleyen geçmiş kervanının sahibi olduğunu düşündüğüm karanlığın içinden, şimdi bana doğru ilerleyen bir erkek çocuğu vardı. Erkek çocuğunun yüzünü göremesem de iki avucunun içine alıp, dikenlerine rağmen sıkı sıkı kavradığı gülleri görebiliyordum. Erkek çocuğunun ak pak ellerinden gözyaşları gibi akan kan yolları bileklerine doğru kayıyor, yere damlayıp zamanı çizen rakamlara dönüşüyordu.

“Aramızda ne var, bilmiyorum,” dedim içimden dökülen bir belirsizlikle. Evet, bilmiyordum. Karanlığa baktım, karanlığa döndüm, karanlık oldum. Erkek çocuğunun ak pak ellerinden süzülen gözyaşı kanlarını parmak uçlarımla temizlediğimde, artık parmak uçlarımda hiç silinmeyecek izler olacaktı. Küçük avuçlarını avuçlarımda içine aldığımda, avucum erkek çocuğunun kanlarına boyandı ve sonra güvenli bakışlarım, mahzen yeşili gözlerle karşılaştı. Bana güvenmesini istiyordum. “Ama onun güvendiği tek insan olmak istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü o benim güvendiğim tek insan.” İtirafım başta beni şaşkına döndürse de gözlerim erkek çocuğunun dipsiz yeşil gözlerindeydi. Çocuğun gözleri tek bir an olsun gözlerimden ayrılmadı ama avuçlarına dikenlerini saplayan gülleri tutuşunu gevşetmişti. Gülleri yavaşça ellerinden aldığım saniyelerde, gözlerinde gördüğüm kendi

yansımadı. Bakışlarına bir isim koyabilseydim, buna güven derdim. Şimdi gözleri güven yeşiliydi.

“Onun neyiyim, bilmiyorum,” dedim omuzlarım aşağı düşerken. “Ama o benim kurtuluşum.”

Bıçağın yere düştüğünü, üç kez sekip kalbimin kırılırken çıkardığı sesin aynısını etrafa dağıttığında fark ettim. Bakışlarım omzumun üzerinden yavaşça boşluğa kaydı, bıçağın parlayan yüzeyini izledim.

Büyük avuçlarını omuzlarıma bastırdığı an, nefesim birden boğazıma sıkışarak göğsümü daralttı; elimde olmadan içli, derin bir nefes aldım.

Ruhuma dokunsa, içimi şu an olduğu kadar net göremezdi.

Beni omuzlarımdan tutarak bezden bir bebeği kaldırıyormuş gibi kolayca kaldırdı. Hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum, avuçlarımda tuttuğum bir özgürlüğüm yoktu, kurtuluş benim için onu tanıdığım gün lügatime ekleyebildiğim yabancı bir kelimeydi.

Beni usulca kendine doğru çevirdi, koyu kırmızı ışıklar anlık olarak bir siren sesi gibi üzerimizden kayıp giderek yerini karanlığa terk etti.

Yüzü yüzüme bir bıçak mesafesindeydi.

Beni omuzlarımdan sıkıca kavramışken usulca kendine doğru çekince, güçsüz adımım ona doğru düştü. Gözlerinin olması gereken derin ve koyu boşluklara büyük bir belirsizlikle baktım.

Kırmızı ışık, cehennemden yükselen alevlermiş gibi yeniden üzerimizden kayıp geçtiği an, gözlerimdeki kuyularda çılglık çılgıca bağırarak kız çocuğu, başından aşağı yağın ışığı fark edip kafasını kaldırarak kuyunun çıkışına baktı. Işık, küçük kızın saçlarına yayılarak saçlarının rengini güneş gibi parlattı. Küçük kız, gözlerini yavaşça yumup ışığın tenine, yüzüne yağın inciler gibi dağılmasını hissederken dişlerini göstererek gülümsedi.

Katil yaklaştı, ondan gidemedim, geri çekilemedim, bir şey beni tam oraya mum gibi dikti; oraya bir bıçak gibi saplı kaldım. Tülün arkasındaki dudaklar, önüne tül katarak dudaklarıma dokundu; cennetin göğünden cehennemden külleri sıcak kar taneleri gibi düşmeye başladı.

Anlık bir dokunuştı. Tülün ardında baskı yapan dudaklarının sadece varlığını hissetmek bile gözlerimi kendi ölümümü izliyorum gibi sıkıca yummamaya neden olmuştu. Geri çekildi, zaman da onun dudaklarımdan çekilmesiyle üzerimize örttüğü gölgesini alarak geri çekildi, bakışlarım bir yere tutunmak için çırpınırken kalbimi saran o küflü zincirin sesini duyuyordum. Dudaklarını örten siyah tüle baktım.

Parmaklarım benim bilincim dışında, ellerime ait değillermiş gibi onun yüzüne yönlendiğinde, kalbim göğsüme doğru kaykılıp yaklaştı ve atışlarını ona dinletmek istiyormuş gibi göğsüme yaslanarak bekledi.

Parmak uçlarımla kavradığım tülü hafifçe yukarı kaldırdım.

Yelkovan bir adım geri gitse de akrep bir gölge gibi üzerime devrildi. Çenesinde özgürlüğümün kalıntıları vardı. Çenesinde içime ağrı gibi yayılan bir dikiş izi vardı.

Kan rengi dudaklarında cehennem varsa, çenesindeki dikiş izi o cehennemin en acımasız kuyusuydu.

Cennete dökülen küller, fırtınaya kapılarak döne döne bir girdap oluştırdı.

Ben bir melekken, sırtımda yalnızca kökleri kalmış yaralı kanatlarımla orada, o cehennemin en acımasız kuyusunun dibindeydim.

Ve şeytan, kendi yarattığı kuyuda benimleydi.

“Katil,” diye fısıldadı korkutucu ses. “Kurban tarafından ele geçirildi.”

Ninova

Devam edecek..

Kitap Kurdu

Ninova